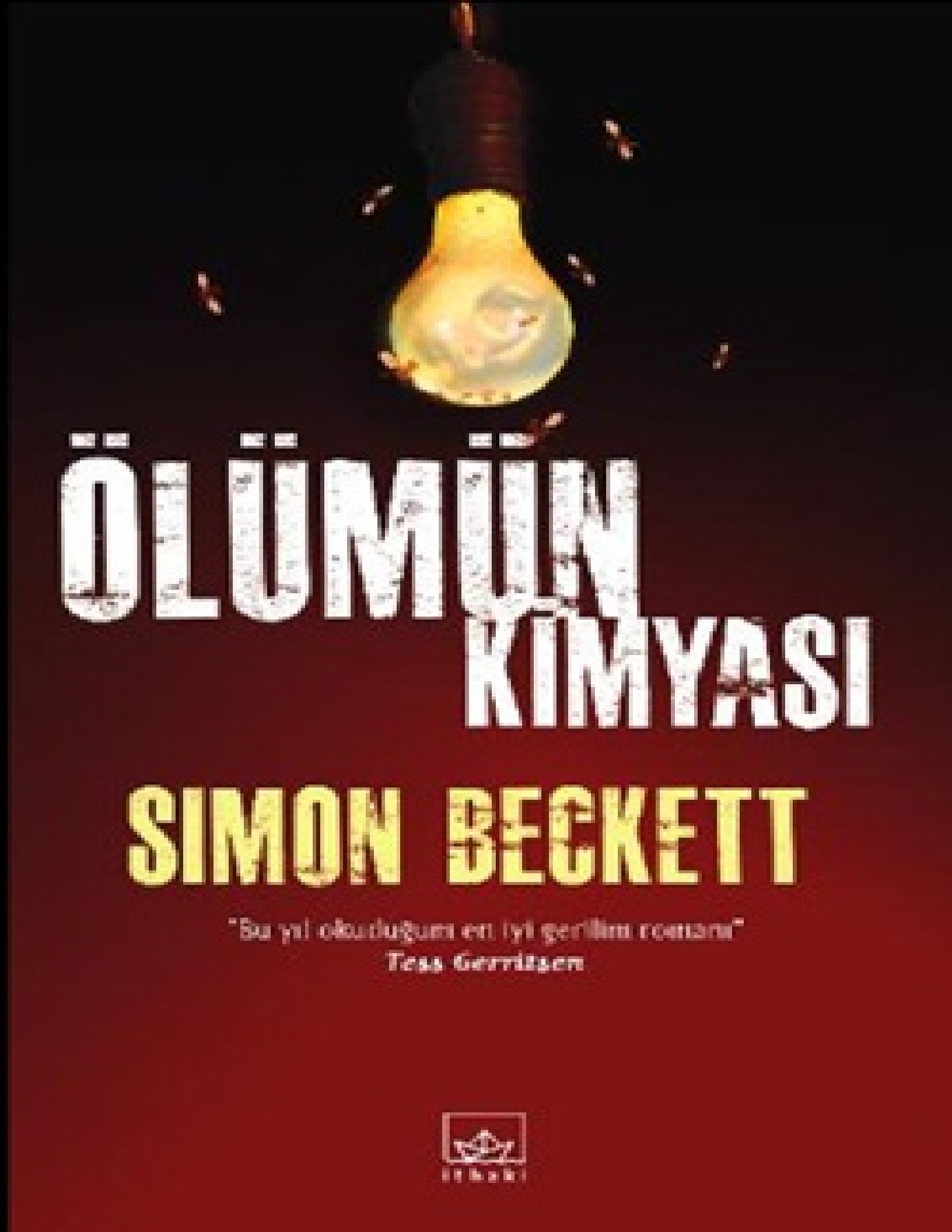

ÖLÜMÜN KİMYASI
SIMON BECKETT
"Şu ya! okuduğum en iyi gerilim romanı"
Tess Gerritsen

Simon Beckett

Ölümün Kimyası

Özgün Adı: *The Chemistry of Death*

İthaki Yayınları - 664

Edebiyat - 534

ISBN 978-605-375-027-7

I. Baskı, İstanbul / Mart 2010

Türkçe Çeviri: Nur Küçük, 2010

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın dağtımı yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Kerim Öncül

Sanat Yönetimi: Murat Özgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Bozuk

Düzelti: Ayşegül Uyanık Örnekal

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık

Davut paşa Cad. No: 123 Kat: 1

Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01

Sertifika No: 11410

İthaki Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Sti.'nin yan kuruluşudur.

Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr www.ithaki.com.tr

Hilary için...

1

İnsan bedeni ölümünden dört dakika sonra ayrışmaya başlar. Bir zamanlar

yaşamı barındırırken, şimdi son başkalaşımlarını geçirmektedir. Kendi kendini parçalama sürecinde, hücreler içten dışa doğru çözülür. Doku önce sıvıya, sonra gaza dönüşür. Canlılığını yitiren vücut başka organizmalar için hareketsiz bir ziyafettir artık. Önce bakteriler, sonra böcekler gelir. Ve sinekler... Yumurtalarını bırakırlar, ardından yumurtalardan larvalar çıkar. Bunlar besin değeri yüksek et suyuyla beslenir ve sonra göç ederler. Ölü bedeni düzenli bir şekilde terk ederlerken, daima güneye yönelen muntazam bir kortej halinde birbirlerini izlerler. Yön zaman zaman güneydoğu veya güneybatı olabilir, ama asla kuzey olmaz. Nedenini kimse bilmiyor.

Bu evreye kadar, cesedin kas proteini yıkılmış ve ortaya güçlü bir kimyasal karışım çıkmıştır. Bu, bitkiler için öldürücüdür; larvaların yürüdüğü çimenler o yüzden ölür ve böylece geriye doğru izlenebilen yol, ölümle bir çeşit göbekbağı oluşturur. Yağmurun olmadığı kum ve sıcak ortamlar gibi uygun koşullarda metrelerce devam edebilen bu göbekbağı, birbirini izleyen tombul sarı kurtçukların konga dansı yapar gibi yalpaladıkları kahverengi bir hattır. Merak uyandıran bir görüntüdür ve meraklı olan biri için, olayın kaynağına ulaşmaktan daha doğal ne olabilir? Yates'lerin çocuklarının. Sally Palmer'dan kalanları bulmaları da böyle oldu.

Neil ve Sam, Farnham Ormanının bataklık sınırında sinek kurdu sürüsüne rast geldiler. Henüz temmuzun ikinci haftası olmasına rağmen, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen olağandışı bir yaz yaşanmaktaydı. Sonsuz sıcaklık, ağaçların suyunu buharlaştırıp renklerini yok ediyor, toprağı kavurup kemik gibi sertleştiriyordu. Çocuklar yörenin yüzme havuzu kabul edilen, sazlık bir gölet olan Willow Hole'a gidiyorlardı. Orada arkadaşlarıyla buluşup pazar gününün öğleden sonrasını, dalları gölete doğru uzanan bir ağaçtan ılık, yeşil suya atlayarak geçireceklerdi. En azından öyle sanıyorlardı.

Onların sıcaktan bunalmış, uyuşmuş ve birbirlerine karşı sabırsız olduklarını görüyorum. Kardeşinden üç yaş büyük olan on bir yaşındaki Neil, Sam'in biraz önünde yürüyerek sabırsızlığını belli ediyor. Elindeki çubukla yolunun üzerindeki sapları ve dalları kırbaçlıyor. Sam arkasından yorgun, argın gelirken arada bir burnunu çekiyor. Serin bir yaz günü olduğu için değil, saman nezlesi yüzünden; gözleri, de bu yüzden kızarıyor. Hafif bir antihistamin iyi gelirdi, ama bu evrede bundan haberi yok. Yaz boyunca sürekli burnunu çeker. Her zaman ağabeyinin peşinden gölge gibi giden Sam, başı aşağıda

yürüdüğünden sinek kurdu sürüsünü Neil değil, o fark ediyor.

Durup inceliyor, sonra Neil'e sesleniyor. Neil ağırdan alıyor, ama Sam'in bir şey bulduğu açık. Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışsa da, dalgalanan bir kuyruk halindeki kurtçuklar kardeşi kadar onun da ilgisini çekiyor. İkisi birden kurtçukların üzerine eğiliyor, birbirine benzeyen yüzlerine düşen siyah saçlarını geriye itiyor ve duydukları amonyak, kokusuyla burunlarını kırıştırıyorlar. Her ne kadar sonraları, ikisi de kurtçukların nereden geldiğine bakmanın hangisinin fikri olduğunu hatırlayamasa da, ben Neil'in fikri olduğunu sanıyorum. Sinek kurtlarının yanından görmeden geçip gittikten sonra, otoritesini yeniden kurmak istemiştir. Bu yüzden bence işi başlatan Neil'di; larvaların sazlıktaki bir küme sararmış otun arasından çıktığını görüp o tarafa yöneldi ve Sam de başı çeken ağabeyinin peşinden gitti.

Yaklaştıkça kokuyu mu fark ettiler? Herhalde. Sam'in tıkalı sinüslerinden bile geçecek kadar güçlü bir kokudur. Ve herhalde neyin kokusu olduğunu anladılar. Ne de olsa şehirli çocuklar değiller, yaşam ve ölüm döngüsüne aşinalar. Uyku getirici vızıltıları sıcak havayı adeta dolduran sinekler de onları uyarmıştır. Ama buldukları ceset, umdukları gibi bir koyun veya geyik, hattâ köpek cesedi bile değildi. Güneşin altında çıplak ve tanınmaz halde yatan Sally Palmer'ın cansız vücudu, sanki derisinin altında kabarıp keptirerek ağzından, burnundan ve bedeninde sonradan oluşmuş açıklıklardan dışarıya dalga dalga yayılan istilacıların hareketiyle kaynıyordu. Sally Palmer'dan saçılan kurtçuklar önce toprakta öbekleniyor, ardından da çocukların geldiği yöne doğru devam eden o kuyruğa katılıp ağır ağır ilerliyorlardı.

İlk önce hangisinin kaçmaya başladığının önemli olduğunu sanmıyorum, ama bence Neil'dı. Her zamanki gibi Sam, ağabeyinden işareti alıp yarışın birincisinden kopmamaya çalışan atletler gibi koştu ve önce eve sonra da polis merkezine gittiler.

Ve nihayetinde bana geldiler.

Hafif bir yatıştırıcıyla beraber Sam'e saman nezlesi için antihistamin de verdim. Gerçi bu sefer gözleri kızarmış olan bir tek o değildi. Buldukları ceset yüzünden Neil da sarsılmış bir haldeydi, ama çocuklara özgü o rahat tavırlara tekrar kavuşmaya başlıyordu. Bu yüzden, bana olanları anlatan Sam değil. Neil oldu; gördüklerini sade anı formunda aktarmak yerine daha makbul bir biçime,

tekrar tekrar anlatılacak bir öykü biçimine dönüştürmeye başlamıştı bile. O anormal sıcak yaz mevsiminde yaşanan trajik olayların seyirlerini tamamlamalarının üstünden yıllar geçtikten sonra bile Neil öyküyü hâlâ anlatıyor olacak ve belleklerde keşfi, sayesinde bütün olayların başladığı kişi olarak kalacaktı.

Ama aslında olaylar o keşifle başlamamıştı. Aramızda yaşayan şeyin o yaza kadar asla farkında olmamıştık, hepsi buydu.

2

Manham'a üç yıl önce, yağmurlu bir mart günü akşamüzeri geldim, ıssızlığın ortasında küçük bir platformdan ibaret olan tren istasyonuna vardığımda karşılaştığım ağır yağmur almış doğa parçasında, sanki ne yükselti çizgileri vardı ne de insan yaşadığına dair bir iz. Bavulumla ayakta dikilmiş etrafımdaki manzarayı algılamaya çalışıyordum, yakamdan içeri sızan, yağmurun farkında bile değildim. Dört bir yanımda uzayıp giden bataklık arazi ile düzlükler, yalıtılmış gibi duran ormanlık parçalar tarafından ancak yer yer kesiliyor ve bu çizgisel topografya ufka kadar devam ediyordu.

Bu benim Norfolk'a, Düzlüklere ilk gelişimdi. Benim için olağanüstü yabancı görünüyordu. Geniş mi geniş açıklığa iyice baktım; nemli, serin havayı içime çektim ve asgari düzeyde de olsa bir şeylerin çözülmeye başladığını hissettim. Sevimsiz bir yer olabilirdi, ama hiç değilse Londra değildi.

Beni kimse karşılamadı. İstasyondan sonra yola nasıl devam edeceğimi kararlaştırmamıştım. O kadar ötesini planlamamıştım. Her şeyle birlikte

arabamı da satmış ve köye nasıl gideceğimi hiç düşünmemiştim bile. O günlerde pek berrak düşünebiliyor değildim henüz. Ama bir şehirlinin kibiriyle düşünecek olsaydım, taksilerin, dükkanların, ne bileyim bir şeylerin olduğunu varsayardım. Fakat taksi durağı (ilan yoktu, hattâ bir telefon kulübesi bile yoktu. Bir an cep telefonumu başkasına verdiğime hayıflandım, sonra bavulumu yerden alıp yola doğru ilerledim. Yolda iki seçenek vardı, sola ya da sağa gitmek. Hiç tereddütsüz sola yöneldim. Sebebi yoktu. Birkaç yüz metre sonra, rengi atmış, tahtadan bir yol işaretinin olduğu bir kavşağa ulaştım. Tabela yan yatmış olduğundan sanki ıslak toprağın altında bir noktayı işaret ediyordu. Ama en azından, doğru yönde ilerlediğimi söylüyordu.

Nihayet köye vardığımda hava kararmak üzereydi. Yürürken yanımdan bir iki araba geçti ama durmadılar. Onlar dışında gördüğüm ilk yaşam belirtisi, birbirlerinden uzak ve yoldan epeyce içeride kalan birkaç çiftlikti. Sonra grileşen havada ileride bit kilisenin kulesini gördüm, yarısı sanki çayıra gömülü gibi görünüyordu. Buralarda kaldırım vardı. Her ne kadar dar ve yağmurdan kayganlaşmış olsa da, tren istasyonundan beri yürüdüğüm yol kenarındaki çimenlikten ve çalı çitlerin arasından daha iyiydi. Yol bir kez daha kıvrıldığında, tesadüfen karşınıza çıkana kadar neredeyse gizlenmiş halde duran köy gözünüzün önüne seriliyordu.

Pek de kartpostallardakı köylere benzemiyordu, içinde çok fazla yaşanılmış, çok fazla yayılmış hali, İngiliz köyü imgesiyle uyumsuzdu. Dış kesimlerinde savaş öncesinden kalma evler vardı, ama biraz ileride bunlar yerlerini duvarları iri çakmaktaşlarıyla döşeli taş kulübelere bıraktı. Köyün içlerine iyice yaklaştıkça evler yaşlandı, her adımım beni tarihte daha da geriye götürdü. Çiseleyen yağmurla cilalanan, bir araya toplanmış kulübeler yaşamsız pencerelerinden bana ifadesiz bir kuşkuyla bakıyordu.

Bir süre sonra yol kenarında kapalı dükkanlar belirdi, arkalarında ıslak akşam alacasına karışan daha başka evler vardı. Bir okulun, sonra bir birahanenin önünden geçip köy parkına ulaştım. Park nergislerle ışıl ışıldı; yağmur altında öne arkaya sallanırlarken çan şeklindeki sarı çiçekleri, sepya tonlarına bürünen dünyada insanı şok edecek kadar canlı renkteydi. Parkta bir kule gibi yükselen ihtiyar, devasa atkestanesi ağacının çıplak siyah dalları alabildiğine uzanıyordu.

Onun arkasında, yan yatmış, yosunlanmış mezar taşlarıyla dolu bir mezarlığın

çevrelediği, kulesini yoldan gördüğüm Norman kilisesi vardı. Diğer eski yapılar gibi onun da duvarları çakmaktaşıyla döşeliydi; sert, yumruk büyüklüğünde taşlar doğa şartlarına meydan okumuştu. Ama etraflarındaki daha yumuşak harç havanın ve zamanın etkisiyle bozulup yıpranmış ve kilisenin pencereleriyle kapısı yüzyıllar içinde zemin kaydıkça hafifçe yamulmustu.

Durdum. İleride yolun daha başka evlere götürdüğünü görebiliyordum. Belli ki hemen hemen bütün Manham bu kadardı. Bazı pencerelerde ışıklar görülüyordu, ama başka yaşam belirtisi yoktu. Yağmurun altında duruyordum, ne yöne gideceğimden emin değildim. Sonra bir ses duydum ve mezarlıkta iki bahçıvanın çalıştığını gördüm. Yağmuru ve havanın kararmaya başladığını fark etmemiş gibi, eski mezar taşlarının etrafindaki otları tırmıkla toplayıp temizlik yapıyorlardı. Ben yaklaşırken de kafalarını kaldırıp bakmadılar, işlerine devam ettiler.

"Doktorun muayenehanesi nerede, söyleyebilir misiniz?" diye sordum yüzümden sular damlarken.

İşlerini bırakıp bana baktılar; büyükbaba ve torun olmalıydılar, aralarındaki yaş farkına rağmen birbirlerine çok benziyorlardı. İkisinin de yüzünde aynı durgun, meraksız ifade vardı, peygamberçiçeği mavisi sakin gözlerle öylece bakıyorlardı. Yaşlı olan, parkın diğer tarafindaki iki yanı ağaçlı dar patikayı işaret ederek, "İşte orada." dedi. Şivesinden bir kez daha anladım ki, artık Londra'da değildim, sesli harfleri birbiriyle kaynaştırması şehirli kulaklarıma yabancı geliyordu.

Ben teşekkür ederken, onlar işlerine geri dönmüştü bile. Patikaya ilerledim, yola doğru sarkan dalların arasından damlarken yağmurun sesi yükseliyordu. Biraz sonra dar bir araba yolunun girişini kesen geniş bir kapıya ulaştım. Kapı dikmelerinden birine çakılmış tabelada 'Bank House', altındaki pirinç plakanın üzerindeyse 'Dr. H. Maitland' yazılıydı. İki yanında porsukağaçlarının yükseldiği araba yolu önce bakımlı bahçelere doğru hafif bir yokuşla yükselip, sonra George dönemi tarzı gösterişli bir evin avlusuna doğru iniyordu. On kapının bir tarafindaki eskimiş dökme demir çubuğa tabanlarımı sürterek ayakkabılarımın altındaki çamuru kazıdıktan sonra, ağır tokmağını kaldırıp kapıyı gürültüyle çaldım. Tam bir kere daha çalmak üzereydim ki, kapı açıldı.

Saçları tamamen koyu gri olan, orta yaşlı, etine dolgun bir kadın bana dikkatle bakarak, "Buyrun?" dedi.

"Dr. Maitland'i görmeye gelmiştim."

Kadının kaşları çatıldı. "Muayenehane kapandı. Ve korkarım doktor şu an ev vizitesine gitmiyor."

"Yo... şey, kendisi beni bekliyordu." Bu lafıma hiçbir karşılık gelmeyince, yağmur altında bir saat yürüdükten sonra ne kadar pejmürde göründüğümün farkına vardım. "İş için geldim. David Hunter?"

Kadının yüzü aydınlandı. "Ah, *çok* özür dilerim! Anlayamadım. Sandım ki... içeri girin lütfen." Geri çekilip beni içeri aldı. "Aman Tanrım, sırılsıklam olmuşsunuz. Çok mu yürüdünüz?"

"İstasyondan buraya kadar."

'Tren istasyonundan, mı? Ama kilometrelerce uzakta orası!" Bu arada paltomu çıkarmama yardım ediyordu. "Treniniz geldiğinde niye bizi arayıp haber vermediniz? Sizi alması için birini gönderirdik."

Yanıtım yoktu. Doğrusu bu hiç aklıma gelmemişti.

"Bekleme odasına buyrun. Orada ateş yanıyor. Ah, hayır, bavulunuzu burada bırakabilirsiniz, kimse çalmaz;' dedi paltomu asmış geri gelirken. Gülümseyince yüzündeki gerginliği apaçık ilk o zaman fark ettim. Daha önce kibarlıktan az ve öz konuşuyor sanmıştım, ama asıl sebep yorgunluktu.

Beni ahşap panelli, geniş bir odaya götürdü. Zamanla yıpranmış, deri yüzlü bir *Chesterfild* kanepe, kor halinde bir odun yığınının olduğu şöminenin karşısındaydı. Yerdeki iran halısı eski ama hala güzeldi, kıratından gözüken çıplak döşeme tahtaları koyu toprak renginde cilalanmıştı. İçerideki çam ve odun dumanı kokusu çok hoştu.

"Lütfen oturun. Dr. Maitland'e geldiğinizi haber vereyim. Bir fincan çay ister miydiniz?"

Bu da artık şehirde olmadığımın işaretlerinden biriydi. Şehirde kahve diye

sorarlardı. Kadına teşekkür etlim ve o odadan çıktıktan sonra gözlerimi ateşe diktim. Dışarının soğuğundan sonra, odanın sıcaklığı uykumu getiriyordu. Fransız pencerenin dışındaki dünya şimdi tamamen karanlıktı. Camda yağmur damlalarının pıtırtısı vardı. Kanepe yumuşak ve rahattı. Gözkapaklarımın kapanmaya başladığını hissediyordum. Tam kafam düşüyordu ki, neredeyse panikle ayağa firladım. Bir anda kendimi yorgunluktan bitmiş, hem fiziksel hem de zihinsel olarak tükenmiş hissettim. Ama uyuyacağım korkusu daha da büyüktü.

Kadın odaya geri döndüğünde hâlâ ateşin önünde ayakta dikiliyordum. "Gelmek ister misiniz? Dr. Maitland çalışma odasında."

Koridorda onu takip ederken ayakkabılarımız döşeme tahtalarını gıcırdatıyordu. Kadın koridorun sonundaki bir odanın kapısını hafifçe tıklattı ve cevap beklemeden doğal bir aşinalıkla açtı. İçeri girmem için geri çekilirken bana yine gülümsedi.

"Bir iki dakika içinde çaylarınızı getiririm," dedi kapıyı çekip dışarı çıkarken.

Çalışma odasında masada bir adam oturuyordu. Bir an birbirimize dik dik baktık. Oturduğu yerden bile uzun boylu olduğunu anlayabiliyordum; güçlü bir kemik yapısı, derin çizgili bir yüzü ve griden çok beyaza yakın denebilecek sık saçları vardı. Ama siyah kaşları zayıflığı akla getirebilecek her şeyle çelişiyordu ve kaşlarının altındaki keskin ve uyanık bakışlı gözleri bir çırpıda beni süzdüğünde, aldığı izlenimin ne olabileceğine dair hiçbir tahminim yoktu. Pek iyi görünmediğim için ilk kez hafifçe rahatsızlık duydum,

"Yüce Tanrım, sırılsıklamsınız!" Bağıran sesi sert ama dostçaydı.

"İstasyondan buraya yürüdüm. Taksi yoktu."

Homurdandı. "Muhteşem Manham'a hoşgeldiniz. Bir gün erken geleceğinizi bana haber vermeliydiniz. Sizi istasyondan aldırırdım."

"Bir gün erken mi?" diye tekrarladım.

"Evet öyle. Sizi yarına kadar beklemiyordum."

İlk kez o an, dükkanların neden kapalı olduğu kafama dank etti. Pazar günüydü. Zaman algımın fena halde çarpıldığını fark etmemiştim. Dr. Maitland gafımdan dolayı ne kadar afalladığımı görmemiş gibi yaptı.

"Neyse, artık buradasınız. Böylece, yerleşmek için daha fazla zamanınız olur. Ben Henry Maitland. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ayağa kalkmadan elini uzattı. Ancak o zaman sandalyesinde tekerlekler olduğunu fark ettim. İlerleyip elini sıktım, ama tereddüt ettiğimi fark etmişti bile. Ağzının ucuyla gülümsedi.

"Niye ilan verdiğimi artık anlamışsınızdır."

The Times'ın iş ilanları kısmında kolayca gözden kaçacak kadar küçük bir ilandı. Ama her nedense gözlerim hemen o ilana takılmıştı. Kırsalda bir muayenehaneye geçici sözleşmeyle pratisyen doktor aranıyordu. Altı ay boyunca kalacak yer sağlanacaktı. Bana en fazla, yeri cazip gelmişti. Özel olarak Norfolk'la çalışmayı istiyor değildim, önemli olan Londra'dan uzaklaşmaktı. Başvurduğumda pek umutlu da heyecanlı da değildim, o yüzden bir hafta sonra gelen mektubu açarken kibar bir ret cevabı görmeyi bekliyordum. Oysa iş bana veriliyordu. Ne dediğini anlamak için mektubu iki kez okumam gerekmişti. Başka zaman olsa bunda bir bit yeniği arardım, ama başka zaman olsa zaten bu işe hiç başvurmazdım.

İşi kabul ettiğimi yine mektupla bildirmiştim.

Yeni işverenime baktım ve geç de olsa nasıl bir taahhüdün altına girmiş olabileceğimi düşündüm. Dr. Maitland zihnimi okumuşcasına ellerini bacaklarına vurarak, "Araba kazası," dedi. İfadesinde utanma ya da kendine acıma belirtisi yoktu. "Zamanla kısmen de olsa iyileşme şansım var, ama o güne kadar kendi başıma idare edemem. Yaklaşık bir yıldır vekil doktor kullanıyorum, ama artık bıktım. Her hafta farklı bir yüz; bu hiç kimse için iyi bir şey değil. Buralarda değişiklikten hoşlanılmadığını yakında öğrenirsiniz." Masasındaki pipoyla tütüne uzandı, "İçmemin bir sakıncası var mı?"

"Sizce yoksa, bence de yok."

Güldü. "İyi cevap. Ben hastalarınızdan biri değilim. Bunu unutmayın."

Piposunu yakarken sözlerine ara verdi. "Evet," dedi kibriti üfleyerek söndürürken. "Bir üniversitede çalıştıktan sonra burada olmak sizin için yeni bir başlangıç gibi olacak, değil mi? Üstelik burası kesinlikle Londra değil" Piposunun üzerinden bana baktı. Şimdiye kadarki kariyerimin ayrıntılarını sormasını bekledim, ama sormadı. "Son dakika kararsızlıkları varsa, şimdi konuşmanın tam sırası."

"Hayır, yok," dedim.

Hoşnutlukla kafasını salladı. "Güzel. Şimdilik burada kalacaksınız. Janıce'ten size odanızı göstermesini isteyeyim. Yemek sırasında daha ayrıntılı konuşabiliriz. Şu halde yarın başlayabilirsiniz. Muayenehane dokuzda açılır."

"Bir şey sorabilir miyim?" Kaşlarını kaldırdı, sorumu bekliyordu. "Niçin beni işe aldınız?"

İşi geri çevirmeme yetecek kadar olmasa da, yine de belli belirsiz bir şekilde kafamı kurcalayan bir noktaydı bu.

"Uygun görünüyordunuz. İyi vasıflar, mükemmel bonservisler... Üstelik önerdiğim çok az ücrete rağmen gelip bu ıssız yerde çalışmaya hazırdınız."

"Önce mülakat yaparsınız sanıyordum.""

Bu fikri piposunun hareketiyle bir yana itince, dumandan bir halka içinde kaldı. "Mülakatlar zaman alır. Ben olabildiğince çabuk işbaşı yapabilecek birini istiyordum. Ayrıca yargılarıma güvenirim."

Konuşmasında içimi rahatlatan bir kesinlik vardı. Ancak çok uzun zaman sonra, burada kalacağım artık kesinleştiği sıralarda, işe başvuran tek kişinin ben olduğum sırrını viskilerimizi içerken gülerek verecekti.

Fakat bu kadar basit bir şey o an hiç aklıma gelmemişti. "Pratisyen hekimlikte çok fazla deneyimim olmadığını size söyledim. Uygun olduğumdan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Uygun olduğunuzu düşünüyor musunuz?" Yanıt vermeden önce bir an durdum, aslında bunu ilk kez düşünüyordum. Buraya kadar pek düşünmeden

gelmiştim. Çevremde olmaları artık bana çok acı veren bir yerden ve insanlardan kaçmıştım. Bir kez daha nasıl göründüğüm canlandı gözümde. Bir gün erken gelmiş ve yağmurdan sırılsıklam biri. Gerçeklikten kopmuş *bir halde*. "Evet." dedim. "Tamam o zaman." İfadesi sertti, ama hafiften eğlendiği anlaşılıyordu. "Dahası, bu sadece geçici bir iş. Ayrıca, gözüm üzerinizde olacak."

Masasındaki bir düğmeye basınca evin içinde uzaklarda bir zil sesi duyuldu. "Akşam yemekleri genellikle sekiz civarındadır, hastalardan ancak o zaman fırsat bulabiliyoruz. Yemeğe kadar dinlenebilirsiniz. Eşyalarınızı getirdiniz mi, yoksa gönderilecekler mi?

"Yanımda getirdim. Eşinize bıraktım."

Afallamış görünüyordu, ardından tuhaf, utangaç bir gülümseme sergiledi, "Janice evin kahyasıdır," dedi. "Ben dulum."

Odanın sıcaklığı üzerime üzerime geliyordu sanki. Kafamı sallayarak, "Ben de," dedim.

Manham'da doktor olarak çalışmaya işte böyle başlamıştım. Aradan üç yıl geçtikten sonra, şimdi Yates'lerin çocuklarının Farnham Ormanında ne bulduklarını işiten ilk kişilerden biri olmam da bu yüzdendi. Tabii ki cesedin kime ait olduğunu kimse bilmiyordu henüz, içinde bulunduğu durum yüzünden, çocuklar onun bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı ait olduğunu bile söyleyemiyorlardı. Evlerinin aşina ortamına döndüklerinde, cesedin çıplak olup olmadığından bile emin değildiler. Bir ara Sam cesedin kanatları olduğunu bile söylemiş, ardından da kararsızlıkla sessizliğe gömülmüştü, ama Neil boş gözlerle bakıyordu sadece. Anlatmak için kullanabilecekleri bildik sözcükler, gördükleri karşısında yetersiz kalıyordu ve şimdi bellekleri de hatırlamakta güçlük yaşıyordu. Hemfikir olabildikleri tek şey o bedenin bir insana ait ve ölü olduğuydu. Ve bahsettikleri çok sayıda sinek kurdu açık yara anlamına gelmesine rağmen, ölülerin yapabileceği numaraları çok iyi biliyordum. En kötüsünü düşünmek için bir neden yoktu.

O sıralar yoktu.

Bu yüzden, çocukların annesi fikrini söyleyince çok garip gelmişti. Unda Yates,

sakinleştikten sonra kendisine sokulmuş küçük oğluna kollarım dolamış oturuyor ve ufak salonlarındaki cafcaflı renkli televizyonu isteksizce seyrediyordu. Çiftlik işçisi olan baba hâlâ işteydi. Çocuklar nefes nefese ve histerik bir şekilde koşarak eve geldiklerinde Unda beni aramıştı. Manham gibi küçük ve dış dünyayla ilişkisiz bir yerde pazar öğleden sonraları da iş saati olabiliyordu.

Halen polisin gelmesini bekliyorduk. Belli ki, acele etmek için bir neden görmüyorlardı, ama ben kendimi orada kalmak zorunda hissettim. Sam'e neredeyse plasebo denebilecek kadar hafif bir yatıştırıcı vermiş, ağabeyinin anlattığı öyküyü gönülsüzce dinlemiştim. Daha doğrusu, dinlememeye çalışmıştım. Ne gördüklerini gayet iyi biliyordum. Hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

Salonun penceresi ardına kadar açık olmasına rağmen, içerisini serinletecek bir esinti gelmiyordu. Dışarıda ikindi güneşinin göz kamaştıran parlaklığı altında her şey beyaz görünüyordu.

"Sally Palmer'dı," dedi Linda Yates damdan düşer gibi.

Şaşırarak ona baktım. Sally Palmer köyün hemen dışında küçük bir çiftlikte tek başına yaşıyordu. Amcasından miras kalan çiftlikte yaşayan otuzlu yaşlardaki çekici kadın, benden birkaç yıl önce Manham'a taşınmıştı. Çiftliğinde hâlâ birkaç keçi vardı ve kan bağı sayesinde normalde olacağı kadar yabancı görünmüyordu; bugün bile köy sakinleri için ben ondan kesinlikle daha yabancıydım. Fakat yaşamım yazarlıkla sürdürmesi onu diğerlerinden ayırıyor ve çoğu komşusunun ona korku, hayranlık ve şüphe karışımı bir duyguyla bakmasına yol açıyordu.

Kayıp olduğuna dair hiçbir şey işitmediğimden, "Neden böyle söyledin?" diye sordum.

"Çünkü onu rüyamda gördüm."

Beklediğim yanıt bu değildi. Çocuklara baktım. Şimdi daha sakin olan Sam dinliyor gibi görünmüyordu. Ama Neil annesine bakıyordu ve burada söylenecek her şeyin, çocuk evden dışarı adımını atar atmaz bütün köye yayılacağını biliyordum. Kadın suskunluğumu kuşkuculuk olarak algıladı.

"Bir otobüs durağında ayakta dikilmiş, ağlıyordu. Sorun ne diye sordum, ama bir şey demedi. Sonra yolun aşağısına baktım, yüzümü tekrar ona çevirdiğimde gitmişti."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Rüyaların nedeni vardır," diye devam etti. "Buydu işte."

"Hadi ama Unda, kim olduğunu bilmiyoruz henüz. Herkes olabilir."

Yanıldığımı söyleyen bir bakışla baktı bana, ama tartışmaya niyetli değildi. Kapı çalınınca sevindim, polis gelmiş olmalıydı. Kapıda kırsal polis teşkilatının kusursuz iki örneği duruyordu. Daha yaşlı olanı kırmızı yüzlüydü ve sohbet arasına düzenli aralıklarla neşeli göz kırpmalar serpiştiriyor, bu da şu şartlar altında yakışıksız kaçıyordu.

"Demek bir ceset bulduğunuzu düşünüyorsunuz, öyle mi?" dedi neşeyle, aynı anda da sanki çocukların anlamayacağı yetişkinlere özgü bir espri yapmış gibi bana bir bakış attı. Sam annesine sokulmuşken, Neıl polis memurunun sorularına geveleyerek yanıt veriyordu, evlerinin içindeki üniformalı otorite yüzünden korkmuşlardı.

Bu iş uzun sürmedi. Daha yaşlı olan polis bir fiske atarak not defterini kapadı. "Tamam, gidip bir baksak iyi olacak. Çocuklar, hanginiz bize cesedin yerini gösterecek?"

Sam başını annesinin koynuna iyice gömdü. Neil bir şey söylemese de rengi solmuştu. Konuşmak başka, oraya tekrar gitmek başka şeydi. Anneleri dönüp endişeyle bana baktı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. Aslında berbat bir fikir olduğu kanısındaydım, Ama diplomasinin, zıtlaşmaktan daha iyi bir politika olduğunu bilecek kadar işim olmuştu polislerle.

"Peki hiçbirimiz yerini bilmezsek nasıl bulacağız acaba?" diye sordu daha yaşlı olanı.

"Arabada bir haritam var. Size nereye gideceğinizi gösterebilirim."

Polis memuru hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmadı. Dışarı çıktık, aniden karşılaştığımız parlaklık yüzünden gözlerimizi kıstık. Ev bir dizi küçük taş kulübenin sonuncusuydu. Arabalarımızı patikaya park etmiştik. Lan d Rover'dan haritayı aldım ve kaportanın üzerinde açtım. Yıpranmış melale çarpıp yansıyan güneş ışınları onu dokunulamayacak kadar sıcak hale getirmişti .

"Buraya yaklaşık, dört buçuk kilometre uzaklıkta. Ormana girmek için arabanızı bırakıp bataklıktan geçmeniz gerekecek. Anlattıklarına bakılırsa ceset şuralarda bir yerde olmalı." Harita üzerinde bir alanı işaret ettim. Polis memuru homurdandı.

"Daha iyi bir fikrim var. Madem çocuklardan birinin bizimle gelmesini istemiyorsunuz, niçin siz gelmiyorsunuz?"

Bana zoraki bir şekilde gülümsedi. "Yolu biliyor gibisiniz."

Seçme şansımın olmayacağını yüzünden okuyabiliyordum. Onlara beni takip etmelerini söyleyip yola koyuldum. Eski Land Rover'ın içi sıcak plastik kokuyordu. Camları inebildikleri kadar indirdim. Direksiyonu kavrayınca ellerim yandı. Eklemlerimin direksiyonu sıkmaktan bembeyaz olduğunu görünce, gevşemeye çalıştım. Yollar dar ve dolambaçlıydı, ama gittiğimiz yer uzak değildi. Kavruk toprakta tekerleklerin yarım daire şeklinde açtığı oluk gibi izlerin üzerine park ettim, yolcu kapısı sararmış çite sürtünüyordu. Polis arabası arkamda sarsılarak durdu.Daha yaşlı olan polis arabadan inerken pantolonunu yukarı çekti. Güneşte yanmış ve yüzü tıraştan tahriş olmuş daha genç olanı ise ondan sonra indi. "Bataklığın içinden geçen bir patika var," dedim. "Sizi ormana götürür. Yolu takip edin, yeter. Birkaç yüz metreden fazla olamaz."

Daha yaşlı olan polis memuru kafasındaki teri sildi. Beyaz gömleğinin koltukaltları koyulaşmış ve ıslaktı. Polisten keskin bir koku geliyordu. Göz ucuyla uzaktaki ormana bakarken kafasını iki yana sallayarak, "Bu iş için hava çok sıcak," dedi. "Neresi olduğunu bize göstermek istemediğinizden emin misiniz?"

Bunu yarı umutlu, yarı alaycı bir tonda söylemişti.

"Ormana vardıktan sonra, siz de benim kadar iyi tahminde bulunabilirsiniz," dedim. "Sinek kurtları için gözünüzü açık tutmanız yeter." Daha genç olanı güldü, ama diğeri ona pis pis bakınca durdu.

"Bu işi suç mahalli inceleme ekibine bıraksanız daha iyi olmaz mı?" dedim.

Somurttu. "Bir geyik leşi için onları çağırmamıza minnettar olmazlar. Genellikle öyle bir şey çıkar."

"Çocuklar bu fikirde değil."

"Kendim görsem galiba daha iyi olur, sizce sakıncası yoksa." Genç polise işaret etti. "Hadi, halledelim şu işi."

Çitteki bir aralıktan güçlükle tırmanıp ormana doğru yol almalarını seyrettim. Beklememi istememişti, orada kalmak için bir sebep göremiyordum. Onları buraya kadar getirmiştim, gerisi onlara kalmıştı.

Ama yerimden kıpırdamıyordum. Tekrar arabaya dönüp sürücü koltuğunun altından bir şişe su aldım. Ilık olsa da, ağzım kupkuru olduğu için içtim. Güneş gözlüklerimi takıp tozlu yeşil çamurluğa yaslandım, yüzüm polis memurlarının yöneldiği ormana dönüktü. Bataklığın düz oluşu yüzünden görüş alanından kaybolmuşlardı bile. Böcek vızıltılarıyla dolu havada sıcaklıktan kaynaklanan buharlı, metalik bir koku hakimdi. İki yusufçuk dans ederek geçti. Tekrar biraz su içtim ve saatime baktım. Bugün muayenehane kapalıydı, ama yine de kırsaldan iki polis memurunun ne bulduğunu görmeyi bekleyerek bir yol kenarında dikilmekten daha iyi işlerim vardı. Muhtemelen haklıydılar. Çocukların gördüğü, hayvan leşinden başka bir şey olamazdı. Hayal gücü ve panik hikâyenin geri kalanını tamamlamıştı.

Hâlâ yerimden ayrılmıyordum.

Bir süre sonra uzaktan iki figürün yaklaşmakta olduğunu gördüm. Güneşten beyazlaşmış çimen saplarının oluşturduğu zeminde beyaz gömlekler öne arkaya sallanıyordu. Onlar daha yanıma gelmeden yüzlerindeki solgunluğu görebiliyordum. Genç polis, gömleğinin önündeki ıslak kusmuk lekesinin farkında değil gibiydi. Bir şey söylemeden ona su şişesini uzattım, minnettar bir edayla aldı.

Daha yaşlı olanı gözlerime bakmıyordu. "Lanet olası, çekmiyor buradan," diye mırıldandı polis arabasına giderken. Önceki gibi huysuz görünmeye çabalıyordu, ama pek başarılı sayılmazdı.

"O halde geyik değildi," dedim.

Kasvetli bir bakışla baktı bana. "Sizi daha fazla tutmamıza gerek yok sanırım."

Arabama binene kadar bekledikten sonra merkezi aradı. Ben uzaklaşırken hâlâ telsizdeydi. Genç polis memuru gözlerini ayaklarına dikmişti, su şişesi elinden sarkıyordu.

Muayenehaneye doğru yola koyulurken kafamda düşünceler uğulduyordu, ama çoktandır gerdiğim tül perde düşünceleri sinekler gibi diğer tarafta bırakıyordu. İrademi kulanarak zihnimi boş tutsam da, sinekler bilinçaltıma mesajlarını fısıldamaktaydı. Köye ve muayenehaneye giden yola ulaştığımda elim sinyal düğmesine gidiyordu ki, çektim. Hiçbir şey düşünmeden, yankılarını gelecek haftalarda gösterecek ve hem benim hem de başkalarının hayatını değiştirecek bir karar verdim.

Yolda sapmadan düz devam edip Sally Palmer'ın çiftliğine yöneldim.

3

Çiftliğin bir tarafı ağaçlar, diğer tarafıysa bataklık araziyle çevriliydi. Land Rover çiftliğe giden toprak yolda sarsılarak ilerlerken toz kalkıyordu. Avludan geriye kalan tek şey olan engebeli kaldırım taşlarının üzerine park edip arabadan indim. Oluklu metalden yapılmış yüksek ahır, güneşin altında pırıl pırıldı. Çiftlik evinin beyaz boyası yer yer dökülmüş ve solmuş olsa da,

güneşte hâlâ göz kamaştırıcı biçimde parlıyordu. On kapının her iki tarafında sabitlenmiş, parlak yeşil pencere önü çiçeklikleri vardı, güneşten dolayı her şeyin renginin attığı bir dünyadaki tek renk lekesiydiler.

Sally evdeyse, genellikle onun İskoç çoban köpeği Bess siz daha kapıyı çalmadan havlayarak önünüze dikilirdi. Ama bugün öyle olmadı. Pencerelerin gerisinde de yaşam belirtisi yoktu, fakat bundan bir anlam çıkarmak gerekmezdi. Kapıyı çalarken, gelme sebebim gözüme çok aptalca görünüyordu. Beklerken gözlerimi ufka diktim, eğer Sally cevap verirse ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Ona her zaman gerçeği söyleyebileceğimi sanıyordum, ama o zaman Linda Yates kadar mantıksız görünürdüm. Ayrıca yanlış yorumlayabilir ve ziyaretimin nedenini, zihnimde dönüp duran, fakat açıklayamadığım bir endişeden fazlası zannedebilirdi.

Sally'yle benim tam anlamıyla bir geçmişimiz olmasa bile, sıradan tanışlar olmanın ötesindeydik. Birbirimizi epey sık gördüğümüz bir dönem olmuştu. Aslında bu hiç de şaşırtıcı değildi. Londra'dan köye taşınmış yabancılardık ve ikimizin de bir büyük şehir geçmişi vardı. Üstelik benim yaşlarımdaydı ve kolayca arkadaş edinmesini sağlayan sempatik bir kişiliğe sahipti. Ayrıca, çekiciydi. Bir şeyler içmek için birkaç sefer birahanede buluşup iyi vakit geçirmiştik.

Ama hepsi bununla kalmıştı. Onun daha fazlasını isteyebileceğini anlamaya başladığımda geri çekildim, ilk başta şaşırmış göründü, ama ilişkimiz zaten hiçbir zaman başka bir boyuta geçmemiş olduğundan, hınç ya da utanç gibi duygular yaşamadı. Bir yerlerde rastlaştığımızda hâlâ kolaylıkla sohbet ediyorduk, ama hepsi bu kadardı.

Böyle olmasını sağlamıştım.

Kapıyı tekrar çaldım. Açmamasından ötürü rahatlamış hissettiğimi hatırlıyorum. Belli ki evde değildi, bu da niçin orada olduğumu açıklamak zorunda kalmayacağım demekti. Bu duruma nasıl geldiğimi kendim bile bilmiyordum. Batıl inançları olan biri değildim ve Linda Yates gibi, önsezilere de inanmazdım. Gerçi o bunun önsezi olduğunu söylememişti, tam olarak değil. Sadece bir rüyaydı. Ve rüyaların ne kadar baştan çıkarıcı olabildiğini çok iyi biliyordum. Baştan çıkarıcı ve hain!

Kapıdan dönüp uzaklaşırken düşüncelerimin yönü de değişmeye başlamıştı. Tabii ki burada olmayacaktı, diye düşündüm kendime sinirlenerek. Aklımdan ne geçiyordu ki? Sırf bir otostopçu ya da kuş gözlemcisi öldü diye hayal gücüne kapılıp gitmenin âlemi yoktu.

Arabaya dönerken yarı yolda durdum. Beni rahatsız eden bir şey vardı, ama geri dönene kadar ne olduğunu bilmiyordum. Fark etmem biraz zaman aldı. Pencere önü çiçeklikleri... İçlerindeki bitkiler kahverengiydi, ölmüşlerdi.

Sally onların bu hale gelmesine asla izin vermezdi.

Geri döndüm. Saksılardaki toprak kavrulmuş, taş gibi olmuştu. Günlerdir sulanmamışlardı. Belki daha uzun süredir. Kapıyı çaldım, adını seslendim. Yanıt gelmeyince kapı kolunu denedim.

Kapı kilitli değildi. Burada yaşamaya başladığından beri, dışarı çıkarken kapıyı kilitleme alışkanlığından kurtulmuştu herhalde. Ama o da benim gibi şehirden gelmiş biriydi ve eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Kapıyı açarken takıldı, arkasındaki zarf yığını engel oluyordu. Kapıyı ite ite içeri girerken zarflar minik bir çığ gibi kaydı, üzerlerinden atlayıp mutfağa gittim. Hatırladığım gibiydi. Neşe saçan limonrengi duvarlar, sağlam rustik mobilyalar ve şehrin bütün izlerini geride bırakamamış olduğunu gösteren birkaç ayrıntı -elektrikli meyve sıkacağı, paslanmaz çelikten espresso makinesi ve hemen hemen dolu, büyük bir şarap rafı.

Biriken postalar dışında ilk bakışta ters bir şey yok gibi görünse de, küf ve havasızlık kokusunun üstüne, çürüyen meyvelerin tatlı kokusu eklenmişti. Çam ağacından eski büfenin üzerindeki bir toprak çanaktan geliyordu koku; ölümü simgeleyen bir natürmort gibi görünen kararmış muz, elma ve portakalların üzeri beyaz küfle kaplanmıştı. Şimdi tanınmaz haldeki ölü çiçekler, masanın üzerindeki bir vazodan gevşek gevşek sarkıyordu. Lavabonun yanındaki bir çekmece aralıktı, sanki Sally onun içinden bir şey almak üzereyken rahatsız edilmiş gibi. istemsiz olarak çekmeceyi kapamaya gittim, ama sonra olduğu gibi bıraktım.

Tatile çıkmış olmalı dedim kendi kendime. Ya da bu çürük meyvelerle çiçekleri atmakla uğraşamayacak kadar meşguldü. Birçok açıklaması olabilirdi. Ama sanırım o an ben de Linda Yates gibi anlamıştım.

Evin geri kalanını da kontrol etmeyi düşündüm, ama yapmamaya karar verdim. Daha şimdiden evin potansiyel bir suç mahalli olduğunu düşünmeye başlıyordum ve herhangi bir kanıtı bozma riskine girmemek gerektiğini biliyordum. Tekrar dışarı çıktım. Sally'nin keçileri arka tarafta bir otlaktaydılar. Bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini anlamak için tek bir bakış yetiyordu. Keçilerden birkaçı bir deri bir kemik halde, güçlükle de olsa hâlâ ayaktaydı, ama çoğu yüzükoyun yatıyordu, ya baygın ya da ölüydüler. Otlakta tek dal çimen bırakmamışlardı. Yalağa gittiğimde de kupkuru olduğunu gördüm. Yalağı doldurmak için kullanıldığı anlaşılan hortum yerde, kenarda yatıyordu. Hortumun bir ucunu yalağın kenarından içeri sarkıtıp su deposuna giden diğer ucu takip ettim. Su patlayarak metal yalağa dolarken, keçilerden bir iki tanesi yalpalayarak yaklaşıp içmeye başladı.

Polisi arar aramaz veterineri buraya getirecektim. Telefonumu elime aldım ama sinyal yoktu. Manham civarı sinyal alma konusunda düzensizliğiyle ünlüydü, bu yüzden insan çoğu zaman cep telefonuna güvenemiyordu. Otlaktan ileriye yürüyünce telefonun sinyal çubukları hareketlenmeye başladı. Tam numaraları tuşlayacaktım ki, paslı bir sabanın arkasında kısmen görünen karanlık, küçük bir şekil fark ettim. Gerilmiştim, ama ne olduğundan da tuhaf bir biçimde emindim. Yaklaşınca, Sally'nin köpeği Bess'in cesedinin kuru çimenler üzerinde yattığını gördüm. Minicik görünüyordu, tüyleri tozluydu ve keçeleşmişti. Köpeği bırakıp, benim daha taze olan etimi yoklamaya gelen sinekleri elimle kovaladım. Ve ancak o zaman köpeğin kafasının neredeyse kopmuş olduğunu gördüm.

Sanki havanın sıcaklığı birden artmıştı. Bacaklarım beni kendiliğinden Land Rover'a geri götürdü. Arabaya binip oradan uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Onun yerine, arabanın arkasına geçip polisi aramaya devam ettim. Telefonu açmalarım beklerken, az önce geldiğim ormanın uzaklardaki yeşil karartısına bakıyordum.

Yine olmaz. Burada olmaz.

Telefondan ince bir sesin geldiğini fark ettim. Hem uzak ormana hem de eve arkamı döndüm.

"Kayıp kişi ihbarında bulunmak istiyorum."

Komiser, Mackenzie adında tıknaz, hırçın bir adamdı. Herhalde benden bir iki yaş büyüktü; onda ilk dikkatimi çeken şey anormal ölçüde geniş omuzlarıydı. Bedeninin alt kısmı üstüne kıyasla orantısızdı; kısa bacakları aşağı doğru incelerek saçma biçimde zarif ayaklarla sonlanıyordu. Karnı daha kaslı olsa ve onu ciddiye almamayı olanaksızlaştıran tehditkar sabırsızlık havası olmasa, üçgen vücutlu çizgi film karakterlerine benzerdi.

Mackenzie ile sivil kıyafetli bir çavuş, köpeğe bakmaya gittiklerinde ben arabanın yanında bekledim. Hiç telaşlı görünmüyorlardı, neredeyse gezintiye çıkmış kadar aldırışsızdılar. Ama üniformalı polis memurları yerine Soruşturma Ekibi'nden bir komiserin burada bulunması durumun ciddiye alındığına işaretti.

Çavuş odaları kontrol etmek üzere evin içine girince komiser tekrar yanıma geldi. "Pekala, buraya niçin geldiğinizi bir kere daha anlatın."

Tıraş losyonu, ter ve çok hafif de nane kokuyordu. Seyrelmeye başlamış kızıl saçlarının altından güneşten kızaran kafa derisi görünüyordu, ama güneşin alnında dikilmekten rahatsızlık hissediyorsa bile hiç belli etmiyordu.

"Civardaydım. Bir uğrayayım dedim."

"Sosyal amaçlı bir ziyaret, öyle mi?"

"iyi olduğundan emin olmak istedim, hepsi o."

Mecbur kalmadıkça Linda Yates'i işe karıştırmayacaktım.

Doktoru olarak, bana söylediklerinin gizli olduğunu varsaymak zorundaydım, ayrıca bir polisin bir rüyayı pek ciddiye alacağını sanmıyordum. Bunu en iyi benim bilmem gerekirdi. Ayrıca, gelme nedenim mantıklı olsun ya da olmasın, Sally burada değildi işte.

"Bayan Palmer'ı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Mackenzie.

Hatırlamaya çalıştım. "Birkaç haftadır görmedim."

"Biraz daha kesin söyleyebilir misiniz?"

"Onu yaklaşık iki hafta önce yaz mangal partisi için birahanede gördüğümü hatırlıyorum. O da oradaydı."

"Beraber miydiniz?"

"Hayır. Ama konuştuk." Kısaca. *Merhaba, nasılsın? iyiyim, görüşürüz.* Son sözlere bakılırsa, pek anlamlı bir konuşma olmamış. Son sözlerin bunlar olup olmadığını tekrar düşündüm. Ama artık şüphem yoktu.

"Ve o zamandan beri görüşmemişken bugün birden uğramaya karar verdiniz."

"Bir cesedin bulunduğunu işittim. Sally'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Cesedin bir kadına ait olduğundan nasıl emin oldunuz?"

"Emin değildim. Ama Sally'nin iyi olduğundan emin olmanın bir zararı olmaz dedim."

"İlişkiniz nedir?"

"Arkadaşız sanırım."

"Yakın arkadaş mı?"

"Sayılmaz."

"Onunla yatıyor musunuz?"

"Hayır."

"Daha önce yattınız mı?"

Ona kendi işine bakmasını söylemek istedim. Ama zaten öyle yapıyordu. Bu gibi durumlarda mahremiyetin çok da önemsenmediğini iyi biliyordum.

"Hayır."

Bir şey demeden gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Aynı şekilde karşılık

verdim. Bir an sonra cebinden bir paket nane şekeri çıkardı. Ağır hareketlerle ağzına bir şeker koyarken boynundaki tuhaf şekilli beni fark ettim. Bana ikram etmeden paketi cebine geri koydu. "Yani onunla ilişkiniz yoktu? Sadece iyi arkadaştınız, o kadar mı?"

"Birbirimizi tanırdık, hepsi o kadar."

"Ama yine de onun iyi olup olmadığını görmek için uğramak zorunda hisseden siz oldunuz, başkası değil."

"Burada tek başına yaşıyor. Bizim standartlarımıza göre bile epeyce ıssız bir yer."

"Niye telefonla aramadınız?"

Duraksadım. "Aklıma gelmedi."

"Cep telefonu var mıydı?" Olduğunu söyledim. "Numarasını biliyor musunuz?"

Telefonumun hafızasında vardı. Listeden buldum, komiserin ne isteyeceğini biliyor ve neden ben bunu düşünmedim diye kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Çaldırayım mı?" diye sordum, o daha bir şey demeden.

"Tabii ki."

Bağlantının kurulmasını beklerken onun beni seyrettiğini hissedebiliyordum. Eğer Sally telefonu açarsa ne derim diye düşündüm. Ama açacağını gerçekten hiç sanmıyordum.

Yatak odasının penceresi açıldı. Polis çavuşu dışarı sarka-rak, "Efendim, bir çantanın içinde bir telefon çalıyor," dedi.

Çavuşun arkasından, elektronik bir melodinin çınlayan sesini hafifçe duyabiliyorduk. Telefonu kapadım. Evdeki ses de kesildi. Mackenzie çavuşa kafasını sallayarak, "Tamam," dedi, "arayan bizdik. Sen devam et."

Çavuş içeri girdi. Mackenzie çenesini ovuşturdu. "Bu bir şey kanıtlamaz."

Karşılık vermedim.

İç çekti. "Yüce İsa, şu lanet sıcak." Sıcaktan rahatsız olduğunu gösteren ilk işaretti bu. "Hadi, güneşte durmayalım."

Gidip evin gölgesi altında durduk.

"Ailesinden kimseyi tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Bayan Palmer'ın nerede olduğunu bilebilecek birini?"

"Pek sayılmaz. Burası ona miras kaldı, ama bildiğim kadarıyla bu civarda ailesinden kimse yok."

"Ya arkadaşları? Sizin dışınızda?"

Sorusunda iğneleme var gibiydi, ama emin olamadım.

"Köydeki insanları tanırdı. Fakat özel birini bilmiyorum."

"Erkek arkadaşlar?" diye sorarken tepkimi seyrediyordu.

"Bilmiyorum. Üzgünüm."

Homurdanıp saatine baktı.

"Sırada ne var?" diye sordum. "Cesetten alınan DNA'nın evden alman bir örnekle uyuşup uyuşmadığına mı bakacaksınız?" :

Bana dikkatle bakarak, "Bu konuda çok şey biliyor gibisiniz," dedi. '

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Pek sayılmaz."

Bu durumu fazla üstelemeyince memnun oldum. "Burasının cinayet mahalli olup olmadığını bilmiyoruz henüz. Kayıp mı, değil mi bilmediğimiz bir kadın söz konusu, hepsi bu.

Onu bulunan cesetle ilişkilendirecek bir şey yok."

"Ya köpek?"

"Başka bir hayvan tarafından öldürülmüş olabilir mi?"

"Görebildiğim kadarıyla boğazındaki yara kesiğe benziyor, parçalanma gibi değil. Keskin bir bıçak ağzının işi."

Yine bana o tartan bakışla bakınca çok konuştuğumu fark edip sustum. Artık doktordum. Başka bir şey değil. "Bakalım adli tıptaki çocuklar ne diyecek," dedi. "Ama köpek öyle ölmüşse bile, Bayan Palmer'ın kendisi bunu yapmış olabilir."

"Gerçekten böyle düşünmüyorsunuz."

Hızlı bir yanıt verecek oldu, fakat sonra akıl kârı olmadığını düşünüp vazgeçti. "Hayır, hayır. Düşünmüyorum. Ama hemen bir sonuca varacak da değilim."

Evin kapısı açıldı. Çavuş göründü, başını iki yana sallayarak, "Hiçbir şey yok," dedi. "Ama koridorun ve salonun ışıkları açık bırakılmış."

Mackenzie anladım dercesine kafasını salladı, sanki bunu bekler gibiydi. Bana döndü. "Sizi daha fazla tutmayacağız, Dr. Hunter. İfadeniz alınacak. Bir de, bundan kimseye söz etmezseniz minnettar kalırım."

"Elbette etmem." Böyle bir şeyi istemesine sinirlenmemeye çalıştım. Mackenzie dönüp çavuşla konuşmaya başladı. Ben de tam oradan ayrılıyordum ki, duraksadım.

"Bir şey daha," dedim. Asabi bir şekilde bana baktı. "Boynunuzdaki şu ben. Muhtemelen önemsiz bir şeydir, ama bir baktırsanız fena olmaz."

Arabama dönerken ikisi de arkamdan bakıyordu.

Köye geri dönerken kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum. Yol, her yıl kendinden bir parçayı daha saldırgan sazlıklara kaptıran sığ bir göl ya da aslında bataklık veya 'düzlük' olan Manham Suyu'ndan geçiyordu. Suyun yüzeyi bir aynanın durgunluğundaydı, ancak arada sırada üzerine inen bir kaz sürüsüyle hareketlenirdi. Ne gölün kendisi ne de bataklık alanlardan geçip göle akan tıkalı derelerle su yolları gi-diş gelişe uygundu. Manham köyüne

yakın olup da yaz boyunca Düzlüklerin diğer kesimlerinde yoğunlaşan tekne ve turist trafiğinin yan geçiş olarak kullanabileceği bir nehir de yoktu. Her ne kadar civar köylere sadece birkaç kilometre uzaklıkta olsa da, Manham köyü Norfolk'un daha eski ve da-ha az konuksever bir başka parçasına aitti sanki. Ormanla, su basmış düzlüklerle ve yeterince kurutulmayan bataklıkla çevrili köy, hem gerçek hem mecazi anlamda tam bir durgun suydu. Ara sıra gelen kuş gözlemcilerini saymazsanız, kendi başına bırakılmış antisosyal bir ihtiyar gibi, soyutlanmışlığına gitgide daha fazla gömülüyordu.

Oysa aksi gibi bu akşam Manham neredeyse neşeli görünüyordu. Kilisedeki ve köy parkındaki çiçek tarhları o kadar parlaktı ki, renkler yumruk gibi çarpıp insanın gözlerini acıtıyordu. Manham'ın az sayıda övünç kaynaklarından biri olan bu çiçek tarhlarına, köye ilk geldiğimde karşılaştığım bahçıvanlar yaşlı George Mason ile torunu Tom özenle bakıyorlardı. Parkın kenarındaki Şehit Taşı bile yöredeki öğrenciler tarafından çelenk şeklinde çiçeklerle süslenmişti. Yılda bir kez gerçekleştirilen bu olayda eski değirmentaşı süslenip donatılırdı. Söylentiye göre, altıncı yüzyılda bir kadın burada komşuları tarafından taşlanarak öldürülmüştü. Kadın spastik bir çocuğu iyileştirmiş, karşılık olarak da cadılıkla suçlanmıştı. Henry, bir insanın iyilik ettiği için işkenceyle öldürülebildiği tek yerin Manham olduğu esprisini yapar ve bu olaydan ikimizin de alacağı bir ders olduğunu söylerdi.

Canım eve gitmek istemedi, o yüzden muayenehanenin yolunu tuttum. Gerekmediği zamanlarda bile sık sık oraya giderdim. Bazen kendi evimde yalnızlık çekerdim, oysa büyük evdeyken, hiçbir şey olmasa bile en azından kendimi iş yapıyor gibi hissederdim. Müstakil kliniğe açılan arka kapıya gittim. Janice'in bakımını severek yaptığı, bitkilerle tıklım tıklım dolu, nemli ve eski bir sera, kabul ve bekleme odası işlevi görüyordu. Zemin katın bir bölümü Henry'nin özel meskeni haline getirilmişti. Fakat orası hepimizin kalabileceği kadar büyük olan evin diğer ucundaydı. Henry'nin eski muayenehanesini ben almıştım. Şimdi içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken eski ahşap ve balmumunun kokusu sakinleştirici bir etki yapıyordu. Geldiğimden bu yana hemen hemen her gün kullanmakta olmama rağmen, eski yağlıboya av tablosu, kapaklı yazı masası ve deri kaptan koltuğuyla muayenehane hâlâ benden çok Henry'nin kişiliğinin ana hatlarını yansıtıyordu. Kitap rafları onun eski tıp kitaplarıyla dergilerinin yanı sıra, köyde çalışan bir pratisyen hekim için daha az anlaşılır konularla doluydu. Kant ve Nietzsche

metinlerinin yanı sıra, bütün bir raf da Henry'nin takıntılarından biri olan psikolojiye ayrılmıştı. Benim odaya tek katkım masanın üzerinde usulca uğuldayan bilgisayardı -Henry bu yeniliğe aylar süren ikna döneminden sonra hiç de memnun olmadan rıza göstermişti.

Hiçbir zaman, yine tam gün çalışabilecek kadar iyileşmemişti. Tekerlekli sandalyesi gibi benim geçici sözleşmem de daha kalıcı hale geldi. Artık işleri tek başına yürütemeyeceği belli olunca sözleşmem önce uzatıldı, sonra ortaklığa döndü. Şu an kullandığım Land Rover Defender bile eskiden onunmuş. Bu yıpranmış ve eski otomatik vitesliyi, belden aşağısını felçli bırakan ve karısı Diana'yı öldüren araba kazasından sonra satın almış. Tekrar araba kullanabileceği -ve yürüyebileceği- umuduna hâlâ sıkı sıkı sarıldığı sıralarda bu arabayı alması bir niyet beyanı olmuş. Ama hiçbir zaman kullanamadı. Doktorların tıbbi fikrine göre, kullanamayacaktı da.

"Aptallar. Birine beyaz önlük giydirmeye gör, kendini Tanrı sanıyor," demişti dudak bükerek.

Gerçi sonunda Henry de doktorların haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve böylece bana sadece Land Rover değil, yavaş yavaş hastaların çoğu da kaldı. Başlangıçta iş yükünü az çok eşit dağıtmıştık, ama gitgide işin büyük kısmını ben üstlenir oldum. Bu durum Henry'nin çoğu insanın gözünde 'gerçek doktor' olarak kalmasını engellemedi, ama buna aldırış etmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Manham'a göre ben hâlâ yeni gelendim ve muhtemelen hep öyle kalacaktım.

Muayenehanede, ikindi sıcağında internette birkaç tıp sitesine girmeye çalıştım, ama aklımı veremedim. Ayağa kalkıp pencereyi açmaya gittim. Masamda pır pır ederek çalışan vantilatör genleşmiş havayı soğutmuyor, sadece gürültü çıkararak hareket ettiriyordu. Pencerelerin açık olmasının yarattığı tek fark psikolojikti. Bakımlı bahçeye gözlerimi diktim. Her şey gibi o da kavrulmuştu; çalılarla çimenlerin sıcakta solduğu neredeyse gözle takip edilebiliyordu. Göl ta bahçenin sınırına kadar ulaşıyordu, kışın kaçınılmaz olan taşmalardan koruma amaçlı alçak bir bent vardı sadece. Henry'nin eski sandalı küçük bir iskeleye demirlenmişti. Kaliteli bir kayıktan fazlası değildi, ama Manham Suyu'nun derinliği de zaten başka bir şey için elverişli olmazdı. Ne de olsa Solent Kanalı değildi, üstelik içine girme riski alınmayacak kadar sığ veya sazlarla tıkanmış bölgeler vardı hâlâ, ama tüm bunlara rağmen ikimiz

de göle açılmaktan zevk alırdık.

Gerçi bugün yelken açmak olanaksızdı. Göl o kadar dingindi ki, üstünde en ufak hareket gözlenmiyordu. Bu açıdan bakıldığında, gölü gökyüzünden ayırt etmeyi sağlayan tek şey, uzaklarda çizgi çizgi görünen sazlardı. Her şey düzlük ve sudan ibaretti... O anki ruh halinize bağlı olarak ya huzur ya da kimsesizlik hissi verebilecek bir boşluk.

Ben onu şu an huzur verici bulmuyordum.

"Geldiğini işitir gibi oldum."

Kafamı çevirdiğimde Henry tekerlekli sandalyesiyle odaya giriyordu. "Sadece birkaç şeyi hallediyordum," dedim, düşüncelerimi dalıp gittikleri yerlerden geri getirirken.

"Burası lanet bir fırın gibi," diye homurdandı vantilatörün önünde durarak. Bacaklarını kullanamamasını saymazsak, yüzünün yanık tenini çevreleyen pırıl pırıl beyaz saçları ve keskin bakışlı siyah gözleriyle tam bir sağlık timsali gibi görünüyordu.

"Yates'lerin çocukları ceset mi bulmuşlar ne? Janice öğle yemeğimi getirdiğinde bu meseleyi bayağı bir abarttı."

Çoğu pazar günü Janice kendisi için pişirdiği yemekten kapaklı bir tabakta Henry ye de verirdi. Henry pazarları kendi yemeğini yapabileceğinde ısrar etse de, onca zahmete ancak ayda yılda bir girdiğinin farkındaydım. Janice iyi bir aşçıydı ve ben onun Henry'ye karşı kahyalığın ötesinde hisler beslediğinden şüpheleniyordum. Bekar olan Janice'in, Henry'nin ölen eşini beğenmeyişinin öncelikle kıskançlıktan ileri geldiğini tahmin ediyordum. Gerçi eski bir skandalla ilgili birçok defalar imada bulunmuştu, fakat bilmek istemediğimi açıkça ifade etmiştim. Henry'nin evliliği onun hatırladığı gibi bir cennet mutluluğu yaşatmamışsa bile, kirli çamaşırları tekrar ortaya dökmekle hiç ilgilenmiyordum.

Ama Janice'in cesetten haberi olmasına şaşırmadım. Şimdiye kadar bu haber köyün yarısına ulaşmış olmalıydı.

"Farnham Ormanı'nın orada," dedim Henry'ye.

"Kuş gözlemcisidir herhalde. Bu sıcakta sırt çantasıyla taban tepiyordu."

"Belki."

Sesimin tonunu duyunca Henry'nin siyah kaşları kalktı.

"Ne o zaman? Bir cinayetimiz olabilir demeyeceksin ya? Böylece hayatımıza biraz renk gelirdi!" Gülmediğimi görünce kendi gülümsemesi de silindi, "İçimden bir ses bu konuda şaka yapmamam gerektiğini söylüyor."

Ona Sally Palmer'ın evine gidişimi anlattım, bu konuda konuşursam cesedin ona ait olma olasılığı azalabilir diye umuyordum. Öyle olmadı.

Konuşmam bitince Henry, 'Yüce Tanrım," dedi ağır ağır.

"Polis de onun Sally olabileceğini mi düşünüyor?"

"Kesin bir şey söylemediler. Henüz söyleyebileceklerini sanmıyorum."

"Tanrım, ne lanet işler oluyor."

"O olmayabilir."

"Tabii, elbette değildir," diye onaylasa da, buna en az benim kadar inanmadığını görebiliyordum. "Şey, seni bilmem ama benim bir içkiye ihtiyacım var."

"Teşekkürler, ben almayayım."

"Kendini daha sonraya, Black Lamb'e mi saklıyorsun?"

Black Lamb köyün tek birahanesiydi. Sık sık oraya giderdim, ama bu akşamki sohbetin katılmak istemeyeceğim bir konusu olacağını biliyordum.

"Hayır, bu gece evde kalırım herhalde."

Evim köyün dış mahallelerinde eski bir taş kulübeydi. Burada altı aydan daha

uzun süre kalacağım belli olduğunda satın almıştım. Henry kendisiyle kalmamdan memnun olacağını söylemişti ve Tanrı biliyor ya, Bank House kesinlikle yeterince büyüktü. Tek başına şarap mahzeni bile benim kulübemi içine alacak kadar genişti. Ama ben kendi evime taşınmayı, kiracı olarak kalmaktansa kalıcı kökler yerleştirdiğimi hissetmeyi istiyordum. Ayrıca, yeni işimi ne kadar seversem seveyim, sürekli onunla yaşamak istemiyordum. Kapıyı arkamdan çekip biraz uzaklaşabilmenin ve birkaç saatliğine bile olsa telefonun çalmayacağını ummanın iyi geldiği zamanlarım oluyordu.

Bu da onlardan biriydi. Arabamla eve dönerken, akşam ibadeti için kilise mezarlığı yolunu ağır ağır çıkan az sayıda insan gördüm. Köy papazı Scarsdale kilisenin girişindeydi. Pek hoşlandığımı söyleyemeyeceğim yaşlı, asık suratlı bir adamdı. Fakat yıllardır burada yaşadığından, ufak da olsa sadık bir cemaati vardı. Yetişkin yaştaki oğlu Rupert ile birlikte yaşayan dul bayan Judith Sutton'ı fark edince elimi kaldırıp selam verdim. Aşırı kilolu, hantal Rupert baskıcı annesinin iki adım gerisinde yorgun argın yürürdü hep. Judith, muayenehanenin müdavimlerinden olan hastalık hastası ve aşırı ciddi çift Lee ve Marjory Goodchild ile konuşuyordu. Çifte göre ben günde yirmi dört saat göreve hazırdım; arabamla geçerken ani bir muayene için beni durdurmayacaklarını umdum.

Ama bu akşam beni durduran olmadı. Kulübemin yan tarafındaki sıcaktan kavrulmuş toprağa park edip içeri girdim. Evin içi havasızdı. Camları ardına dek açıp buzdolabından bir bira aldım. Lamb'e gitmeyi istemeyebilirdim, ama yine de bir içkiye ihtiyacım vardı. Aslında fena halde içkiye ihtiyacım olduğunu fark edince birayı tekrar dolaba koyup kendime cin tonik hazırladım.

Biraz buz kırıp bardağa ekledim, ağzına bir dilim limon sıkıştırdım ve arka bahçedeki ufak ahşap masaya oturup içkimi içtim. Bahçe bir tarlaya ve arkasındaki ormana bakıyordu, ama manzara muayenehaneninki kadar muhteşem olmasa da, o kadar göz korkutucu da değildi. İçkimi ağır ağır içtim, sonra kendime omlet yapıp dışarıda yedim. Nihayet gündüzün sıcağı hafiflemeye başlamıştı. Gökyüzü yavaş yavaş derinleşir ve yıldızlar ilk kez tereddütle gözükmeye başlarken masada oturuyor ve birkaç kilometre ötede neler olduğunu düşünüyordum. Bir zamanlar ülkenin huzurlu bir köşesiyken, Yates'lerin çocuklarının cesedi buldukları o yerin civarında şu an süren hareketliliği gözümün önüne getirdim. Sally Palmer'ı güvenli ve bir yerlerde

gülerken hayal etmeye çalıştım, sanki öyle düşünürsem olurmuş gibi. Ama her nedense yüzünü gözümün önüne getiremedim.

Yatağıma gidip uykuyla yüzleşme vaktini geciktirmek için, gökyüzü kararıp kadifemsi çivit mavisine bürününceye, ışık tanecikleri halindeki çoktan ölmüş yıldızların rasgele kaldırılan semaforlara benzeyen titrek ışıklarıyla benek benek oluncaya kadar bahçede oturdum.

Sıçrayarak uyandım, ter içindeydim ve güçlükle nefes alıyordum. Etrafa baktım, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra yine farkındalık bir örtü gibi üstüme serildi. Çıplaktım, yatak odasının açık penceresinin önünde ayaktaydım, boşluğa sarkarken pencere eşiği kasıklarıma bastırıyordu. Sallanarak pencereden çekildim ve yatağa oturdum. Kırış kırış beyaz çarşaflar ay ışığında neredeyse parlıyordu. Nabzımın yavaşlayıp normale dönmesini beklerken, yüzümü ıslatan gözyaşlarını yavaş yavaş kurudu.

Yine o rüyayı görmüştüm.

Kötü bir rüyaydı. Her zamanki gibi yine o kadar canlıydı ki, sanki uyanıklık yanılsamaydı da rüyam gerçeklikti. Bu en zalim kısmıydı. Çünkü rüyalarda karım Kara ve altı yaşındaki kızım Alice hâlâ hayattaydılar. Onları hâlâ görebiliyor, onlarla konuşabiliyordum. Onlara dokunabiliyordum. Rüyalarda sadece bir geçmişe değil, hâlâ bir geleceğe sahip olduğumuza inanabiliyordum.

Rüyalardan ödüm kopuyordu. Kâbuslardan korkulduğu gibi değil, çünkü rüyalarımda korkunç hiçbir şey yoktu. Hayır, tam tersi.

Rüyalardan ödüm kopuyordu, çünkü uyanmak zorunda kalıyordum.

Ardından, yaşadığım acının ve onları kaybetmenin şoku ilk seferindeki kadar taze olurdu. Uyandığımda çoğunlukla kendimi başka bir yerde bulurdum, uyurgezer bedenim ben bilincinde olmadan çalışıyordu. Şimdiki gibi açık pencerenin yanında veya çıkılması güç, dik merdivenlerin tepesinde olurdum; oraya nasıl gittiğimi veya beni yönlendirenin hangi bilinçaltı dürtü olabileceğini hiç bilmezdim.

Gece havasının iğrenç sıcağına rağmen ürperdim. Dışarıdan bir tilkinin yalnız

havlaması geliyordu. Bir süre sonra yatağa uzandım ve gölgeler silikleşip karanlık tükenene kadar gözlerimi tavana diktim.

4

Genç kadın kapıyı ardından kapayıp sabah koşusuna başladığı sırada bataklıklarda hâlâ sis toplanmaktaydı. Lyn Metcalf bir atletin rahatlığıyla koşuyordu. Baldır kasındaki çekme iyileşme yolundaydı, ama başlangıçta yine de kendini yormuyor, evinin önünden geçen dar patikada koşarken gevşek, uzun adımlar atıyordu. Biraz aşağıya doğru yönelerek bataklıktan geçip, göle kadar uzanan ve otlarla sarılmış bir yola çıktı.

Koşarken bacaklarını yalayan uzun çimen yapraklan çiyden dolayı hâlâ ıslak ve soğuktu. Derin bir nefes aldı, yaşadığı hissin tadını çıkardı. Pazartesi sabahı olsun ya da olmasın, yeni bir haftaya başlamanın daha iyi bir yolunu düşünemiyordu. Bu, günün en sevdiği zamanıydı; ondan tavsiye alırken içerleyen çiftçilerle ufak işletme sahiplerinin hesaplarını düzeltmek için endişelenmek zorunda değilken, henüz gün iyimserliğini yitirmemiş, diğer insanların eline güne gölge düşürme firsatı geçmemişken... Her şey taze ve keskindi, bam bam yola çarpan ayaklarının ritmik sesine ve hattâ soluğunun hırıltısına indirgenmişti.

Otuz bir yaşındaki Lyn formuyla gurur duyuyordu. Vücudunun şeklini koruyan, yani dar şortlarla ve göbeği açıkta bırakan bluzlarla hâlâ iyi görünmesini sağlayan disipliniyle gurur duyuyordu. Gerçi bunu kimseye itiraf edecek kadar kendini beğenmiş değildi. Üstelik koşmaktan zevk alması işi kolaylaştırıyordu. Kendini zorlamayı seviyordu, nereye kadar gidebileceğini görmeyi ve biraz daha ilerisi için denemeyi. Güne başlamanın, etrafında dünya uykusundan uyanırken koşu ayakkabılarını giyip kilometreler katetmekten daha iyi bir yolu varsa bile henüz bulmuş değildi.

Şey, pekala, seks dışında tabii. Ve son zamanlarda seks şiddetini yitirmişti. Elbette hâlâ iyiydi -Marcus'un gün boyu üstünde biriken alçı tozlarından temizlenmek için duş aldığında, akan suyun vücudundaki siyah tüyleri bir su samurunun kürkü gibi düzleştirdiğini görmek bile Lyn'in karnında

karıncalanmaya sebep olabiliyordu hâlâ. Ama seksin gerisinde bir amaç olduğu zaman ikisinin de aldıkları haz genellikle azalıyordu. Özellikle de amaca ulaşamayınca.

Şimdiye kadar.

Ritmini kaybetmemeye dikkat ederek, adımlarını bozmadan yoldaki derin bir tekerlek izinin üzerinden atladı. *Ritmimi kaybetmek mi?* diye düşündü acı acı. *Keşke.* Söz konusu ritimse, bedeni saat gibi düzgün çalışıyordu. Her ay neredeyse günü gününe, sektirmeden, bir döngünün daha sona erdiğini işaret eden ve yeni bir hayal kırıklığını gösteren, nefret ettiği o kan akışı başlıyordu. Doktorlar ikisinde de bir sorun olmadığını söylemişlerdi. Bazı insanlarda diğerlerinde olduğundan daha uzun sürerdi; bunun nedeni bilinmiyordu. Denemeye devam edin demişlerdi. Onlar da öyle yaptı. İlk başlarda hevesliydiler, ikisinin de zevk aldıkları bir şeyi yapmak için tıbbın onayını aldıklarına gülüyorlardı. Reçeteyle yapıyoruz, diye şaka yapmıştı Marcus. Fakat şakalar yavaş yavaş tükenmiş, yerlerini henüz tam da umutsuzluk olmayan bir şeye bırakmışlardı. Ama en azından umutsuzluğun ilk tohumları atılmaktaydı. Ve bu durum her şeyi etkilemeye, ilişkilerinin başka yönlerini de yıpratmaya başlıyordu.

İkisi de itiraf etmese de olumsuzluk varlığını hissettiriyordu. Lyn kendi küçük muhasebe işinden Marcus'un yapı ustalığından daha fazla kazanmasının ona zor geldiğini biliyordu. Henüz karşılıklı suçlamalar başlamamıştı, ama yakında başlayabileceğinden korkuyordu. Ve kendisinin de Marcus kadar sert eleştiri yapabileceğini biliyordu. Endişelenmenin yersiz olduğu, acelelerinin olmadığı konusunda görünüşte birbirlerini temin etmişlerdi. Ama yıllardır deniyorlardı ve bir dört yıl daha geçerse Lyn otuz dört yaşında olacaktı, bu yaşı hep kendisine sınır olarak belirlemişti. Hızlı bir hesap yaptı. *Kırk sekiz âdet dönemi eder.* Ürkütücü ölçüde yakın görünüyordu. Kırk sekiz potansiyel hayal kırıklığı daha. Bu ayın farklı olması haricinde. Bu ay hayal kırıklığı üç gün gecikmişti.

İçinde kabaran umudu hemen bastırdı. Umutlanmak için çok erkendi. Âdet görmediğini Marcus'a söylememişti bile. Onu boş yere umutlandırmanın anlamı yoktu. Birkaç gün daha bekleyip test yapacaktı. Sadece düşüncesi bile midesinde kelebekler uçuşmasına yetti. *Düşünme, koş,* dedi kendi kendine kararlı bir şekilde.

Yükselmeye başlayan güneş tam karşısında gözleri önüne serili göğü parlatıyordu. Üzerinde koştuğu yol, göl kenarında bir set boyunca uzanıyor, sazlıkların içinden geçip geniş, karanlık ormana ilerliyordu. Sis suyun üzerinde duman gibi yavaş yavaş kıvrılıyor, sanki alev almak üzereymiş gibi görünüyordu. Sıçrayan bir balığın şıpırtısı sessizliği görünmez bir tokat gibi bozdu. Lyn buna bayılıyordu. Yaza bayılıyordu, manzaraya bayılıyordu. Burada doğmuş, ama üniversiteye gitmek için ayrılmış, yurtdışına seyahatlere çıkmıştı. Fakat her zaman geri gelmişti. Burası Tanrı'nın kendi memleketiydi, babası hep böyle derdi. Lyn Tanrıya gerçekten inanmasa da, babasının ne demek istediğini anlıyordu.

Koşunun en sevdiği kısmına yaklaşıyordu. Ormana doğru çatallanan yolu takip etti. Tepesinde sıklaşan ağaçlar yüzünden yol biraz karardığından adımlarını yavaşlattı. Loş ışıkta bir köke takılmak işten değildi. Baldır kasının çekilmesine de, takıldığı bir kök sebep olmuştu ve tekrar koşabilmesi için yaklaşık iki ay geçmesi gerekmişti.

Ama alçalan güneş karanlığı yer yer delmeye başlamıştı bile, yaprakların oluşturduğu kubbe şimdi parlak bir kafes işine benziyordu. Ormanın bu kesimi çok eskiden kalmaydı, sarmaşık dalların sımsıkı dolandığı ağaç gövdeleri ve bataklık, güvenilmez zeminden oluşan bir yaban alandı. İçinden geçen sayısız dolambaçlı yol, tedbirsiz kimseleri derinliklerine çekebilecek nitelikteydi. Eve ilk taşındıklarında Lyn sabah koşularından biri sırasında bu bölgeyi araştırma hatasına düşmüştü. Saatler sonra, o da ancak şans eseri tanıdığı bir alana çıkmıştı. Sonunda eve dönmeyi başardığında Marcus'u meraktan deliye dönmüş -ve öfkeli- bir halde bulmuştu. O zamandan beri giderken de dönerken de hep aynı yolu kullanıyordu.

Yaklaşık on kilometrelik güzergahının yarı yolunda küçük bir açıklık ve onun da merkezinde eski bir faş anıt bulunuyordu. Belki bu bir zamanlar bir taş çemberin bir parçasıydı veya sadece bir kapı dikmesiydi. Kimse daha fazlasını bilmiyordu. Üzerini yosun ve çimen bürümüş taşın tarihi ve sırları uzun zaman önce unutulmuştu. Ama çok işe yarayan bir işaretleyiciydi; Lyn de geldiği yoldan geri dönmeden hemen önce o taşın pürüzlü yüzeyine elini sürmeyi âdet haline getirmişti. Şu an oraya varmasına en fazla birkaç dakika kalmıştı. Derin ve düzenli nefesler alırken, yapacağı kahvaltıyı düşünerek kendini daha hızlı koşmaya teşvik ediyordu.

Huzursuzluğunun ne zaman başladığından emin değildi. Daha çok, gitgide büyüyen bir farkındalıktı, bilinçaltında içten içe süren ve sonunda bilinç düzeyine ulaşan bir kaynaşma. Birdenbire orman doğal olmayan ölçüde sessiz geldi. Bunaltıcıydı. Ayaklarından çıkan tok ses, sessizlikte fazla gürültülü geliyordu. Aldırmamaya çalıştıysa da içindeki his ısrarlıydı. Gitgide güçleniyordu. Etrafına bakmamak için kendini zor tuttu. Neyi vardı böyle? Sanki geçen iki yıl boyunca bu koşuyu hemen hemen her sabah yapmış değildi. Daha önce hiç rahatsız olmamıştı.

Ama şu an rahatsızdı. Ensesi karıncalandı, sanki bir şey onu seyrediyordu. *Aptallaşma,* dedi kendi kendine, fakat arkasına bakma isteği artıyordu. Gözlerini yoldan ayırmadı. Burada şimdiye dek gördüğü, kendisi dışındaki tek canlı, bir geyik olmuştu. Fakat bu sefer geyikmiş gibi gelmiyordu. *Çünkü değil zaten. Hiçbir şey yok. Sadece senin hayal gücün. Âdetin üç gün gecikti ve bunun seni etkilemesine izin veriyorsun.*

Böyle düşünmek dikkatini biraz dağıtsa da yeterli olmadı. Bir anlığına etrafına bakma riskini göze aldı; görebildiği sadece karanlık dallar ve kıvrılarak görüş alanından çıkan yol oldu, aynı anda ayağı bir şeye takıldı. Tökezledi, dengesini sağlamak için kollarını savurdu ve yere düşmeden kendini tutmayı başardı, kalbi güm güm atıyordu. *Aptal!* Ulaşmaya çalıştığı açıklık şimdi tam ilerisinde, tıkış tıkış ormanda güneş ışınlarıyla alacalanan bir vahayı andırıyordu. Olağanüstü bir gayretle hızını artırarak koştu, taş anıtın pürüzlü yüzeyine elini sürüp hızla arkasını döndü.

Hiçbir şey yoktu. Sadece ağaçlar, gölgeli ve kasvetli...

Ne *görmeyi bekliyordun? Perileri mi?* Ama açıklıktan ayrılmadı. Hiç kuş sesi, böcek hışırtısı yoktu. Orman nefesini tutmuş ve düşünceli bir sessizliğe bürünmüş gibiydi. Lyn birdenbire bu sessizliği bozmaya korktu, yine dört bir yanında sık ağaçların olacağı alana dönüp de açıklığın sağladığı güvenliği kaybetmek istemiyordu. *Peki ne yapacaksın? Bütün gün burada mı kalacaksın?*

Kendisine düşünmek için zaman vermeden, taşın yanından koşusuna tekrar başladı. Beş dakika, ve sonra tekrar açıklık bir yere çıkmış olacaktı. Açık alanlar, açık su, açık gökyüzü. Görüntüyü zihninde canlandırdı. Huzursuzluğu henüz geçmemişti, ama şimdi o kadar ısrarlı değildi. Üstelik gölgeli orman

giderek aydınlanıyor, güneş koştuğu yolu aydınlatıyordu. Rahatlamaya başladı, ve az sonra yerde önünde bir şey gördü.

Bir metre kadar kala durdu. Yolun tam ortasına serilmiş, kurban gibi yatan ölü bir tavşan vardı. Hayır, tavşan değildi. Bir yaban tavşanıydı, yumuşak kürkü kanla keçeleşmişti.

Daha önce orada değildi.

Lyn çabucak etrafında göz gezdirdi. Ama tavşanın nereden geldiği konusunda ağaçlar hiç ipucu vermiyordu. Hayvanın etrafında dolandı, ardından tekrar koşmaya başladı. Bir tilki, dedi kendi kendine, tekrar koşu ritmini yakalarken. Herhalde tilki kendisinden rahatsız olmuştu. Ama tilki, rahatsız edilsin ya da edilmesin, avını asla arkasında bırakmaz. Ve yaban tavşanı hiç de öylece bırakılıp da düşmüş gibi görünmüyordu. Yerde yatış şekli sanki...

Bilerek yapılmıştı.

Ama tabii bu çok aptalcaydı. Tempolu koşusuna devam ederken bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Ve sonra ormandan çıkıp açık alana vardı, göl önünde alabildiğine uzanıyordu. Birkaç dakika önce yaşadığı vesvese her adımıyla birlikte biraz daha azalarak kayboldu. Şimdi güneşin aydınlığında saçma geliyordu. Hattâ utanç verici.

Sonradan, kocası Marcus Lyn eve girdiğinde radyoda yerel haberlerin olduğunu hatırlayacaktı. Ekmek kızartma makinesine ekmek koyar ve bir muz doğrarken Lyn'e birkaç kilometre ötede bir ceset bulunduğunu söylemişti. Lyn de kocasına ölü tavşandan bahsettiğine göre, radyo haberi bir bağlantı kurmasına yol açmıştı demek ki. Ama Lyn olaya gülmüş, hayvanın onu nasıl korkuttuğu hakkında espri yapmıştı. Ekmek makineden fırladığı sırada o olay ikisi için de çoktan önemsiz gözükmeye başlamıştı.

Lyn duştan çıktığında, bundan bir daha bahsetmemişlerdi.

5

Mackenzie geldiğinde sabah muayenelerini yarılamıştım. Janice sıradaki hastanın notlarıyla birlikte, haberi de getirdi. Gözleri meraktan faltaşı gibi açıktı. "Sizi görmek isteyen bir polis var. Komiser Mackenzie diye biri."

Her nedense şaşırmadım. Hastanın notlarına baktım. Kronik artriti olan seksen yaşındaki bayan Ann Benchley her zamanki hastalarımdan biriydi. "Daha kaç hasta var?" diye sordum vakit kazanmaya çalışarak.

"Bunun dışında üç hasta daha var."

"Komisere uzun sürmeyeceğini söyle. Bayan Benchley'i de içeri alıver."

Janice şaşırmış görünüyordu, ama bir şey demedi. Önceki gün bir cesedin bulunduğunu herhalde şu ana dek köyde bilmeyen hiç kimse kalmamıştır diye düşünüyordum. Ama şimdiye kadar hiç kimse Sally Palmer'la bağlantı kurmuş görünmüyordu. Daha ne kadar böyle kalacağını merak ettim.

Janice gidene kadar notları inceliyormuş gibi yaptım. Önemli bir şey olmasa Mackenzie'nin gelmeyeceğini biliyordum, ayrıca o sabahki hastaların arasında acil vaka olduğunu sanmıyordum. Onu niye beklettiğimden emin değildim, tabii söyleyeceği şeyi işitmeye son derece isteksiz olmamdan başka.

Sıradaki hastamı muayene ederken komiserin neden gelmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Bayan Benchley eğri büğrü olmuş ellerini gösterirken ilgileniyor göründüm, onu yatıştırdım ve ona bir reçete daha yazarken benden beklenen son derece yararsız sesleri çıkardım ve kadın memnun bir şekilde, aksayarak dışarı çıkarken hafifçe gülümsedim.

Ama daha fazla erteleyemeyecektim.

"Komiseri içeri gönder," dedim Janice'e.

"Pek mutlu görünmüyor," diye uyardı beni Janice.

Evet, Mackenzie pek mutlu görünmüyordu. Yüzü öfkeden kızarmıştı ve çenesi saldırgan bir şekilde ileri çıkmıştı.

"Beni kabul etmeniz ne güzel Dr. Hunter," dedi alaycılığını pek gizlemeye çalışmayarak. Elinde deri bir dosya vardı. Ben söylemeden, karşımdaki koltuğa oturup dosyayı dizlerinin üzerine koydu.

"Sizin için ne yapabilirim komiser?"

"Açıklığa kavuşturmak istediğim birkaç nokta var."

"Cesedi teşhis ettiniz mi?"

"Henüz değil."

Nane şekeri paketini çıkarıp ağzına bir tane attı. Bekledim. Polislerin oynadıkları oyunlar sırasında rahatsız edilmemeleri gerektiğini biliyordum. "Burası gibi yerlerin artık kalmadığını sanıyordum. Bilirsiniz, küçük bir mekân, aile doktoru, ev viziteleri, böyle şeyler," dedi etrafına bakarken. Gözleri kitap raflarına takıldı. "Psikoloji üzerine bir sürü kitap görüyorum. İlgi alanınız mı?"

"Onlar benim değil, ortağımın."

"Ya. Peki toplam kaç hastanız var?"

Konuşmanın nereye gittiğini merak ettim. "Herhalde toplamda beş altı yüz kadar."

"O kadar çok mu?"

"Küçük bir köy ama büyük bir bölge."

Sanki normal bir sohbetmiş gibi, anlıyorum dercesine kafasını salladı. "Ama şehirde pratisyen hekim olmak biraz farklıdır."

"Sanırım öyle."

"Londra'yı özlediniz, değil mi?"

Konuşmanın nereye gittiğini şimdi anlamıştım. Yine pek şaşırmadım. Sadece omuzlarımın üzerine bir yük binmiş gibi hissettim. "Belki de bana ne

istediğinizi söyleseniz daha iyi olur."

"Dünkü konuşmamızdan sonra biraz araştırma yaptım. Polisim ya hani." Soğuk bir bakışla gözlerini bana dikti. "Etkileyici bir özgeçmişiniz var Dr. Hunter. Hayaliniz köyün birinde pratisyen hekim olmakmış gibi gelmiyor insana."

Dosyanın fermuarını açıp içindeki kâğıtlardan birini dışarı çekti. "Tıp diplomanızı aldıktan sonra doktoranızı antropoloji bilim dalında yapmışsınız. Bu bilgilere göre bayağı parlakmışsınız. Daha sonra Amerika'da Tennessee Üniversitesi'nde görev almışsınız, ardından da adli antropoloji uzmanı olarak İngiltere'ye geri dönmüşsünüz."

Başını dikleştirdi. "Anlarsınız, adli antropolojinin ne olduğundan bile emin değildim ve neredeyse yirmi yıllık polisim. Tabii 'adli' kısmını çaktım. Ama antropoloji? Eski kemikleri incelemek olarak düşünürdüm hep. Hani biraz arkeoloji gibi. Her şeyin nasıl da geçip gittiğini gösterir."

"Sizi acele ettirmek istemem, ama bekleyen hastalarım var."

"Ah, gerekenden fazla zamanınızı almayacağım. Ama internete girdiğimde sizin yazdığınız bazı makaleler de buldum. İlginç başlıkları var." Bir kâğıt alıp kaldırdı. "Ölüm Zamanının Belirlenmesinde Entomolojinin Rolü', 'İnsan Bedeninin Ayrışmasının Kimyası.'"

Kâğıdı indirdi. "Epeyce uzmanlık isteyen yazılar. Ben de Londra'da bir arkadaşımı aradım. Met'te[1] çalışan bir müfettiş. Meğer bahsinizi duymuş. Sürpriz, sürpriz, anlaşılan çok sayıda cinayet araştırmasında çeşitli polis kuvvetlerine danışmanlık yapmışsınız. İngiltere, Iskoçya, hattâ Kuzey irlanda. Bağlantımın dediğine göre ülkedeki az sayıda lisanslı adli antropologdan biriymişsiniz. Irak, Bosna ve Kongo'da toplu mezarlar üzerinde çalışmışsınız. Akla neresi gelirse. Arkadaşıma göre, insan cesedi kalıntıları konusunda neredeyse uzmanmışsınız. Sadece teşhis edilmeleri konusunda değil, ama ölüm zamanı, ölüm sebebi konusunda da. Patologların bıraktığı yerden sizin devam ettiğinizi söyledi."

"Bir yere varacak mısınız?"

"Sadede gelirsem, bunlardan dün niçin hiç söz etmediğinizi merak etmeden

duramıyorum. Bir ceset bulduğumuzu ne zaman öğrendiniz, cesedin buralı bir kadına ait olabileceğine dair ne zaman kanıt buldunuz, cesedin kimliğini olabildiğince çabuk teşhis etmeyi isteyeceğimizi ne zamandır biliyordunuz?" Sesini yükseltmemeye çalışsa da, yüzü her zamankinden daha kırmızıydı. "Met'teki arkadaşım durumu çok komik buldu. Bir yanda ben, bir cinayet soruşturmasını yürüten kıdemli polis memuru, karşımda da pratisyen hekim numarası yapan ülkenin önde gelen adli antropoloji uzmanlarından biri."

Nihayet bu olayı cinayet diye adlandırmasının dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. "Ben pratisyen hekimim."

"Ama sadece bu kadar değilsiniz, değil mi? Peki bu kadar gizlilik niye?"

"Çünkü bir zamanlar ne olduğumun önemi yok. Şu an doktorum."

1- Metropolitan Polis Teşkilatı - ç n

Mackenzie sanki şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışır gibi beni inceliyordu. "Ondan sonra birkaç telefon görüşmesi daha yaptım. Üç yıldır sadece pratisyen hekimlik yaptığınızı biliyorum. Karınızla kızınızın araba kazasında ölmelerinin ardından adli antropolojiyi bıraktınız ve buraya geldiniz. Diğer arabanın alkollü sürücüsü yara almadan kurtuldu."

Çok sakince oturuyordum. Mackenzie rahatsız görünme nezaketini gösterdi. "Eski yaraları deşmek istemem. Dün bana karşı dürüst olsaydınız belki bunu yapmak zorunda kalmazdım. Özetle, size ihtiyacımız var."

Nasıl, diye sormamı istediğini biliyordum, ama sormadım. Yine de devam etti.

"Cesedin durumu kimliğinin saptanmasını güçleştiriyor. Kadın olduğunu biliyoruz, ama hepsi bu kadar. Kimliğini bilmediğimiz sürece de kör topal ilerlemek durumundayız. Kurbanın kimliğini kesin olarak bilmedikçe doğru dürüst bir cinayet soruşturmasına başlayamayız."

Kendimi konuşurken buldum. "'Kesin olarak,' dediniz. Hemen hemen eminsiniz, değil mi?"

"Sally Palmer'ın izini bulmayı henüz başaramadık."

Beklediğim bu olmasına rağmen yine de doğrulandığını işitmek beni sarstı.

"Bardaki mangal partisinde onu gördüğünü hatırlayan birçok kişi var, ama ondan sonra onu gördüğünü hatırlayan birine şimdiye dek rastlamadık. Bu aşağı yukarı on beş gün önceydi. Cesetten ve evden DNA örnekleri aldık, ama sonuçları almamız bir haftayı bulur."

"Ya parmak izleri?"

"Hiç şans yok. Sebep çürüme mi yoksa parmak izleri kasıtlı olarak mı silindi, henüz söyleyemiyoruz."

"Diş kayıtları?"

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Eşleştirme yapmaya yetecek kadar diş kalmamış."

"Biri mi kırmış?"

"Böyle denebilir. Biz cesedi teşhis edemeyelim diye bile bile kırılmış olabilirler ya da sadece gördüğü şiddet sonucudur. Henüz bilmiyoruz."

Gözlerimi ovuşturdum. "Yani kesinlikle bir cinayet?"

"Ah, öldürülmüş, orası kesin," dedi zalimce. "Ceset, ayrıca cinsel tacize uğrayıp uğramadığını anlayamayacağımız kadar çürümüş, ama muhtemelen uğradığını varsayıyoruz. Ardından da öldürüldü."

"Nasıl?"

Cevap vermeden dosyadan büyük bir zarf çıkarıp masanın üzerine attı. Fotoğrafların parlak kenarları zarftan çıktı. Ne yaptığımı idrak etmeden elim fotoğraflara gitti.

Zarfı ittim. "Hayır teşekkürler."

"Kendi adınıza bir bakmak isteyebilirsiniz diye düşündüm."

"Yardım edemeyeceğimi söylemiştim."

"Edemez misiniz, etmez misiniz?"

Kafamı salladım. "Üzgünüm."

Biraz uzun bir süre bana baktı, sonra birdenbire ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Dr. Hunter." Sesi soğuktu.

"Bunu unuttunuz." Zarfı ona uzattım.

"Sizde kalsın. Belki daha sonra bakmak istersiniz."

Dışarı çıktı. Zarf hâlâ elimdeydi. Bütün yapmam gereken fotoğrafları dışarı kaydırmaktı. Bunun yerine çekmeceyi açıp zarfı içine attım. Çekmeceyi kapatıp Janice'e sıradaki hastayı içeri yollamasını söyledim.

Fakat zarfın varlığı sabahın geri kalanında hiç aklımdan çıkmadı. Her görüşmede, her muayenede zarfın içine bakmama mücadelesi verdim. Son hasta da çıkıp kapıyı arkasından kapadıktan sonra, hastayla ilgili notları yazarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Bitirince Fransız pencereye gidip dışarıya baktım. İki ev vizitesinin ardından öğleden sonram bana kalacaktı. Biraz bile rüzgar esseydi, sandalla göle açılabilirdim. Ama bu haliyle açılsam suyun üzerinde çakılı kalırdım, tıpkı kuru toprağın üzerinde şu an hissettiğim gibi.

Ne tuhaftı ki, Mackenzie'nin geçmişimi eşelemiş olması karşısında bir şey hissetmiyordum. Başka biri hakkında da konuşuyor olabilirdi. Aslında bir bakıma öyle yapmıştı. Ölümün esrarlı kimyasına kendini kaptırmış, sayısız olayda şiddet, kaza ve doğanın birlikte yarattıkları son ürünü görmüş olan kişi farklı bir David Hunter'dı. Derinin altındaki kafatasına doğal bir şey olarak bakmış, çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı bilgiyle övünmüştüm. Yaşam onu terk ettiğinde bedene ne olduğu benim için pek sır sayılmazdı. Bütün formlarıyla çürüme yakından tanıdığım bir süreçti; hava koşullarına, toprağa, yılın hangi zamanında olunduğuna bağlı olarak ilerleyişinin ana hatlarını çıkarabilirdim. Gaddarca, evet, ama zorunlu. Ve ölüm zamanını, nasıl gerçekleştiğini, cesedin kimliğini belirlemekten bir büyücünün duyduğu tatmini duyardım. Üzerinde uğraştıklarımın birey olduklarını asla unutmadım. Ama sadece soyut bir anlamda; bu yabancıları sadece ölümde tanıyordum, yaşamda değil.

Ve sonra şu dünyada her şeyden çok değer verdiğim iki insan benden koparılıp alındı. Karım ve kızımın hayatları, kazadan burnu bile kanamadan kurtularak yürüyüp giden bir sarhoş tarafından bir anda söndürüldü. Kara ve Alice yaşayan, canlı bireylerden, bir anda ölü organik maddeye dönüştüler. Ve ben maruz kaldıkları fiziksel başkalaşımları neredeyse saati saatine, tamı tamına biliyordum — *biliyordum.* Ama bu bilgi, zihnimde saplantı haline gelen o tek soruyu yanıtlamayı başaramıyordu ve bütün bilgim o soruya bir yanıt aramaya bile başlayamıyordu. Neredeydiler? İçlerindeki hayata ne olmuştu? Bütün o hayatiyet, o can nasıl olup da var olmaya öylece son verebilirdi?

Bilmiyordum. Ve bu bilmeyiş katlanabileceğımden fazlasıydı. Meslektaşlarım ve arkadaşlarım bunu anlıyordu, ama ben pek farkında değildim. Kendimi işime gömmekten memnundum, kaybettiklerimi ve yanıtlayamadığım soruları bana sürekli hatırlatması dışında.

Ve böylece kaçtım. Bildiğim her şeye sırtımı döndüm, eski tıp eğitimimi tazeledim ve buraya, her yerden kilometrelerce uzağa saklandım. Kendime, tam olarak, bir yaşam sayılmasa da, yeni bir meslek verdim. Ölülerle değil yaşayanlarla ilgilenen bir meslek, o son dönüşümü anlamaya daha yakın olmasam bile hiç değilse onu geciktirmeye çalışabildiğim bir meslek. Ve işe yaradı.

Şimdiye dek.

Masama gidip çekmeceyi açtım. Fotoğrafları çıkardım, yüzleri alta dönük olarak tuttum. Bakacak, sonra da Mackenzie'ye geri verecektim. Hâlâ hiçbir şey için söz veriyor değildim. Böylece bahanem hazırdı, resimleri çevirdim.

Önceden nasıl hissedeceğimi bilememiştim, ama resimlerin aşina gelmesini de hiç beklememiştim. Görüntülerden kaynaklanmıyordu bu -Tanrı biliyor ya yeterince şok ediciydiler. Ama fotoğraflara bakmak zamanda bir adım geriye gitmek gibiydi. Daha farkına bile varmadan, görüntülerin bana neler anlatabileceğini görmek için incelemeye başladım.

Farklı açılardan ve görüş noktalarından çekilmiş altı fotoğraf vardı. Hepsine çabucak göz gezdirdikten sonra başa döndüm ve her birine daha ayrıntılı bir şekilde baktım. Ceset çıplaktı ve yüzükoyun yatıyordu, kolları yukarı doğru uzanmıştı, sanki göl otlarının uzun sapları arasına dalış yapıyormuş gibi.

Fotoğraflardan cinsiyetini söylemek olanaksızdı. Kararmış deri sanki tam oturmamış gibi cesetten sarkıyordu, ama asıl göze çarpan bu değildi. Sam haklıydı. Cesedin kanatları olduğunu söylemişti ve gerçekten vardı. Belkemiğinin iki yanında deriye iki derin kesik atılmıştı. Kesiklere sokulan beyaz kuğu kanatları cesedin çürüyen, düşmüş bir melek gibi görünmesini sağlıyordu.

Çürüyen deriyle karşılaştırıldığında kanatlar şok edici ölçüde korkunç bir etki yaratıyordu. Kanatlara bir süre daha baktıktan sonra cesedin kendisini inceledim. Kurtçuklar yaralardan pirinç taneleri gibi saçılıyordu. Sadece kürekkemiklerinin üzerindeki iki büyük yaradan değil, sırt, kol ve bacaklardaki çok sayıda daha küçük kesikten de. Çürüme epeyce ilerlemişti. Sıcaklık ve nem süreci hızlandırmıştı, hayvanlarla böcekler de kendi katkılarını yapıyordu. Ama her bir etmenin anlatacak kendi hikâyesi olur, cesedin orada ne kadar süredir yattığına dair zaman çizelgesini hazırlamakta her birinin yardımı dokunurdu.

Son üç fotoğraf, ceset sırtüstü çevrildikten sonra çekilmişti. Vücutta ve kollarla bacaklarda aynı küçük kesikler vardı ve yüz parçalanmış kemiklerin oluşturduğu şekilsiz bir kitle halindeydi. Kesildiği yerden açık halde olan gırtlağın kıkırdak dokusu açığa çıkmıştı -kıkırdağın çürüme süreci üzerini örten yumuşak dokudan daha zor ve daha yavaştır. Sally'nin köpeği Bess'i düşündüm. Onun da boğazı kesilmişti. Fotoğrafları bir kez daha gözden geçirdim. Kendimi cesetle ilgili tanınabilir bir şey ararken bulduğumda, fotoğrafları elimden bıraktım. Kapı tıklatıldığında hâlâ orada oturuyordum.

Gelen Henry'ydi. "Janice polisin geldiğini söyledi. Yine birileri çiftliğindeki hayvanlarla mı ilişkiye girmiş?"

"Yo, dünle ilgiliydi?"

"Ha." Ciddileşti. "Bir sorun mu var?"

"Pek sayılmaz."

Fakat bu doğru değildi.

Henry'den bir şey saklamaktan rahatsızlık duyuyordum, ama geçmişimle ilgili

bütün ayrıntıları ona anlatmamıştım. Önceden antropolog olduğumu biliyordu, böyle geniş bir alana pek çok günah sığabilirdi. İşimin adli yanını ve polis soruşturmalarına katıldığımı kendime saklamıştım. O sıralar bundan bahsetmek istememiştim.

Hâlâ da istemiyordum.

Henry'nin gözleri masadaki fotoğraflara gitti. Ayrıntılarını göremeyecek kadar uzaktaydı, ama yine de sanki yakalanmış gibi hissettim. Ben fotoğrafları tekrar zarfa koyarken Henry kaşlarını kaldırdı.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" dedim.

"Elbette. Burnumu sokmak istememiştim."

"Sokmadın. Sadece... şu an düşünmem gereken birkaç şey var."

"Sen iyi misin? Biraz... dalgın görünüyorsun."

"Yo. iyiyim."

Tamam anlamında kafa salladıysa da yüzündeki kaygı ifadesi silinmedi. "Bir ara sandalla açılmaya ne dersin? Biraz egzersiz ikimize de iyi gelir?"

Sandala binip inerken yardıma ihtiyacı olsa da, sakatlığı kürek çekmesini ya da yelken açmasını engellemiyordu. "Anlaştık. Ama bana birkaç gün ver."

Daha fazlasını sormak istediğini, ama vazgeçtiğini görebiliyordum. Sandalyesini tekrar kapıya doğru sürdü. "Söyle yeter. Yerimi biliyorsun."

O gidince tekrar oturup gözlerimi kapadım. *Bunu istemiyordum.* Ama öte yandan, hiç kimse istemiyordu. Hele ki ölen kadın. Az önce gördüğüm fotoğrafları düşündüm ve fark ettim ki onun gibi benim de seçme şansım yoktu.

Mackenzie resimlerle birlikte kartını da bırakmıştı . Fakat ona ne ofis numarasından ne de cep telefonundan ulaşabildim. İki telefona da beni araması için mesaj bıraktım . Bir karara vardığım için kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyemezdim, ama üzerimdeki ağırlığın bir kısmı kalkmış gibiydi.

Çıkılacak iki sabah vizitem vardı ve ikisi de ciddi değildi: kabakulak geçiren bir çocukla yemek yemeği reddeden yaşlı ve yatalak bir adam. Vizitelerim bittiğinde öğle yemeği zamanı gelmişti. Geri dönüş yolunda, eve mi yoksa birahaneye mi gideyim diye düşünüyordum ki, telefonum çaldı.

Hemen açtım, ama arayan Janice ' ti , okuldan aradıklarını söyledi. Sam Yates için endişeleniyorlarmış , gidip onu görebilirmiymişim. Olur dedim. Mackenzie'nin aramasını beklerken yararlı bir şeyler yapmaktan memnun olacaktım.

Manham a döndüğümde sokaklarda polis memurlarının varlığı beni kendime getirip olanları hatırlattı . Üniformaları, kilise mezarlığı ile parkı aydınlatan çiçeklerin gözalıcılığı ile tam bir tezat oluşturuyordu. Köyde sessiz ama şüphe götürmez bir heyecan vardı, fakat hiç değilse okul normal görünüyordu. Her ne kadar büyük çocuklar en yakın meslek ortaokuluna gitmek için sekiz kilometre yol katetmek zorunda kalsalar da, hiç değilse Manham kendi küçük ilkokuluna sahipti. Eski bir şapel olan okulun bahçesi, parlak güneş ışığında rengarenk ve gürültülüydü. Yaz tatili öncesi, ders yılının son haftasıydı ve bunu bilmek çocukların her zamanki öğle yemeği histerisini daha da şiddetlendirmiş gibiydi. Kendisini kovalayan küçük bir kızdan kaçmak için yana zıplayan başka bir küçük kız bacaklarıma çarpıp sekti. Kıkır kıkır gülerek koşup gittiler, oyunlarına o kadar dalmışlardı ki benim varlığımı neredeyse fark etmediler.

Okulun idari işler bürosuna girdiğimde içimde o tanıdık boşluğu hissettim. Sekreter Betty açık kapıyı tıklattığımda bana neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba. Sam'i mi görmeye geldin?"

Bütün yaşamını köyde geçirmiş minnacık, samimi yüzlü bir kadındı. Hiç evlenmemişti, erkek kardeşi ile birlikte yaşıyor ve okuldaki çocuklara büyük bir aileymişler gibi davranıyordu.

"O nasıl?" diye sordum. Burnunu kırıştırdı.

"Biraz üzgün. Bitişikte, revirde. Doğruca girebilirsin."

Aslında bir lavabosu, bir muayene masası ve bir ilkyardım dolabı olan küçük bir oda için 'revir' adı fazla kaçıyordu. Sam muayene masasında başı önünde, ayakları aşağı sarkmış bir şekilde oturuyordu. Bitkin ve ağlamaklıydı.

Hemen yanına genç bir kadın oturmuş, ona bir kitabı gösterirken yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu. Ben içeri girince ara verdi, rahatlamış görünüyordu.

"Merhaba, adım Dr. Hunter," dedim genç kadına, sonra da oğlana gülümsedim. "Ne haber Sam?"

"Biraz yorgun," diye yanıtladı genç kadın Sam'in yerine. "Görünüşe göre dün gece kötü rüyalar görmüş. Öyle değil mi Sam?"

Sesi olağan ve sakindi, küçümser bir tonda değildi. Sanırım öğretmeniydi, ama onu daha önce görmemiştim, aksanının hafifliğinden yörenin insanı olamayacağı anlaşılıyordu. Sam'in çenesi göğsüne düşmüştü. Göz hizasına gelebilmek için yere çömeldim.

"Öyle mi Sam? Ne tür kâbuslar gördün?" Fotoğrafları görmüş biri olarak tahmin edebiliyordum. Başını kaldırmadı, bir şey de söylemedi. "Pekala, sana bir bakalım."

Beklediğim gibi fiziksel açıdan bir sorunu yoktu. Belki ateşi biraz yüksekti, ama hepsi bu kadardı. Ayağa kalkarken saçlarını karıştırdım.

"Bir öküz kadar güçlüsün. Öğretmeninle biraz konuşsam olur mu?"

"Olmaz!" dedi panikleyerek.

Genç kadın ona güven veren bir gülümsemeyle, "Bir şey yok," dedi. "Hemen dışarıda olacağız. Hattâ kapıyı açık bırakacağım, sonra da hemen geri geleceğim. Tamam mı?"

Sam'e kitabı verdi. Bir iki saniye sonra Sam somurtarak kitabı aldı. Koridorda öğretmenin ardından gittim. Söz verdiği gibi kapıyı aralık bıraktı, ama Sam'in bizi işitemeyeceği kadar uzakta durdu.

"Buraya gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Başka ne yapacağımı bilemedim," dedi alçak sesle. "İlk başta tamamen histerik bir haldeydi.

Kesinlikle böyle değildi."

Tekrar fotoğraflar aklıma geldi. "Sanırım dün ne olduğunu işitmişsinizdir."

Yüzünü buruşturdu. "Herkes işitti. Sorun da bu. Diğer bütün çocuklar ona gördüklerini anlattırmak istiyor. Sam'in kaldıramayacağı bir hal aldı."

"Anne babasını çağırttınız mı?"

"Denedim. Elimizdeki hiçbir numaradan ulaşamadım."

Özür dilercesine omuzlarını kaldırdı. "O yüzden sizi çağırtmamızın iyi olacağını düşündüm. Onun için gerçekten endişelendim."

İçten olduğunu görebiliyordum. Tahminimce yirmilerin sonlarıyla otuzların başları arasında bir yaştaydı. Kısa kesilmiş saçlarının sarısı doğal görünüyordu, ama şu an endişeden çatılmış kaşları saçlarından birkaç ton daha koyuydu. Hafif yanmış teninde yüzündeki tek tük çiller ortaya çıkmıştı.

"Kötü bir şok yaşadı. Atlatması zaman alabilir," dedim.

"Zavallı Sam. Tam da yaz tatili yaklaşıyorken." Açık kapıdan içeri bir göz attı. "Sizce yardım alması gerekecek mi?"

Bu soruyu ben de kendime soruyordum. Bir iki gün içinde iyiye gitmezse, o zaman onu sevk etmek zorunda kalacaktım. Fakat bu yoldan ben de geçtiğim için biliyordum ki, bir yarayı kurcalamak bazen daha beter kanamasına yol açardı. Belki moda bir görüş değil, ama ben Sam'e kendi kendine iyileşmesi için şans vermeyi tercih ederdim.

"Önce bekleyip görelim. Hafta sonuna kadar belki canlanıp koşmaya başlar yine."

"Umarım."

"Sanırım şimdilik yapılacak en iyi şey onu eve götürmek. Ağabeyinin okulunu aramayı denediniz mi? Belki ailesine nasıl ulaşılacağını onlar biliyordur."

"Hayır. Kimsenin aklına gelmedi." Kendine kızmış gibi görünüyordu.

"Onlar buraya gelene kadar onunla kalacak biri var mı?"

"Ben kalırım. Sınıfımı alacak birini bulurum." Gözleri büyüdü. "Ah, affedersiniz, söylemedim! Ben öğretmeniyim!"

Gülümsedim. "Tahmin etmiştim."

"Tanrım, kendimi tanıtmadım, değil mi?" Yüzü kızarınca çilleri daha belirginleşti. "Jenny. Jenny Hammond."

Kendini bilen bir edayla elini uzattı. Eli sıcak ve kuruydu.

O yıl yeni bir öğretmenin işe başladığını işittiğimi hatırladım, ama onu ilk kez görüyordum. Ya da öyle sanıyordum.

"Sanırım sizi daha önce Lamb'de bir iki kez görmüştüm," dedi.

"Bu gayet mümkün. Buralarda gece hayatı biraz sınırlı."

Dişlerini göstererek güldü. "Fark ettim. Yine de böyle bir yere gelmenizin nedeni bu, değil mi? Her şeyden uzaklaşmak." Yüzümden bir şeyler anlaşılmış olmalıydı. "Affedersiniz, buralı değil gibisiniz, o yüzden düşündüm ki... "

"Önemi yok. Evet, değilim."

Pek rahatlamış görünmüyordu. "Neyse, Sam'in yanına dönsem iyi olur."

Sam'e hoşçakal demek ve yatıştırıcıya ihtiyacı olmadığından emin olmak için onunla birlikte içeri girdim. Akşam nasıl olduğunu kontrol edecek ve annesine onu birkaç gün daha okula yollamamasını tembihleyecektim; gördüklerinin şu an taze olan anısı, o zamana dek diğer çocukların ısrarlı sorularına göğüs gerebileceği kadar kabuk bağlamış olurdu.

Arabaya döndüğümde telefonum çaldı. Bu kez arayan Mackenzie'ydi. "Mesaj bırakmışsınız," dedi dosdoğru.

Sözcüklerden kurtulmak için acele acele, hızla konuştum.

"Cesedi teşhis etmenize yardım edeceğim. Ama o kadar. Daha ötesine

karışmam, tamam mı?"

"Nasıl isterseniz." Sesi nazik sayılmazdı, ama zaten benim teklif etme biçimim de öyle değildi. "O halde nasıl oynamak istiyorsunuz?"

"Cesedi buldukları yeri görmem gerek."

"Ceset morga götürüldü, bir saat içinde orada buluşabiliriz ve... "

"Hayır, cesedi görmek istemiyorum. Bulunduğu yeri görmek istiyorum."

Hattın öteki ucunda çileden çıktığını hissedebiliyordum.

"Niçin? Neye yarayacak ki?"

Ağzım kurumuştu. "Yapraklara bakacağım."

6

Balıkçıl, bataklığın üzerinden buz gibi havanın içinde kayarcasına ağır ağır süzülüyordu. Yüksekliğini koruyamayacak kadar büyük görünüyordu, gölgesinin üzerlerinden geçtiği daha küçük su kuşlarına kıyasla dev gibiydi. Kanatlarına açı vererek göle doğru yanlamasına bir iniş yapınca suya çarpan iki kanat sesi işitildi. Kibirli bir kafa silkişle yolunu seçti ve sığlık alana ilerledi, sonra sazlar kadar ince bacaklarının üstünde fosilleşmiş bir heykel gibi kıpırtısız durdu.

Mackenzie'nin yaklaştığını işitince, istemeden gözlerimi balıkçıldan ayırdım. "Al," dedi kilitli bir plastik torbayı uzatarak. "Bunları giy."

Çantadan beyaz kâğıt tulumu çıkarıp içine girdim, ayakkabılarımla pantolonumun üzerinden yukarı çekmeye çalışırken ince dokuyu yırtmamaya dikkat ettim. Fermuarı yukarı çektiğim anda terlemeye başladım. Nemli rahatsızlık huzursuz edici şekilde tanıdıktı.

Zamanda geri gitmek gibiydi.

Önceki gün iki polisi arabamla getirdiğim bu aynı yolda Mackenzie'yle buluştuğum andan beri dejavu duygusundan kurtulamamıştım. Bu duygu şimdi de polis arabaları ve mobil polis istasyonu işlevi gören büyük treyler karşısında devam ediyordu. Tulumu ve kâğıt ayakkabıları giydim, polisin çektiği paralel şeritleri takip ederek bataklıktan geçen yolda sessizce yürüdük. Mackenzie'nin ne yapmayı planladığımı sormak istediğini, fakat merakını belli etmesinin zayıflık belirtisi olacağını düşündüğünü biliyordum. Ama bir şey söylememe nedenim, güç oyunlarına duyduğum yersiz bir arzu yüzünden kendimi tutmam değildi. Burada olma sebebimle yüzleşmek zorunda kalacağım ânı geciktirmeye çalışıyordum sadece.

Cesedin bulunduğu bölge daha fazla şeritle kordona alınmıştı. Çimenlerin üzerine suç mahalli dedektifleri doluşmuştu, beyaz tulumları içinde isimsiz ve birbirinin aynıydılar. Bu görüntü zihnimde birdenbire bir başka tatsız hatırayı canlandırdı.

"Lanet olası Vicks nerede?" diye sordu Mackenzie ortaya.

Bir kadın mentollü pomad kavanozunu uzattı. Mackenzie burnunun altına bir parça pomad sürdükten sonra kavanozu bana verdi.

"Ceset kaldırıldığı halde hâlâ biraz çürük kokusu var."

İşimin bir parçası olan kokulara çok alışkın olduğum, onlara artık aldırış etmediğim bir dönem olmuştu. Ama bu eskidendi. Mentol kokulu Vicks'i üstdudağımla burnumun arasına sürdüm ve lastik ameliyat eldivenlerini ellerime taktım.

"İstersen maske var," dedi Mackenzie. Otomatik olarak hayır anlamında kafamı salladım. Mecbur kalmadıkça maske takmayı hiç sevmezdim. "Gel o halde."

Eğilip şeridin altından geçti, ben de onu takip ettim. Suç mahalli ekibindeki polis memurları zeminde arama yapıyordu. Toprağa saplanmış birkaç küçük işaretleyici, ipucu olabilecek bulguların yerlerini gösteriyordu. Sonunda çoğu ilgisiz çıkacaktı -aradıkları şeylerle hiç alakası olmayan şekerleme kâğıtları, sigara izmaritleri ve hayvan kemiği parçaları. Ama bu aşamada neyin önemi

var neyin yok bilemezlerdi. Her şey torbalara konup inceleme için götürülürdü.

Bir iki ilginç şey gözümüze çarptı, ama benim dikkatim ortadaki toprak parçası üzerindeydi. Burada çimenler kararıp ölmüştü, sanki neredeyse ateşte yanmış gibi. Ama çimenleri öldüren sıcaklık değildi. Az sonra bir şey daha gözüme çarptı: mentol kokusunun bile bastıramadığı aşikar bir koku.

Mackenzie ağzına bir nane şekeri attı, ikram etmeden paketi cebine geri koydu. "Bu Dr. Hunter," dedi diğer memurlara, şekeri dişleri arasında kırarken. "Adli antropolog. Cesedi teşhis etmemize yardım edecek."

"Bundan daha fazla çalışması gerekecek," dedi memurlardan biri. "Ceset burada değil çünkü."

Gülüştüler. Bu onların işiydi ve başka biri müdahale ettiğinde güçlerine gidiyordu. Özellikle bir sivil. Bu daha önce de karşılaştığım bir tavırdı.

"Dr. Hunter, Emniyet Amiri Ryan'ın isteği üzerine burada. Söylememe gerek yok, ona gereken her tür yardımı yapacaksınız." Mackenzie'nin sesinde hafif bir öfke vardı. Sözlerinin hoş karşılanmadığını birdenbire ifadesizleşen yüzlerden görebiliyordum. Beni rahatsız eden bir durum yoktu. Toprağın ölü çimenlerle kaplı kısmını incelemek için yere çömelmiştim bile.

Toprak parçası, kaldırılmadan önce üzerinde yatan cesedin belli belirsiz şeklini taşıyordu, bir çürüğün silueti. Birkaç kurtçuk hâlâ kıvranıp duruyordu ve beyaz tüyler siyah ve yassılmış çimen saplarının üzerine kar yağmış gibi saçılmıştı.

Tüylerden birini incelerken sordum: "Kuğu tüyü oldukları kesin mi?"

"Öyle sanıyoruz," dedi suç mahali ekibinden biri. "Kesinleşmesi için tüyleri bir ornitologa gönderdik."

"Peki ya toprak örneklerini?"

"Laboratuvardalar."

Toprağa ne kadar kan aktığını, içerdiği demir miktarından anlamak

mümkündür. Eğer kurbanın boğazı cesedin bulunduğu yerde kesilmişse, demir içeriği yüksek çıkar; eğer öyle değilse, o zaman ya boğazı ölümden sonra kesilmiştir ya da başka bir yerde öldürülüp cesedi buraya atılmıştır.

"Ya böcekler?" diye sordum.

"Bu işi daha önce yaptık, biliyorsunuz."

"Biliyorum. Sadece ne kadar ilerleme kaydettiğinizi anlamaya çalışıyorum."

Abartılı bir şekilde iç çekti. "Evet, böcek örnekleri de aldık."

"Ne buldunuz?"

"Onlara kurtçuk dendiğini."

Birkaç kez burnundan soludu. Ona bakıyordum.

"Ya pupalar?"

"Ne olmuş onlara?"

"Ne renktiler? Açık? Koyu? Boş kabuklar nerede?"

Somurtkan bir ifadeyle bana şaşkın şaşkın bakıyordu sadece. Gülüşmeler kesilmişti.

"Ne kadar böcek vardı? Cesedin üzerinde çok muydular?"

Sanki delirmişim gibi, bana gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Bu bir cinayet soruşturması, biyoloji ödevi değil!"

Eski ekoldendi. Yeni nesil suç mahalli dedektifleri yeni teknikleri öğrenmeye hevesli, kendilerine yardımı dokunabilecek her bilgiye açık olurlardı. Fakat artık kullanılmayan, kendi eski bilgilerine uymayan her şeye direnç gösteren birkaç dedektif hâlâ vardı. Ara sıra böyleleriyle karşılaşmıştım.

Belli ki ortalıkta hâlâ birkaçı vardı.

Mackenzie'ye döndüm. "Farklı böcekler farklı yaşam çevrimlerine sahiptir. Buradaki larvalar ağırlıklı olarak etsineği. Mavi sinekler ve yeşil sinekler. Cesette açık yaralar olduğunda, böceklerin doğruca saldırmalarını bekleyebiliriz. Şayet vakit gündüzse bir saat içinde yumurtalarını bırakmaya başlarlar."

El yordamıyla toprağı aradım ve hareketsiz bir kurtçuk buldum. Onu avucumda tuttum. "Bu pupa evresine girmek üzere. Yaşlandıkça renkleri koyulaşır. Buna baktığımda yedi ya da sekiz günlük olduğunu söyleyeceğim. Etrafta kabuk parçacıkları göremiyorum, yani henüz pupa evresinden çıkan sinek olmamış. Et sineklerinin bütün yaşam çevrimi on dört gündür, bu da cesedin o kadar süredir burada olmadığını düşündürüyor."

Pupayı çimenlere bıraktım. Diğer memurlar işi bırakmış dinliyordu.

"Şimdi, böylece temel böcek faaliyetinden yola çıkarak, ölümden sonra geçen zaman aralığının kabataslak bir ile iki hafta olduğunu söyleyebiliriz." Yer yer çimenlere yapışmış olan sarı-beyaz bir maddenin izlerini göstererek, "Şuradaki şeyin ne olduğunu bildiğinizi varsayıyorum, yanılıyor muyum?" diye sordum.

"Çürümenin yan ürünü," dedi suç mahalli dedektifi soğukça.

"Doğru," dedim. "Adiposir deniyor. Mezar mumu diye de bilinir. Vücudun kas proteinleri yıkılırken yağ asitlerinden oluşan sabundur esas olarak. Bu madde toprağı yüksek oranda alkalik yapar, o yüzden çimenler ölür. Ayrıca şayet şu beyaz parçalara bakarsanız gevrekliklerini ve çabuk ufalandıklarını görürsünüz. Bu bize çürümenin epeyce hızlı gerçekleştiğini düşündürür, çünkü yavaş olduğunda adiposir genellikle daha yumuşaktır. Bakterilerin istilasına uğrayacak çok sayıda açık yarası olan bir cesedin açıkta ve sıcak havada kalması halinde çabuk çürümesini bekleriz. Buna rağmen burada yeterince yok, bu da ölümün iki haftadan daha kısa bir zaman önce gerçekleşmesine uyuyor."

Kimseden ses çıkmıyordu. "Ne kadar daha kısa?" diye sorarak Mackenzie sessizliği bozdu.

"Daha fazla bilgi olmadan bir şey söylemek olanaksız." Çürümekte olan bitkilere bakıp omuz silktim. "Hızlı çürümeyi göz önüne alsak bile, en iyi

tahminle belki dokuz on gün. Bu sıcakta bundan daha uzun sürede ceset şimdiye dek tamamen iskelet haline gelmiş olurdu."

Konuşurken bir yandan da ölü çimenleri gözlerimle tarıyor, orada olmasını umduğum şeyi görmeye çalışıyordum. "Cesedin doğrultusu nasıldı?" diye sordum suç mahalli dedektifine.

"Nesi nasıldı?"

"Kafası ne taraftaydı?"

Asık suratla gösterdi. Fotoğrafları gözümde canlandırdım, kollar başın yukarısına doğru uzanmıştı, bunun üzerine o kısımdaki toprağı incelemeye yöneldim. Ölü çimenlerin olduğu alanda istediğim şeyi bulamayınca daha ileride aramaya başladım, diplerinde ne olduğunu görmek için çimen saplarını dikkatle araladım.

Tam hiçbir şey kalmadığını, aradığım şeyi leşçil bir hayvanın bulmuş olduğunu düşünmeye başlıyordum ki, onu gördüm.

"Bir delil torbası alabilir miyim?"

Torba gelene kadar bekledim, sonra elimi çimenlere uzatıp porsumuş, kahverengi bir parçayı nazikçe yukarı kaldırdım. Torbaya koyup ağzını kapadım.

"O ne?" diye sordu Mackenzie, görmek için boynunu uzatmıştı.

"Bir beden yaklaşık bir haftadır ölüyse, deri sıyrılıp katlanmaya başlar. Ölülerin derilerinin o kadar buruşuk olma nedeni budur; sanki vücuda tam uymuyor gibi görünür. En çok da ellerde belirgindir. Sonunda deri tıpkı çıkarılan bir eldiven gibi vücuttan tamamen sıyrılacaktır. Bu sık sık gözden kaçar, çünkü insanlar ne olduğunu bilmez, yaprak sanırlar."

Parşömene benzeyen doku parçasının içinde olduğu şeffaf plastik torbayı havaya kaldırdım.

"Parmak izi istediğinizi söylemiştiniz."

Mackenzie kafasını hızla geri çekti. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayır. Bunun sol elden mi sağdan mı olduğunu bilmiyorum, ama diğeri de buralarda olabilir, tabii bir hayvan yemediyse. Onu bulmayı size bırakayım."

Suç mahalli dedektifi homurdandı. "Peki bundan parmak izlerini nasıl alacakmışız?" diye sordu. "Şuna bakın! Lanet şey cips gibi gevrek!"

"Ah, çok kolay," dedim tadını çıkarmaya başlayarak. "Paketin üstünde yazdığı gibi yapın, su ekleyin yeter." Boş boş bakıyordu. "Bütün gece suda kalsın. O zaman suyunu tekrar kazanır, eldiven gibi takabilirsiniz elinize. Böylece, eşleştirme yapmak için yeterince düzgün parmak izleri alabilirsiniz."

Torbayı ona uzattım. "Yerinizde olsam elleri küçük birini bulurdum. Ve önce lastik eldiven giydirirdim."

Onu torbaya bakakalmış halde bırakarak, eğilip şeridin altından geçtim. Tepkiler oluşmaya başlıyordu. Tulumu ve galoşları çıkardım, onlardan kurtulduğuma memnundum.

Giysileri tomar haline getirirken Mackenzie yanıma geldi. Kafasını iki yana sallıyordu. "İnsan yaşadıkça neler öğreniyor. Bunu yapmayı nereden biliyorsun yahu?"

"Amerika'da, Tennessee'de antropoloji araştırma tesisinde birkaç yılımı geçirdim. Resmi olmayan adıyla Ceset Çiftliği. Çürümeyi araştırmak için dünyada insan kadavraları kullanan tek yerdir. Farklı koşullar altında ne kadar sürdüğü, hangi etmenlerden etkilendiği... FBI onu insan kalıntılarını kurtarma konulu eğitimlerinde kullanır." Huysuz bir şekilde, ekibin diğer elemanlarına talimatları pat pat söyleyen suç mahalli dedektifini başımla işaret ederek, "Öyle bir eğitimden burada da yararlanabilirdik," dedim.

"Zayıf ihtimal." Mackenzie üzerindeki tulumu çıkarmak için mücadele ediyordu. "Bu lanet şeylerden nefret ediyorum," diye mırıldandı üstünü eliyle süpürürken. "Demek, hesabına göre yaklaşık on gün önce ölmüş?"

Eldivenleri elimden sıyırıp çıkardım. Lateks kokusu ve ellerimin nemlenmesi istemeyeceğim kadar çok sayıda anıyı canlandırdı. "Dokuz on gün. Fakat bu,

bütün o süre boyunca cesedin burada olduğu anlamına gelmiyor. Başka bir yerden getirilmiş olabilir. Ama eminim şu senin adli tıptan çocuklar bunu söyleyebilirler."

"Onlara yardım edebilirsin."

"Üzgünüm. Sana cesedi teşhis etmenizde yardım ederim demiştim. Yarın bu saatlerde, ölenin kim olduğu hakkında daha iyi bir fikriniz olur sanırım." Ya da kim olmadığı hakkında diye düşündüm, ama bunu kendime sakladım.

Mackenzie kesinlikle aklımdan geçeni okumuştu. "Sally Palmer'ı bulmak için ciddi soruşturmalar başlattık," dedi. "Şimdiye dek konuştuğumuz hiç kimse onu birahanedeki mangal partisinden bu yana görmemiş. Ertesi gün almak üzere markete sipariş vermiş, ama sonra hiç ortada gözükmemiş. Ayrıca, genelde her sabah gazete bayisini arar, gazetelerini ayırtırmış. Hevesli bir *Guardian* okuruymuş anlaşılan. Ama onu da uğrayıp almaz olmuş."

İçimde karanlık, çirkin bir his büyümeye başlıyordu. "Şimdiye dek hiç kimse ihbarda bulunmamış mı?"

"Anlaşılan hayır. Kimse onu özlememiş görünüyor. Herkes herhalde ya bir yerlere gitmiştir veya yazmakla meşguldür diye düşünmüş. Gazete satıcısı bana onun yöre insanına benzemediğini söyledi. Birbirine bağlı bir toplumda yaşamak buraya kadarmış ha?"

Söyleyecek sözüm yoktu. Ben de onun yokluğunu fark etmemiştim. "Cesedin ona ait olduğu anlamına gelmez bu. Mangal partisi neredeyse iki hafta önceydi. Burada bulduğunuz her kimse o kadar uzun zaman önce ölmüş değil. Peki ya Sally'nin cep telefonu?"

"Ne olmuş ona?"

"Ben aradığımda hâlâ çalışıyordu. Onca zamandır kayıp olsaydı, batarya boşalmış olurdu."

"Şart değil. Yeni modellerden, dört yüz saatlik hazırda bekleme süresi var. Bu da yaklaşık on altı gün eder. Muhtemelen abartılı, ama hiç kullanılmadan çantasında öylece durduysa batarya dayanmış olabilir."

"Yine de ceset başkasına ait olabilir," diye ısrar ettim kendim inanmadan.

"Belki." Mackenzie'nin sesinden benimle paylaşmayacağı bir şey olduğu anlaşılıyordu. "Ama o kim olursa olsun katilini bulmamız gerek."

Bunda tartışılacak bir yan yoktu. "Yöre sakinlerinden biri olduğunu mu düşünüyorsun? Köyden biri mi?"

"Henüz bir şey düşünmüyorum. Belki kurban otostopçuydu, katil geçerken onu buraya atmış olabilir. Net konuşmak için çok erken." Bir nefes aldı. "Bak... "

"Cevabım hâlâ hayır."

"Ne soracağımı henüz bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Sadece bir yardım daha isteyeceksin. Sonra bir başkası gelecek ve bir başkası." Hayır anlamında kafamı salladım. "Artık bu işi yapmıyorum. Ülkede bunu yapan başkaları var."

"Fazla yok. Ve sen en iyisisin."

"Artık değilim. Yapabileceğim kadarını yaptım."

Yüz ifadesi soğuktu. "Yaptın mı?"

Mackenzie dönüp uzaklaştı, Land Rover'a kadar yalnız yürüdüm. Arabayla, sadece görüş menzilinden çıkana kadar uzaklaştım. Yol kenarına çekerken ellerimin titremesini durduramıyordum. Birdenbire nefes alamadığımı hissettim. Başımı direksiyona yasladım, derin nefesler almamaya çalıştım, fazla miktarda oksijenin durumu kötüleştireceğini biliyordum.

Sonunda panikatağım hafifledi. Gömleğim terden üstüme yapışmıştı, ama kıpırdamadım, ta ki arkamda bir korna sesi işitene kadar. Bir traktör, egzozundan pat pat sesler çıkararak yolu tıkadığım noktaya doğru geliyordu. Ben bakarken sürücü yoldan çekilmem için öfkeyle el kol hareketi yaptı. Elimi özür dilercesine kaldırdım ve tekrar arabayı çalıştırdım.

Köye vardığım sıralar kendimi daha sakin hissetmeye başlamıştım. Aç değildim, ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum. Köyde süpermarkete

en yakın şey olan dükkanın önünde durdum. Bir sandviç alıp evde yemeği, akşam muayenelerinden önceki bir iki saati düşüncelerimi bir düzene koymaya çalışmak için kullanmayı planlıyordum. Eczanenin önünden geçerken bir kadın dışarı çıktı, neredeyse benimle çarpışacaktı. Henry'nin hastalarından biri olduğunu fark ettim, ondan randevu alabilene dek beklemeyi tercih eden sadık hastalarından biriydi. Henry'nin çalışmadığı bir ara kadını bir kez tedavi etmiştim, ama yine de adını hatırlamak için düşünmem gerekiyordu.

Lyn'di galiba. Lyn Metcalf.

"Ah, pardon," dedi, sımsıkı tuttuğu bir paket vardı elinde.

"Önemi yok. Nasılsınız bu arada?"

Büyük bir gülüşle karşılık verdi. "Harikayım, teşekkürler."

O uzaklaşırken mutluluğu bu kadar belli olan birini görmek iyi bir şey diye düşündüğümü anımsayabiliyorum. Sonra onu bir daha hiç düşünmedim.

7

Lyn sazlıkların içinden geçen sete her zamankinden daha geç ulaştı, ama bu sabah hava önceki günden bile daha sisliydi. Her şeyin üzerini kaplayıp, kendisi görünmez kalan beyaz tül amaçsız şekiller halinde kıvrılıyordu. İlerleyen saatlerde yanıp kül olacak ve öğlen vaktinde yılın en sıcak günlerinden biri yaşanacaktı. Ama tam şu anda her şey serin ve nemliydi, güneşin ve sıcağın düşüncesi bile uzak geliyordu.

Lyn'in sanki her tarafı tutulmuştu, kendini isteksiz hissediyordu. Marcus'la birlikte önceki gece geç vakte kadar oturup film seyretmişlerdi ve şimdi vücudu buna hâlâ isyan ediyordu. Bugüne kadar yataktan kalkmak için kendini zorlaması hiç gerekmemişti, o sabah Marcus'a mızırdanırken o anlayışsız bir

şekilde homurdanmakla yetinip kendini duşa kilitlemişti. Adaleleri hâlâ kaskatıydı, isteksizdi. *Koşunu yap bitir. Ondan sonra daha iyi hissedeceksin.* Yüzünü buruşturdu. *Ya tabii.*

Koşmanın ne kadar zor geldiği düşüncesini zihninden uzaklaştırmak için, çamaşır çekmecesinde sutyenleriyle külotlarının altına sakladığı paketi düşündü, orada Marcus'un paketi bulamayacağı yüzde yüzdü. Onun iç çamaşırlarıyla yalnızca üzerinde oldukları zaman ilgilenirdi.

Eczaneye gittiğinde aklında gebelik testi almak yoktu. Ama raflarda testleri görünce, ihtiyacı olmayacağını umduğu büyük boy bir paket tamponun yanına sepete bir tane de onlardan atmak için bir dürtüye kapılmıştı. Yine de tereddüt etmiş olabilirdi. Bu yerde sır saklamak çok zordu ve böyle bir şey satın almak bütün köyün daha o gün bitmeden kendisine 'biz biliyoruz' bakışlarıyla bakacağı anlamına gelebilirdi.

Ama dükkan boştu, kasada canı sıkılan genç bir kız vardı yalnızca. Çok gençti, on sekiz yaşın üstündeki herkese ilgisizdi ve dedikodu yapacak kadar önemsemesi şöyle dursun, Lyn'in ne satın aldığının farkında olması bile pek mümkün değildi. Genç kız gebelik testini ilgisiz bir tavırla kasaya okuturken, yüzü yanan Lyn öne doğru bir adım attı, çantasında didik didik para aramakla meşguldü.

Eczaneden telaşla çıkarken çocuk gibi sırıtıyordu ve doğruca doktorlardan birine tosladı. Dr. Henry'ye değil, genç olanına, Dr. Hunter'a. Sessiz biri, ama fena görünmüyor. O geldiğinde genç kadınlar arasında epey bir hareketlenme oluyor, gerçi kendisi bunun farkında değil gibi. Tanrım, ne kadar utanmıştı; bütün yapabildiği kahkaha atmamak olmuştu. Doktor deli olduğunu düşünmüş olmalıydı, salak gibi sırıtmıştı adama. Ya da ondan hoşlandığını düşünmüştü. Böyle düşünmek yine gülümsemesine neden oldu.

Koşmak işe yarıyordu. Nihayet kasları gevşemeye başladı, kan pompalandıkça kramplar ve ağrılar hafifledi. Şimdi tam ilerisindeki ormana bakarken bilinçaltında karanlık bir çağrışım uyandı. İlk başta zihni eczanedeki olayın anısına takıldığından, o çağrışımı yerine oturtamadı. Sonra aklına geldi. Önceki gün yolda rastladığı ölü yaban tavşanı şu ana dek aklından tamamen çıkmıştı. Ve ormana girdiğinde seyredildiği hissine kapıldığını da hatırladı.

Tekrar ormana girme düşüncesi -hele de bu siste- birdenbire garip bir biçimde sevimsiz geldi. *Aptal,* dedi kendi kendine, düşündüklerini zihninden kovmanın en iyi yoluydu bu. Yine de ormana yaklaşırken biraz yavaşladı. Ne yaptığını fark ettiği an sinirden dilini şaklattı ve tekrar önceki hızına ulaştı. Ancak neredeyse ağaç sınırına ulaştığı zamandı ki, bulunan kadın cesedi geldi aklına. *Ama yakınlarda bulunmadı,* dedi kendi kendine. Hem katil bu kadar erken saatte kalkmak için mazoşist falan olmalı diye düşündü esprili bir şekilde. Ardından etrafında ağaçlar sıklaşmaya başladı.

Önceki gün kapıldığı önsezinin gerçekleşmediğini görmek rahatlatıcıydı. Orman yine ormandı işte. Yol boştu, şimdiye dek o ölü tavşan hiç şüphesiz besin zincirinin bir parçası olmuştu. Doğa işte, hepsi bu. Bileğindeki kronometreye baktı, normal zamanından bir iki dakika kaybetmişti, açıklığa yaklaşırken hızlandı. Taş anıtı şu an görebiliyordu, ilerisinde sisin içinde bir karartı halindeydi. Tam taşın yanına varmak üzereydi ki, taşta bir terslik olduğu gözüne çarptı. Ardından ışık ve gölge ayrışıp figür açığa çıktı, o anda Lyn'in zihnindeki bütün düşünceler silindi.

Taşa ölü bir kuş bağlıydı. Bir yeşilbaştı, boynundan ve ayaklarından telle bağlanmıştı. Kendini toplayan Lyn hızla etrafına bakındı. Ama görülecek hiçbir şey yoktu. Sadece ağaçlar ve ölü yeşilbaş. Gözlerine akan teri eliyle sildi ve tekrar ördeğe baktı. İnce telin sıktığı yerdeki tüylerin rengi kandan dolayı koyulaşmıştı. Lyn kuşu çözüp çözmeme konusunda kararsız kaldı, teli daha yakından incelemek için öne eğildi.

Kuş gözlerini açtı.

Lyn bir çığlık atıp geriye doğru sendelerken, kuş da kıvranmaya başlamıştı. Boynunu sıkıştıran telden kurtulmak için kafasını silkip duruyor, böylelikle kendisine daha fazla zarar veriyordu, fakat Lyn çılgınca çırpınan kanatlara yaklaşmaya kendini ikna edemiyordu. Zihni tekrar işlemeye başladı; sanki bulmasını istemişler gibi yolunun üzerinde yatan ölü yaban tavşanı ile bu yeşilbaş arasında bağlantı kurdu. Sonra birden durumun aciliyetini kavradı ve zihni bu kez oraya yöneldi.

Eğer kuş hâlâ canlıysa, burada uzun zamandır bulunuyor olamazdı. Biri bunu kısa süre önce yapmıştı.

Lyn'in hayvanı bulacağını bilen biri.

Bir yanı bunun kuruntudan ibaret olduğunda ısrar etse de, yoldan hızla koşarak geri dönmeye başlamıştı bile. Geçerken üstlerine bastığı dallar bacaklarını kamçılıyor, hızını ayarlamak aklına bile gelmiyordu, kafasının içinde *çık buradan, çık buradan, çık buradan* diye tekrar tekrar bağırıyordu sadece. Aptallık edip etmediği umurunda değildi, tek istediği ormandan kaçıp açık alana çıkmaktı. Yol bir kez daha kıvrıldıktan sonra orayı görebiliyor olacaktı. Koşarken kulak tırmalayıcı bir sesle nefes alıp veriyor, gözleri bir o, bir bu yandaki ağaçlara gidip geliyor, her an ağaçların arasından birinin önüne fırlamasını bekliyordu. Ama kimse fırlamadı. Son dönemece yaklaştığında yarı inler yarı hıçkırır bir ses çıktı ağzından. *Az kaldı,* diye düşününce içinde ilk rahatlama kıpırtıları belirdi, fakat tam o anda bir şey aşağıdan ayağına sarıldı.

Tepki vermeye zamanı olmadı. Zemine uçarcasına düştü, çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava dışarı doğru basınç yaptı. Nefes alamıyor, hareket edemiyordu. Afallamıştı, nihayet nefes almayı başardı, sonra bir kez daha, ve verimli toprağın nemli kokusu gırtlağına doldu. Hâlâ şaşkındı, kendisini neyin düşürdüğünü görmek için arkaya baktı. İlk başta, gördüğü şeye bir anlam veremedi. Bir bacak tuhaf bir biçimde uzanmıştı, ayak tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Etrafından çıkan bir misinanın incecik parıldadığını gördü. Hayır, misina değildi.

Teldi.

Anladığında çok geçti. Gövdesini sürüyerek ayaklarına ulaşmaya çalışırken üzerine bir gölge eğildi. Yüzüne bir şey bastırıyor, onu boğuyordu. Kafasını geriye çekerek o iğrenç, kimyasal kokudan kaçmaya çalıştı, bacakları ve kollarının bütün gücüyle mücadele etti. Yeterli gelmiyor, olan gücü de artık tükeniyordu. Çırpınışları zayıfladı; sabahın aydınlığı süzülürcesine ondan uzaklaşırken, yerini karanlığa bırakıyordu. *Hayır!* Karşı koymaya çalıştı, ama kuyuya atılan çakıltaşı gibi gitgide daha çok karanlığa battı.

Bilinç son kez yanıp sönmeden önce, bu yaşadığına inanamamak duygusu geçti mi içinden? Belki, ama uzun sürmeyecekti.

Hiçbir şekilde uzun sürmeyecekti.

Köyün geri kalanı için gün diğer günler gibi doğdu. Belki biraz daha soluk soluğaydı, ortalıkta sürekli polislerin olması ve ölü kadının kimliğiyle ilgili tahminler heyecan yaşatıyordu. Gerçek hayatta bir melodram yaşanmıştı, Manham'ın bizzat kendine ait bir melodram. Biri ölmüştü, evet, ama çoğu insan için aslında uzak bir trajediydi, dolayısıyla hiçbir şekilde gerçek bir trajedi değildi. Varsayılıp dile getirilmeyen şey, cesedin bir yabancıya ait olduğuydu. Köyden birine ait olsaydı, bilinmez miydi? Kurban aranmaz, fail tanınmaz mıydı? Hayır, dışarıdan gelen biri olma ihtimali çok daha fazlaydı, bir kasaba veya kentten gelen başıboş biri yanlış arabaya binmiş, sonunda da kıyıya vuran enkaz gibi buraya atılmıştı. Böylece olaya neredeyse bir eğlence gibi bakılır oldu, dehşete düşmeden ya da kederlenmeden tadına varılabilecek az rastlanır bir ziyafet.

Polisin Sally Palmer'ı sorması bile bu durumu değiştirmeye yetmedi. Herkes onun yazar olduğunu, sık sık Londra'ya gittiğini biliyordu. Yüzü insanların belleklerinde o kadar tazeydi ki, bataklık alanda bulunan cesetle ilişkilendiremiyorlardı. Böylece Manham işi ciddiye alamadı, seyirci olmanın ötesinde aslında rolünün çok daha merkezi olduğunu anlamakta gecikti.

Gün sona ermeden bu durum değişecekti.

Benim içinse o sabah saat on birde Mackenzie'den gelen telefonla değişti. Kötü uyumuştum, bir gecenin daha hayaletlerinin izlerini zihnimden silmeyi denemek için erkenden muayenehaneye gitmiştim. Masamdaki telefon çalıp da Janice arayanın kim olduğunu söyleyince midemde yeni bir kasılma hissettim.

"Bağla."

Bağlanana kadar geçen boşluk sonsuz gibiydi, yine de yeterince uzun değildi.

"Eşleşen bir parmak izi bulduk," dedi Mackenzie bağlanır bağlanmaz. "Sally Palmer'mış."

"Emin misin?" Ne aptalca soru diye geçirdim aklımdan.

"Hiç şüphe yok. Evinden aldığımız örneklere uyuyor. Ayrıca kayıtlarda da Sally Palmer'ın parmak izlerini bulduk. Öğrenciyken bir protesto gösterisi sırasında tutuklanmış."

Bana hiç militan bir tip gibi gelmemişti, ama zaten aslında onu iyi tanımıyordum. Ve artık asla tanıyamayacaktım.

Mackenzie'nin söyleyecekleri bitmemişti. "Soruşturmayı hareketlendirmek için artık elimizde kesin kimlik var. Ama birahanedeki mangal partisinden beri onu gördüğünü hatırlayabilen birini henüz bulamadığımızı bilmek ilgini çekebilir diye düşündüm."

Sanki bunda önemli bir nokta yakalamam gerekirmiş gibi susup bekledi. Düşüncelerden sıyrılıp konuya dönmem biraz zaman aldı. "Hesap tutmuyor demek istiyorsun," dedim.

"Eğer sadece dokuz on gün önce ölmüşse, tutmuyor. Aşağı yukarı on beş gün önce kaybolmuş olması daha muhtemel görünüyor. Bu durumda açıklayamadığımız birkaç gün var."

"O sadece bir tahmindi," dedim. "Yanılmış olabilirim. Patolog ne diyor?"

"Hâlâ inceliyor," dedi kuru bir sesle. "Ama şu ana kadar karşıt görüş belirtmedi."

Şaşırmamıştım. Katilin sonunda cesedi bir yere atana kadar haftalarca dondurucuda sakladığı bir vakaya rast gelmiştim bir keresinde, ama genellikle fiziksel çürüme süreçleri düzenli bir zaman çizelgesine uyardı. Çevreye göre değişiklik gösterebilir, ısı ve neme bağlı olarak yavaşlayıp hızlanabilirdi. Ama bunlar bir kez hesaba katıldığında süreç okunabilirdi. Ve önceki gün bataklıkta gördüğüm şey -duygusal sıçramayı yapıp onu tanıdığım kadınla hâlâ bağlantılandırmamıştım- kronometrenin ibreleri kadar inkar edilemezdi. Sadece anlama meselesiydi.

Ancak az sayıda patolog rahatlıkla anlayabilir. Adli antropolojiyle patoloji arasında belli bir derecede örtüşme vardır, ama ciddi çürüme bir kez başladığında çoğu patolog genellikle orada bırakır. Onların uzmanlık alanı ölüm sebebidir ve cesedin biyolojisi bozulmaya başladığında bunu belirlemek gitgide zorlaşır. İşte benim işim burada başlıyordu.

Artık değil, diye hatırlattım kendime.

"Hâlâ orada mısın Dr. Hunter?"

"Evet."

"Güzel, çünkü bu bizi bir çıkmaza sokacak. Şöyle ya da böyle o fazladan günleri açıklamamız gerek."

"Eve kapanıp yazıyordu belki. Ya da bir yerlere gitmişti. Çağırılmıştı ve kimseye söyleyecek zamanı olmamıştı."

"Ve geri döner dönmez öldürüldü, köyde hiç kimse onu görmeden?"

"Bu mümkün," dedim üsteleyerek. "Ansızın gelip bir hırsızı şaşırtmış olabilir."

"Olabilir," demek zorunda kaldı. "Bu durumda bunu bir şekilde bilmemiz gerek."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Köpeğe ne dersin?"

"Köpek mi?" diye tekrarladım., ama lafı nereye getirmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Sally Palmer'ı her kim öldürdüyse köpeğini de aynı kişinin öldürdüğünü varsaymak mantıklı. O halde soru şu: Köpek ne kadar zaman önce öldü?"

Mackenzie'nin zekâsından etkilenmek ile bunu niçin kendimin düşünemediğine sinirlenmek arasında ikiye bölünmüştüm. Elbette ben bu meseleyi hiç düşünmemek için çok uğraşıyordum. Ama bir zamanlar bunu bu kadar belli etmem gerekmezdi.

"Şayet köpek aşağı yukarı aynı zamanlarda öldürülmüşse," diye devam etti Mackenzie, "bu durumda senin şu hırsız varsayımı inandırıcı olur. Sally Palmer ister bütün o zaman boyunca burada yazı yazıyor olsun, isterse bir yerlerden dönmüş olsun, köpeği davetsiz misafiri rahatsız eder, o da ikisini öldürür ve kadının cesedini bataklığa atar. Veya öyle bir şey. Ama eğer köpek daha uzun zaman önce ölmüşse, bu durumda işin rengi değişir. Zira bunun anlamı kadını her kim öldürdüyse bu işi hemen yapmadı demektir. Tutsağını

birkaç gün alıkoydu, sonra canı sıkıldı ve onu bir bıçakla doğradı."

Mackenzie söylediklerinin hedefi vurmasına izin vermek için durakladı. "Şimdi, diyorum ki, bilmemiz gereken bir şey var, öyle değil mi Dr. Hunter?"

Sally Palmer'ın evi son gördüğümden beri değişmişti. O zaman sessiz ve boştu, şimdiyse sert suratlı ve davetsiz ziyaretçileri konuk ediyordu. Avlu polis arabalarıyla dolmuştu, üniformalı ve beyaz tulumlu adli tıp görevlileri de işe koyulmuştu. Ama bu etkinlik tam tersine evin terk edilmişlik havasını vurguluyor, bir zamanlar yuva olan bir yeri, didik didik incelenmek üzere olan yakın geçmişi barındıran hazin bir zaman kapsülüne dönüştürüyordu.

Mackenzie'yle birlikte avluyu geçerken Sally'nin varlığından geriye hiçbir şey kalmamış gibi geldi bana.

"Keçiler için veteriner geldi," dedi Mackenzie. "Yarısı zaten ölmüştü ve birkaç tanesinin yaşamına da veteriner son vermek zorunda kaldı, ama dediğine göre bir tanesinin bile sağ kalması şaşırtıcıymış. Bir iki gün daha geçse onlar da ölürmüş. Keçiler sıkı yaratıklar, ama veterinere göre o duruma gelmeleri için birkaç hafta aç susuz kalmış olmalılarmış."

Evin arka tarafında köpeği bulduğum alan, polis şeridine alınması hariç, değişmemişti. Bir köpeği oradan kaldırmak için hiç kimse telaş etmemişti, adli ekibin de ya onunla işi bitmişti ya da öncelikle incelemeleri gereken başka şeyler olduğu kararındaydılar. Ben cesedin yanına çömelirken, Mackenzie geride durup ağzına bir nane şekeri attı. Köpek hatırladığımdan çok daha küçük görünüyordu -bu belleğin bir numarası olmayabilirdi, çünkü bu evrede bedenden kalanlar üzerinde çürüme neredeyse gözle görülür bir aşındırma savaşı sürdürür.

Köpeğin tüyleri yanıltıcı bir görüntüye yol açıyor, hayvanın büyük oranda kemiğe dönüştüğü olgusunu maskeliyordu. Tendonlar ve kıkırdak, bir de gırtlağındaki kesikten ötürü ortaya çıkmış açık tüp kalmıştı. Ama yumuşak dokudan geriye pek bir şey kalmamıştı. Bir dal parçasıyla etrafındaki toprağı hafifçe dürttüm, boş göz çukurlarına soktum, sonra ayağa kalktım.

"Evet?" diye sordu Mackenzie.

"Söylemek zor. Daha küçük beden kütlesini hesaba katmak zorundayız. Tüyler de çürüme hızını etkileyecektir. Tam olarak nasıl olacağından emin değilim. Hayvanlar üzerinde yaptığım, bununla kıyaslanabilecek tek çalışma domuzlar üzerineydi; onların da derileri vardır, tüyleri değil. Ama tahmin yürütecek olursam, tüyler böceklerin yumurtalarını bırakmalarını zorlaştıracaktır, açık yaralar hariç. Böylece süreç muhtemelen yavaşlayacaktır."

Onunla değil, daha çok kendi kendime konuşuyor, seri bir şekilde belleğin örümcek ağlarını süpürüp, uyuklayan bilgiden işe yarayanını ayıklıyordum.

"Açığa çıkan yumuşak dokudan çeşitli hayvanlar beslenir. Şunu görüyor musun, göz çukurlarının etrafını? Kemik kemirilmiş. Tilkiler için fazla küçük, o halde muhtemelen kemirgenler ve kuşlardır. Herhalde bu oldukça erken bir zamanda oldu, çünkü çürüme fazla ilerlemişse dokunmazlar. Ama bu daha az yumuşak doku, dolayısıyla daha az böcek faaliyeti demektir. Ayrıca burada zemin, kadını bulduğunuz bataklığınkinden çok daha kuru." Sally Palmer demeye dilim varmıyordu. "Kurumuş görünmesinin nedeni bu. Böyle bir sıcaklıkta nem olmadan mumyalaşacaktır. Bu, cesedin çürüme şeklini değiştirir."

"Şu halde köpeğin ne kadar önce öldüğünü bilmiyorsun?" diye sıkıştırdı Mackenzie.

"Hiçbir şey *bilmiyorum.* Ben sadece burada çok sayıda değişken olduğuna dikkat çekiyorum. Ne düşündüğümü söyleyebilirim, ama aklında olsun, bu sadece bir ön tahmin. Sadece şöyle bir bakmakla kesin cevaplar alamazsın."

"Fakat?.."

"Pekala, hâlâ hiç boş pupa kabuğu yok, ama şunların bazıları yumurtadan çıkmak üzere gibi görünüyor. Cesedin etrafında bulduklarımızdan daha koyu renkliler, belli ki daha yaşlılar." Köpeğin boğazındaki açık yarayı işaret ettim. Etrafındaki toprağın üzerinde birkaç tane parlak siyah kabuğun çimenlerde ağır ağır ilerlediği görülebiliyordu. "Burada da birkaç böcek var. Çok değiller, ama genellikle daha sonra gelirler. Sinekler ve kurtçuklar ilk dalgadır diyebiliriz. Ama çürüme ilerledikçe denge değişir. Daha az sayıda kurtçuk, daha çok sayıda böcek bulunur."

Mackenzie kaşlarını çattı. "Sally Palmer'ın bulunduğu yerde böcekler var

mıydı?"

"Ben görmedim. Ama böcekler kurtçuklar kadar güvenilir göstergeler değildirler. Ve dediğim gibi, hesaba katılması gereken pek çok başka değişken vardır."

"Bak, senden yemin etmeni istiyor değilim. Lanet şeyin ne kadar zaman önce öldüğüne dair fikrini istiyorum sadece."

"Kaba tahmin." Paçavraya dönmüş tüylere ve kemiklere baktım. "On iki ila on dört gün önce."

Dudağını ısırdı, kaşları çatıktı. "Yani kadından önce öldürülmüş."

"Bana görünen o. Bunu dün gördüğümle karşılaştırırsam, çürüme belki üç ya da dört gün daha ileride. Köpeğin cesedinin dışarıda kaldığı fazladan bir gün ve geceyi çıkar, üç gündür de hâlâ çevreyi gözden geçiriyorsunuz. Ama dediğim gibi, bu aşamada benimki sadece bir varsayım."

Bana dikkatle bakıyordu, düşünceliydi. "Yanıldığını mı düşünüyorsun?"

Tereddüt ettim. Ama istediği tavsiyeydi, yersiz bir tevazu değil. "Hayır."

Iç çekti. "Kahretsin."

Cep telefonu çaldı. Kemerine takılı telefonu eline aldı ve konuşmak üzere uzaklaştı. Ben köpeğin cesedinin yanında kaldım, fikrimi düzeltmeme neden olabilecek bir şey görürüm belki diye dikkatle inceledim. Öyle bir şey yoktu. Boğazına daha yakından bakmak için eğildim. Kıkırdak yumuşak dokudan daha uzun süre dayanırdı, ama hayvanlar gelip kesiğin kenarlarını çiğnemişlerdi. Öyle olsa da, bunun ısırık değil, kesik olduğu yine de çok açıktı. Bir hastanın bademciklerini muayene etmeden önce bunu dezenfekte etmem gerek diyerek cebimden çıkardığım ışık kalemini yakıp kesiğin içine tuttum. Kesik, boyun omurlarına kadar kesintisiz devam ediyordu. Kemiğin bir ucundan diğer ucuna uzanan soluk çizgi üzerinde ışığı oynattım. Bunu bir hayvan yapmamıştı. Bıçak o kadar derine inmişti ki, omurgayı da çizmişti.

Bunu büyük bir bıçak yapmıştı. Ve keskin bir bıçak.

"Bir şey mi gördün?"

O kadar dalmıştım ki, Mackenzie'nin yanıma döndüğünü işitmemiştim. Ona ne bulduğumu anlattım. "Eğer kemik yeterince derin çizilmişse, bıçağın ağzının tırtıklı olup olmadığını anlayabilirsin. Her halükarda, bu kadar derin kesmek güç gerektirir. Güçlü bir adamı arıyorsunuz."

Mackenzie başıyla onayladı, ama dikkati dağılmış görünüyordu. "Bak, gitmem gerek. Burada istediğin kadar kal. Adli tıp ekibine seni rahatsız etmemelerini söylerim."

"Gerek yok. İşim bitti."

"Fikrini değiştirmeyecek misin?"

"Söyleyebileceğim kadarını söyledim."

"İsteseydin daha fazlasını söyleyebilirdin."

Beni yönlendirmeye çalışmasına öfkelenmeye başlıyordum. "Bu konuyu kapatmıştık. İstediğini yaptım."

Mackenzie aklında bir şeyleri ölçüp biçiyor gibi görünüyordu. Gözlerini kısarak güneşe baktı. "Durum değişti," dedi bir karara vararak. "Başka bir kayıp daha var. Tanırsın belki. Lyn Metcalf."

Bu ismi duymak beni sarstı. Onu önceki akşam eczanenin önünde gördüğümü hatırladım. Ne kadar mutlu göründüğünü düşündüm.

"Bu sabah koşuya çıkmış, geri dönmemiş," diye devam etti ara vermeden. "Yanlış alarm olabilir, ama şu an hiç öyle gelmiyor. Ve eğer öyle değilse, eğer bu aynı adamsa, o zaman işin iyice boku çıkacak demektir. Çünkü o zaman ya Lyn Metcalf çoktan ölmüştür ya da bir yerlerde tutuluyordur. Sally Palmer'a neler yaptığını düşünürsek, kimsenin başına öyle şeyler gelsin istemem."

Bunları bana niye anlattığını soracaktım ki, daha soruyu zihnimde şekillendirmeden yanıtı buldum. Bir yandan işbirliği yapayım diye üzerimde baskı oluşturuyordu, öte yandan polis olarak görevini yapıyordu. Sally Palmer'ı kayıp olarak ihbar etmem beni şüpheliler listesinin altlarına

yerleştirmişti, ama şimdi ikinci bir kurban olduğuna göre durumum yine belirsizleşmişti. Kimse gözardı edilemezdi.

Ben dahil.

Mackenzie nasıl tepki vereceğimi görmeyi bekliyordu. Yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Temas halinde olacağım. Ve eminim, dediklerimi kendine saklamanı istemem gerekmez Dr. Hunter. Sır saklama konusunda iyi olduğunu biliyorum."

Böyle dedikten sonra dönüp uzaklaşmaya başladı; çimenlik boyunca gölgesi siyah bir köpek gibi onu takip ediyordu.

Mackenzie, Lyn Metcalf'ın ortadan kayboluşunu kendime saklamam konusunda ciddi idiyse, bununla canını sıkmasına gerek yoktu. Manham böyle bir olayın uzun süre sır olarak kalamayacağı kadar küçük bir yerdi. Çiftlikten ayrıldığım sıralar haber yayılmıştı bile. İnsanlar öldürülen kadının Sally Palmer olduğunun açıklanmasıyla hemen hemen aynı zamana denk gelen bu ikinci darbeyi kabullenmekte güçlük çekti. Saatler içinde bütün köyün ruh durumu ateşli bir heyecandan şok haline dönmüştü. İnsanların çoğu iki olayın bağlantısız ve ikinci 'kurban' zannedilen kişinin güvende ve sağlam olduğunun ortaya çıkacağı umuduna sarıldı.

Ama bu umut her geçen saat tükeniyordu.

Lyn koşudan dönmeyince kocası Marcus onu aramaya çıkmıştı. Daha sonra itiraf ettiğine göre, ilk başta gereksiz yere kaygılanmamış. O sıra, yani henüz ortada Sally Palmer'ın adı dolaşmıyorken, asıl endişesi daha önce de olduğu gibi karısının farklı bir yoldan koşmaya kalkışıp yine kaybolmuş olabileceğiymiş. Bu düşünceyle, göle giden yolu izlemeye başlamış, bir yandan da karısının adını sesleniyormuş ve biraz sinirliymiş. Lyn beni çok yoğun bir günün beklediğini biliyor ve sabah koşusundaki aptalca ısrarı yüzünden işe geç kalıyorum, diye düşünmüş.

Sazlıkları geçip ormana dalarken de hâlâ fazla endişeli değilmiş. Taş anıta bağlı ölü yeşilbaşı bulduğunda, ilk tepkisi bu anlamsız zalimliğe öfkelenmek olmuş. Bütün yaşamını kırsalda geçirmiş ve hayvanseverlik tarzında bir duyarlılığa hiç zamanı olmamış, ama rasgele sadizmden de hoşlanıyor

değilmiş. Gördüğünü bu terimlerle düşününce, içine ilk korku ürpertisi o zaman girmiş. Ölü kuşun Lyn'in geç kalmasıyla bağlantısı olamayacağını söylemiş kendine. Ama zihnine bir kez giren korkuyu dışarı atmak olanaksız olmuş.

içindeki korku ağaçlarda çınlayan karşılıksız çağırışlarının yankısıyla daha da artmış. Ormandan çıkmaya başladığı sıralar sakinliğini korumakla mücadele ediyormuş. Hızlı hızlı göle geri dönerken, karısının muhtemelen evde kendisini beklediğini söylemiş kendi kendine. Ve sonra sahte umutlarını toz gibi savuran bir şey görmüş.

Bir ağaç kökünün arkasından kısmen gördüğü şey Lyn'in kronometresiymiş.

Kayışı kopmuş, camı kırılmış kronometreyi yerden alıp cebine koymuş. Korkusu artık paniğe dönmüş, karısına ait başka bir iz var mı diye etrafa bakınmış. Hiçbir şey görememiş. Ya da en azından tanıdığı bir şey görememiş. Yakınlarda toprağa saplanmış kaim ahşap kazığı görmüş, ama önemini fark etmemiş. Uzun saatler geçtikten sonra, adli tıp ekibi bunun bir tuzağın parçası olduğunu doğrulamış ve yine uzun saatler sonra da yol üzerindeki bazı izlerin Lyn'in kanı olduğu teşhis edilmiş.

Ama Lyn'in kendisinden hiçbir iz yokmuş.

8

Köyün büyük kısmı araştırmaya yardımcı olmak için sıraya dizilmiş gibiydi. Başka bir zamanda veya farklı koşullarda olsa, Lyn Metcalf m kendi isteğiyle evini terk etmiş olabileceği düşünülebilirdi. Ah, insanlar o ve Marcus'un gayet mutlu göründüklerinde genel olarak hemfikirdi. Ama asla bilemezdiniz. Fakat başka bir kadının öldürülmesinin hemen ardından ortadan kaybolması, anında çok daha uğursuz bir görünüme büründü. Polis çabalarını ormanda ve Lyn'in koşuya gittiği bölgede yoğunlaştırırken, sağlığı ve gücü yerinde olan hemen hemen herkes onu bulmaya yardım etmek istiyordu.

Güzel bir yaz akşamıydı. Arka planda güneşin batmak üzere olduğu, kırlangıçların alçalıp pike yaptıkları ve insanların az rastlanır bir toplumsal birlik duygusuyla sorun çözmek üzere birleştikleri, neredeyse şenlikli olabilecek bir atmosfer vardı. Ama hiç kimse kendilerini bir araya getiren sebebi uzun süre unutamıyordu. Üstelik yenilir yutulur cinsten olmayan bir başka gerçek daha çıkmıştı karşılarına.

Bunu kim yapmışsa Manham'lı biriydi.

Artık bir yabancıyı suçlamak olanaksızdı. Bundan sonra olmazdı. Aynı köyden iki kadın söz konusuyken, beklenmedik bir olay denilip geçiştirilemezdi ve kesinlikle rastlantı da değildi. Dışarıdan gelen birinin Sally Palmer'ı öldürdükten sonra ayrılmayıp civarda kaldığına veya ikinci bir kurban almak için geri döndüğüne hiç kimse inanamazdı. Bunun da anlamı, kadınlardan birini keserek öldüren ve diğerini yola tel gererek kurduğu tuzağa düşüren her kimse köyden olmalıydı. Komşu köylerden birinden olma olasılığı da vardı, ama o zaman da niçin iki saldırının da Manham'da yapıldığı sorusundan kaçmak mümkün değildi. Diğer olasılıksa hem daha mümkün hem de daha korkutucuydu: Bizler sadece o iki kadını tanıyor değildik, aynı zamanda bu işlerin sorumlusu olan hayvanı da tanıyorduk.

İnsanlar Lyn Metcalf'ı aramaya çıkarlarken bu farkına varış halen kök salmaktaydı. Ve henüz çiçek açmamışsa bile filiz vermeye başlıyordu. Bu önce insanların birbirlerine biraz mesafeli davranmalarında gösterdi kendini.

Katillerin de aramaya katıldığı cinayet vakalarını herkes biliyordu: katillerin olay karşısında nefret ve sempati duygularını açıkça ifade ettiği, hattâ timsah gözyaşları döktüğü, oysa kurbanın kanının daha ellerinde bile kurumadığı, son çığlıkları ve yalvarışları o kokuşmuş kalplerine kapatıp çürümeye bıraktıkları vakalar. Ve bir toplum olarak dayanışmasını gösterir, uzun çimen yapraklarının arasına ve çalıların altına dikkatle bakarken bile, daha şimdiden şüphe Manham'ı içinden zayıflatmaya başlamıştı.

Akşam muayenelerini tamamladıktan sonra ben de aramaya katılmıştım. Merkez üssü, köyün hemen dışına, Marcus Metcalf'ın karısının kronometresini bulduğu ormana yolun izin verdiği ölçüde yakın bir noktaya yerleştirilen polis treyleriydi. İnsanlar da arabalarını her iki yanda ağaçlardan oluşan dört yüz metre uzunluğunda çitlerin arasına çekmişlerdi. Bazıları kendi adlarını listeden çıkarsalar da, aşırı hareketliliğin çekiciliğine kapılan çoğunluk gelmişti. Birkaç gazeteci de vardı, ama sadece yerel basından. O sıra ulusal basın henüz hikâyenin farkında değildi, ya da belki bir kadının öldürülüp bir diğerinin kaçırılmasında özel bir haber değeri görmüyordu. Yakında bu durum değişecekti, ama o an için Manham henüz kendi işini nispeten gizlilik içinde yürütebiliyordu.

Polis halkın arama çalışmalarını koordine etmekte yardımı olması amacıyla bir masa kurmuştu. Herhangi bir halkla ilişkiler uygulamasıydı aslında; hem topluma bir şeyler yaptığı duygusunu veriyor hem de gönüllülerin profesyonel ekiplere engel teşkil etmemesini sağlıyordu. Ama zaten Manham civarındaki bölgenin doğası o kadar vahşiydi ki, tamamım kontrol etmek olanaksızdı. Sırlarını vermediği gibi, arama yapanları da sünger gibi içine çekebilirdi.

Marcus Metcalf'ı bir grup erkekle birlikte, fakat onlardan biraz uzakta ayakta dururken gördüm. Ağır işçilerdeki o şekli belirsiz kas kitlesine sahipti ve dağınık sarı saçların altında, normal şartlarda, hoş ve neşeli bir yüzü vardı. Şimdiyse bitkin görünüyordu, bronz rengi solmuştu. Nihayet yüz hatlarının sertliğine uygun bir durum bulan papaz Scarsdale onun yanındaydı. Oraya gidip bir şeyler söylemek istedim... ama ne? Duygudaşlık mı? Taziye mi? Fakat söyleyebileceğim her şey kof kalacaktı, üstelik zamanında neredeyse hiç tanımadığım insanların beceriksizce sarf ettiği sözlere pek müteşekkir kalmadığımı da hatırlıyordum, o yüzden vazgeçtim. Bunun yerine onu pederin hizmetleriyle baş başa bırakıp, görevlilerin nereye gidileceğini söyledikleri

masaya yöneldim.

Bu karardan pişman olacaktım.

Bir grupla beraber bataklık bir alanda birkaç saat hiçbir sonuç almadan zorlu bir yürüyüş yaptık; otoriter annesi yanında olmadan dışarı çıkmak için bahane bulduğuna memnun görünen Rupert Sutton da grubumuzdaydı. Cüssesi yüzünden diğerlerimize yetişmekte zorlanıyordu, ama azimliydi; grubumuz çok ıslak toprak parçalarına basmamaya çalışarak engebeli araziden ağır ağır geçerken, onun ağzından derin nefesler aldığını işitiyordum. Bir keresinde kaydı ve dizlerinin üzerine düştü. Kalkmasına yardım ettim; terleyen vücudundan efor sarf eden bir hayvandan yayılana benzer bir koku geliyordu.

"Kahretsin," dedi soluk soluğa; ellerini siyah eldivenler gibi kaplayan çamura bakarken yüzü utançtan kızarmıştı. Sesi şaşırtıcı biçimde ince, neredeyse kız sesi gibiydi. "Kahretsin," deyip duruyor, kızgın bir şekilde gözlerini kırpıştırıyordu.

Bunun dışında sadece bir iki kişi konuştu. Akşam karanlığı çökmeye başlayınca aramaya devam etmek mantıksız hale geldi, biz de çalışmayı bırakıp geri döndük. Kararan manzara gibi, grubun genel havası da kasvetliydi. Aramaya çıkanlardan birçoğunun Black Lamb'de mola vereceğini, aradıklarının alkolden çok arkadaşlık olduğunu biliyordum. Önce doğruca evin yolunu tuttum. Ama o gece ben de diğerleri gibi yalnız kalmak istemedim, bunun üzerine birahanenin önüne park edip içeri girdim.

Kilise hariç köydeki en eski bina birahaneydi; Manham'daki geleneksel saz damı olan az sayıda yapıdan biriydi. Düzlükler'in başka bir yerinde olsaydı, süslenip aşırı zarif bir bakımlılığa kavuşturulurdu, ama ortada memnun edilecek sadece yerli halk olduğundan, ağır ağır çürümesini durdurmak için hiçbir gerçek çaba harcanmamıştı. Damındaki sazlar yavaş yavaş çürüyordu, boyasız duvarlarının sıvasıysa çatlamış ve lekelenmişti.

Birahane bu gece iyi iş yapıyordu, ama parti atmosferinden çok uzaktı. Aldığım baş selamları ciddiydi, konuşmalar alçak ve kısık sesle yapılıyordu. Birahanenin tezgahına yaklaştığımda mekânın sahibi sessizce soruşturma yapar gibi çenesini kaldırdı. Tek gözü kördü, süt gibi beyaz teni yaşlanmakta olan bir labradora benzerliğini vurguluyordu.

"Büyük bira lütfen Jack."

"Sen de aramaya mı katıldın?" diye sordu bardağı önüme koyarken. Evet anlamında kafamı sallayınca elini kaldırıp biranın parasını almayı reddetti. "Şirketten."

Daha ancak bir yudum almıştım ki, biri elini omzuma attı. "Bu gece gelebileceğini düşünmüştüm."

Kafamı kaldırıp yanıbaşımda beliren deve baktım. "Merhaba Ben."

Ben Anders'ın boyu 1.95'in üzerindeydi ve bunun yarısı kadar da ene sahip görünüyordu. Hickling Broad doğal parkında korucuydu. Bütün yaşamını bu köyde geçirmişti. Birbirimizi çok seyrek görürdük, ama onu severdim. Huzurlu bir arkadaşlığı vardı; onunla sohbet ederken sessizliği sürdürmenin rahatlığını yaşardım. Sanki darmadağın edilmiş de, sonra ancak kısmen düzeltilmiş gibi görünen iri kemikli yüzünde çok hoş, neredeyse hülyalı bir gülümsemesi vardı. Koyu tenli yüzünde gözleri uygunsuz biçimde parlak ve yeşil görünüyordu.

Normalde gözlerinde neşeli mizacının pırıltısı olurdu, ama şimdi içlerinde hiç pırıltı yoktu. Dirseğini tezgaha dayadı. "İşler fena."

"Berbat."

"Lyn'i birkaç gün önce gördüm. Tasasız mı tasasızdı. Sally Palmer da aynı şekilde. Yıldırımla ikinci kez çarpılmak gibi."

"Öyle."

"Umarım sadece bir yerlere kaçmıştır. Durum iyi görünmüyor ama, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Tanrım, zavallı Marcus. Neler yaşadığını düşünmeye bile katlanamıyorum." Etraftan duyulmasın diye sesini alçaltarak devam etti. "Sally Palmer'ın fena halde doğrandığına dair bir söylenti dolaşıyor. Eğer Lyn'i kaçıran aynı adamsa... Tanrım, insan o herifin boynunu kırmak istiyor, değil mi?"

Başım önümde bardağıma bakıyordum. Anlaşılan, polise yardım ettiğim haberi sızmamıştı. Buna memnundum, ama kendimi tuhaf hissediyordum, sanki soruşturmaya dahil olduğumdan söz etmemem beni yalancı durumuna düşürüyordu.

Ben kocaman kafasını ağır ağır iki yana sallıyordu. "Sence hiç şansı var mı?"

"Bilmiyorum."

Verebileceğim en dürüst cevap buydu. Mackenzie'nin daha önce ne dediğini hatırlıyordum. Ben haklıysam, o halde Sally Palmer, ortadan kaybolmasından üç gün sonrasına kadar hayattaydı. Psikolojik profil çıkarmak işim değildi, ama seri katillerin bir şablonu izlediklerini biliyordum. Yani eğer bu aynı adamsa, Lyn'in hâlâ hayatta olma şansı vardı.

Hâlâ hayatta. Tanrım, bu olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, daha ne kadar yaşayacaktı? Kendime elimden geleni yaptığımı, polise benden bekleyebileceği makul yardımda bulunduğumu söylemiştim. Ama şimdi bu ucuz bir bahane gibi görünüyordu.

Ben'in bana baktığını fark ettim. "Pardon?"

"İyi misin dedim. Çok bitkin görünüyorsun."

"Sadece uzun bir gün oldu."

"Hem de nasıl." Kapı eşiğine bakarken yüzü ekşidi. "Tam da daha kötüsü olamaz diye düşünürken... "

Dönüp bakınca karanlık bir figür halinde Peder Scarsdale'i gördüm, içeri girerken ışığı kesiyordu. Sert yüzüyle bara doğru ilerlerken konuşmalar kesildi.

"Oraya bir içki almaya gittiğini sanmıyorum," diye mırıldandı Ben.

Scarsdale boğazını temizledi. "Beyler." Onaylamayan bir bakışla gözlerini az sayıdaki kadınların üzerinde gezdirdi, ama onlara hitap etme zahmetine katlanmadı. "Lyn Metcalf ile Sally Palmer için yarın akşam bir dini tören düzenleyeceğimi bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Zorlanmadan duyurabildiği yavan bir bariton tona sahipti.

"Eminim hepiniz," -gözleri birahanenin içinde gezindi- *"hepiniz* yarın akşam orada olup ölülere saygınızı ve yaşayanlara desteğinizi göstereceksiniz." Bir an durdu, sonra zoraki bir baş selamıyla, "Teşekkür ederim," dedi.

Kapıya yönelmişken önüme geldiğinde durdu. Mevsim yaz olmasına rağmen ondan küf kokusu geliyordu sanki. Siyah yün ceketinin üstünde benek benek beyaz kepekleri görebiliyordum, nefesinden naftalin kokusu alıyordum.

"Eminim sizi de orada göreceğim Dr. Hunter."

"Hastalardan zaman kalırsa."

"Kimsenin sizi ödevinizden alıkoyacak kadar bencil davranmayacağından eminim." Bununla ne demek istediğinden tam emin değildim. Bana soğuk bir gülümseme lütfetti. "Dahası hastalarınızın çoğunu kilisede bulacağınız kanısındayım. Trajediler böyle toplumları bir araya getirir. Şehirden geldiğiniz için belki garip bulursunuz. Ama bizler önceliklerimizin burada yattığını biliriz."

Son bir kısa baş selamıyla birahaneden ayrıldı. "İşte gerçek bir Hıristiyan," dedi Ben. Boş bardağını havaya kaldırdı, kocaman elinde bardak ufalmış gibi görünüyordu. "Pekala, bir tane daha?"

İstemedim. Scarsdale'i görmek keyfimi artırmamıştı. İçkimi bitirip eve gitmek üzereydim ki, arkamda biri konuştu.

"Dr. Hunter?"

Önceki gün okulda tanıştığım genç öğretmendi. Yüz ifademden dolayı gülümsemesi donar gibi oldu. "Affedersiniz, konuşmanızı bölmek istemezdim... "

"Önemli değil. Yani bölmediniz demek istedim."

"Sam'in öğretmeniyim. Dün tanışmıştık ya?" dedi kararsızca.

Genelde adları hiç hatırlamam, ama onunki hemen aklıma geldi. Jenny'ydi. Jenny Hammond.

"Evet, tabii. O nasıl?"

"İyi, sanırım. Yani bugün okula gelmedi de. Ama dün öğleden sonra annesi okuldan aldığında biraz düzelmiş görünüyordu."

Ona gidip bir bakmak istemiştim, ama araya başka şeyler girmişti. "İyi olacağından eminim. Okula gelmemesini gerektiren bir sorunu yok, değil mi?"

"Ah, hayır, kesinlikle yok. Sadece düşünmüştüm ki... yani bir merhaba diyeyim dedim, hepsi o."

Utanmış görünüyordu. Yanıma Sam'le ilgili bir şey sormak için geldiğini varsaymıştım. Sadece arkadaşça davranıyor olabileceği çok geç aklıma geldi.

"Diğer öğretmenlerle mi birliktesiniz?" diye sordum.

"Hayır, tek başıma geldim. Aramaya katılmıştım, sonra da... şey, ev arkadaşım dışarıda, bu gece de evde tek başına oturulacak bir geceye benzemiyor, ne dersiniz?"

Haklıydı. Bir süre sessizlik oldu.

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordum, tam o, "Peki o zaman, sonra görüşürüz," derken. Sıkılgan bir şekilde güldük. "Ne içersiniz?"

"Hiç gerek yok, gerçekten."

"Gidip kendime bir tane daha alacaktım." Tam böyle söylerken bardağımın

yarısının dolu olduğunu fark ettim. Onun fark etmeyeceğini umdum.

"Bir şişe Becks o zaman. Teşekkürler."

Tezgaha eğildiğimde Ben içkisini yeni almıştı. "Fikrini mi değiştirdin? Bırak ben alayım." Elini cebine atmaya davrandı.

"Hayır, hiç gerek yok. Başka biri için alıyorum."

Arkama bir göz attı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Anlaşıldı. Sonra görüşürüz."

Kafamı sallarken yüzümün yandığının farkındaydım. Barmen bana bakana kadar kalan biramı içtim. Kendime bir bira daha söyledim ve içkileri alıp Jenny'nin ayakta durduğu yere gittim.

Şişeyi, "Şerefe," diyerek hafifçe kaldırdı ve içti. "Mekân sahibinin bunun yapılmasından hoşlanmadığını biliyorum, ama bardaktan içince tadı böyle olmuyor."

"Ayrıca bulaşıklar azalıyor, aslında ona iyilik yapıyorsun."

"Beni bir daha azarlarsa bunu hatırlarım." Şimdi daha ciddiydi. "Olanlara inanamıyorum. Çok korkunç. Yani o ikisi, buralıydılar, değil mi? Böyle yerlerin güvenli olacağını düşünürdüm."

"Bu yüzden mi buraya geldin?"

Kulağa geldiği kadar densiz olmasını istememiştim. Elinde tuttuğu şişeye bakıyordu. "Şehirde yaşamaktan yorulmuştum diyelim."

"Neresiydi?"

"Norwich."

Şişenin etiketini soymaya başlamıştı, ama sanki ne yaptığını fark edip birdenbire durdu. Bana gülümserken yüzü aydınlandı.

"Neyse, ya sen? Senin de buralı olmadığının bahsi geçmişti zaten."

"Evet. Aslen Londralıyım."

"Peki seni Manham'a getiren neydi? Parlak ışıklar ve parıltılı gece hayatı mı?"

"Onun gibi bir şey." Daha fazlasını beklediğini gördüm. "Seninkiyle aynı sebepten sanırım. Değişiklik istedim."

"Burası gayet uygun o zaman." Gülümsedi. 'Yine de, epeyce sevdim burayı. Issızlığın ortasında yaşamaya alışıyorum. Bilirsin, sessizlik filan. Kalabalık yok, arabalar yok."

"Sinema yok."

"Barlar yok."

"Dükkanlar yok."

Birbirimize sırıttık. "Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Üç yıldır."

"Peki kabul edilmen ne kadar sürdü?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum. On yıl daha geçerse kalıcı misafir olarak görülebilirim. Daha ilerici unsurlar tarafından tabii ki."

"Öyle söyleme. Ben henüz altı aydır buradayım."

"Hâlâ turistsin o zaman."

Güldü, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapıda bir kargaşa oldu.

"Doktor nerede?" diye sordu bir ses. "Burada mı?"

Yarı desteklenen, yarı taşınan bir adam birahaneye girerken oraya doğru yöneldim. Yüzü acıyla çarpılmıştı. Onu tanıyordum, adı Scott Brenner'dı, Manham'ın hemen dışında köhne bir evde büyük ailesiyle birlikte yaşıyordu.

Botlarından biriyle pantolonunun bir paçası kan içindeydi.

"Oturtun. Yavaşça," dedim adam sandalyeye oturtulurken. "Ne oldu?"

"Ayağı tuzağa yakalandı. Muayenehaneye gidiyorduk, ama Land Rover'ınızı dışarıda gördük."

Konuşan ağabeyi Carl'dı. Brenner'lar yabancıları sevmeyen, içine kapalı bir aileydi; görünüşte çiftlik işçisiydiler ama kaçak avcılığa da gönülsüz değildiler. Carl en büyükleriydi, sırım gibi, vahşi bir tipti; Scott'ın bacağını kanlı kottan kurtarırken aklımdan bunun yanlış kardeşin başına geldiği şeklinde merhametsiz bir düşünce geçti. Ardından bacakta meydana gelen hasarı gördüm.

"Arabanız var mı?" diye sordum ağabeyine.

"Buraya yürüyerek geldiğimizi sanmıyorsun ya?"

"İyi, çünkü hastaneye gitmesi gerek."

Carl küfretti. "Sen düzeltemez misin?"

"Geçici olarak pansuman yapıp sarabilirim, hepsi o kadar. Benim yapabileceğimden fazlasına ihtiyacı var bu bacağın."

"Ayağımı kaybedecek miyim?" diye sordu Scott nefesi kesilerek.

"Hayır, ama bir süre çok fazla koşamayacaksın." Göründüğüm kadar emin değildim bundan. Onu muayenehaneye götürmeyi düşündüm, ama ona bakınca taşınırken yeterince hırpalanmış olduğunu gördüm. "Arabamın arka koltuğunda bir battaniyenin altında ilkyardım çantası var. Biri onu getirebilir mi?"

"Ben getiririm," dedi Ben. Ona arabamın anahtarlarını verdim. O çıkarken su ve temiz havlular istedim ve yaranın etrafındaki kanı temizlemeye başladım.

"Ne tip bir tuzaktı?"

"Tel ilmek," dedi Carl. "Bir kez sıkıldığında hiçbir şey ayağını kurtaramaz. Kemiğe kadar keser."

Gerçekten de öyle yapmıştı.

"Ne civardaydınız?"

Yaptığım şeye bakmamak için yüzünü çeviren Scott yanıtladı. "Bataklığın öteki tarafında, eski yeldeğirmeninin yakınında.. . "

"Lyn'i arıyorduk," diye araya girdi Carl kardeşine bir bakış atarak.

Bundan şüpheliydim. Dedikleri yeri biliyordum. Düzlükler'deki çoğu yeldeğirmeni gibi, Manham'ın dışındaki de aslında rüzgar gücüyle çalışan bir pompaydı, bataklıkları kurutmak amacıyla inşa edilmişti. On yıllar önce kendi haline bırakılmıştı, artık kanatları da hayatiyeti de kalmamış boş bir kabuktan ibaretti. O bölge Manham standartlarına göre bile ıssız bir yerdi, ama meraklı gözlerden uzakta avlanmak ya da hayvan tuzağı kurmak isteyenler için idealdi. Brenner'ların ününü göz önüne alırsak, gecenin bu saatinde oralarda olmalarının sebebinin toplumsal bir görevden çok avlanmak olması daha büyük olasılıktı. Yaradan kanı temizlerken kendi kurdukları tuzaklardan birine mi takıldılar diye merak ettim.

"Bizimkilerden biri değildi," dedi Scott aklımı okumuşçasına.

"Scott!" diyerek tersledi ağabeyi.

"Değildi! Yolda çimenlerin altına gizlenmişti. Üstelik tavşan veya geyik için fazla büyüktü."

Açıklama ortamda sessizlikle karşılandı. Her ne kadar polis henüz doğrulamadıysa da, Lyn'in ortadan kaybolduğu ormanda tel tuzak izlerinin bulunduğunu herkes işitmişti.

Ben ilkyardım çantasıyla geri geldi. Elimden geldiğince yarayı temizleyip tampon yaptım. "Ayağını yukarıda tutun ve onu bir an önce acile ulaştırın," dedim Carl'a.

Kaba hareketlerle kardeşini çekip ayağa kaldırdı ve yarı destekleyerek yarı çekerek onu dışarı çıkardı. Ellerimi yıkadıktan sonra Jenny'nin yanına geri döndüm, elinde içkimle ayakta dikiliyordu.

"Düzelecek mi?" diye sordu.

"Tendonun ne kadar zarar gördüğüne bağlı. Şansı varsa bundan sonra aksayarak yürür."

Kafasını sallayarak, "Tanrım," dedi. "Ne gündü!"

Ben yanımıza gelip arabamın anahtarlarını teslim etti. "Bunlara ihtiyacın olacak."

"Teşekkürler."

"Ee, ne düşünüyorsun? Sence bunun Lyn'e olanla bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyorum." Ama herkes gibi benim de içimde kötü bir his vardı.

"Niçin ilgisi olsun?" diye sordu Jenny.

Ben nasıl cevap vereceğinden emin değil gibi görünüyordu. Birbirlerini tanımadıklarını fark ettim.

"Ben, bu Jenny. Okulda öğretmen," dedim.

Ben bunu devam etmesine onay verildi şeklinde algıladı.

"Çünkü rastlantının çok ötesinde gibi görünüyor. Brenner'lara zerre kadar sempati beslediğimden değil, yasak avlanan bir grup pi... " Sözünü kesip Jenny'ye bir bakış attı. "Her neyse. Umarım hepsi o kadardır. Rastlantı."

"Anlamıyorum."

Ben, sen söyle demesine bana baktı, ama bir şey demedim. "Çünkü eğer rastlantı değilse o zaman buralardan biridir. Köyden."

"Bunu kesin bilmiyorsun," diye itiraz etti Jenny.

Ben'in yüzü tersini söylüyordu, ama tartışmayacak kadar kibardı. "Pekala, göreceğiz. Ee, artık iyi geceler demenin vakti geldi."

Bardağında son kalanı da içip kapıya yöneldi. Sanki şimdi aklına gelmiş gibi Jenny'ye dönerek, "Beni ilgilendirmez biliyorum, ama," dedi. "Arabayla mı geldin?"

"Hayır, niye?"

"Eve tek başına yürümesen belki daha iyi olur diyecektim."

Mesajı aldığımdan emin olmak için bana son bir bakış attıktan sonra birahaneden çıktı. Jenny tereddütle gülümsedi.

"O kadar kötü mü sence?"

"Umarım değildir. Ama sanırım Ben haklı."

Kafasını iki yana sallayarak, "Buna inanamıyorum," dedi. "İki gün önce burası yeryüzündeki en sakin yerdi!"

İki gün önce Sally Palmer ölmüştü bile ve bunun sorumlusu olan hayvan belki de bakışlarını Lyn Metcalf'a çevirmekteydi. Ama bunları ona söylemedim.

"Burada birlikte dönebileceğin biri var mı?" diye sordum.

"Yok aslında. Ama ben idare ederim. Kendimi koruyabilirim."

Bundan kuşkum yoktu. Ama meydan okumasının altında sinirinin bozulduğunu görebiliyordum.

"Seni bırakırım," dedim.

Eve dönünce arka bahçeye çıkıp masaya oturdum. Gece sıcaktı, yaprak kımıldamıyordu. Kafamı arkaya yaslayıp yıldızlara baktım. Dolunay yaklaşıyordu, asimetrik, haleli, beyaz bir disk görünümündeydi. Alacalı ışıklı dış hatlarını seyretmenin zevkine varmaya çalıştım, ama gözlerim aşağıya kayıp açık alanın karşı tarafındaki gölgeli ormana takılı kaldı. Normalde sevdiğim bir görüntüydü, geceleri bile. Fakat şimdi geçit vermez sıklıkta ağaçlara bakarken huzursuzluk hissediyordum.

İçeri girdim, kendime biraz viski koydum, tekrar dışarı çıktım. Saat gece

yarısını geçiyordu ve sabah erken kalkacaktım. Ama uykuyu ertelemek için her bahaneye sarılırdım. Üstelik bu sefer yorgun olamayacak kadar çok düşünecek şey vardı. Jenny'yle beraber, başka bir genç kadınla kiraladıkları küçük kulübeye yürümüştük. Her şeye rağmen arabayla gitme sıkıntısına girmemiştik. Sıcak, bulutsuz bir geceydi ve zaten birkaç yüz metre ileride oturuyordu. Yürürken bana biraz işinden ve öğrencilerinden bahsetti. Geçmiş yaşamından yalnızca bir kez söz etti, Norwich'te bir okulda çalıştığını söyledi. Ama çabucak lafı değiştirip, ağzından kaçırdığı sözleri laf kalabalığıyla örtbas etti. Fark etmemiş gibi yaptım. Neyden kaçtığı beni ilgilendirmezdi.

Evine giden dar patikada yürürken aniden yakınlardan bir tilki çığlığı gelince Jenny koluma yapıştı. "Affedersin," dedi sanki yanmış gibi elini hızla çekerek.

Utangaç bir tavırla güldü. "Şimdiye dek burada yaşamaya alıştığımı düşünmüşsündür."

Ondan sonra ikimizin de hareketleri beceriksizleşti. Evine vardığımızda kapıda durdu.

"Pekala. Teşekkürler."

"Önemli değil."

Son bir kez gülümseyip hızla içeri girdi. Dönüp gitmeden önce kilidin açılma sesini işitene kadar bekledim. Karanlık köyde aynı yoldan geri dönerken çıplak kolumda Jenny'nin elinin basıncını hissedebiliyordum.

Şimdi de hâlâ hissedebiliyordum. İçkimi yudumladım, genç bir kadın kazara koluma dokundu diye nasıl telaşlandığımı hatırlayınca irkildim. Jenny'nin suskunlaşmasına şaşmamak gerekti.

Viskimi bitirip içeri girdim. Bilinçaltımı kurcalayan başka bir şey vardı; yapmam gerekip de yapmadığım bir şey rahat vermiyordu. Biraz düşününce hatırladım. Scott Brenner. Ağabeyinin onun polise tel tuzaktan söz etmesine izin vereceğinden emin değildim. Önemli bir şey olmayabilirdi, ama Mackenzie'nin bilmesi gerekirdi. Kartını bulup cep telefonundan onu aradım. Saat bire geliyordu, ama sabah erkenden duyması için ona sesli mesaj bırakabilirdim.

Hemen telefonu açtı. "Evet?"

"Ben David Hunter," dedim, hazırlıksız yakalanmıştım. "Özür dilerim, biliyorum geç oldu. Sadece Scott Brenner'ın seninle temas kurduğundan emin olmak istedim."

Aramızdaki sessizlikte öfkesini ve yorgunluğunu işitebiliyordum. "Scott ne?"

Ona olanları anlattım. Konuştuğunda yorgunluğu yok olmuştu. "Nerede olmuş?"

"Köyün iki üç kilometre güneyinde eski bir yeldeğirmeninin yakınında. Sence bağlantı var mı?"

Çıkan sesi tanımam bir an sürdü -yüzünü ovuştururken sakallarından çıkan törpü gibi bir sesti.

"Ah, ne haltsa. Yarın bunu halka açıklamak zorundayız nasılsa," dedi. "Memurlarımdan ikisi bu gece yaralandı. Biri bir tel tuzağa yakalanmış, diğerininse ayağı ucu sivriltilmiş bir sopanın yerleştirildiği bir deliğe girmiş."

Sesindeki öfke çok barizdi.

"Lyn Metcalf'ı kim kaçırdıysa onu aramak için gelmemizi beklediğini varsaymak zorundayız sanırım."

O gece rüyadan gerçek dünyaya geçişin şokunu yaşamadım. Kendimi uyanmış buldum, gözlerim açıktı ve pencereden giren ay ışığı huzmesine bakıyordum. İlk kez olarak hâlâ yataktaydım, bu defa gece dolaşmalarım rüya sınırları içinde kalmıştı. Ama anısı benimleydi, daha demin bir odadan diğerine yürümüşüm gibi canlıydı.

Rüyanın geçtiği yerler hep aynı olurdu. Uyanık yaşamımda asla görmediğim bir ev, var olmadığını bildiğim ama yine de yuvam gibi hissettiğim bir yer. Kara ve Alice orada olurlardı; hayat dolu ve gerçek. Günümün nasıl geçtiğinden konuşurduk, tıpkı hayattalarken yaptığımız gibi ondan bundan.

Ve sonra uyanır, karımla kızımın öldükleri gerçeğiyle, o çıplak gerçekle bir kez daha yüz yüze kalırdım.

Linda Yates'in söylediğini tekrar düşündüm. *İnsanın rüya görmesinin bir sebebi vardır*. Benimkine ne anlam verirdi acaba diye düşündüm. Bir psikiyatrın veya hattâ Henry gibi amatör bir psikologun bile ne diyeceğini tasavvur edebiliyordum. Ama rüyalarım karşısında derli toplu rasyonelleştirmeler boşa çıkıyordu. Rüyalarımın bir mantıkları ve gerçeklikleri vardı, bu bakımdan hiç de rüya gibi değildiler. Ayrıca kendime bile pek itiraf edemesem de, bir parçam rüyadan ibaret olduklarına inanmak istemiyordu.

Fakat öyle olduklarına inanmak için kendime izin verirsem, atmaya korktuğum o ilk adım olurdu bu. Çünkü ailemle birlikte olmamın tek bir yolu vardı ve o adımı atmamın sevginin değil, umutsuzluğun göstergesi olacağını biliyordum.

Beni daha da korkutansa bazen bunun hiç umurumda olmamasıydı.

9

Ertesi sabah tuzaklarda iki kişi daha yaralandı. Birbirinden bağımsız olaylardı ve ikisi de önceki gece yaşanan olayın yakınında cereyan etmemişti. Biliyorum, çünkü muayenehanemizin daimi bir hemşiresi olmadığından, ikisini de ben tedavi ettim. Kadın polis olan yaralılardan birinin baldırına, üstü örtülmüş bir deliğe sivri ucu yukarı gelecek şekilde yerleştirilmiş bir sopa saplanmıştı. Scott Brenner'a yaptığım gibi elimden geleni yaptım ve onu dikiş atmaları için hastaneye yolladım. Yörede çiftlik işçisi olan diğer yaralı Dan Marsden'in yarası daha yüzeyseldi; sert deri çizmesi olduğundan, tel ilmek bacağını derin kesmemişti.

Ben yarasına pansuman yaparken, "Tanrım, onu oraya koyan piçi bir elime geçirsem," dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından.

"İyi mi gizlenmişti?"

"Lanet şey hiç görünmüyordu. Hele büyüklüğü! O kadar büyük bir şeyle ne yakalamayı umduklarını Tanrı bilir."

Bir şey demedim. Ama tuzaklara galiba tam da hedeflenen şeyler yakalandı diye düşündüm.

Mackenzie de öyle düşünmüştü. Lyn Metcalf'ın aranmasını geçici olarak durdurdu ve mobil polis istasyonunun yanına bir de ilkyardım merkezi kurdurdu. Aynı zamanda herkesin ormandan ve köy çevresindeki tarlalardan uzak durmaları konusunda uyarıda bulundu. Sonuç tahmin edilebileceği gibi oldu. Genelde önceki ruh hali şoktan hissizleşme şeklindeyken, Manham civarındaki kırlık alanların bundan böyle güvenli yerler olmadığı haberi gerçek korkuyla ilk temasa sebep oldu.

Elbette buna inanmayı reddedenler ya da bütün yaşamları boyunca tanıyıp bildikleri topraklardan korkmayacaklarında dediğim dedik bir şekilde ısrar edenler de vardı. Lamb'de bir öğleden sonra içip gaza gelen en gürültücü itirazcılardan birinin, kurumuş çimenle örtülmüş bir deliğe kazara ayağının

girmesi sonucu bileğinin kırılmasına kadar bu durum böyle devam etti. Attığı çığlıklar meselenin kafalara dank etmesinde polisin uyarılarından çok daha etkili oldu.

Görevlendirilen polis sayısı arttıkça ve ulusal basın nihayet olup bitene uyanıp da mikrofonları ve kameralarıyla köye doluştukça, Manham kuşatma altında bir yere benzemeye başladı.

"Şimdilik yalnızca iki farklı tür tuzak var," dedi Mackenzie. "Telli olan daha çok basit tuzak tipinde, her yasak avcının yapılışını bilebileceği türden. Tek farkı, bunların yetişkin birinin ayağını koparacak kadar büyük olması. Kazıklar daha da kötü. Eski bir asker veya şu sağ kalma meraklılarından olabilir. Ya da sadece iğrenç bir hayal gücüne sahip biri."

"'Şimdilik' mi dedin?"

"Tuzakları kim yerleştirdiyse ne yaptığını biliyor. Şimdiye kadarkiler gerçekten düşünülüp yapılmış. Daha başka sürprizler hazırlamadığını varsayamayız."

"İstediği de bu olamaz mı? Arama çalışmalarını kesintiye uğratmak?"

"Bence de bu çok mümkün. Fakat risk alamayız. Bulduklarımız yalnızca yaralanmalara sebep oldu. Ormanda böyle akılsızca hareketlere devam edersek sonunda birileri ölecek."

Bir kavşağa geldiğimizde durdu, öndeki arabanın geçmesini beklerken parmaklarıyla sabırsızca direksiyonu tıkırdatıyordu. Pencereden dışarı baktım, anksiyetem sessizce nüksediyordu.

O sabah ilk iş olarak Mackenzie'yi arayıp eğer hâlâ istiyorsa Sally Palmer'ın cesedinin kalıntılarını inceleyeceğimi söylemiştim. Bu kararı, sanki uyurken almışım gibi, uyandığım andan itibaren biliyordum. Zaten bir bakıma ben uyurken alındığını sanıyorum.

Gerçekçi düşününce, ne kadar yararım dokunacağını bilmiyordum. Paslı bilgilerimin beni yüzüstü bırakmayacağını varsayarsam, olsa olsa ölümden bu yana geçen zaman aralığı konusunda daha kesin bir fikir verebilirdim. Ama

bunun Lyn Metcalf'a yardım etmekte çok etkili olacağı gibi bir yanılsama içinde değildim. İşin özeti, hiçbir şey yapmamak benim için artık bir seçenek değildi.

Ama bu durumdan da hiç memnun değildim.

Mackenzie kendisine söylediğimde ne şaşırmış ne de çok etkilenmiş gibiydi. Sadece emniyet amirine danıştıktan sonra bana geri döneceğini söyledi. Muallakta kalmış hissiyle telefonu kapadım, acaba yanlış bir karar mı verdim diye geçti aklımdan.

Fakat aradan yarım saat geçmemişti ki, beni geri arayıp öğleden sonra başlayıp başlayamayacağımı sordu. Ağzım kurumuştu, olur dedim.

"Ceset hâlâ patalogda. Seni saat birde alıp oraya götürürüm," dedi.

"Ben kendim gidebilirim."

"Zaten istasyona geri dönmem gerek. Ayrıca seninle konuşmak istediğim bir iki şey var."

Akşamki hasta randevularında yerime bakar mı diye sormaya Henry'ye giderken, Mackenzie'nin benimle konuşacaklarını merak ediyordum.

"Elbette," demişti Henry. "İşin mi çıktı?"

Bana beklentiyle bakmıştı. Her şeyden önce daha Mackenzie'nin beni niye görmesi gerektiğini bile ona anlatmamıştım. Bu yüzden kendimi kötü hissediyordum, ama daha fazla açıklama işin daha fazla kurcalanması demekti, ki buna hazır değildim. Gerçi daha fazla erteleyemeyeceğimi de biliyordum. Ona en azından bu kadarını borçluydum.

"Hafta sonuna kadar bana izin ver," demiştim. O zamana dek yapmam gereken iş bitmiş olur ve endişelenmem gereken randevular da olmazdı. "Sana her şeyi o zaman anlatacağım."

Beni inceleyerek, "Her şey yolunda mı?" demişti.

"Yolunda. Sadece... karmaşık."

"Genellikle öyledir zaten. Köyün lanet gazetecilerle kaynayacağını ve polisin herkese sorular sorup duracağını geçen hafta bu vakitler kime söylesen inanmazdı. Bütün bu iş nereye varacak, insan merak ediyor."

Ortamı neşelendirmeye çalışmıştı. "Tamam. Pazar öğlen yemeğe gel. Canım yemek yapmak istiyor, ayrıca açmak için bahane aradığım güzel bir şişe Bordeaux'm var. Miden doluyken konuşmak her zaman daha kolaydır."

Açıklamayı hiç değilse biraz daha erteleyebileceğime memnun olup, davetini kabul etmiştim.

Mackenzie bir döner kavşağa ulaşırken trafik akıyordu. Sanki yeni temizlenmiş gibi derli toplu olan arabanın içi mentollü oda spreyi ve onun tıraş losyonunun kokusuyla doluydu. Dışarıda yollar, caddeler kargaşa ve gürültü içindeydi. Aynı zamanda hem tanıdık hem de yabancı geliyordu. En son şehirde olduğum zamanı hatırlamaya çalışırken hayretle fark ettim ki, köye geldiğim o yağmurlu öğleden sonrasından beri Manham'ın dışına bu ilk çıkışımdı. Birbiriyle çatışan duygular içindeydim, köyden hiç çıkmamış olma arzusuyla kendimi bunca zaman oraya kapatmış olmam karşısında duyduğum şaşkınlık arasında kaldım.

Her şeye rağmen dışarıda hayat devam ediyordu.

Birbirleriyle itişen kalabalık bir öğrenci grubuyla okul kapısında onları hizaya sokmaya çalışan bir öğretmeni seyrettim. İnsanlar acele ediyordu, kendi işleriyle meşguldüler. Hepsinin benimkine hiç değmeyen kendi yaşamları vardı. Ya da birbirlerininkine.

Mackenzie, "Tuzaklarda kullanılan tel Lyn Metcalf'ı yakalamak için kullanılanla aynı tipte," deyince şimdiki zamana ve mekâna geri döndüm. "Ayrıca kuşu taşa bağlamak için kullanılan tel de öyle. Tek bir bobinden olup olmadıklarını bilmiyorum, ama bence bu sağlam bir varsayım."

"Kuş olayından ne anlam çıkarıyorsun?"

"Henüz emin değilim. Lyn'e panik yaşatmak için olabilir. Bir şey anlatmak istiyordur veya imzası gibi bir şey olabilir."

"Sally Palmer'ın vücudunda bulunan kanatlar gibi mi?"

"Mümkün. Bu arada, kanatlarla ilgili ornitologdan bilgi geldi. Dilsiz kuğuymuş. Özellikle yılın bu zamanı buralarda çok olurlar."

"Kuğu kanatlarıyla yeşilbaş arasında bir bağlantı var mı sence?"

"Rastlantı olduğuna inanamam, eğer kastın buysa. Belki de adamın kuşlara karşı bir şeyi var." Yavaş giden bir minibüsü solladı. "Konuyla ilgili çalışan psikologlarımız var şu an, nasıl bir zihin yapısıyla uğraştığımıza dair bize belli bir fikir verecekler. Ayrıca diğer alanlarda uzmanları da düşünmek gerek, çünkü karşımızdaki bir pagan ritüelinin bir parçası veya satanizm olabilir. Ya da onun gibi bir zırvalık işte."

"Ama öyle olduğunu sanmıyorsun?"

İlk önce cevap vermedi, belli ki ne kadarını söyleyeyim diye düşünüp taşınıyordu. "Hayır, sanmıyorum," dedi sonunda. "Palmer'ın vücudundaki kanatlar herkesi çok heyecanlandırdı. Katilin dinsel ya da klasik sembolizm kullandığına dair konuşmalar yapıldı, meleklerden Tanrı bilir daha nelere kadar. Gerçi şimdi ben o kadar emin değilim. Eğer yeşilbaş kurban edilmiş veya sakatlanmış olsaydı, o zaman belki derdim. Fakat sadece telle bağlanması? Hayır, bence bizim oğlan sadece acı vermeyi seviyor. İstersen, buna caka satmak da diyebilirsin."

"Tuzaklarda olduğu gibi."

"Tuzaklarda olduğu gibi. Tabii ki bu da bizim hızımızı kesiyor. Arkasında daha başka neler bırakmış olabilir diye kaygılanarak arama çalışmalarımıza yoğunlaşamayız ki. Ama zaten niye uğraşalım ki? Bu kadar sıkıntıyı yaratacak kadar işi bilen biri izlerini nasıl örteceğini de biliyordur. Ama o ne yapıyor, bulalım diye kuşu bırakıyor, kurbanını tuzağa düşürmekte kullandığı kazıkları olduğu gibi bırakıyor ve şimdi de bunlar. Ya bizim bir şey bulmamız onu kaygılandırmıyor ya da sadece, bilmiyorum... "

"Bölgesini mi işaretliyor?" diye fikrimi belirttim.

"Onun gibi bir şey. Bize işbaşında olduğunu gösteriyor. O kadar çaba da

harcamıyor üstelik. Stratejik noktalara birkaç tuzak serpiştiriyor, sonra da geri çekilip eğlenceyi seyrediyor."

Bir süre konuşmadım, Mackenzie'nin dediklerini düşündüm. "Bundan daha fazlası olamaz mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ormanı ve bataklıkları yasak bölgeler haline getirdi. İnsanlar tuzaklardan birine takılırım korkusuyla yürüyüşe çıkmaz olacaklar"

Kaşlarım çatmıştı. "Ee?"

"Belki de sadece acı vermeyi seviyor değildir. Belki korkutmayı da seviyordur"

Mackenzie düşünceli bir edayla ön camdan dışarı bakıyordu. Cam ezilmiş böceklerin kalıntılarıyla benek benek olmuştu. "Olabilir," dedi sonunda. "Dün sabah altı ile yedi arasında nerede olduğunu söylemenin sakıncası var mı?"

Bu ani değişim, beni şaşırttı. "Saat altıda herhalde duştaydım. Sonra kahvaltı edip muayenehaneye gittim.'"

"Saat kaçta?"

"Herhalde yediye, çeyrek vardı."

"Erken kalkmışsın."

"İyi uyuyamadım."

"Bu saatlere tanıklık edecek kimse var mı?"

"Henry. Muayenehaneye vardığımda onunla bir fincan kahve içtim. Sütsüz, şekersiz, bunu da bilmek istersin diye söylüyorum."

"Sadece rutin Dr. Hunter. Nasıl olduğunu bilirsin, ne de olsa geçmişte yeterince polis soruşturmasına dahil olmuşsun."

"Kenara çek."

"Ne?"

"Sadece kenara çek"

İtiraz edecek gibi oldu, sonra sinyal lambasını yakıp arabayı yolun kenarına çekti.

"Burada şüpheli olduğum için mi, yoksa yardımımı istediğin için mi bulunuyorum?"

"Bak, biz herkese..."

"Hangisi?"

"Pekala, özür dilerim, belki de bu şekilde dile getirmemeliydim. Ama bunlar bizim sormak zorunda olduğumuz sorular."

"Bunlarla bir ilgim olduğunu düşünüyorsan, o zaman benim burada olmamam gerekir. Buna bayıldığımı mı sanıyorsun? Hayatımda bir daha ceset görmek zorunda kalmasam, benden mutlusu olmazdı. Bana güvenmeyeceksen şu an arabadan inebilirim."

Mackenzie içini çekti. "Bak, senin bununla ilgili olduğunu filan düşünmüyorum... Düşünseydim, inan bana senin yardımını istemezdik. Ama köydeki herkese aynı şeyleri soruyoruz. Sorayım da bitsin gitsin dedim, anladın mı?"

Yine de bana pat diye soru sorması hiç hoşuma gitmiyordu. Beni şaşırtmak istemişti, nasıl tepki vereceğimi görmek. Bundan sonraki konuşmamızın da benzer bir sınav olup olmayacağını merak ettim. Ama hoşuma gitsin gitmesin, bu onun işiydi. Ve anlamaya başlıyordum ki, işinde iyiydi. Gönülsüzce kafamı salladım.

"Artık yola devam edebilir miyim?" diye sordu.

Gülümsemek zorunda kaldım. "Sanırım evet."

Tekrar yola koyulduk. Bir süre sonra, "Peki muhtemelen ne kadar sürer? İnceleme yani," diye sordu sessizliği bozarak.

"Söylemek zor. Cesedin durumuna çok bağlı. Patolog herhangi bir tahminde bulundu mu?"

"Sayılmaz. Her ne kadar cinsel saldırı olup olmadığını söyleyemiyorsak da, çıplak bulunduğuna göre bu yüksek olasılık. Gövdesiyle kol ve bacaklarında çok sayıda küçük kesik var, ama hepsi yüzeysel. Patolog ölüm sebebinin boğazlanma mı, yoksa kafa yaralanmaları mı olduğunu bile kesin olarak söyleyemiyor. Bu konuya açıklık getirebilmen mümkün olabilecek mi?"

"Henüz bilmiyorum." Suç mahallinin fotoğraflarını gördükten sonra bazı fikirler oluşmuştu kafamda, ama emin olana kadar taahhüt altına girmek istemiyordum.

Mackenzie bana yandan bir bakış attı. "Muhtemelen sorduğuma pişman olacağımı biliyorum, ama tam olarak ne yapacaksın?"

Ben bunu özellikle düşünmemeye çalışmıştım. Ama yanıtlar kendiliğinden geldi. "Cesedin röntgenini çekmem gerekecek, tabii eğer önceden çekilmemişse. Sonra yumuşak doku örnekleri alacağım, bunlardan ÖSGZ'yi bulacağım..."

"Neyi?"

"Ölüm sonrası geçen zaman. Temel olarak, ne kadar zaman önce öldüğünü bulmak için bedenin kimyasındaki değişimleri analiz edebilirsin. Amino asitlerin bileşimi, uçucu yağ asitleri, protein yıkım seviyesi. Ardından da kalan bütün yumuşak dokuyu ayırmak zorundayım ki, iskeleti inceleyebileyim. Ne tür darbeler aldığını, bunlara ne tip bir silahın neden olduğunu görmek için. Böyle şeyler işte."

Mackenzie tiksintiyle kaşlarını çatıyordu. "Nasıl yapıyorsun?"

"Şey, pek fazla yumuşak doku kalmamışsa neşter veya forseps kullanabilirsin. Ya da cesedi birkaç saat kadar deterjanda kaynatırsın."

Mackenzie suratını astı. "Niçin pratisyen hekim olmak istediğini artık biliyorum." Diğer sebeplerimi hatırladığı ânı görebildim. "Affedersin," diye ekledi.

"Ziyanı yok."

Bir süre konuşmadan yola devam ettik. Mackenzie'nin boynunu kaşıdığını fark ettim.

"Henüz baktırmadın mı?" diye sordum.

"Neye baktırmadım mı?"

"Bene. Boynundaki beni kaşıyordun."

Hemen elini çekti. "Kaşındı sadece." Bir otoparka girdi. "İşte geldik."

Arkasından gittim, hastaneye girdik. Giriş katında asansöre binip bodrum katına indik. Morg uzun bir koridorun sonundaydı. İçeri girer girmez kokusunu aldım; sanki tek bir nefeste bile ciğerleri saran şekerli ve keskin bir kimyasal koku. İçerisi beyaz, paslanmaz çelik ve camdan oluşan bir bileşimdi. Beyaz laboratuvar önlüğü giymiş Asyalı genç bir kadın biz içeri girdiğimizde bir masanın arkasında ayağa kalktı.

"İyi günler Marina," dedi Mackenzie rahatça. "Dr. Hunter, Marina Patel. Marina sana yardım etmek için buralarda olacak."

Genç kadın el sıkışırken gülümsedi. Ben henüz ne yapacağımı bilmez haldeydim; hem çok tanıdık hem de yabancı gelen bir ortama tekrar dönmeye kendimi alıştırmaya çalışıyordum.

Mackenzie saatine baktı. "Pekala, merkeze dönsem iyi olur. İşin bitince beni arayıver, seni aldırırım."

O gittikten sonra genç kadın beklentiyle bana baktı, talimatlar için hazırdı. "Pekala... patolog siz misiniz?" diye sordum, o ânı biraz daha geciktirmek için.

Dişlerini göstererek güldü. "Henüz değil. Sadece yüksek lisans öğrencisiyim. Ama umutlarım var."

Kafamı salladım. İkimiz de kımıldamıyorduk.

"Cesedi görmek ister misiniz?" diye sordu sonunda.

Hayır. Hayır istemiyordum. "Olur."

Bana bir laboratuvar önlüğü verdi ve o önde ben arkada ağır kanatlı bir kapıdan geçtik. Kapının ardında ameliyathaneye benzer daha küçük bir oda vardı. İçerisi soğuktu. Ceset paslanmaz çelik masada yatıyordu; donuk metal yüzey üzerinde uyumsuz görünüyordu. Marina tepedeki sabit parlak ışıkları açınca, bütün ceset dokunaklı bir biçimde gözler önüne serildi.

Bir zamanlar Sally Palmer olan şeye baktım. Ama burada, şimdi ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Rahatlama hissettim, az sonra o da yerini mesleki duygusuzluğa bıraktı.

"Tamam. Başlayalım," dedim.

Kadın daha iyi günler görmüştü. Yüzü çiçekbozuğuydu ve yıpranmıştı, yüz hatları bir zamanlar sahip oldukları her ne ayırt edici özellik varsa kaybetmeye başlamıştı. Öne eğik başıyla, dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşıyor gibi görünüyordu. Yine de boyun eğişinde soylu bir şey vardı, sanki nahoş kaderini kabullenmek zorunda kalmıştı.

Meçhul aziz heykeli ayin boyunca dikkatimi çekti. Onda hoşuma gidenin ne olduğunu söyleyemezdim. Taştan bir sütunun üzerine oturtulmuş figür kabaca yontulmuştu ve benim eğitimsiz gözlerim bile heykeltıraşın orantı duygusunun zayıf olduğunu görebilirdi. Yine de ister geçen zamanın yumuşatıcı etkisi, isterse daha az tanımlanabilir bir şey olsun, onda ilgi çeken bir yan vardı. Yüzyıllarca dayanmış, altında yaşanan sayısız sevinçli günlere ve trajedilere tanıklık etmişti. Başka herkes belleklerden silindikten çok sonra bile hâlâ oradaydı, tetikte ve sessiz. İyi ya da kötü, her şeyin geçici olduğunu hatırlatıyordu.

Tam şu anda bu düşünce rahatlatıcıydı. Böyle sıcak bir akşamda bile eski kilise soğuk ve küf kokuluydu. Vitraylı penceresinden mavi ve leylakrengi ışıklar süzülüyordu; çok eskilerden kalma camlar yamulmuştu, kurşunlu çerçevelerinde dengesiz duruyorlardı. Kilisenin ortasındaki koridor artık

yıpranıp pürüzsüzleşmiş farklı boylardaki taş levhalarla döşeliydi, aralarına antik mezar taşları serpiştirilmişti. Bana en yakın olanına bir kafatası oyulmuştu, altına ortaçağda yaşayan bir taş ustası kasvetli bir mesaj yazmıştı:

Sen şimdi nasılsan, bir zamanlar ben de öyleydim. Ben şimdi nasılsam, sen de öyle olacaksın.

Scarsdale'in sinsi bariton sesi taş duvarlarda yankılanmaya başlarken, oturduğum sert ahşap sırada ağırlığımı diğer yanıma verdim. Herkes dini tören beklerken, tahmin edilebileceği gibi peder kendi tarzındaki dindarlığını, büyülenmiş gibi dinleyen bir izleyici kitlesine aşılamak için bahane bulmuştu.

"Bizler Sally Palmer'ın ruhu ve Lyn Metcalf'ın kurtulması için dua ederken bile, şüphesiz hepimizin cevaplanmasını istediği bir soru var. Niçin? Niçin bunun olması gerekti? Bu iki genç kadını bizden bu kadar vahşice çekip alan Tanrı'nın hükmü mü? Ama hükmün sebebi ne? Ve hakkında hüküm verilen kim?"

Eski ahşap kürsüyü iki yandan iki eliyle kavrayan Scarsdale cemaatine yukarıdan öfkeyle bakıyordu.

"Tanrı'nın hükmü herhangi bir zamanda, herhangi birimizin üzerine rastlayabilir. Onu sorgulamak bize düşmez. Adil olmadığını haykırmak bize düşmez. Tanrı merhametlidir, ama O'nun merhametini beklemeye hakkımız yoktur. Ve Tanrı'nın merhameti bizim anlamayabileceğimiz şekillerde dağıtılır. Sırf bilgisizliğimiz yüzünden onu kınamak bize düşmez."

Scarsdale soluklanmak için durunca sessizce flaşlar patladı. Basının kilisenin içine girmesine izin vermişti, bu da durumun gerçekdışılığını artırıyordu. Normalde az sayıda olan cemaat şimdi kiliseden taşıyordu. Ben kiliseye ulaştığımda bütün sıralar doluydu, arka tarafta küçük bir boşluk görüp oraya güçbela ulaşmıştım.

Kilise avlusundaki tıkış tıkış kalabalığı görene kadar aslında tören aklımdan tamamen çıkmıştı. Mackenzie beni Manham'a geri götürecek birini ayarlamıştı; sivil kıyafetli, suskun çavuş bu taksi şoförlüğü işini yapmak zorunda kalmasına belli ki içerlemişti. O günlük işimin bittiğini söylemek için Mackenzie'nin telefonunu aradığımda kapalıydı. Ama sesli mesaj bırakmıştım, o da hemen

beni geri aramıştı.

"Nasıl gitti?"

"Gaz kromatografisi testleri için örnekler yolladım. Sonuçlar geldiğinde sana ölüm sonrası geçen zaman konusunda daha kesin bir şey söyleyebileceğim. Yarın iskeleti incelemeye başlayabileceğim. Böylece ne tür bir silahın kullanıldığı hakkında daha iyi bir fikrimiz olabilir."

"Henüz bir şey bulamadın yani?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Sadece Marina bana patologun fikrine göre muhtemelen ölüm sebebinin boğazın kesilmesinden çok kafa yaralanmaları olduğunu söyledi."

"Ve sen buna katılmıyorsun?"

"Kafa yaralanmalarının ölümcül olmayacağını söylemiyorum. Ama boğazı kesilirken hâlâ hayattaydı."

"Emin misin?"

"Ceset zamanından önce kurumuş. Çok miktarda kan kaybı olmadıkça, bu sıcakta dahi bu kadar çabuk kurumayacağını biliyoruz. Ölümden sonra bu kadar kan akışı, boğazın kesilmesiyle bile gerçekleşmez."

"Cesedin bulunduğu yerden alınan toprak örneklerinde demir oranı düşüktü," diye belirtti Mackenzie.

Bunun anlamı cesedin bulunduğu yerdeki toprağın çok fazla kan emmediğiydi. Şahdamarı kesildiğinde fışkıracak kan miktarıyla kıyaslandığında, topraktaki demir oranı çok yüksek olmalıydı.

"O halde başka bir yerde öldürüldü."

"Ya kafa yaralanmaları?"

"Ya ölüme sebep olmadılar ya da ölümden sonra yapıldılar."

Bir süre sustu, ama ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Sally Palmer'ın

başına ne gelmiş olursa olsun, şimdi Lyn Metcalf aynı şeylerle karşı karşıyaydı. Hâlâ ölmediyse bile ölmesi an meselesiydi.

Bir mucize olmazsa.

Scarsdale şimdi daha sakindi. "Bazılarınız belki hâlâ o zavallı iki kadının bunu hak edecek ne yaptığını soruyor olabilir. Toplumumuz bunu hak etmek için ne yaptı?" Ellerini açtı. "Belki hiçbir şey. Belki de modern görüş doğrudur; belki de hiçbir sebebi yoktur, evrenimizin gerisinde hüküm süren bir hikmet yoktur."

Dramatik bir biçimde sözlerine ara verdi. Acaba kasıtlı olarak kameralara mı oynuyor diye düşündüm.

"Ya da belki kendi kibrimizle gözlerimiz o kadar kamaşmış ki, göremiyoruz," diye devam etti. "Birçoğunuz bu kiliseye yıllardır ayak basmadı. Hayatlarınız Tanrı'yla paylaşamayacağınız kadar meşgul. Sally Palmer'ı ya da Lyn Metcalf'ı tanıdığımı iddia edemem. Yaşamlarıyla bu kilise pek kesişmezdi. Fakat trajik kurbanlar olduklarına hiç şüphem yok. Ama neyin kurbanı?"

Öne doğru eğilip kafasını bizlere doğru uzattı.

"Hepimiz, her birimiz kalplerimize bakmalıyız. İsa'nın dediği gibi, 'ne ekersen onu biçersin'. Ve bugün tam bunu yapıyoruz. Toplumumuzun içinde bulunduğu manevi felaketin değil sadece, ama onu görmezlikten gelmemizin de ekinini biçiyoruz. Sırf biz görmezden gelmeyi seçtik diye kötülük var olmaya son vermez. O halde suçu yüklemek için nereye bakmalıyız?"

Kemikli işaretparmağını uzatıp hınca hınç dolu kiliseyi yavaş yavaş taradı.

"Kendimize. Bu iblisin aramızda serbestçe dolaşmasına bizler izin verdik. Başkası değil. Ve şimdi de onu aramızdan atma gücünü bulabilmek için Tanrı'ya dua etmemiz gerek!"

İnsanlar pederin sözlerini sindirmeye çalışırken huzursuz bir sessizlik yaşandı. Scarsdale onlara şans vermedi. Çenesini kaldırıp gözlerini kapadı, flaşlar patladıkça yüzünde hareketli gölgeler oluşuyordu.

"Dua edelim."

Dini törenler sonrasında normalde kilise önünde dolanıp duran kalabalık bu sefer yoktu. Köy meydanında bir kenarda sabit duran polis treylerinin beyaz, kocaman varlığı hem aykırı hem tehditkar görünüyordu. Basının ve televizyon kameralarının girişimlerine rağmen, röportaja sadece bir iki kişi istekliydi. Bütün bu olanlar hâlâ çok hassas, çok özeldi.Trajedi yaşamış başka toplumlarla ilgili haber yorumlarını seyretmek başka şey, onlardan birinin kendiniz olması başka şeydi.

Böylece gazetecilerin hararetli soruları öyle duvar gibi bir karşılık buldu ki, nazik olmakla aşılabilecek gibi değildi. Bir iki istisna hariç Manham dış dünyanın bakışlarına topluca sırtını çevirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, Scarsdale röportaj vermeyi kabul edenlerdendi. Normalde göz önünde olmakla pek ilgisi olmasını bekleyeceğiniz türde biri değildi, ama açık ki, sadece bu seferlik şeytanla yemeğe çıkmayı mubah görmüştü. Vaazının tonu düşünülürse, olanları mesleğini haklı çıkaran bir şey olarak görüyordu. Fesat bakış açısına göre kendisinin haklı olduğu kanıtlanmıştı ve yamru yumru elleriyle ânı sımsıkı yakalayacaktı.

Henry ve ben, onun kilise bahçesinin mezarlığında kısa kessin diye gözünün içine bakan gazetecilere vaaz verişini seyrettik; aynı sırada arkasında çocuklar görüntüye girme umuduyla, heyecan içinde Şehit Taşı'na tırmanırken, taşı bezemekte kullanılan artık solmuş çiçekleri eziyorlardı. Ne dediği anlaşılmasa da Scarsdale'in sesi atkestanesi ağacının altında beklediğimiz parka kadar geliyordu. Törenden sonra dışarı çıktığımda Henry'yi orada bulmuştum. Yanına gittiğimde bana çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"İçeri giremedin mi?" diye sordum.

"Girmeye çalışmadım. Saygılarımı göstermek isterdim, ama Scarsdale'in egosunu törpülemek aklımın köşesinden bile geçmez. Ya da kustuğu kinini dinlemek. Ne diyordu, günahlarımız karşısında Tanrı'nın hükmü mü? Başımıza gelenin sebebi biz miymişiz?"

"Öyle bir şey," diye onayladım.

Henry homurdandı. "Tam Manham'ın ihtiyacı olan şey. Paranoyaya davetiye."

Hazırlıksız basın toplantısına devam ettiği sırada Scarsdale'in arkasında

dururken fark ettim ki, cemaatindeki sıkı takipçilerinin sayısı yeni dindarlarla kabarmıştı. Lee ve Marjory Goodchild ile Judith Sutton ve oğlu Rupert gibilerinin arasına, kiliseye düzenli gitmeyen birçok kişi katılmıştı şimdi. Peder kameralara meramını iyice anlatabilmek için sesini yükseltirken onlar da dilsiz, onaylayan bir koro halinde bakıp duruyorlardı.

Henry tiksintiyle kafasını salladı. "Şuna bak. Hiç yabancılık çekmiyor. Tanrı adamıymış? Hadi ya! 'Ben size demiştim,' deme fırsatını buldu, başka bir şey değil."

"Yine de bir açıdan haklı."

Bana kuşkuyla baktı. "Ben de dindar oldum deme sakın."

"Scarsdale sayesinde değil. Ama bu olayın müsebbibi yöre insanı olmalı. Bu civarın kırsalını bilen biri. Bizleri tanıyan biri."

"Öyleyse Tanrı yardımcımız olsun, zira Scarsdale'in istediği oluyorsa, işler iyileşmek yerine çok daha kötüye gidecek demektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cadı *Kazanını* seyretmiş miydin? Arthur Miller'ın Salem'deki cadı avcıları hakkındaki oyununu?"

"Sadece televizyonda."

"Şayet bu iş çok uzarsa, Manham'da olacaklara kıyasla o oyundakiler solda sıfır kalır." Şaka yaptığını sandım, ama bana bakışı son derece ciddiydi. "Fazla göze batma David. Scarsdale ortamı kızıştırmasa bile, yakında çamur atmalar ve hedef göstermeler başlar. Bunlarla karşı karşıya kalmamaya bak."

"Ciddi değilsin, değil mi?"

"Ciddiyim. Senden çok daha uzun zamandır burada yaşıyorum. Burada iyi dostun, komşunun neye benzediğini bilirim. Bıçaklar bilenmeye başladı bile?"

"Hadi ama, bu biraz abartılı olmadı mı sence?"

"Öyle mi?"

Medyaya açıklamasını bitirdikten sonra tekrar kiliseye yönelen Scarsdale'i seyrediyordu. Gazetecilerin daha ısrarcı olanları onu takip etmeye çalışırken Rupert Sutton onları engellemek için öne çıkıp kollarını iki yana açınca hiçbiri bu geniş, etten bariyeri geçmeye kalkışmadı.

Henry bana anlamlı bir bakış attı. "Bunun gibi bir şey herkesin içindeki kötüyü ortaya çıkarır. Manham küçük bir yer. Ve küçük yerler küçük akıllar üretir. Belki fazla kötümserim. Ama senin yerinde olsam ben gene de etrafımdaki insanlara dikkat ederdim."

Mesajı aldığımdan emin olmak için bir süre gözlerini gözlerimden ayırmadı, sonra omzumun üzerinden baktı. "Merhaba. Arkadaşlarından biri mi?"

Dönüp bakınca bana gülümseyen genç bir kadın gördüm. Siyah saçlı ve tombuldu, onu ara sıra görmüştüm ama adını bilmiyordum. Kadın hafifçe yana kaydığında onun Jenny ile birlikte olduğunu gördüm. Jenny'nin ifadesiyse onunkinin tersine hiç mutlu değildi.

Jenny'nin kendisine firlattığı bakışa aldırmadan bize doğru yaklaştı. "Merhaba. Ben Tina."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim neler döndüğünü merak ederek. Jenny bana hafifçe gülümsedi. Telaşlanmış görünüyordu.

"Merhaba Tina," dedi Henry. "Annen nasıl?"

"Daha iyi, teşekkürler. Şişlik neredeyse geçti." Bana döndü. Gözlerinde kesinlikle bir pırıltı vardı. "Geçen gece Jenny ile beraber eve yürüdüğünüz için teşekkürler. Ben ev arkadaşıyım. Hâlâ nazik insanların olduğunu görmek güzel."

"Ah, hiç sorun değil."

"Diyordum ki, bir ara kesinlikle bize uğramalısınız. Bir içki içmeye veya yemeğe filan."

Jenny'ye baktım. Yüzü kıpkırmızıydı. Yüzümün yanmasından, az sonra uyumlu

hale geleceğimizi anladım.

"Şey..."

"Cuma akşamı nasıl?"

"Tina, eminim işleri... " diye söze başladı Jenny, ama arkadaşı anlamamış gibiydi.

"O akşam meşgul değilsiniz, değil mi? İstediğiniz an başka bir akşama alabiliriz."

"Aa, hayır, ama... "

"Harika! Saat sekizde görüşürüz."

Jenny'yi kolundan tutup götürürken hâlâ sırıtıyordu. Arkalarından bakakaldım.

"Az önce ne oldu öyle?" diye sordu Henry.

"Hiçbir fikrim yok."

Eğlenmiş görünüyordu.

"Yok diyorum!" diye ısrar ettim.

"Pekala, hem zaten bana her şeyi pazar günü öğle yemeğinde anlatabilirsin." Bana bakarken yüzündeki gülümseme yerini ciddiyete bıraktı. "Dediklerimi unutma. Güvendiğin insanlar konusunda dikkatli ol. Ve arkanı kolla."

Böyle dedikten sonra tekerlekli sandalyesiyle uzaklaştı.

10

Müzik gölgeli odanın içinde geziniyor, akortsuz notaları alçak tavandan sarkan nesneler üzerinde dans ediyordu. Melodinin neredeyse kontrpuanı halinde hareket eden koyu renkli sıvının damlaları eğri bir çizgi izliyor, sonunda yerçekimine boyun eğerek hız kazanıyordu. Düşerken mükemmel küre şeklini alıyor, ama kısa ömürlü bu simetri, yere ulaşıp dağıldığında sona eriyordu.

Lyn kolundan aşağı akarak, parmaklarının ucundan damlayıp döşemede sıçrayan kana aptallaşmış bir şekilde bakıyordu. Kan, küçük ama yayılan bir birikinti oluşturmuştu, koyulaşmaya ve kenarlardan pıhtılaşmaya başlamıştı. Kesiğin verdiği acı bütün diğerlerininkine karışmıştı, birinin acısı diğerlerininkinden ayırt edilemez olmuştu. Yaralarından akan kan, tenine zalimliğin soyut motiflerini boyuyordu.

Akortsuz müzik yavaşlayıp kesilirken Lyn ayaklarının üzerinde sendeliyordu. Çok şükür müzik sustu diye düşünerek destek almak için duvarın pürtüklü taşına yaslanınca, ayakbileğine sarılan ipin verdiği acının bir kez daha farkına vardı. Karanlıkta yattığı sırada o ipten kurtulmak için saatlerce boşuna uğraşırken parmak uçlarını parçalamıştı. Ama düğüm daha da açılmaz bir hale gelmişti.

Başlangıçtaki inanamazlık ve ihanet duyguları yerlerini neredeyse teslimiyete bırakmıştı. Bu karanlık odada ona acıyan yoktu, bu kadarını biliyordu. Merhamet görmek için hiç şansı yoktu. Yine de denemek zorundaydı. Üzerine tutulan ışığın şiddetinden elini gözlerine siper ederek, kendisini tutsak alanın nerede oturup seyrettiğini gölgelerin arasından görmeye çalıştı.

"Lütfen... " Sesinin kupkuru bir gaklama gibi çıktığını pek fark etmedi bile. "Lütfen, bunu niye yapıyorsun?"

Sorusu sessizlikle karşılandı, sessizliği bozan tek şey tutsak alanın nefes sesiydi. Yanan tütünün kokusu havada asılı duruyordu. Belli belirsiz bir hareket hışırtısı duyuldu.

Ardından müzik tekrar başladı.

11

Perşembe günü Manham'da soğuk rüzgarlar esmeye başladı. Fiziksel bir soğuk değildi -hava yine her zamanki gibi çok sıcak ve kuruydu. Ama köyün psikolojik iklimi bir gecede belirgin bir değişim geçirdi -belki son olaylara kaçınılmaz bir tepkiydi, belki de Scarsdale'in vaazının sonucuydu, hangisi olduğunun önemi yoktu. Yaşanan vahşeti bir yabancıya yüklemek artık mümkün olmadığından, köyün, soruşturan bakışlarını kendi üzerine çevirmekten başka şansı pek kalmamıştı. Şüphe tıpkı havayla bulaşan, ilk başta görünür olmasa da ilk kurbanlar tarafından bilinmeden taşınan bir virüs gibi hareket etti.

Her bulaşıcı hastalıkta olduğu gibi bazı insanlar hastalığa karşı diğerlerinden daha savunmasızdı.

Akşamın erken saatlerinde laboratuvardan dönerken bunun farkında değildim. Henry yine yerime bakmayı kabul etmiş, işe bir vekil doktor alabileceğini söylediysem de bunu bir el hareketiyle reddetmişti. "İstediğin kadar zamanın var. Bana bir iyilik yap, bırak da şu uyuşukluğu atayım üzerimden," demişti.

Yolda giderken arabanın pencerelerini sonuna dek açmıştım. İşlek yollardan uzaklaşır uzaklaşmaz hava polen kokusuyla doldu, sazlıklardan gelen hafif sülfürlü kuru çamur kokusunu bastıran gıdıklayıcı, şekerli bir koku. Deterjanın sanki hâlâ genzimi ve boğazımı saran kimyasal kokusuna hoş bir karşılıktı bu. Uzun bir gün olmuştu; zamanın çoğunu Sally Palmer'ın ceset kalıntıları üzerinde çalışmakla geçirmiştim.

Tanıdığım o dışadönük, hayat dolu kadınla ilgili hatıralarımla, üzerlerindeki en son et zerreleri de kaynatılarak ayrılmış olan bu kemik yığınını zihnimde birleştirmeye çalışıp çalışmama konusunda hâlâ zaman zaman tuhaf bir bölünme yaşıyordum. Ama bu üzerinde durmayı istediğim bir şey değildi.

Neyse ki, düşüncelerimi uzaklaştırmamı sağlayacak kadar çok işim vardı.

Deri ve etten farklı olarak, kemik kendisini kesen her şeyin izini alıkoyar. Sally Palmer'ın durumunda, bunlardan bazıları hiçbir şey açıklamayan hafif

çiziklerden ibaretti. Fakat bıçak ağzının yeterince derine inip kendi geçişine ait bir tür kemik kaydı bıraktığı üç yer saptadım. Sırtının kuğu kanatlarının takılması için kesildiği yerde, her iki kürekkemiğinin yassı kısmında da birbirine eşit yivler vardı. Yaklaşık on yedi on sekiz santim uzunluğundaki bu yivlerin her biri tek bir geniş bıçak hareketiyle açılmıştı. Bunu yaraların uçlarda, ortada olduğundan daha yüzeysel olmalarından açıkça anlamak mümkündü; her ikisinde de bıçak kürekkemiklerine saplanmaktan çok, bir yay çizerek ilerlemişti. Söz konusu olan bıçaklama değil, boydan boya yara açmaktı.

Bir uçtan diğerine tek parça halinde ayırabilmek için, yivlerden birini ufacık elektrikli bir testereyle boylamasına dikkatle kestim. Ben bıçağın kemiği kestiği yüzeyi incelerken, Marina etrafımda merakla dolanıyordu. Gelip bakması için ona işaret ettim.

"Kenarlar ne kadar pürüzsüz, gördün mü?" dedim. "Bu da bize bıçağın tırtıklı olmadığını söylüyor."

Kaşlarını çatmış, kemiğe bakıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü tırtıklı bir bıçak ağzı bir desen yapar. Hızarla odun kesmeye benzer biraz."

"Öyleyse bunları ekmek ya da biftek bıçağı gibi bir şey yapmamış."

"Hayır. Ama her ne türdense çok keskinmiş. Kesiklerin ne kadar temiz ve belirgin hatlı olduklarını görüyor musun? Ayrıca oldukça derinler. Orta kısımları dört beş milimetre."

"Bunun anlamı bıçağın büyük olması mı?"

"Öyle diyebilirim. Büyük bir mutfak ya da kasap bıçağı olabilir, ama tahminimce bir tür av bıçağı olması daha muhtemel. O tür bıçakların ağzı genellikle daha ağır ve daha az esnek olur. Bunu yapan bıçağın ağzı ne bükülmüş ne de titremiş. Ayrıca kesik oldukça enli. Et bıçakları çok daha ince olur."

Hem avcı bıçağı katilin belli ki yetenekli olduğu ormancılığına da uygun, diye

düşündüm ama söylemedim. Her iki kürek kemiğindeki kesiğin fotoğraflarını çekip ölçümlerini aldıktan sonra üçüncü boyun omuruna geçtim. Burası en fazla hasara maruz kalan kemik kısmıydı; hasar boğazın kesilmesinden kaynaklanıyordu. Farklı türde bir yaraydı, hemen hemen üçgen şeklindeydi. Kesik atma değil, saplama söz konusuydu. Katil bıçağı ucundan saplayıp soluk borusu ve şahdamarını kesecek şekilde hareket ettirmişti.

"Sağ elini kullanıyor," dedim.

Marina bana baktı.

"Omurun dibindeki çökme sol tarafta, sonra sağa doğru sivriliyor. Demek ki o yönde kesti." Kendi boğazımdaki bir noktayı gösterdim ve parmaklarımı boylu boyunca çektim. "Soldan sağa doğru. Bu da sağ elini kullanan biri olduğunu düşündürüyor."

"Elinin tersiyle yapmış olamaz mı?"

"O zaman yara daha çok kesik atılmış gibi olurdu, tıpkı kürekkemiklerindeki bıçak darbeleri gibi."

"Arkadan olamaz mı? Kandan korunmak için filan?"

Hayır anlamında kafamı salladım. "Fark etmez. Bunu yapmak için maktulün arkasında durmuş olabilir, ama o zaman da yine kolunu öne dolar, bıçağı sokar ve sonra boğazı boyunca çekerdi. Sağ elini kullanan birine göre, soldan sağa. Solak olsaydı, bu durumda bıçağı çekmekten çok itmiş olurdu ki, bu da çok ters. Ayrıca o zaman kemikte farklı şekilde bir iz olurdu."

Dediklerimi zihninden geçirirken sessizdi. Onayladığında evet anlamında kafa salladı. "Vay, çok iyi."

Hayır değil, diye düşündüm. Yeterince gördüysen hemen kavradığın şeylerden.

"Niçin ondan 'erkek' olarak bahsediyorsun?" diye sordu ansızın.

"Pardon?"

"Katilden söz ederken sürekli erkek olduğunu ima ediyorsun. Ama görgü tanığı

yok ve tecavüze dair bir kanıt bulmak için de ölümün üzerinden çok fazla zaman geçmiş. Ben de erkek olduğunu nereden biliyorsun diye merak ettim." Omuzlarını silkti, utanmıştı. "Sadece öylesine mi söylüyorsun, yoksa polis bir şey mi buldu?"

Bunu pek düşünmemiştim, ama haklıydı. Gayri ihtiyari, katilin erkek olduğunu varsaymıştım. Şu ana kadar her şey buna işaret ediyordu -fiziksel güç, kadın kurbanlar. Fakat bunu sorgulamadan kabul etmeme şaşırdım.

Gülümsedim. "Alışkanlığın etkisi. Genellikle erkektir ya. Ama hayır, bunu kesin olarak biliyor değilim."

Son derece nesnel bir şekilde incelediğimiz kemiklere baktı. "Bence de bir erkek. Piçi yakalamalarını umalım."

Söylediği şeyi düşünürken az kalsın son delil parçasını kaçırıyordum. Omuru parlak ışık altında ve mikroskopta on kat büyüterek incelemiş, artık tam onu doğruluyordum ki, delili fark ettim. Bıçağın açtığı deliğin en derin noktasında çürük bir şey gibi duran, minicik siyah bir benekti. Ama her ne idiyse, çürük bir şey değildi. Dikkatli bir şekilde onu kazıyıp aldım.

"O ne?" diye sordu Marina.

"Hiç bilmiyorum." Fakat içimde bir heyecan dalgası kabardı. Bu her neyse, oraya sadece katilin bıçağının ucunda gitmiş olabilirdi. Belki önemsiz bir şeydi.

Belki.

Parçayı spektroskop analizi için adli tıp laboratuvarına gönderdim; bu analizi yapacak uzmanlığım da teçhizatım da yoktu ve kemiklerdeki bıçak kesiklerinin alçı kalıplarını çıkarmaya başladım. Şüpheli bir silah bulunursa, yalnızca bu kalıplara uyup uymadığına bakılarak -Külkedisi'nin ayakkabısı kadar kesin bir eşleşmeyle- onun cinayet silahı olduğunu anlamak mümkün olacaktı.

Artık yapacaklarım neredeyse bitmişti. Hem bulduğum bu parçayla ilgili hem de önceki günkü diğer testlerin laboratuvar sonuçlarını beklemeye kalmıştı iş. Ölümden sonra geçen zamanı sonuçlardan kesin olarak saptayacaktım ve

böylece işim tamamlanmış olacaktı. Sally Palmer'ın ölümündeki rolüm -ki hayattayken olduğundan çok daha yakındım- bitmiş olacaktı. Yeni yaşamıma tekrar dönebilecek, yine her şeyden uzaklaşıp saklanabilecektim.

Bu umut beklediğim rahatlığı getirmedi bana. Ya da belki daha o zaman bile bu kadar basit olmayacağını biliyordum.

Ellerimi henüz yıkayıp kurulamıştım ki, çelik kapı tıklatıldı. Marina kim olduğuna bakmaya gitti ve genç bir polisle geri döndü. İçimde kötü bir hisle, elinde tuttuğu karton kutuya baktım.

"Komiser Mackenzie bunu yolladı."

Kutuyu bırakacağı bir yer bakıyordu. İçinde ne olduğunu bilerek, bırakması için boş çelik masayı işaret ettim.

"Üzerinde testler yapmanızı istiyor. Siz anlamını bilirmişsiniz." Kutu çok ağır görünmediği halde, polisin sanki taşımaktan yüzü kızarmıştı ve nefes nefeseydi. Belki de sadece nefesini tutmaya çalışıyordu. Koku hâlâ belirgindi.

Ben kutuyu açarken polis kendini dışarı attı. Kutunun içinde naylona sarılı halde Sally Palmer'ın köpeği vardı. Mackenzie'nin köpek üzerinde, sahibinin cesedi üzerinde yaptığım analizi yapmamı istediğini tahmin ettim. Şayet köpek, sahibi kaçırıldığı sırada öldürülmüşse, ki büyük olasılıkla öyleydi, o zaman ölüm zamanı bize sahibinin ne zaman kaçırıldığını da söyleyecekti. Ve ondan sonra ne kadar süre hayatta kaldığını. Katilinin aynı şeyi Lyn Metcalf'a da yapacağından emin olunamazdı, ama hayatta kalacağı süre hakkında bir fikir verecekti.

İyi bir fikirdi. Ne yazık ki, işe yaramayacaktı. Bir köpeğin vücut kimyası insanlarınkiyle aynı değildir, bu yüzden karşılaştırmalı testler anlamsız olur. Yapabileceğim en iyi şey köpeğin omurgası üzerindeki çizikleri incelemekti. Şansın da yardımıyla, hayvanın boğazını kesenin de aynı bıçak olup olmadığı böylece anlaşılabilirdi. Soruşturmanın gidişatını pek fazla değiştirecek bir şey değildi bu, ama yine de yapılması gerekliydi.

Marina'ya dertli dertli gülümsedim. "Geç saatlere kadar çalışacağız galiba."

Ama beklediğim kadar uzun sürmedi. Köpeğin çok daha küçük olması işleri kolaylaştırdı. Gereken röntgenleri çektim ve sonra cesedi deterjan içinde kaynamaya koydum. Yarın laboratuvara geldiğimde incelemem için sadece ve sadece iskeleti kalmış olacaktı. Hem Sally'nin hem de köpeğinin ceset kalıntılarının aynı odada olması içimde bazı duygular uyandırmıştı, ama avutucu mu yoksa kederlendirici mi olduklarından emin değildim.

Alçalan güneş Manham Suyu'nun yüzeyine ışınlarını mızrak gibi düşürüp, gölü kızıla boyarken, köye yaklaştıkça yol kıvrılarak aşağıya doğru egimleniyordu. Gözlerimi kısarak güneş gözlüklerimi alnımdan indirdim. Bir an için görüşüm karardı, sonra yol kıyısında bana doğru yürüyen bir şekil gördüm. Bu kadar yakınımda birini görmek beni şaşırtmıştı, ama kör edici güneş arkasından vurduğu için, az kalsın tanımadan geçip gidecektim. Arabayı durdurdum ve açık pencerem onunla aynı hizada olana kadar geri geri gittim.

"Seni eve bırakayım mı?"

Linda Yates sanki cevaplamadan önce soruyu düşünürcesine kafasını önce yukarı kaldırdı, sonra aşağı indirip boş yola baktı. "Aynı yöne gitmiyoruz."

"Önemli değil. Sadece birkaç dakikamı alır. Atla."

Uzanıp kapıyı açtım. Hâlâ tereddüt ettiğini görüp, "Yolumun o kadar da dışında değil," dedim. "Hem zaten Sam'i de kontrol etmeyi tasarlıyordum."

Oğlunun adının söylenmesi karar vermesini sağlamış görünüyordu. Arabaya bindi. Kapıya ne kadar yakın oturduğunu fark ettiğimi, ama o sırada bu konuda bir şey düşünmediğimi hatırlıyorum.

"Nasıl oldu?" diye sordum.

"Daha iyi."

"Okula döndü mü?"

Omuzunu kaldırdı. "Artık önemi yok. Yarın son gün."

Haklıydı. Zamanı takip etmez olmuştum, okulun yaz tatiline gireceğini unutmuştum. "Neil nasıl?"

İlk kez yüzüne sanki bir gülümseme geldi ve geçti. Ama acı bir gülümsemeydi. "Ah, o iyi. Babasına benziyor."

Dış görünüşün altında gizli ailevi meseleler olduğu anlaşılıyordu ki, uzak durmak en iyisiydi, "İşte miydin?" diye sordum. Zaman zaman köydeki dükkanlardan bir ikisi için temizlik yaptığını biliyordum.

"Süpermarketten birkaç şeye ihtiyacımız vardı." Kanıtlamak istercesine, taşıdığı naylon torbayı kaldırıp gösterdi.

"Alışveriş için birazcık geç değil mi?"

Bana bir bakış attı. Tedirginliği şüpheye yer bırakmıyordu. "Birinin yapması gerek."

"Seni..." Kocasının adını bulmaya çalıştım. "Seni Gary götüremez miydi?"

Omuzlarını silkti. Belli ki böyle bir seçenek yoktu.

"Şu anda eve yalnız yürümek iyi bir fikir mi bilmiyorum."

Yine o hızlı, tedirgin bakışı attı. Kapıya iyice yapıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, ama öyle olmadığını görmeye başlıyordum.

"İyi."

"Biraz sinirli gibisin."

"Sadece... eve geldiğime memnunum, hepsi o."

Açık pencerenin kapıyla birleştiği kenarı sımsıkı kavramıştı. Kendini pencereden atmaya hazır görünüyordu. "Hadi ama Linda, sorun ne?"

"Hiçbir şey." Bunu çok hızlı söylemişti. Geç de olsa artık ne olduğunu anlamaya başlıyordum.

Korkuyordu. Benden.

"Eğer istersen arabayı durdururum, böylece yolun kalanını yürüyebilirsin," dedim suyuna giderek.

Bana bakış şeklinden haklı olduğumu anlayabiliyordum. Tekrar düşününce, arabama binmeye neden o kadar isteksiz olduğunu geç de olsa anladım. Ama ben yabancı değildim ki, Tanrı aşkına. Buraya geldiğim günden beri aile doktorlarıydım; Sam kabakulak ve suçiçeği geçirdiğinde, Neil'in kolu kırıldığında oradaydım. Daha birkaç gün önce, oğlanların tüm bunları başlatan o korkunç keşfi yaptıkları gün Linda'nın mutfağındaydım. *Neler oluyor yahu?*

Az sonra Linda kafasını sallayarak, "Hayır," dedi. "Sorun yok." Gerginliği biraz azalsa da, tamamen geçmiş değildi.

"İhtiyatlı davrandığın için seni suçlamıyorum. Ben sadece sana iyilik ettiğimi düşündüm."

"Sen, yani... "

"Devam et."

"Yok bir şey. Sadece dedikodu."

O zamana dek tepkisini genel endişe havasına, köyde olanlar karşısında herkesin herkese karşı duyabileceği güvensizliğe bağlamıştım. Bundan daha fazlası olduğunu anlamaya başladıkça, bu sefer bende huzursuzluk artmaya başladı.

"Ne dedikodusu?"

"Etrafta dolaşan bir söylenti... Seni tutuklamışlar."

Ne bekliyordum bilmiyorum, ama kesinlikle bu değildi.

"Özür dilerim," dedi, sanki bunun için onu suçlayabilirmişim gibi. "Aptalca dedikodular işte."

"Ne halt etmeye böyle düşünüyorlar ki?" diye sordum, afallamıştım.

Linda içi içini yiyerek ellerini ovuşturuyordu; artık benden değil, söylemesi gerekenleri söylemekten korkuyordu. "Muayenehanede yoktun. İnsanlar polisin seni görmeye geldiğini, senin o komiserle birlikte arabayla gittiğini söylüyorlar. Soruşturmayı yürütenle."

Her şey şimdi netleşiyordu. Gerçek haberlerin olmamasının yarattığı boşluğu doldurmak için söylentiler akın etmişti. Mackenzie'ye yardım etmeyi kabul etmekle de kendimi kazara hedef haline getirmiştim. O kadar saçmaydı ki, gülebilirdim. Tabii komik olsaydı.

Linda'nın evini geçip gitmek üzere olduğumu fark edince, kenara çektim, hâlâ konuşamayacak kadar afallamış haldeydim.

"Özür dilerim," dedi yeniden. "Sadece düşündüm ki..." Cümlesini tamamlamadı.

Köy eşelesin diye bütün geçmişimi işe karıştırmadan ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım. "Polise yardım ediyordum. Yani onlarla çalışıyorum. Ben eskiden... bir tür uzmandım. Buraya gelmeden önce."

Dinliyordu, ama sözlerim ona ne kadar anlamlı geliyordu emin değildim. Yine de, en azından kendini arabadan atmak istiyor gibi görünmüyordu artık.

"Tavsiyemi istediler," diye devam ettim. "Bu yüzden muayenehanede değildim."

Söyleyebilecek başka bir şey gelmiyordu aklıma. Bir an sonra başka tarafa baktı. "Burası yüzünden. Bu köy yüzünden," dedi. Sesi bitkin geliyordu. Kapıyı açtı.

"Sam'e bir bakmak istiyorum hâlâ," dedim.

Olur anlamında kafa salladı. Yaşadığım sarsıntının etkisi sürerken, arkasından gittim. Akşamın parlaklığından sonra evin içi puslu ve loştu. Salonda televizyon açıktı -bir ses ve renk kakofonisi. Kocası ve en küçük oğlu seyrediyorlardı; adam bir koltuğa çökmüş, oğlansa televizyonun önünde yere yüzükoyun uzanmıştı. İçeri girdiğimizde ikisi de dönüp baktı. Gary Yates bir açıklama bekleyerek ses çıkarmadan karısına döndü.

"Dr. Hunter beni eve bıraktı," dedi Linda, fazla hızlı hareketlerle elindeki alışveriş torbalarını bıraktı. "Sam'in nasıl olduğunu görmek istedi."

Yates nasıl tepki vereceğinden emin değil gibiydi. Kıstırılmış, vahşi bir hayvan görünümüne sahip, otuzlarının başlarında sırım gibi bir adamdı. Ağır ağır ayağa kalktı, elleriyle ne yapacağına karar veremiyordu. Sonra uzatmamaya karar verdi, onun yerine ceplerine soktu.

"Ziyaret edeceğini bilmiyordum," dedi.

"Ben de bilmiyordum. Ama olup bitenleri düşününce, Linda'nın eve tek başına yürüyerek gelmesine izin veremezdim."

Kızarıp başka taraflara baktı. Kendime yavaşla dedim. Ona karşı kazandığım her puan ben gittikten sonra karısının hesabından kesilecekti.

Uzandığı yerden bizi seyreden Sam'e gülümsedim. Böyle bir yaz akşamında evde olması tam olarak kendine gelmediğini gösteriyordu, ama onu en son gördüğüm zamankinden daha iyiydi. Hattâ tatilde ne yapacağını sorduğum zaman eski canlı halini hatırlatır bir şekilde, bir ara gülümsedi.

Daha sonra mutfakta Linda'ya, "Sanırım iyi," dedim. "Yakında kendini toparlar herhalde, ilk şoku yaşıyor henüz."

Başıyla onayladı, ama aklı başka yerdeydi. Hâlâ huzursuzdu. "Demin olanlar... " diye söze başladı.

"Unut gitsin. Bana anlattığına memnunum."

İnsanların yanlış izlenim edinebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama belki de gelmeliydi. Daha dün gece Henry beni dikkatli olmam konusunda uyarmıştı. Aşırı tepki verdiğini düşünmüştüm, ama belli ki köyü benden daha iyi tanıyordu. Hakkımda yanlış hüküm verilmesinden çok, kendimi parçası saydığım bir toplumun, en kötüsünü düşünmeye bu kadar kolayca hazır hale gelmesi içimi acıtıyordu.

Oysa her zaman kötünün kötüsü olabileceğini bilmem gerekirdi.

Salonun kapısı kapalı mı diye emin olmak için omzumun üzerinden göz attım.

Linda'yı eve bırakmak için arabayı durdurduğumdan beri sormak için beklediğim bir soru vardı.

"Pazar günü, Neil ile Sam'in cesedi bulmalarından sonra," diye söze başladım, "onun Sally Palmer olduğunu bildiğini, çünkü onu rüyanda gördüğünü söylemiştin."

Lavaboda fincanları durulamakla meşguldü. "Sanırım yalnızca rastlantıydı."

"O zaman böyle dememiştin."

"Altüst olmuştum. Bir şey söylememeliydim."

"Ağzından laf almaya çalışmıyorum. Sadece... " Sadece ne?

Neyi kanıtlamayı umduğumdan artık emin değildim. Yine de güçlükle de olsa devam ettim. "Başka rüyalar da gördün mü diye merak ediyorum. Lyn Metcalf hakkında."

Yaptığı işi bıraktı. "Senin gibi birinin bu tür şeylere pek vakti olacağını sanmazdım."

"Yalnızca merak ettim."

Bana şüpheyle baktı, içimi okurcasına. Bakışları altında rahatsızlığım arttı. Sonra kafasını hızla sallayarak, "Hayır," dedi. Ve ardından o kadar alçak sesle bir şey ekledi ki, neredeyse duyamayacaktım.

Başka şeyler de soracaktım, ama tam o anda kapı açıldı. Gary Yates bize işkillenerek bakıp, "Gittiğini sanıyordum," dedi.

"Gidiyordum," dedim.

Buzdolabına gidip kenarları paslanmış kapısını açtı. Üzerindeki yamuk, mıknatıslı notta, 'Güne gülümseyerek başla' yazıyordu ve sırıtan bir timsah resmi vardı. Gary bir kutu bira alıp kapıyı kapadı. Biradan uzun bir yudum aldıktan sonra, kutuyu aşağı indirirken sanki ben orada değilmişim gibi geğirdi.

"Hoşçakal öyleyse," dedim Linda'ya. Sinirli bir şekilde kafasını salladı.

Ben Land Rover'a geri dönerken kocası pencereden seyrediyordu. Köyün içine doğru sürerken Linda'nın dediğini düşünüyordum. Lyn Metcalf'ı rüyasında görmediğini söyledikten sonra başka bir şey daha eklemişti, ancak işitebileceğim kadar alçak sesle söylediği iki sözcük.

Henüz değil.

Benimle ilgili söylentiler gülünç olsa da onları göz ardı edemiyordum. Fısıltıların kontrolden çıkmasına izin vermektense üzerlerine gitmek daha iyiydi, fakat yine de Lamb'e giderken hiç alışık olmadığım bir endişe yaşıyordum. Şehit Taşı'nın üzerindeki çelenkler artık pörsümüştü, ölmek üzereydiler. Köy meydanında kenarda park etmiş olan polis treylerinin yanından geçerken, çiçeklerin solmasının bir alamet olmamasını umdum. Sıkılmış görünen iki polis akşam güneşinde dışarıda oturuyordu. Ben geçerken ilgisiz gözlerle baktılar. Birahanenin önüne park edip arabadan indim, derin bir nefes aldım ve kapıları itip açtım.

İçeri girdiğimde ilk düşüncem Linda Yates'in abartmış olduğuydu. İnsanlar benim olduğum tarafa baktılar, ama her zamanki gibi selam verip selam almalar yaşandı. Belki biraz zorlamaydı, ama bu da beklenebilecek bir şeydi. Bir süredir buralarda kimse gülüp şakalaşmıyordu zaten.

Bara gidip bir bira istedim. Ben Anders köşede cep telefonuyla konuşuyordu. Selam vermek için elini kaldırdı, sonra konuşmasına devam etti. Jack altın sarısı sıvının bardakta yükselişini sakin bir şekilde gözleriyle takip ederek, her zamanki düşünceli haliyle içkimi doldurdu. Henry'nin önceki geceki uyarısının yersiz olduğunu düşünüp rahatladım. İnsanlar beni bundan daha iyi tanıyordu.

Sonra bar tezgahının ilerisindeki biri boğazını temizleyip,

"Buralarda değil miydin?" diye sordu.

Bu, Carl Brenner'dı. Ona döndüğümde birahanenin sessizleştiğini fark ettim.

O zaman Henry'nin haklı olduğunu anladım.

"Son günlerde pek buralarda değilmişsin diye duydum." Carl Brenner'ın ağırlaşmış gözkapaklarından, fesat yüz ifadesinden sarhoş olduğunu anladım.

"Pek değildim, evet."

"Niye ki?"

"Yapmam gereken birkaç şey vardı." Hakkımdaki söylentileri sona erdirmeyi ne kadar istesem de, kimseyle dalaşmaya niyetli değildim. Yoksa köyün diline daha fazla malzeme vermiş olurdum.

"Ben öyle duymadım." Gözlerinde yanan sarı bir öfke vardı, sadece bir hedef bekliyordu. "Polisle birlikteymişsin."

Birahane şimdi çok sessizdi. "Doğru."

"Peki ne istiyorlarmış?"

"Sadece tavsiye."

"Tavsiye mi?" İnanmadığını açıkça belli etti. "Ne hakkındaymış?"

"Bunu onlara sormak zorundasın."

"Sana soruyorum."

Öfkesi odağını bulmuştu şimdi. Başka taraflara baktım, salonda göz gezdirdim. Bazı insanlar gözlerini içkilerine dikmişti. Diğerleri bakışıma karşılık verdi. Henüz mahkum etmiyor, sadece bekliyorlardı.

"Söyleyeceği bir şeyi olan varsa söylesin," dedim olabildiğince sakince. Tek tek gözlerinin içine baktım, ta ki yüzlerini benden çevirene kadar.

"Tamam, kimse bir şey demeyecekse, ben derim." Carl Brenner ayağa kalkmıştı. Birasını saldırgan bir tavırla bir dikişte içip bardağı masaya hızla çarparak koydu. "Sen... "

"Yerinde olsam dikkatli olurdum"

Ben Anders yanıbaşımda bitmişti. Onu gördüğüme memnun oldum... insana güven veren fiziksel varlığının yanı sıra, bu destek göstergesi de hoşuma gitmişti.

"Sen karışma," dedi Brenner.

"Neye karışmayayım? Yarın pişman olacağın bir şey söylemeni engellemeye çalışıyorum sadece."

"Pişman falan olmayacağım."

"İyi. Scott nasıl?"

Soru, tehditler savuran Brenner'ı yavaşlatmıştı. "Ne?"

"Kardeşin. Bacağı nasıl oldu? Hani geçen gece Dr. Hunter'ın baktığı."

Brenner yerinde kıpır kıpırdı, hâlâ somurtuyordu ama burnu sürtülmüştü. "İyi."

"Doktorun muayenehane saatleri dışında ücret almaması iyi bir şey," dedi Ben tatlı bir tonda. Bakışlarını salonda gezdirdi. "Çoğumuzun buna minnettar olmak için sebebi olmuştur herhalde."

Sözlerinin iyice anlaşılması için bekledi, sonra ellerini çırptı ve bar tezgahına döndü. "Neyse, müsait olduğunda Jack, bir tane daha alayım."

Sanki birisi birdenbire bir pencere açmıştı da içeriye tertemiz bir esinti girmişti. İnsanlar yerlerinde hareketlendikçe içerinin havası temizlendi; sohbetlerine geri dönerlerken bazıları biraz utanmış görünüyordu. Bel çukurumu ıslatan teri hissettim. Bunun havasız birahanenin sıcağıyla ilgisi yoktu.

"Bir viski ister misin?" diye sordu Ben. "Bir tane iyi gelirmiş gibi görünüyorsun."

"Hayır, teşekkürler. Ama sana alayım bir tane."

"Gerek yok."

"Hiç değilse bu kadarını yapabilirim."

"Unut gitsin. Piçlere bir iki şeyi hatırlatmak gerekiyor bazen." Boş bardağına aksi aksi gözlerini dikmiş oturan Brenner'a baktı. "Ve şu piçi de birinin hizaya

getirmesi gerekiyor. Koruma altındaki arazideki yuvaları da yağmaladığına eminim. Nesli tükenmekte olan türleri diyorum. Normalde bir kez yumurtalardan yavrular çıksa tamam, ama yetişkin kuşları da kaybediyoruz. Sazdeliceleri, hattâ balaban kuşları. Onu henüz yakalayamadım, ama yakında... "

Jack birasını getirince gülümsedi. "Sağol dostum." uzun bir yudum, ardından zevkle derin bir nefes aldı. "Peki sen ne yapıyordun?" Yan gözle bakarak, "Endişelenme," dedi, "sadece merak ettim. Ama belli ki bir sebepten gitmişsin."

Tereddüt ettim, fakat bir açıklamayı hak ediyordu. Çok fazla ayrıntıya girmeden ona anlattım.

"Yüce Tanrım."

"Bu konudan niye konuşmadığımı şimdi anlıyorsundur."

"İnsanlara anlatmanın daha iyi olmayacağından emin misin? Açıkça söylesen herkese?"

"Sanmıyorum."

"İstersen ben herkese duyururum. Burada değilken ne yaptığından insanları haberdar ederim."

Amacını anlayabiliyordum, fakat yine de bana ters geliyordu. İşim hakkında asla konuşmazdım ve eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmaz. Belki de sadece inatçılıktı benimki, ama ölüler de yaşayanlar kadar mahremiyeti hak ediyordu. Ne yaptığım herkesçe duyulursa, marazi bir merak alır başını giderdi. Ve Manham'ın, doktorunun alışılmadık faaliyetleri hakkında ne hissedeceğinden hiç mi hiç emin değildim.

Bazı insanların bu iki mesleğimi birbiriyle bağdaştıramayacaklarının çok iyi farkındaydım.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"Senin seçimin. Ama yine konuşacaklar."

Bunun farkında olmama rağmen, yine de bir an midem kasıldı. Ben omuz silkti.

"Korkuyorlar. Belli ki katil buralarda yaşıyor diye düşünüyorlar, ama yine de yabancı olmasını tercih ederler."

"Ben yabancı değilim. Üç yıldır buradayım." Daha söylerken kulağıma yanlış geldi. Manham'da yaşıyor ve çalışıyor olabilirdim, ama buraya ait olduğumu iddia edemezdim. Bunu bana az önce kanıtlamışlardı.

"Önemi yok. Burada otuz yıldır yaşıyor olsan bile sen hâlâ bir şehirlisin. Ne zaman kritik bir durum olsa sana bakıp 'yabancı' diye düşünürler."

"O zaman ne dediğimin önemi olmaz, değil mi? Ama herkesin o kadar kötü olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, herkes değil. Ancak birkaç kişi." Ciddi görünüyordu. "O piçi bir an önce yakalamalarını umalım."

Birahanede fazla kalmadım. Biranın her zamanki koşullarda saklandığından emindim, ama bu sefer tadı ekşi ve bayat geliyordu. Olanları düşündüğüm zaman, tıpkı insanın ilk bıçaklandığında henüz acı duymadığı o anlardakine benzer bir uyuşma yaşıyordum hâlâ. Sonunda acı beni yakaladığında evimde olmak istiyordum.

Meyhaneden arabamla uzaklaşırken Scarsdale'in kiliseden ayrıldığını gördüm. Belki benim hayal gücümden kaynaklanıyordu, ama yürüyerek geçip giderken sanki daha uzun görünüyordu. Köyün başına gelen olaylardan sonra yıldızı parlayan tek kişi oydu. *Bir din adamını günün adamı yapmak için trajedi ve korku gibisi yoktur,* diye düşündüm ve daha düşünürken utandım. O da benim gibi işini yapıyordu sadece. Ondan hoşlanmayışımın düşüncelerimi etkilemesine izin vermemeliydim. Tanrı biliyordu ya, bir gece için yeterince önyargıya tanık olmuştum.

Suçluluk hisseden vicdanım, pedere doğru yaklaşırken selam vermek için elimi kaldırmama neden oldu. O da doğrudan doğruya bana baktı; bir an için karşılık vermeye tenezzül etmeyeceğini sandım. Sonra selamımı almak için başını hafifçe öne eğdi.

Ne düşündüğümü bildiği hissini üzerimden atamadım.

12

Cuma günüyle birlikte basın, köyü yavaş yavaş terk etmeye başlamıştı. Herhangi bir gelişmenin olmaması, beklendiği üzere, maymun iştahlı medyanın Manham'a olan ilgisini yitirmesine yol açıyordu. Başka bir olay olursa geri gelirlerdi. O zamana kadar Sally Palmer ile Lyn Metcalf'ın yayınlarda kendilerine ayrılan zaman ve gazetelerde işgal ettikleri sütunlar düzenli olarak azalacak, sonunda isimleri halkın zihninden tamamen silinecekti.

Fakat o sabah arabamla laboratuvara giderken düşüncelerim medyanın köyden yavaş yavaş çekilmesi üzerine değildi, ve söylemeye utanıyorum ama, düşündüğüm şey kurbanlar da değildi. Hattâ kendimi köyde şüpheli bakışlarla karşılanır bulmamın şoku bile geçici olarak zihnimden silinmişti. Hayır, beni endişelendiren çok daha önemsiz bir şeydi.

O akşam Jenny Hammond'ın evindeki akşam yemeği.

Kendi kendime önemli olmadığını söyledim; Jenny'nin, ya da daha doğrusu arkadaşı Tina'nın sadece dostça davrandığını. Londra'da yaşadığım zamanlarda, akşam yemeği davetleri nazik bir âdetten ibaretti, davet gelir ve fazla düşünülmeden kabul edilirdi. Bunun da farkı yok dedim kendi kendime.

İşe yaramadı.

Artık Londra'da değildim. Sosyal yaşamım hastalarla ortalama sohbetler etme

veya birahanede bir bira içme seviyesindeydi. Hem, nelerden konuşacaktık ki? Şu an köyde tek konu vardı ve o da bir akşam yemeğinde yabancılar arasında yapılacak hafif bir sohbet konusu sayılmazdı. Özellikle de benimle ilgili söylentileri onlar da duymuşsa. Keşke teklif geldiğinde hayır diyecek kadar soğukkanlı davransaydım, diye geçti aklımdan. Hattâ arayıp bir bahane uydurarak özürlerimi sunmayı bile düşündüm.

Ama yemeği düşünmek huzurumu kaçırsa da aramadım. Zaten bu da kendi başına huzursuzluk verici bir şey olurdu. Çünkü her şeyin ardında, niçin bu kadar gergin olduğumun rahatsız edici bir şekilde bilincindeydim. Bu, Jenny'yi tekrar görme düşüncesiydi. Küllenmesini tercih ettiğim bütün o duyguları alevlendirmişti. En tepede de suçluluk duygusu vardı.

Sadakatsizliğe hazırlanıyor gibi hissediyordum.

Elbette bunun çok saçma olduğunun farkındaydım. Alt tarafı bir yemeğe gidiyordum, ve sarhoş bir işadamı neredeyse dört yıl önce o öğleden sonra BMW'sinin kontrolünü kaybettiğinden beri tamamen bilincindeydim ki, sadakatsizlik yapacağım hiç kimse yoktu.

Ama böyle düşünmek de bir şeyi değiştirmedi.

Bu yüzden, arabayı park ettikten sonra asansörle laboratuvara inerken, tam olarak dikkatimi odaklayabilmiş değildim. Morgun laboratuvarına açılan çelik kapıyı itip içeri girerken düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum. Marina gelmişti bile. Daha kapı arkamdan henüz kapanmıştı ki, "Sonuçlar geldi," dedi.

Mackenzie kendisine verdiğim rapora bakarken kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Hemen hemen. Testler Sally Palmer'ın, cesedinin bulunmasından yaklaşık dokuz gün önce öldüğünü doğruluyor."

Laboratuvardaki küçük ofisteydik. Kendisini aradığımda sonuçları elektronik postayla göndermeyi önermiştim, ama bizzat uğrayacağını söylemişti.

"Bu ne kadar güvenilir?" diye sordu.

"Aminoasit analizi artı-eksi on iki saat oynamayla doğrudur ve bu elde

edebileceğin en yakın aralıktır. Tamı tamına ölüm saatini söyleyemem, ama cuma öğlen ile cumartesi öğlen arasında bir vakit."

"Aralığı daha fazla daraltamaz mısın?"

Onu terslememek için kendimi zor tuttum. Bütün sabahımı ölüm sonrası geçen zaman denklemlerini çözmek için harcamıştım. Sally Palmer'ın cesedinin açık havada kaldığı günler için ortalama sıcaklık ve diğer hava durumu verileriyle test sonuçlarını birlikte işlemeyi gerektiren karmaşık bir işti. Hayatın en büyük sırrı sıradan bir matematik formülüne indirgeniyordu.

"Üzgünüm. Ama başka her şeyi de hesaba katarsak, kurtçukları ve diğerlerini filan, ölüm zamanının o aralığın ortası olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

"O halde cuma gece yarısı diyelim. Ve en son, ondan üç gün önce mangal partisinde görüldü." Mackenzie buradan çıkan sonuçlara kaşlarını çattı. "Köpek için de bir zaman belirlemenin yolu yok mu?"

"Köpeklerin beden kimyası insanlarınkinden farklıdır. Analizi yapabilirdim, ama bize hiçbir şey söylemezdi."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ama köpeğin bundan daha uzun zaman önce öldüğü kanısındasın hâlâ?"

Omuzlarımı silktim. Bel bağlayabileceğim tek şey, köpeğin cesedinin durumuyla etrafındaki böcek faaliyetiydi ve bu pek de kesin bilim sayılmazdı. "Oldukça eminim, ama dediğim gibi, aynı kurallar köpekler için de geçerli olmak zorunda değil. Fakat en azından iki ya da üç gün daha önce ölmüş."

Mackenzie dudağını çekiştirdi. Ne düşündüğünü biliyordum. Bugün Lyn Metcalf'ın kayboluşunun üçüncü günüydü. Şayet katil öncekiyle aynı modeli izliyor ve onu bir yerde tutuyorsa bile, artık oyunun sonuna geliyorduk. İzlediği hangi sapık gündemse, şimdiye dek tamamlanmadıysa bile yakında tamamlanmış olacaktı.

Ondan önce Lyn bulunmazsa.

"Sally Palmer'ın omurundaki bıçak izlerinden birinde bulduğumuz madde de

analiz edildi." Raporun bendeki kopyasından okuyordum. "Bir hidrokarbon. Oldukça karmaşık, ama kabaca yüzde seksen karbon, yüzde on hidrojen ve az miktarlarda sülfür, oksijen, nitrojen ve eser miktarda bir iki metalden oluşuyor."

"Yani?"

"Bitüm. Parklarda, bahçelerde kullanılan. Herhangi bir nalburdan veya kendin-yap mağazasından alabileceğin türde bir madde."

"Bu bilgi fail alanını daraltıyor."

Zihnimin gerisinde bir şey titreşir gibi oldu, az önce söylenen bir sözün harekete geçirdiği bir sinaptik bağlantı. Ulaşmaya çalıştım ama yakalayamadım. Mackenzie, "Başka bir şey?" diye sorunca o belli belirsiz titreşim de kayboldu.

"Yok gibi. Köpeğin omurgası üzerindeki bıçak izlerini daha incelemem gerek. Şans yardım ederse, izler, ikisini de öldürenin aynı bıçak olduğunu doğrular. O zaman işim bitmiş olur."

Mackenzie sanki beklediği bu kadarmış, ama umudu daha fazlaymış gibi görünüyordu.

"Sizin taraftan ne haber? Yeni gelişmeler var mı?" diye sordum.

Mackenzie'nin ifadesiz yüzünden yanıtı okuyabiliyordum. "Üzerine gittiğimiz bir iki şey var," dedi zoraki.

Bir şey demedim. Bir an sonra iç çekti.

"Elimizde ne şüpheli ne görgü tanığı ne de cinayet sebebi var. Bu durumda en kestirme cevap, 'Hayır, yok' olur. Kapı kapı dolaşarak yürüttüğümüz soruşturmadan hiçbir şey çıkmadı; arama çalışmalarına tekrar başladık, ama tuzak var mı diye kontrol etmek bizi yavaşlatıyor. Ayrıca, bunun gibi bir bölgeyi tamamen taramak olanaksız. Yarısı lanet bataklık ve sonra Tanrı bilir daha ne lanet ormanlarla hendekler var."

Kafasını iki yana sallıyordu, hayal kırıklığına yenik düşmüştü. "Eğer cesedi

doğru dürüst gizlemeye karar vermişse asla bulamayabiliriz."

"Öyleyse öldüğünü düşünüyorsun."

Bana bitkin bir ifadeyle baktı. "Yeterince cinayet soruşturmasına dahil olmuşsun. Onları ne sıklıkla sağ bulabiliyoruz?"

"Olur bazen."

"Evet, olur bazen," diyerek onayladı. "Ama piyango da kazanılır bazen. Açıkçası, buna Lyn Metcalf'ın hayatta kalmasından daha fazla para yatırırdım. Hiç kimse hiçbir şey görmemiş, hiç kimse hiçbir şey bilmiyor. Adli tıp Lyn'in tuzağa yakalandığı yerde de, Sally Palmer'ın cesedinin bulunduğu yerde de işe yarar bir delil bulamadı. Sabıka kayıtlarına veya Seks Suçluları Kaydı'na baktık, ama uyan bir şey yok. Elimizdeki tek şey, sanığın kuvvetli ve zinde olduğuyla ormancılık ve avcılıktan biraz anladığı."

"Bu alanı daraltmıyor pek, değil mi?"

Acı acı güldü. "Pek değil. Burası Milton Keynes olsa olabilirdi, ama bunun gibi bir taşra toplumunda avcılık bir yaşam biçimi, insanların dikkatini bile çekmez. Bizimki her kimse şimdiye kadar radarın dışında kalabilmiş."

"Ya profili?"

"Sorun aynı. Üzerinde ilerleyebileceğimiz kadar şey bilmiyoruz. Psikologların ileri sürebildiği tek profil o kadar belirsiz ki, işe yaramıyor. Fiziksel açıdan formda ve muhtemelen zeki, ama Sally Palmer'ın cesedini ortada bırakacak kadar kayıtsız veya umursamaz olan bir doğa insanı tipiyle karşı karşıyayız. Köydeki erkeklerin yarısını böyle tanımlayabilirsin. Kapsamı komşu köylere de genişletirsen, iki yüz üç yüz potansiyel şüpheliyle karşı karşıyasın demektir."

Sesinden karamsarlık okunuyordu. Onu suçlayamazdım. Uzman değildim ama deneyimlerimden biliyordum ki, seri katillerin çoğu ya şans eseri ya da çok göze batan bir hata yaptıklarında yakalanıyorlardı. Bukalemun gibiydiler, normal bir görünüm arkasına gizlenir, toplumun sıradan üyeleri gibi görünürlerdi. Sonunda kimlikleri açığa çıktığında, arkadaşları ve komşularının

ilk tepkisi her zaman inanamamak olurdu. Başından beri orada olan tırtıklı, testere dişli kenarlar ancak sonradan dönüp bakıldığında fark edilir. Yaptıkları gaddarlıklar bir yana, gerçek hayattaki bu canavarlarımızın en şok edici yanı son derece normal görünmeleridir.

Tıpkı sizin ve benim gibi.

Mackenzie boynundaki beni kaşırken, baktığımı fark edince elini çekti. "Bir şey ortaya çıktı, önemli olabilir," dedi tam olarak ikna edici olmayan bir gelişigüzellikle. "Mangal partisinde Sally Palmer'la konuşan bir tanık, onun kapısının önüne ölü bir kakım bırakılmasına canının sıkıldığını söylüyor. Bunun iğrenç bir şaka olduğunu düşünmüş."

Sally Palmer'ın cesedindeki kuğu kanatları ve Lyn Metcalf'ın kaybolduğu sabah taşa bağlanmış yeşilbaş geldi aklıma. "Katil mi bıraktı sence?"

Omuzlarını silkti. "Çocuklar da olabilir. Ya da belki bir tür işaret veya uyarıydı. Buradan uzak durun der gibi bir şey. Kuşları imza olarak kullandığını zaten biliyoruz. Diğer hayvanları da kullanamayacağını söyleyemeyiz."

"Peki ya Lyn Metcalf? O da öyle bir şey bulmuş mu?"

"Ortadan kaybolmasından bir gün önce ormanda ölü bir yaban tavşanı bulduğundan söz etmiş kocasına. Ama bir köpek ya da tilki tarafından da öldürülmüş olabilir pekala. Bilmek imkânsız."

Haklıydı, ama yine de merak ediyordum. Yaşamın diğer bütün yanları gibi cinayetlerde de rastlantılar olur. Ama katilin şimdiye kadarki davranış şekli göz önünde tutulduğunda, kurbanlarını önceden belirleyecek kadar özgüvenli olması imkânsız gözükmüyordu.

"Yani bunun ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Dediğim o değil," diyerek terslendi. "Ama bu aşamada yapabileceğimiz çok şey yok. Hayvanlara eziyetle ilgili bir suç kaydı olanları zaten araştırıyoruz. Yaklaşık on, on beş yıl önce çok sayıda kedinin öldürüldüğünü hatırlayan birkaç kişi var, ama yakalanan olmamış ve... Ne var?"

Hayır anlamında kafamı sallamaya başlamıştım. "Kendin söyledin, burası kasaba ya da kente benzemez. Burada tutumlar farklıdır. İnsanların kasten zalimlik ettiğini söylemiyorum, ama çok fazla duyarlılık da görmezsin."

"Yani birkaç ölü hayvan kimsenin dikkatini çekmez," dedi tekdüze bir tonda.

"Şayet birisi köyün parkında bir köpeği ateşe verse, muhtemelen tepki alır. Ama burası kırsal bölge. Hayvanlar her zaman öldürülüyor."

Dediklerimi isteksizce kabul etti. "Köpekten bir şey bulursan haberim olsun," dedi ayağa kalkarken. "Önemli bir şey çıkarsa beni cebimden arayabilirsin."

"Gitmeden önce," dedim, "bilmen gereken bir şey daha var."

Köyde benim tutuklandığıma dair dolaşan söylentiden söz ettim. "Tanrı aşkına," diyerek iç çekti sözümü tamamladığımda. "Sorun haline gelecek mi?"

"Bilmiyorum. Umarım gelmez. Ama insanlar işkilleniyor. Senin muayenehaneye geldiğini gördüklerinde hemen sonuç çıkarmaya yatkınlar. Sürekli kendimi anlatmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Mesaj alınmıştır."

Gerçi fazla endişelenmiş görünmüyordu. Ne garip ki, şaşırmış da değildi. O gittikten sonra, onun böyle bir şeyi beklemiş olabileceği, eğer ben bir tür paravan olursam bunun onun işine yarayabileceği geçti aklımdan. Kendi kendime bunun saçma olduğunu söyledim. Ama köpeğin iskeletini incelemeye geri dönerken,bu düşünce henüz aklımdan çıkmış değildi.

Bıçağın boyun omurlarından birini kestiği yerde, kemik üzerinde açtığı yivi fotoğraflarken adeta gözüm kapalı çalıştım. Rutin bir işti; zahmete değmesinin tek nedeni delillerle ilgili meşakkatli işlemlerin yapılması gerektiğiydi, yoksa önemli bir şey bulmayı gerçekten ummuyordum. Daha ayrıntılı incelemek amacıyla omuru mikroskopta on kat büyütme altına getirirken ne bekleyeceğimi zaten biliyordum. Marina bir fincan kahveyle geldiğinde hâlâ kemiğe bakmaktaydım.

"İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

Yana çekildim. "Kendin bak."

Mikroskoba eğildi. Bir an sonra odak noktasını ayarladı.

Doğrulduğunda kafası karışmış görünüyordu.

"Anlamıyorum."

"Niçin?"

"Kesik diğerindeki gibi pürüzsüz değil, pürtüklü. Bıçak kemikte girinti çıkıntılar bırakmış. Sadece tırtıklı bıçak ağızlarının böyle bir desen yaptığını söylemiştin."

"Doğru."

"Ama bu anlamsız. Kadının omurundaki kesik pürüzsüzdü. Niye bu da aynı değil?"

"Çok açık," dedim. "Bu başka bir bıçakla yapılmış."

13

Etin rengi hâlâ soluktu. Ter gibi üstüne yapışmış boncuk boncuk yağ ızgaradan alttaki kızgın kömürlerin üstüne damlayıp tıslayarak sıçrıyordu. Üzerlerinden ince duman kıvrımları çıkıp ağır ağır havaya karışıyor, keskin kokulu mavi bir sis halini alıyordu.

Mangaldaki pişmemiş burgerlerden birini dürterken Tina kaşlarını çattı. "Sana söyledim, henüz yeterince sıcak değil."

"Biraz bekle," dedi Jenny.

"Biraz daha beklersek çürüyecek. Daha sıcak olması gerek."

"Daha fazla tutuşturucu dökmeyeceksin."

'Ya? Öyleyse bu durumda bütün gece buradayız."

"Umurumda değil. O şey öldürücü."

"Hadi ama, açlıktan öldüm burada!"

İkisinin paylaştığı minicik kulübenin arka bahçesindeydik. Aslında avludan biraz fazlasıydı, iki tarafi geniş bir otlakla çevrili bakımsız bir çimenlik parçasından ibaretti. Ama gözlerden uzaktı; sadece bitişik evin yatak odasının pencerelerinden görülebilirdi ve yalnızca birkaç yüz metre ötedeki gölü kesintisiz bir manzara olarak seyredebiliyordunuz.

Tina burgerleri son bir kez daha dürttükten sonra bana döndü. "Ne düşünüyorsun? Bir doktor olarak, sence kendimizi tutuşturucuyla zehirleme riskini göze almalı mıyız, yoksa açlıktan ölmeli miyiz?"

"Orta yol var," diye önerdim. "Burgerleri ızgaradan aldıktan sonra sıvıyı dök. Böylece sıvının tadı onlara bulaşmaz."

"Tanrım, pratik erkeklere bayılıyorum," diyen Tina bir bez yardımıyla

kömürlerin üzerindeki ızgara telini kaldırdı.

Susuzluktan çok, yapacak bir şey olsun diye biramdan bir yudum daha aldım. Yardım önerim geri çevrilmişti -yemek yapmadaki hünerimi düşünürsek, herhalde böylesi daha iyiydi. Ama öte yandan bana yapacak iş kalmadığından gerginliğimi yok edecek bir şey de olmuyordu. Jenny de aynı derecede huzursuz görünüyor, beyaz plastikten piknik masasına ekmeği ve salataları yerleştirirken gereğinden fazla oyalanıyordu. Beyaz yeleği ve kot şortu içinde yanık tenli ve inceydi. Geldiğimdeki merhabalaşmamızın dışında birbirimize neredeyse tek kelime etmemiştik. Aslında Tina olmasa söylenecek bir şey olur muydu, bundan şüpheliydim.

Neyse ki Tina sohbet sırasındaki o tatsız sessizlik aralarına izin veren tipte biri değildi. Hemen hemen hiç aralıksız bir şekilde cır cır konuşuyordu; neşeli monologu, yardım etmem için bana verdiği, örneğin salatanın sosunu dökmek, çift kat olarak peçete yerine kullanmak üzere mutfaktan kâğıt havluyu getirmek ve üçümüz için birer bira daha açmak gibi talimatlarla kesiliyordu sadece.

Yemekte yalnız üçümüzün olacağı çok açıktı. Başka biriyle karşılaşmayacağım için duyduğum rahatlama ile kalabalıkta kaynayamayacak olmama hayıflanmak arasında gidip geliyordum.

Tina sıvıyı mangala bolca fışkırttı. Kömürler dalga dalga alev alınca, "Kahretsin!" diye haykırıp geriye sıçradı.

"Sana daha fazla dökme demiştim!" dedi Jenny gülerek.

"Benim suçum yok, birden döküldü!"

Mangal halka şeklinde dumanın içinde kalmıştı. Mangaldan yayılan sıcaklık hepimizin uzaklaşmasına neden olurken, "Eh, artık yeterince sıcaktır," dedim.

Tina omzuma vurarak, "Bunun için birkaç bira daha getirebilirsin," dedi.

"Önce yiyecekleri kaldırsak daha iyi olmaz mı sence?" dedim.

Duman, üstü açık salataların olduğu plastik piknik masasını sarmıştı.

"Ah, lanet olası!" Tina yiyecek tabaklarını kapmak için duman bulutunun içine

dalarken, "Bütün masayı çeksek daha kolay olur," dedim ve masayı sürüklemeye başladım.

"Ona yardım et Jen. Ellerim dolu," dedi Tina makarna dolu kaseyi havaya kaldırarak.

Jenny ona yüzünü ekşitti, ama bir şey söylemeyip masanın öbür tarafına geçti. Birlikte yarı sürükleyip yarı çekerek masayı dumanlı bölgeden uzaklaştırdık. Masayı durdururken Jenny'nin tarafındaki bacaklar kapanır gibi oldu. Masa sallandı, tabaklarla bardaklar kenara doğru kaymaya başladı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Tina.

Hemen atılıp hiçbir şey yere düşmeden masayı düzelttim. Ağırlığı yüklenirken elim Jenny'nin elinin üzerindeydi.

"Ben tuttum, istersen sen bırak," dedim.

Kendi tarafını yere indirmeye başladı, ama masa yalpalayınca hemen tekrar tuttu.

"Bunu tamir ettiğini sanıyordum," dedi Jenny, Tina hızla yanımıza gelirken.

"Ettim! Bacakların gevşemiş kısımlarına kâğıt sıkıştırdım."

"Kâğıt mı? Doğru dürüst yerlerine geçirilip vidalanmaları gerek!"

"Buralarda geçirilmesi gereken tek şey o değil."

"Tina," dedi Jenny, kızarmıştı, ama gülmemeye çalışıyordu.

"Dikkat et, masaya dikkat et!" diye uyardı Tina, masa tekrar sallanmaya başlamıştı.

"Orada öylece durma, gidip bir tornavida falan getir!"

Tina mutfak girişine asılı cam boncuktan yapılma perdeden içeri hızla girdi. Masayı tutmayı bırakmış, sıkılgan bir şekilde birbirimize gülümsüyorduk. Ama buzlar erimişti.

"Bahse girerim, geldiğine memnunsundur," dedi Jenny.

"Bu bir ilk ne de olsa."

"Evet. Her yer bu kadar sofistike olmaz."

"Bence de."

Gözlerinin aşağıya kaydığını gördüm. "Ah, nasıl diyeceğimi bilmiyorum ama ıslanıyorsun."

Önüme baktım; masanın üzerinde devrilen bir şişeden akan bira kot pantolonumun ağını ıslatıyordu. Biranın yönünü değiştirmeye çalıştım, ama tüm başarabildiğim onun yerine bacaklarıma akmasını sağlamak oldu.

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum," dedi Jenny ve sonra ikimiz de çaresiz gülmeye başladık. Tina bir tornavidayla geri geldiğinde hâlâ gülüyorduk.

"İkinizin nesi var?" diye sordu, sonra pantolonumdaki ıslaklığı gördü. "İsterseniz ben daha sonra geleyim."

Masa onarıldıktan sonra benim için salaş bir şort çıkarıldı. Tina eski erkek arkadaşına ait olduğunu söyledi. "Ama sende kalabilir. Geri istemeyecek," diye ekledi sert bir sesle.

Üstündeki parlak desene baktım, hiç şaşırmadım. Yine de benim biradan sırılsıklam olmuş kotumdan iyiydi, o yüzden onu giydim. Bahçeye geri döndüğümde Tina ve Jerry kıkır kıkır güldü.

Tina, "Güzel bacaklar," diye yorum yapınca tekrar gülmeye başladılar.

Burgerler artık sıcak kömürlerin üzerinde cızırdıyordu. Burgerle birlikte salata ve ekmek yiyip, getirdiğim şaraptan içiyorduk. Jenny'nin içkisini tazelemek üzereydim ki, tereddüt etti.

"Sadece birazcık."

Tina kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Jenny kafasıyla onayladı. "İyiyim, gerçekten." Soru soran bakışımı görünce surat asarak, "Ben diyabetiğim," dedi, "o yüzden yediklerime ve içtiklerime dikkat etmek zorundayım."

"Tip 1 mi, 2 mi?" diye sordum.

"Tanrım, senin doktor olduğunu hep unutuyorum. Tip 1." Ben de öyle düşünmüştüm. Onun yaşındakiler için en yaygın diyabet buydu. "Ama kötü değil. Yalnızca düşük doz insülin alıyorum. Buraya ilk taşındığımda Dr. Maitland'e reçeteye yazdırmıştım," diye ekledi özür dilercesine.

Benim yerime 'gerçek' doktora gitmekten utandığını tahmin ettim. Endişelenmesine gerek yoktu. Buna alışkındım.

Tina abartılı bir titreme hareketi yaparak, "Onun gibi kendime her gün iğne yapmak zorunda kalsam ölürdüm," dedi.

"Ah, hadi ama, o kadar da kötü değil," diye itiraz etti Jenny. "Tam anlamıyla iğne bile değil, şu kalem şeylerden. Ayrıca bu konudan konuşup durma artık. David'i utandıracaksın, daha fazla şarap almayacak sonra."

"Tanrı korusun!" dedi Tina. "Burada bana ayak uyduracak birine ihtiyacım var!"

Ona ayak uydurmadım, ama Jenny'nin ısrarı üzerine kadehimin planladığımdan daha çok kez doldurulmasına izin verdim. Ertesi gün cumartesiydi ve uzun bir hafta olmuştu. Ayrıca iyi vakit geçiriyordum. Bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum, ta...

Ta uzun zaman öncesinden beri.

Tadımın kaçtığı tek sefer, yemeklerimizi yedikten sonraydı. Akşam alacası çökmüştü ve sönükleşen ışıkta Jenny oturmuş, bahçenin ilerisine, göle bakıyordu. Yüzünün bulutlandığını gördüm ve daha söylemeden ne söyleyeceğini tahmin ettim.

"Olanları hep unutuyorum. İnsan biraz... şey, biraz suçlu hissediyor, değil mi?"

Tina içini çekti. "Bu geceyi iptal etmek istedi. Mangal yaptık diye insanları

üzebileceğimizi düşündü."

"Saygısızlık gibi algılanır diye düşündüm," dedi Jenny bana bakarak.

"Niçinmiş?" diye sordu Tina. "Diğer insanların televizyon seyretmeyeceğini ya da birahanede bir bira içmeyeceklerini mi söylüyorsun? Olanlar çok üzücü ve korkutucu filan, ama sempati göstermek için taş döşekte yatacak değiliz ya."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, ama buralarda insanların neye benzediğini de biliyorum. Birine bıçak çekmeye karar verirlerse çekerler, ne yapıp yapmadığına aldırmazlar." Tina bir an sustu. "Kabul ediyorum, daha iyi bir dille ifade edebilirdim, ama bu doğru. "Bana anlamlı anlamlı baktı. "Sen bunu daha yeni yaşadın, değil mi?"

Söylentileri duyduklarını o zaman fark ettim. "Tina!" dedi Jenny uyaran bir sesle.

"Pekala, işitmemiş gibi yapmamız boşuna. Yani elbette polis yerel doktorla konuşmak isteyecek, ama içlerinden biri kaşını kaldırmaya görsün birdenbire hepsi seni suçlu ilan eder. Buradaki insanların ne kadar dar görüşlü olduğunun başka bir örneği bu sadece."

"Ve ne kadar boşboğaz," diye parladı Jenny. İlk kez öfkelendiğini görüyordum.

Tina umursamadı. "Açık açık söylemek daha iyi. Buralarda gereğinden fazla fısıltı var zaten. Ben burada büyüdüm, sen büyümedin."

"Manham'ı pek sevmiyorsun galiba," dedim konuyu değiştirme umuduyla.

Halsizce gülümsedi. "Şansım olsa buradan mermi gibi firlar giderim. Kendi seçimiyle buraya gelen, sizin gibi insanları anlamıyorum."

Ani bir sessizlik oldu. Jenny ayağa kalktı, yüzü bembeyazdı. "Kahve yapacağım." Eve girerken boncuk perde deli gibi sallandı.

"Kahretsin," dedi Tina. Özür dilercesine gülümsedi. "Dediği gibi boşboğazım. Birazcık da sarhoş," diye ekledi şarabını elinden bırakırken.

İlk başta yaşanan tuhaflığın benim adıma olduğunu sanmıştım, ama şimdi görüyordum ki, değildi. Jenny'nin tepkisinin nedeni her ne idiyse, benimle ilgisi yoktu.

"O iyi mi?"

"Sanırım patavatsız ev arkadaşına kızdı o kadar." Sanki Jenny'nin arkasından gitmeyi düşünüyormuş gibi eve doğru baktı. "Bak, bir şey söylemek bana düşmez, ama bilesin diye söylüyorum, bir yıl filan önce kötü bir deneyim yaşamış. O yüzden buraya gelmiş, uzaklaşmak için."

"Nasıl bir kötü deneyim?"

Tina kafasını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Sana söylemek isterse, söyler. Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Ben sadece... şey, bilmen gerektiğini düşündüm. Jenny senden hoşlanıyor, bu yüzden... Ah Tanrım, iyice berbat ediyorum, değil mi? Söylediğim her şeyi unutabilir miyiz? Başka bir şeyden konuşalım."

"Olur." Zihnim az önce söylediği şeye takıldığından, aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Benim hakkımda hangi söylentileri duydun?"

Tina surat astı. "Ben arandım, değil mi? Gerçekten bir şey değil, dedikodu işte. Polis tarafından sorgulandığın ve... şey, şüpheli olduğun." Kendinden çok emin bir sırıtışla güldü, ama sonunu getiremedi. "Değilsin, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Bu onun için yetti. "Bu lanet köyle ilgili demek istediğim bu. İnsanlar en iyi durumda bile en kötüsünü düşünmeye hazırlar. Böyle bir şey olduğundaysa... " Elini salladı. "İşte yine başladım. Bak ne diyeceğim, ben gidip kahveye yardım edeyim."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

İçeriye yönelmişti bile. "Her şey yolunda. Sana arkadaşlık etmesi için Jen'i dışarı yollarım."

O gidince gecenin sessizliğinde oturup az önce söylediğini düşündüm. *Jenny*

senden hoşlanıyor. Bu ne demek oluyordu? Daha da önemlisi, nasıl hissediyordum? Kendi kendime, içki yüzünden öyle konuştuğunu, çok fazla anlam çıkarmamam gerektiğini söyledim.

Peki o halde niye böyle birdenbire gerginleşmiştim?

Ayağa kalkıp bahçeyi sınırlayan alçak taş duvarın yanma gittim. Günün son ışıkları da kaybolmuş, çayırlar karanlığa karışıp seçilmez olmuştu. Gölden belli belirsiz bir esinti geliyor, bir baykuşun ıssız çığlığını taşıyordu.

Arkamda bir ses duydum. Jenny elinde iki kupayla dışarı gelmişti. Duvardan uzaklaşıp açık kapıdan gelen ışığın oluşturduğu havuza geri döndüm. Ben gölgelerden çıkınca ürktü, ellerine kahve sıçradı.

"Özür dilerim, seni ürkütmek istememiştim."

"Önemli değil. Sadece seni görmedim." Kupaları masaya bırakıp eline üfledi.

Ona bir parça kâğıt havlu verdim. "İyi misin?"

"Yaşayacağım." Ellerini sildi.

"Tina nerede?"

"Ayılıyor." Kupaları tekrar eline aldı. "Süt ve şeker ister misin diye sormadım."

"İkisini de istemem."

Gülümsedi, "iyi tahmin." Kahvemi verdi ve duvara doğru yürüdü. "Manzarayı mı seyrediyordun?"

"Görebildiğim kadarını."

"Çayırları ve suyu seviyorsan harika."

"Sen seviyor musun peki?"

Yan yana duruyor, göle bakıyorduk. "Evet, aslında seviyorum. Genç kızken

babamla denize açılırdım."

"Hâlâ açılıyor musun?"

"Yıllardır açılmadım. Ama suyun yakınlarında olmak hoşuma gidiyor hâlâ. Bir ara bir tekne kiralamayı düşünüyorum. Şöyle küçük bir tane. Çok büyük tekneler için gölün fazla sığ olduğunu biliyorum. Ama bu kadar yakınında yaşayıp da göle açılmamak onu heba etmek gibi geliyor."

"Bir sandalım var, işe yararsa."

Bunu düşünmeden söylemiştim. Ama Jenny hevesle dönüp bana baktı. Ay ışığında gülümsemesini görebiliyordum. Birbirimize ne kadar yakın durduğumuzun farkına vardım. Çıplak teninin sıcaklığını duyabiliyordum.

"Gerçekten mi?"

"Tam olarak benim sayılmaz. Henry'nin. Ama kullanmama izin veriyor."

"Emin misin? Yani bir şey çıtlatıyor filan değildim."

"Biliyorum. Hem zaten biraz egzersiz iyi gelir."

Bunu söylerken şaşkınlık gibi bir şey hissettim. Ne *yapıyorsun sen?* Göle baktım, gecenin karanlığı yüzümü gizlediği için memnundum.

"Bu pazara ne dersin?" dediğimi işittim.

"Harika olur! Saat kaçta?"

Henry'ye öğle yemeği sözüm olduğunu hatırladım. "Öğleden sonra diyelim mi? Seni üç gibi alırım."

"Tamam, üç olsun."

Ona bakmadığım halde sesindeki gülümsemeyi işitebiliyordum. Bu arada kahvemden bir yudum aldım ve ağzımı yaktığını neredeyse hissetmedim. Az önce yaptığım şeye inanamıyordum. *Ayılması gereken tek kişi Tina değil,* diye düşündüm.

Daha sonra izin isteyip kalktım. Tina göründüğünde gitmek üzereydim; şortu daha sonra getirebileceğimi söylerken sırıtıyordu. Teşekkür edip tekrar kendi ıslak pantolonumu giydim. Köydeki itibarım bu parlak sörf şortuyla içinden geçip eve dönmeden de yeterince zarar görmüştü.

Evlerinden henüz fazla uzaklaşmamıştım ki, cep telefonumdan 'mesaj var' uyarısı geldi. Acil bir durum olduğunda bana ulaşabilsinler diye telefonu sürekli yanımda taşıyordum, ama ıslak kotumu çıkardığımda cebimde bırakmışım. Tamamen aklımdan çıkmıştı ve iki saati aşkın süredir ulaşılamadığımı fark edince zihnim nihayet Jenny'yle meşgul olmaktan uzaklaştı. Suçluluk hissiyle ve ciddi bir şeyi kaçırmadığımı umarak mesaj servisini aradım.

Fakat mesaj hastalarımdan birinden değildi. Mackenzie'dendi.

Bir ceset bulmuşlardı.

14

Projektörlerin bölgede yarattığı parlaklık hayalet gibi görünüyordu. Çevredeki ağaçlar yer yer ışıklı, yer yer karanlık gerçeküstü bir manzara gibiydi. Ortasında suç mahalli inceleme ekibi işini yapıyordu. Toprakta dikdörtgen şeklinde bir parça, naylon şeritlerle çerçevelenmişti; arka plandaki jeneratörün uğultusuna, ekibin toprağı titizlikle kazıyarak altındakini yavaş yavaş açığa çıkarmaları sırasında oluşan sesler karışıyordu.

Mackenzie yakında durmuş seyrederken kıtır kıtır nane şekeri yiyordu. Yorgun ve bitkindi; projektörler yüzünün rengini ağartıyor, göz altlarındaki gölgeleri vurguluyordu.

"Mezarı bugün öğleden sonra bulduk. Epeyce sığ, seksen yüz santim kadar. İlk başta yanlış alarm olabileceğini düşündük. Bir porsuğun filan yuvasıdır dedik. Sonunda el ortaya çıktı."

Bölge bir ormanın içinde, Sally Palmer'ın cesedinin bulunduğu yerin yaklaşık üç kilometre ilerisindeydi. Gece yarısından hemen sonra oraya vardığımda, adli tıp ekibi en üst toprak tabakasının çoğunu temizlemişti. Polis memurlarından birinin toprağı elekten geçirişini seyrettim. Bir şeyi incelemek için durdu, sonra bir köşeye atıp tekrar eleme işine devam etti.

"Nasıl buldunuz?" diye sordum Mackenzie'ye.

"Arama köpeği sayesinde."

Başımı salladım. Polisin bulmak için özel eğitimli köpekleri kullandığı tek şey uyuşturucu ve patlayıcılar değildir. Bir mezarın yerini belirlemek nadiren kolaydır ve arama yapılan alan genişledikçe zorlaşır. Eğer ceset bir süredir gömülüyse, altüst edilen toprak tekrar bastırılırken, sırrı açığa çıkaran bir çöküntü gözlenebilir ve etraftaki zeminden daha yumuşak alanların olup olmadığına bakmak için uzun kollu sondalar kullanılabilir. Hattâ bükülmüş tel parçaları kullanarak keşfettiği mezarlardan ilginç sonuçlar almış Amerikalı bir adli tıp uzmanı bile biliyorum.

Ama bir cesedin gömülü olduğu yeri bulmak için en iyi arama aleti yine de köpektir. Duyarlı burunları toprağın metrelerce altında süren çürüme sırasında salınan gazlardan gelen en ufak kokuyu yakalayabilir; hattâ yüz yıl önce gömülmüş cesetlerin bile yerini saptayan, iyi kadavra arama köpekleri olmuştur.

Adli tıp ekibi küçük malalar ve fırçalar kullanarak kısmen açığa çıkmış cesetten toprağı temizliyor, neredeyse bir arkeolog titizliğiyle çalışıyordu. Mezar ister birkaç haftalık isterse birkaç yüzyıllık olsun, aynı tekniklerin kullanılması gerekiyordu. Her durumda amaç cesedi olabildiğince bozmadan çıkarmak, daha da iyisi, bilinmeden birlikte gömülmüş olabilecek herhangi bir delili deşifre etmekti.

Bu vakadaki en aydınlatıcı bilgi parçası artık açığa çıkmıştı. Cesedi çıkarma sürecinde yer almıyordum, ama neyin önemli olduğunu görecek kadar yakında duruyordum.

Mackenzie bana bakarak, "Yorumun ne?" dedi.

"Senin zaten bildiğini sandığım bir şey."

"Söyle yine de."

"Bu Lyn Metcalf değil."

Tarafsız bir homurtu çıkardı. "Devam et."

"Bu yeni bir mezar değil. Ceset her kime aitse, Lyn'in kaybolmasının çok öncesinden beri buradaymış. Hiç yumuşak doku kalmamış, hiç koku yok. Köpek bunu bularak iyi iş çıkarmış."

"Tebriklerini iletirim," dedi kuru bir sesle. "Peki sence ne kadardır burada?"

Sığ çukura baktım. İskelet artık neredeyse açığa çıkmıştı; kemikler toprakla aynı renkteydi. Yetişkin birine aitti, yan yatmıştı ve üzerinde cesedin şeklini almış bir tişörtle kot pantolona benzer şeyler vardı.

"Daha fazla test yapmadan ancak bunları diyebilirim. Bu derinlikte çürüme yüzeydekinden çok daha uzun sürer. Bu evreye gelmesi, en azından bir yılı, veya on beş ayı bulabilir diyebiliriz. Ama benim tahminim bundan çok daha uzun zamandır burada olduğu yönünde. Belki beş yıla yakın."

"Nereden biliyorsun?"

"Kot pantolon ve" tişört. İkisi de pamuklu... çürümeleri dört beş yılı alır. Henüz tamamen çürümemişler, ama yakındır."

"Başka bir şey?"

"Yakından bakabilir miyim?"

"Buyur."

Daha önce Sally Palmer'ın cesedinin bulunduğu yerde gördüğüm ekipten farklı bir ekip çalışıyordu burada. Çukurun kenarına çömeldiğimde bana baktılar, ama yorumda bulunmadan işlerine devam ettiler.. Saat zaten geçti ve önlerinde uzun bir gece vardı.

"Travma belirtisi var mı?" diye sordum içlerinden birine.

"Oldukça şiddetli kafatası hasarı var, ama cesedi daha henüz ortaya çıkardık." Hâlâ kısmen toprakla örtülü olan kafatasının sağ üst tarafını gösterdi. Ama kemiğin darbeyle içeri göçtüğü noktadan ışın gibi yayılan çatlaklar şimdiden görülebiliyordu.

"Keskin bir cisimle veya mermiyle değil de daha çok kunt bir cisimle olmuş gibi," dedim göçüğü incelerken. "Sizce ne?"

Onaylayarak kafasını salladı. Önceki mezar yerindeki meslektaşından farklı olarak benim müdahaleme alınmamıştı. "Öyle görünüyor. Ama kafatasının içinde tıngırdayan bir mermi olmadığından emin olana kadar bir karara varamam."

Mermiyle ya da bıçak gibi keskin bir şeyle meydana gelen kafatası yaralanmaları kunt bir cisimle gerçekleştirilenlerden farklı bir travma tipi üretirdi. Bunları ayırt etmek genellikle zor değildi ve şu ana kadarki işaretlere göre, kemiğin yumurta kabuğu gibi içine çöktüğü bu travma kunt bir cisimle yapılmıştı. Fakat polis memurunun çekincesine aynen katılıyordum.

"Sence ölüm sebebi kafa yaralanması mı?" diye sordu Mackenzie.

"Olabilir," dedim. "Görüntüsünden öldürücü bir darbe olduğu anlaşılıyor, tabii ölümden sonra yapılmadığını varsayarsak. Ama net konuşmak için çok erken."

"Peki başka neler söyleyebilirsin?" dedi hoşnutsuz bir edayla.

"Şey, bir erkek. Muhtemelen beyaz, onlu yaşların sonunda ya da yirmilerin başında."

Mezara göz attı. "Cidden mi?"

"Kafatasına bak. Çenenin şekli erkeklerde ve kadınlarda farklıdır. Erkeğinki daha geniştir. Ayrıca kulağın nerede olduğunu gördün mü, kemik parçasının nasıl çıkıntı yaptığını? Bu elmacık kemiğinin yayıdır ve erkeklerde kadınlardakinden her zaman daha büyüktür. Irkına gelince, burun kemikleri Afrika kökeninden çok Avrupalı kökeni gösteriyor. Asyalı olabilir mi dersek

de, ön bıngıldak fazla baklava şekilli, o yüzden Asyalı değil diyeceğim. Yaşı... " Omzumu silktim. "Yine söylüyorum, şu aşamada benimkiler sadece tahmin. Ama omurgasına baktığımda fazla yıpranmış olmadığını görüyorum. Şuradaki kaburga kemiklerini görüyor musun?" Tişörtün altından çıkıntı yapan kemiğin küt uçlarını işaret ettim. "Yaşlandıkça uçlar yamuklaşır ve yumrulu hale gelir. Bunlardaki kenarlar hâlâ çok keskin, bu yüzden genç bir yetişkin olduğu çok açık."

Mackenzie gözlerini kapayıp burun kemerini ovdu. "Mükemmel. Zaten tek ihtiyacımız alakasız bir cinayetti." Birdenbire kafasını kaldırdı. "Boğazın kesildiğine dair bir işaret yok, değil mi?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır." Bıçak darbesi izi var mı diye boyun omurlarını kontrol etmiştim. "Bu kadar uzun süre gömülü kalınca, tam bir inceleme yapmadan hasarları fark etmek daha zordur. Ama "açıkça görülen bir şey yok."

"Küçük lütufları için Tanrıya şükür," diye mırıldandı Mackenzie.

Halinden anlıyordum. Hangisinin, ikinci bir cinayet soruşturmasına başlamanın mı, aynı katilin yıllardır faal olduğuna dair kanıt bulmanın mı işleri daha da karmaşıklaştıracağını söylemek güçtü.

Ama bunun beni ilgilendirmemesinden dolayı memnundum. Ayağa kalktım, ellerimdeki tozu toprağı süpürdüm. "Bana daha fazla ihtiyacın yoksa, geri dönebilirim."

"Yarın laboratuvarda olabilir misin? Yani bugün daha ileri bir saatte," diye ekledi kendi yanlışını yakalayarak.

"Niçin?"

Soruya gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Şuna iyice bakman için. Buradaki işi öğlene doğru bitirmiş oluruz. Öğle yemeği saatinde cesedi sana bırakabiliriz."

"Benim işin içinde olduğumu baştan kabul etmiş görünüyorsun."

"Değil misin?"

Şaşırma sırası bana gelmişti; sorduğu sorudan çok, beni benden daha iyi tanıyor görünmesinden dolayı. "Galiba öyleyim," dedim durumun kaçınılmazlığını kabul ederek. "On ikide orada olurum."

Üşümüş ve kafam karışmış bir halde mutfakta uyandım. Önümde, arka bahçe kapısı açık duruyor, gökyüzünün aydınlanmakta olduğunun ilk işaretlerini gözler önüne seriyordu. Gördüğüm rüyanın anısı zihnimde hâlâ taze, Kara ile Alice'in sesleri ve varlıkları sanki daha demin kendileriyle konuşmuşum gibi canlıydı. Her zamankinden daha da rahatsız ediciydi. Rüyada Kara'nın beni bir konuda uyarmak istediğini, ama benim duymak istemediğimi hissetmiştim. İşitebileceğim şeyden çok korkmuştum.

Titredim. Alt kata nasıl geldiğim ya da hangi bilinçaltı güdünün beni kapının kilidini açmaya yönelttiği hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Kapıyı kapamaya gittim, ama sonra durdum. Ormanın girilmez karanlığı, çayırı örten solgun bir denize benzeyen sisin içinden bir kayalık gibi yükseliyordu. Ona gözlerimi dikmiş bakarken bir önsezinin etkisine girdim.

Ağaçlardan ormanı göremiyorum. Hiç sebepsiz, aklıma bu deyim geldi. Bir an için, daha derin bir anlamı var gibiydi, ama kavramaya uğraşırken siliniverdi. Bir şey enseme dokunduğunda hâlâ uğraşıyordum.

Irkilip arkamı döndüm. Karşımda boş mutfak vardı. Esintiydi dedim kendi kendime, ama aslında sabahın dinginliğini ve sessizliğini bozan tek bir esinti bile yoktu. Kapıyı kapadım, hâlâ varlığını sürdüren huzursuzluğu başımdan savmaya çalıştım. Fakat yatağa geri dönüp şafağı beklerken, parmak uçlarının tenime hafifçe dokunduğu hissi geçmek bilmedi.

Laboratuvara gitme vaktine kadar, öldürmem gereken koca bir sabah vardı önümde. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından, cumartesileri sık sık yaptığım gibi yine gezine gezine kahvaltıya Henry'ye gittim. Kalkmıştı bile, keyfi de yerindeydi. Enerjik bir şekilde tavada yumurta yapar ve pastırma kızartırken bana geçen gecenin nasıl geçtiğini sordu neşeyle. Ormanda bulunan cesedi değil de Jenny'nin evindeki mangalı sorduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. O haber henüz duyurulmamıştı, duyurulduğunda tepkiler nasıl olacaktı tasavvur edemiyordum. Manham zaten başına gelen olaylarla baş etmeye çabalıyordu. Ben de gördüğüm rüya yüzünden henüz böyle şeyler üzerinde durmayı istemeyecek kadar huzursuzdum.' Bu yüzden ikinci bir cesedin

bulunduğundan söz etmedim.

Ne var ki, Henry'nin keyfi bulaşıcıydı; yanından ayrılırken çok daha neşeliydim. Arabamı almak için eve dönerken keyfim iyice arttı, ilerleyen saatlerde bastıracak olan boğucu sıcağın henüz başlamadığı o güzel sabahlardan biriydi. Parkın kenarlarındaki çiçeklerin sarısı, moru ve kırmızısı canlılıklarıyla insanın gözlerini acıtıyor, hava polenlerin yoğun tatlı kokusuyla doluyordu. Kır hayatının dinginliği yanılsamasını bozan tek şey, yakında park etmiş olan polis treyleriydi.

Treylerin varlığı sanki ani iyimserliğimi cezalandırıyordu, ama böyle hissetmeyelio kadar uzun zaman olmuştu ki, umursamadım. Tabii bu halimin nedenlerini de derinlemesine sorgulamadım. Yeni bakış açımı Jenny ile bağlantılandırmama konusunda özenliydim. Devam ettiği sürece içinde bulunduğum ânın kıymetini bilmek yeterliydi.

Anlaşıldı ki, bu fazla uzun sürmeyecekti.

Kilisenin yanından geçerken biri, "Dr. Hunter. Bir dakika lütfen," diye seslendi.

Scarsdale, Manham'ın çiçeklikleriyle çimenliklerine bakan iki bahçıvandan biri olan torun Mason ile birlikte mezarlıktaydı. Alçak kilise duvarının üzerinden yüz yüze geldik.

"Günaydın Peder. Tom."

Tom Mason bakımını yaptığı gül ağacından kafasını kaldırmadan utangaçça gülümseyerek kafasını salladı. Büyükbabası gibi o da sadece bitkilerine bakması için yalnız bırakıldığında mutluydu ve işini neredeyse ağırkanlılığa kaçan bir yumuşaklıkla yapıyordu. Scarsdale'de ise ağırkanlılığın da yumuşaklığın da izi yoktu. Selamıma karşılık verme zahmetine bile girmedi.

"Şu anki durum için düşüncelerinizi merak ediyorum," dedi giriş yapmadan. Siyah takım elbisesi eski ve eğri büğrü mezar taşları arasından gün ışığını emiyor gibiydi.

Söylediği tuhaf gelmişti. "Ne demek istediğinizden emin değilim."

"Köy zor zamanlardan geçiyor. Ülkenin dört bir yanındaki insanlar kendimizi nasıl temize çıkardığımızı görmek için seyrediyor olacak. Aynı fikirde değil misiniz?"

Bu konuşmanın vaazının bir tekrarı olmayacağım umdum. "İstediğiniz nedir Peder?"

"Manham'ın olanları hoş görmeyeceğini göstermek. Bu daha güçlü bir toplum oluşturmak için bir fırsat olabilir. Bu imtihan karşısında birleşmek için."

"Delinin tekinin kadınları kaçırıp öldürmesinin nasıl 'imtihan' olarak görülebileceğini anlamadım."

"Evet, belki anlamıyorsunuz. Ama insanlar köyün itibarına verilen hasarla açık ki ilgileniyorlar. Buna hakları da var."

"Ben, Lyn Metcalf'ın bulunması ve Sally Palmer'ın katilinin yakalanmasıyla daha fazla ilgilendiklerini düşünürdüm. Manham'ın itibarı ile ilgilenmekten daha önemli değil mi bu?"

"Benimle oyun oynamayın Dr. Hunter," diye tersledi. "Şayet daha fazla sayıda insan bu toplumda olup bitenlere dikkat etmiş olsaydı, işler bu noktaya gelmeyebilirdi."

Onunla tartışılmayacağını iyi biliyordum. "Nereye varmak istediğinizi hâlâ anlamadım."

Arka planda bahçıvanın varlığının bilincindeydim, ama Scarsdale izleyici önünde icraat yapmaktan hiçbir şekilde utanmıyordu. Topukları üzerinde geriye kaykıldı, şimdi bana yukarıdan burnunun ucundan bakıyordu.

"Cemaat içinden birkaç kişiyle temasta bulundum. Birleşik bir cephe sergilememiz gerektiği anlaşıldı. Özellikle de basınla ilişkilerimizde."

"Tam olarak anlamı ne bunun?" diye sordum, gerçi konuşmanın nereye gittiğini sezebiliyordum.

"Köyün bir sözcüye ihtiyacı olduğu anlaşıldı. Manham'ı dış dünyaya en iyi şekilde temsil edebilecek birine."

"Anladığıma göre bu sizsiniz."

"Sorumluluğu başka biri almak isterse, seve seve feragat ederim."

"Böyle bir şeye gerek olacağını niçin düşünüyorsunuz?"

"Çünkü Tanrı bu köyle işini henüz bitirmedi."

Bunu benim sinir bozucu bulduğum bir inançla söyledi. "Peki benden ne istiyorsunuz?"

"Siz bir bakıma önemli bir şahsiyetsiniz. Desteğiniz iyi olurdu."

Scarsdale'in bunu halkın karşısına çıkacağı bir podyum gibi kullanacak olması düşüncesi sinir bozucuydu. Ama öte yandan köye hakim olan korku ve güvensizliğin onun için kulakları açık bir dinleyici kitlesi yaratacağını biliyordum. Bunu düşünmek içimi karartıyordu.

"Basınla konuşmaya hiç niyetim yok, eğer kastettiğiniz buysa."

"Bu aynı zamanda bir tavır sorunu. Hiç kimsenin köyün yüksek çıkarlarına uygun davrananların çabalarını zayıflattığını düşünmek istemem."

"Bakın ne diyeceğim Peder. Köy için neyin iyi olduğunu düşünüyorsanız onu yapın, ben de öyle yapacağım."

"Bunu eleştiri olarak mı anlamalıyım?"

"Köyün yüksek çıkarlarının neler olduğu konusunda farklı fikirlere sahibiz diyelim."

Beni soğuk bir şekilde inceledi. "Belki size buradaki insanların güçlü bellekleri olduğunu hatırlatmalıyım. Böyle bir zamanda işlenen hiçbir günahı unutmaları mümkün değildir. Ya da bağışlamaları... bu her ne kadar Hıristiyanlığa uygun bir şey olmasa da."

"O halde günah işlememeye çalışmak zorundayım sadece."

"İstediğiniz kadar dilbaz olabilirsiniz. Ama bağlılıklarınız konusunda kaygılı olan tek ben değilim. İnsanlar konuşuyor Dr. Hunter. Ve duyduklarım oldukça rahatsız edici."

"O zaman belki de dedikoduları dinlememelisiniz. Bir din adamı olarak, suçu kesin olmadıkça insanları masum saymanız gerekmiyor mu?"

"Bana işimi öğretmeye kalkmayın."

"O halde siz de bana benimkini öğretmeye çalışmayın."

Gözlerini bana dikmişti. Daha başka şeyler söyleyebilirdi, ama arkasında Tom Mason aletlerini el arabasına koyarken bir takırtı oldu. Scarsdale sırtını dikleştirdi, gözleri aralarında durduğu mezar taşları kadar sertti.

"Sizi daha fazla tutmayayım Dr. Hunter. İyi günler," dedi soğuk bir tonda ve azametle uzaklaştı.

Kilisenin önünden geçip yoluma devam ederken, *Eh, iyi idare ettin,* diye düşündüm somurtarak. Konuşmamızın yüzleşmeye dönüşmesini istememiştim, ama Scarsdale içimdeki kötüyü ortaya çıkarmıştı. Hâlâ dedikleri hakkında kara kara düşünürken yanıma yanaşan arabayı fark etmedim.

"Gemilerin batmış gibi görünüyorsun."

Ben'di. Güneş gözlüklerini takmış, kaslı kolunu yeni, siyah Land Rover'ımın açık penceresine dayamıştı. Araba tozluydu, ama yine de benimki onun yanında antika gibi kalıyordu.

"Affedersin. Uzaklara dalmıştım."

"Fark ettim. Oradaki Cadı Avcısı Generalle bir ilgisi yok, değil mi?" dedi başıyla kiliseyi işaret ederek. "Onunla konuştuğunu gördüm."

Gülmeden edemedim. "Evet, onunla ilgili aslında." Pederle karşılaşmamızı ona kısaca özetledim. Kafasını iki yana sallıyordu.

"Hangi Tanrıya taptığı sanılıyor bilmem ama, iyi pederimizin orada olacağına dair bir belirti varsa karanlık bir sokağa girmezdim. Ona kes şu zırvaları

demeliydin."

"Bu iyi giderdi."

"Anlaşılan her zaman seni suçlamak için sebep arayacak. Sen onun için bir tehditsin."

"Ben mi?" dedim şaşırarak.

"Bir düşün. Gittikçe küçülen bir cemaatin kavruk rahibiydi bugüne kadar. Şimdiyse büyük şans yakaladı ve ona göre sen onun otoritesi için potansiyel bir tehditsin. Doktorsun, eğitimlisin, büyük şehirden geliyorsun. Ve din adamı değilsin, bunu unutmayalım."

"Onunla rekabet etmekle ilgilenmiyorum," dedim öfkeyle.

"Fark etmez. Sefil, yaşlı piç kendini 'Manham'ın Sesi' mevkisine yükseltti. Onunla birlikte değilsen ona karşısındır."

"Sanki her şey yeterince kötü değilmiş gibi."

"Ah, erdemli bir adamın her şeyin içine edebileceğinden asla şüphen olmasın. Tabii daha büyük iyilik adına."

Ona baktım. Her zamanki hoş mizacı gitmişti sanki. "Sen iyi misin?"

"Bugün biraz olumsuzum, o kadar. Fark etmişsindir."

"Kafana ne yaptın?"

Gözünün yanı çizilmiş ve şişmişti, güneş gözlüğü kısmen gizliyordu. Eli şişliğe gitti.

"Korumaya alınmış arazide dün gece yine piç bir yasak avcının peşindeyken oldu. Ben gözetlerken biri bir sazdelicesinin yuvasını ele geçirmeye çalıştı. Onu takip ederken ormandaki bir patikada fena düştüm."

"Yakaladın mı?"

Kafasını öfkeyle salladı. "Ama yakalayacağım. Tanrı'nın cezası Brenner olduğundan eminim. Arabasını yakınlarda park edilmiş gördüm. Onu bekledim, ama gözükmedi. Belki gizlenip benim oradan ayrılmamı bekledi." Zalimce gülümsedi. "Tekerleklerini patlattım piçin, yani umarım oydu."

"Riske girmişsin ha?"

"Ne yapacak? Beni ihbar mı edecek?" Alaycı bir edayla homurdandı. "Daha sonra Lamb'e gidiyor musun?"

"Belki."

"Öyleyse belki orada görüşürüz."

Arabasıyla uzaklaşırken Land Rover'ın güçlü motorunun saldığı egzoz dumanı havada sis gibi dağılıyordu. Evime doğru yola koyulurken söylediklerini düşündüm. Nesli tükenmekte olan türlerin, özellikle de kuşların satıldığı kârlı bir karaborsa hep vardı. Ama Sally Palmer'da gördüğümüz sakatlama ve Lyn Metcalf'ın kaçırılmasında hayvanların rolü göz önünde tutulursa, bu polisin bilmesi gereken bir şeydi., Ne var ki, iki olayın böyle bir yanı olduğu kamuya açıklanmamış olduğundan Ben'e bundan polise bahsetmesini öneremedim. Dolayısıyla Mackenzie'ye anlatma işi bana kalıyordu. Ben'in arkasından iş çevirme düşüncesi hoşuma gitmiyordu, özellikle de muhtemelen önemli bir şey olmadığı ortaya çıkacakken. Fakat riske atamazdım. Deneyimlerim bana bazen en küçük ayrıntının bile önemli olabileceğini göstermişti.

O sıralar bilmiyordum, ama bu hiç beklemediğim bir yolda kanıtlanmak üzereydi.

15

O gece bir başka kurban daha vardı. Fakat Sally Palmer ile Lyn Metcalf'ın başına gelenlerin sorumlusu olan adamın ellerinde kurban olmadı. En azından, doğrudan değil. Hayır, bu seferki köyü ele geçirmeye başlayan şüphe ve düşmanlığın yarattığı bir kazazedeydi.

James Nolan tamirhanenin arkasındaki çıkmaz sokaktaki minicik bir kulübede yaşıyordu. Hastalarımdan biriydi, civar köylerden birinde bir dükkanda çalışıyordu; çekingenliğinde hem uysal bir mizaç hem de derin bir mutsuzluk saklıydı. Ellili yaşlardaydı, bekardı ve yirmi beş kilo fazlası vardı.

Ayrıca eşcinseldi. Bu onun çok utandığı bir şeydi. Böyle özelliklerin doğaya aykırı sayıldığı Manham gibi hareketsiz ve sıkıcı bir yerde, cinsel macera şansı çok azdı. Dolayısıyla, genç bir adam olarak, civar kasabaların umumi parklarıyla tuvaletlerinde olabildiği kadar tatmin bulmuştu. Bir seferinde yaklaştığı bir adam gizli polis çıkmıştı. Bu rastlantının verdiği utanç, aldığı ertelenmiş cezadan çok daha uzun sürdü. Kaçınılmaz olarak, olayın dedikodusu köye sızdı. Zaten gülünçlükle damgalanmış olan James Nolan şimdi çok daha fesat bir şey olarak da görülüyordu. Aykırılığının gerçek doğası asla tartışılmaz ve hattâ muhtemelen bilinmezken, söylentisi onu damgalamaya yetti. Küçük toplumlarda görüldüğü üzere ona da bir rol biçildi ve köyün paryası haline geldi, çocukların yaklaşmayın diye uyarıldıkları sapık. Ve Nolan kendini daha da tecrit ederek bu imajına uygun yaşadı. Köyün içinde bir hayalet gibi dolaştı, çok az insanla konuştu, sadece fark edilmemeyi istedi. Manham'ın büyük çoğunluğu onu hoş görmekten ziyade görmezden gelmeye memnuniyetle razı oldu.

Şimdiye kadar.

Olay gerçekleştiğinde, bir bakıma neredeyse rahatladı. Sally Palmer'ın cesedi bulunduğundan beri korku içinde yaşıyordu; günah keçisi seçerken aklın devreden çıktığını biliyordu. Akşamları işten dönerken hızlı hızlı kulübesine gidiyor, görünmezliğinin her zamanki gibi onu yine koruyacağını umarak kendini içeri kapatıyordu. Ne var ki, o cumartesi gecesi koruyamadı.

Kapısı yumruklanmaya başladığında saat on biri geçmişti. Televizyonu kapamış, yatmaya hazırlanıyordu. Perdeleri kapalıydı, bir süre koltuğunda oturup, kapıdaki her kimse gitmesi için dua etti. Ama gitmediler. Alay ederek ona adıyla seslenen ve ilk başta gülüşen sarhoş birkaç kişiydiler. Sonra bağrışmalar öfkeli hale geldi, kapıya vuruşları şiddetlendi.

Yüklendikleri kapı yerinden oynuyor, sarsılıyordu; o zaman Nolan telefona göz attı, pes etmek üzereydi, polisi arayacaktı. Ama hayatı boyunca dikkatleri üstüne çekmeme çabası onu engelledi. Ziyaretçiler taktik değiştirip, açmazsa kapıyı kıracakları tehdidini savurduklarında, her zaman yapmış olduğu şeyi yaptı.

Kendisine söyleneni yaptı.

Çelik halkaların kendisini koruyacağına güvenerek, zinciri kapının üstünde bırakıp kapıyı araladı. Diğer her şey gibi o da olmadı. Yeni bir saldırıyla kapı çerçevesiyle birlikte parçalandı; adamlar dalga dalga evine girerlerken Nolan devrilip hole düştü.

Daha sonra, yüzlerine bakmadığını söyleyerek saldırganların hiçbirini tanımadığını iddia etti. Yüzlerine bakmış olsun ya da olmasın, ben saldırganları tanımadığına inanmakta zorlanıyorum. Hiç değilse daha önce gördüğü insanlar olmalıydılar; belki genç olanlarının ebeveynleri ya da büyük ebeveynleriyle birlikte büyümüştü. Onu dövüp tekmelediler, ardından evini enkaza çevirmeye koyuldular. Parçalayabildikleri her şeyi parçaladıktan sonra, tekrar Nolan'a yöneldiler, bu kez onu bayıltana kadar durmadılar. O ölmeden durmaları öldüğünü zannetmelerinden kaynaklanmış olabilir. Zaten öyle ağır yaralanmıştı ki, nasılsa ölecek diye bırakıp gitseler de olurdu.

Telefonumun çalması onlar gittikten bir zaman sonraymış. El yordamıyla telefonu aradım, hâlâ yarı uykuda gibiydim ve bana birinin yaralandığını fısıldayan sesi tanıyamadım. Hâlâ uyanmaya çalışırken, arayan kişi hangi eve gitmem gerektiğini söyleyip telefonu kapadı. Bir iki saniye sersem sersem ahizeye baktıktan sonra, kendimi toparlayıp ambulans çağırdım. Yanlış alarm olma olasılığı her zaman vardı, ama bu eşek şakasına benzemiyordu. Ayrıca, ambulansın gelmesi bayağı zaman alırdı.

Nolan'ın evine giderken köy meydanındaki polis treylerinde durdum. Günde

yirmi dört saat görevli bulunduruyorlardı ve Nolan'ın evine tek başına gitme fikri hiç de hoşuma gitmiyordu. Ama hataymış. Acil servisin arandığı haberi onlara ulaşmadığından, açıklama yapacağım diye çok değerli zamanı kaybettim. Birisi benimle gelmeyi kabul ettiği sırada, keşke tek başıma gitseydim diye düşünüyordum.

Nolan'ın yaşadığı çıkmaz sokak karanlıktı. Hangisinin onun evi olduğunu anlamak kolaydı, çünkü ön kapı ardına dek açıktı. Polisle birlikte oraya yaklaşırken bitişik evlere baktım. Hiç yaşam belirtisi yoktu, ama yine de seyredildiğimiz hissini yaşadım.

Nolan'ı evinin enkazında, saldırganların bıraktığı yerde bulduk. İlkyardım uygulayıp onu güvenli pozisyona getirdikten sonra ambulansı beklemekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bilinci gelip gidiyordu, o yüzden sağlık görevlileri gelene kadar onunla konuştum. Bilincinin yerine geldiği bir an ona neler olduğunu sordum. Ama o sadece tekrar gözlerini kapayarak soruyu duymazlıktan geldi.

Sedyeyle ambulansa taşınırken, ambulansla birlikte gelmiş olan polis memurlarından biri niçin acil servisin değil de benim arandığımı sordu. Bilmediğimi söyledim, ama bu aslında doğru değildi. Çevredeki evlerin pencerelerinden yansıyan yanıp sönen mavi ışıklara baktım. Rahatsız edici bir şey olduğu halde, pencerelerde kimse görünmüyordu ve neler olduğunu görmek için evinden çıkıp gelen kimse de yoktu. Ama insanların seyrettiğini biliyordum. Tıpkı önce Nolan'ın kapısına yüklenildiğini ve sonra kendisine saldırıldığını uzaktan seyrettikleri ya da o esnada başka tarafa baktıkları gibi. Birilerinin vicdanı sızlamış olabilirdi, ama bu, saldırıyı durdurmaya çalışmak ya da yabancıları işe karıştırmak için yeterli olmamıştı. Bu köyün meselesiydi. Bir yabancı sayılabilecek beni aramaksa bir tavizdi. Tanık olmayacaktı, emindim, tıpkı hiç kimsenin o isimsiz aramayı yaptığını asla kabul etmeyeceği gibi. Hattâ sonradan su yüzüne çıktı ki, o arama köyün tek telefon kulübesinden yapılmıştı, o yüzden arayanın izini sürmek imkânsızdı. Ambulans uzaklaşırken boş pencerelere ve kapalı kapılara bakınca, onlara doğru bağırıp çağırmak istedim. Ama ne diye bağıracaktım ya da bunun ne faydası olacaktı bilemedim.

Bunun yerine, eve gidip gecenin kalan kısmında uyumaya çalıştım.

Ertesi sabah tatsız ve huzursuz uyandım. Gidip bir gazete aldım ve koyu bir

kahveyle birlikte bahçeye çıktım. Büyük hafta sonu haberi bir tren kazasıydı, buna karşılık Manham'da ikinci bir cesedin bulunması ancak iç sayfalarda bir iki paragrafi hak etmişti. Palmer cinayetiyle bağlantısız olduğu, sadece rastlantı değeri taşıdığı için ondan tuhaf bir durum olarak söz ediliyordu.

Önceki gün bütün bir öğleden sonrayla akşamın bir kısmını genç adamın cesedi üzerinde çalışarak geçirmiştim. Ölümden sonra geçen zamanı doğru tahmin edebilmek için toprak örneklerinde adiposir testlerinin sonuçlarının beklenmesi gerekiyordu; herhangi bir sürpriz olacağını sanmıyordum, iyi haber -böyle denebilirse tabii- kurbanın adını koymanın çok zor olmamasıydı. Dişleri bozulmamıştı, dolguları duruyordu, böylece şansın da yardımıyla diş kayıtlarında bir eşleşmeyle kurbanın kimliği öğrenilecekti. Ayrıca sol kaval kemiğinde eski bir kırık saptadım. İncik kemiği uzun zaman önce iyileşmişti, ama kimliğini saptamakta yardımı dokunacak başka bir özellikti.

Bunların dışında, bütün yapabildiğim daha önce Mackenzie'ye söylediğim şeyi doğrulamak olmuştu. Mezardaki kişi kunt ve ağır bir cisimle kafatası kırılmış, onlu yaşların sonlarıyla yirmilerin başları arasında olan beyaz, genç bir erkekti. Kemikte oluşan deliklerin yuvarlaklığına ve etraflarında ışın gibi yayılan kırıklar olmasına bakılırsa, kullanılan cisim muhtemelen büyük bir çekiç ya da tokmaktı. Hasarın konumu ve miktarı maktule arkadan defalarca vurulduğunu gösteriyordu. Onu öldürenin bu darbeler olduğunu bu kadar zaman sonra net olarak söylemek olanaksızdı, ama benim tahminim bu yöndeydi. Böyle bir yaralanma neredeyse anında öldürürdü. Ayrıca ona daha önceden başka neler olmuş olabileceğini artık bilmenin hiç yolu yoktu, ama en azından kemikleri başka bir şiddet belirtisi taşımıyordu.

Bu ölümün Manham'da şu an yaşananlarla bir ilgisi olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktu. Katilimiz erkekleri değil, kadınları hedef seçiyordu ve her ne kadar kalıntılardan kimlik saptanana kadar kesin olarak bilemesek de, bu kurbanın yöre insanı olduğu şüpheliydi. Köy bütün bu zaman boyunca ortadan kaybolmanın gizleneceği kadar büyük değildi. Daha önemlisi, cinayet Sally Palmer'ınkiyle hiçbir benzerlik taşımıyordu. Onun cesedi açıkta bırakılmış, gömülmemişti ve öfkeden veya kimliğini gizlemek amacıyla yüz kemikleri parçalanmıştı, oysa genç adamınkilere hiç dokunulmamıştı. En mantıklı senaryo hem maktulün hem de katilinin başka bir yerden oldukları ve katilin cesetten kurtulmak için onu vahşi doğaya atmış olduğuydu.

Buna rağmen, cesedin boyun omurlarında bıçak izi olmadığından emin olmak için, mazur gösterebileceğimden daha fazla zaman harcamıştım. Belki bir hafta öncesine kadar Manham'la ilgili göze çarpan tek şey onun tecrit haliydi. Şimdiyse biri yakınlarda, biri daha öncesine ait iki cinayet söz konusuydu ve genç bir kadın da kayıptı. Bir çözülme yaşandığı hissini duymamak güçtü. Eğer köy ancak şimdi sırlarını açmaya başlıyorsa, sırlar tükenene kadar toprağın altından daha başka nelerin çıkabileceğini kestiremezdiniz.

Bu rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Diğer sayfalarına da şöyle bir göz gezdirdikten sonra gazeteyi masaya attım ve kahvemi bitirdim. Duş zamanıydı, sonra da pazar öğle yemeği için Henry'ye gitmem gerekiyordu.

Ondan sonra Jenny'yi göreceğimi düşünmek beni hem geriyor hem de heyecanlandırıyordu. Ve biraz da suçluluk duygusu yaşıyordum, çünkü Henry'ye bundan bahsetme fırsatım olmamıştı. Sandalı ödünç almamıza aldırmazdı, ama benim bütün öğleden sonra kendisiyle kalmamı beklediğini biliyordum ve onu bırakıp kaçmak zorunda kalacağım için kendimi kötü hissediyordum. Belki de ikisinden birinin takvimini değiştirmeliydim. Ama Henry'yi yüzüstü bırakmak istemiyordum, ayrıca bir daha sandalı ne zaman alabilirdim hiçbir fikrim yoktu. Beklemek istemiyordum.

Niçin beklemeyesin ki? diye çınladı alaycı bir ses kafamın içinde. *Jenny'yi tekrar görmek için gerçekten bu kadar hevesli misin?* Ama bu benim düşünmeyi tercih ettiğim bir şey değildi. Bu yüzden, soruyu yanıt bekler halde bırakarak kalkıp duş almaya gittim.

Henry'nin evine ulaştığım sırada gerilimden kaynaklanan, rahat vermeyen bir baş ağrısı peyda olmuştu. Ama eve doğru yürürken aldığım biftek kokusunun güzelliğini algılayamayacağım kadar da kötü değildi. Her zamanki gibi, kapıyı çalmayıp içeri girerken sadece seslendim.

"Buraya gel," diye karşılık verdi Henry'nin sesi mutfaktan.

Kapı açık olduğu halde mutfak çok sıcaktı, açık kapıdan arka taraftaki gözlerden uzak çimenlik görünüyordu. Henry bir kapta Yorkshire pudingi için hamur çırpıyordu, elinin yakınında boş bir şarap kadehi vardı. Belki bu kadar

sıcak bir öğleden sonrası için ideal yemek değildi, ama konu pazar öğle yemekleriyse Henry bir gelenekçiydi.

"Neredeyse hazır," dedi hamuru kaşıkla fırın tepsisine aktarırken. Kızgın yağ tıslayıp cızırdadı. "Bunlar pişer pişmez yemeğe geçebiliriz."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bize biraz şarap koysana. Ben ucuzuna başladım bile, ama istersen şurada daha iyisi var, havalansın diye açmıştım. Şimdiye kadar kendine gelmiştir. Yoksa bira mı tercih ederdin?"

"Şarap iyi."

Fırına yaklaşıp kapağını açtı, birden üfüren sıcaklık yüzünden biraz geri çekildi, sonra tepsiyi yerleştirdi. Çok sık yemek yapmazdı, yemekleriyle Janice'in ilgilenmesinden genellikle çok memnundu, ama ne zaman yemek yapsa ne kadar becerikli olduğunu görüp etkilenirdim. Onun yerinde ben olsam başa çıkabilir miydim diye merak ettim. Ama zaten başka şansı var mıydı ki? Üstelik Henry öylece pes edecek tipte biri değildi.

"İşte bu kadar," dedi fırının kapağını çarparak kaparken. "Yirmi dakika daha ve sonra işimiz bitiyor. Hay Allah, dostum, şarap koymadın mı hâlâ?"

"Şimdi geliyorum." Bir çekmecenin içine bakıyordum. "Aspirin gibi bir şeyin var mı? Başım ağrımaya başlıyor?"

"Orada yoksa, ilaç dolabından bir şey bulman gerekecek."

Çekmecede boş bir parasetamol kutusundan başka bir şey bulamadım. Koridordan geçip Henry'nin çalışma odasına gittim; eski odasını benim almamdan bu yana burası aynı zamanda muayenehanesiydi de. Henry'nin özel eşyalarının çoğunun yanı sıra, ilaçları da bu odada bulunduruyorduk. Henry hiçbir şeyi atmayıp saklayanlardandı; önceki doktordan kalan her tür antika tozu, şişeleri, tıp aletlerini saklamıştı. Bunları elinde tutmakla muhtemelen sağlık mevzuatının birçok maddesini çiğniyordu, ama Henry'nin formalitelere ve bürokrasiye pek saygısı yoktu.

Victoria tarzı şık, camlı kitaplıktaki koleksiyonu toz tutmuştu; sevimsiz çelik ilaç dolabı ile içinde aşılarımızı tuttuğumuz küçük buzdolabı, kitaplıkla tam bir tezat oluşturuyordu. Bu ikisi, Henry'nin onları çerçeveli fotoğraflarla kamufle etme yönündeki başarısız çabasına rağmen, güzel ahşap ve deri mobilyalar arasında tamamen uygunsuz kaçıyordu. Geçen yıl çekilmiş bir fotoğrafta ikimiz sandaldaydık, ama geri kalan çoğu resimde kendisi ve karısı Diana vardı. Dolabın en yüksek yerine düğünlerinde çekilmiş bir resmi yerleştirmişti; o zamanlar, kendilerini bekleyen kaderden habersiz, fotoğraf makinesine mutlulukla gülümseyen genç ve çekici bir çiftti onlar.

Masanın yanında, köşede tozlanmaya terk edilmiş bir çift bastona baktım. Buraya ilk geldiğimde Henry hâlâ bunları kullanmayı deniyordu. Büyük bir mücadeleyle bir iki adım atarken oflayıp pufladığını işitirdim. "O alçaklara yanıldıklarını göstereceğim," demişti birçok defalar. Ama hiç gösteremedi ve zamanla çabalamayı kesti.

İnsanın narinliğini hatırlatan bastonlardan gözlerimi ayırıp dolabın kilidini açtım. Kutuların arasında didik didik arandıktan sonra biraz parasetamol buldum, ardından dolabı kilitleyip mutfağa geri döndüm.

"Olmak üzere," diye homurdandı Henry ben geri gelirken. "Çabuk koy şu lanet şarabı. Bu iş insanı susatıyor." Kendini yelpazelerken açık kapıya doğru ilerledi. "Gel gidip birazcık serinleyelim."

"Dışarıda mı yiyeceğiz?"

"Kabalaşma. Ben Avustralyalıya mı benziyorum? Hem şişeyi de yanında getir. Bordeaux'yu diyorum, ucuz olanı değil."

Parasetamolü suyla yuttum, sonra bana söyleneni yaptım. Bahçeye fazla titizlenilmemişti, ama bakımlıydı. Henry hevesli bir bahçıvandı ve artık bahçeyle kendisinin ilgilenememesi onun için bir başka hayal kırıklığı kaynağıydı. Bir sarı salkımın gölgesi altına konmuş eski dövme demir masayla sandalyelerin olduğu yere gittik. Söğüt dallarından örme çitin ötesinde, ışıl ışıl göl insana serinlik yanılsaması yaşatıyordu. Birer kadeh şarap doldurdum.

"Şerefe," dedim kadehimi kaldırarak.

"Sağlığa." Yakut renkli sıvıyı önce kadehte döndürdü, ardından eleştirel bir biçimde kokladı. Nihayet bir yudum aldı. "Hımm. Fena değil."

"Buradaki süpermarketten mi aldın?"

"Köylü," diyerek dudak büktü. Bir yudum daha aldı, tadını çıkardı ve kadehi masaya bıraktı. "Ee, hadi. Çıkar ağzından baklayı. Geçen akşamki yemek nasıldı?"

"Aslında mangaldı. Bahçede. Severdin."

"Açık havada yemek cuma akşamlarına uygundur. Pazar öğle yemeklerininse değerini bilmek gerekir. Soruma cevap vermedin."

"İyiydi, teşekkürler."

Bir kaşını kaldırdı. "İyi mi? Bu kadar mı?"

"Başka ne diyebilirim? Ben eğlendim."

"Biraz çekingenlik mi seziyorum?" Bana sırıtarak baktı.

"Ağzından lafı kerpetenle alacağım anlaşılan. Bak ne diyeceğim, hadi öğleden sonra sandalla açılalım, bana her şeyi anlat. Pek rüzgar yok, ama kürek çekerek öğlen yediklerimizi eritebiliriz."

Utançtan yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Ama istemiyorsan bir şey diyemem tabii," dedi, gülümsemesi silinmişti.

"İstememekten değil. Sadece... Şey, Jenny'ye onu sandalla gezdireceğimi söylemiştim."

"Ah." Şaşkınlığını gizleyememişti.

"Özür dilerim. Daha önce söylemeliydim."

Ama Henry kendine hakim olmuştu, hayal kırıklığını bir sırıtışın arkasına gizliyordu. "Özür dilemen gereksiz! İyi etmişsin!"

"İstediğin zaman... "

Daha ben tamamlayamadan önerimi bir el hareketiyle önledi. "Böyle güneşli bir öğleden sonra, benim gibi bir eski kafalıdansa güzel bir kızla çıkman çok daha iyi."

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Başka zaman yaparız. Hoşlandığın biriyle karşılaşmana sevindim."

"Çok önemli bir şey değil, gerçekten."

"Ah, hadi oradan David, eğlenmeye başlamanın vakti geldi de geçiyor bile! Mazeret bulmana gerek yok."

"Bulmuyorum, ben sadece..." Sesim giderek alçaldı, söyleyecek sözüm yoktu.

Henry şimdi son derece ciddiydi. "Bırak tahmin edeyim; suçluluk hissediyorsun."

Başımla onayladım, konuşabilecek gibi değildim.

"Ne kadar olmuştu? Üç yıl mı?"

"Neredeyse dört."

"Benimki de neredeyse beş yıl. Ve biliyor musun? Bu süre yeterince uzun. Ölenleri geri getiremeyeceğine göre, yaşama işine elinden geldiğince devam edebilirsin. Diana öldüğünde... Şey, sana anlatmama gerek yok." Gülümsemeye çalıştı. "Ben niye hayatta kaldım da o öldü anlayamamıştım. Aslında, kazadan sonra uzun zaman boyunca... "

Sustu ve uzaklara, göle baktı. Ama söylemek üzere olduğu şey her neyse fikrini değiştirmişti.

"Neyse, bu başka bir hikâye." Şarabına uzandı. "Konuyu değiştireyim; dün gece biraz heyecan yaşanmış anladığım kadarıyla."

Köyde Henry'nin duymadığı pek bir şey olmuyordu. "Öyle diyebilirsin. Birkaç

komşusu James Nolan'ı ziyaret etmiş."

"O nasıl?"

"İyi değil." Sabah hastaneyi aramıştım. "Fena dövmüşler. Bir iki hafta hastanede kalacak."

"Sanırım kimse bir şey görmemiş?"

"Görünüşe göre, hayır."

Kaim kaşları tiksintiyle çatıldı. "Hayvanlar, hepsi hayvan. Lanet hayvanlar. Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Ve duyduğum kadarıyla Manham'ın dedikodu kazanıyla senin de başın derde girmiş, doğru mu?"

Şimdiye dek hakkımda söylenenleri işitmiş olacağını bilmem gerekirdi. "En azından ben şimdiye kadar dayak yemedim."

"Ben olsam bunu yüksek sesle söylemezdim henüz. Nasıl bir hal alacağı konusunda seni uyardım. Sırf Manham'ın doktorusun diye sana ayrıcalık yapmayacaklar."

Yine karamsarlığa kapılmaya başladığını görebiliyordum. "Hadi ama Henry... "

"İnan bana, burayı senden daha iyi tanıyorum. Iş ciddileştiğinde insanlar Nolan'a yaptıkları gibi senin de aleyhine dönecekler. Geçmişte onlar için neler yaptığının hiç önemi yok. Minnettarlık mı? Bu lanet yerde hiç bekleme!" Şarabından bir yudumu mideye indiriverdi; öfkesinden tadına varmak aklına gelmemişti. "Bazen ne uğraşıyoruz ki diyorum."

"Ciddi değilsin."

"Değil miyim?" Düşünceli bir tavırla şarabına gözlerini dikmişti. Ben buraya gelmeden önce başından neler geçtiğini merak ettim. "Hayır, belki de değilim. Ama zaman zaman ikimizin de burada ne yaptığını merak ettiğim oluyor, gerçekten ediyorum. Sen hiç kendine ne anlamı var diye sormuyor musun?"

"Biz doktoruz. Başka ne anlam arayacağız ki?"

"Evet, evet, biliyorum," dedi asabi bir şekilde. "Fakat aslında ne *faydamız* oluyor? Dürüstçe söyleyebilir misin bana, zamanını boşa harcadığını hiç düşünmüyor musun? Eski bir enkazı hayatta tutmaya çalıştığını, sırf onun hatırı için? Bütün yaptığımız kaçınılmazı ertelemek."

Ona kaygıyla baktım, yorgunluğu dikkatimi çekti. İlk kez, yaşlanma belirtileri gösterdiğini görüyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Kuru bir tonda kıkırdadı. "Bana aldırma, bugün karamsar hissediyorum, o kadar. Ya da her zamankinden de daha karamsar." Şişeye uzandı. "Bütün bu mesele beni de etkiliyor herhalde. Birer kadeh daha içelim, sonra o kadar gizemli olan bütün hafta ne işler çevirdiğini anlatabilirsin bana."

Bu dört gözle beklediğim bir şey olmasa da, hiç değilse konunun değişmesine memnundum. Henry ona Manham'a gelmeden önceki kariyerimle ilgili gerçeği anlatırken ilk başta meraklı bir şekilde dinliyordu, sonra Mackenzie'ye nasıl yardımcı olduğumu ayrıntısıyla anlatırken kulaklarına inanamadı.

Konuşmam bittiğinde kafasını ağır ağır iki yana sallıyordu. "Pekala, sanırım şu an ilk aklıma gelen 'sürpriz at' deyimi."

"Özür dilerim. Biliyorum, sana daha önce anlatmalıydım, ama bu haftaya kadar geçmiş tamamen tarih oldu sanıyordum."

"Özür dilemene gerek yok," dedi. Ama bozulduğunu anlayabiliyordum. En kötü zamanımda beni işe almıştı, şimdi de karşılık olarak ona hiç de açık davranmadığımı öğreniyordu. Bütün o zaman boyunca, benim antropologluk deneyimimin tamamen akademik olduğuna inanmasına izin vermiştim. Aslında yalan söylemiş olmasam da, bu yaptığım, güveninin karşılığını ödemek de sayılmazdı.

"Eğer işi bırakmamı istersen bırakırım," diye önerdim.

"İşi bırakmak mı? Saçmalama!" Bana baktı. "Tabii sen burada çalışma konusunu bir kez daha düşünmek istemezsen?"

"Hayır, kesinlikle yok öyle bir şey. İlk başta polisin işine karışmak istemedim. Senden kasten saklıyor da değildim. Sadece ne yaptığımı düşünmek istemiyordum."

"Elbette, bunu anlayabiliyorum. Biraz sürpriz oldu, o kadar. Kariyerinin bu kadar... elit olduğunu hiç bilmiyordum." Düşünceli bir edayla göle bakıyordu. "Sana gıpta ediyorum. Psikolojiyi meslek edinmediğim için her zaman pişmanlık duydum. Bir zamanlar hevesim vardı, bilirsin. Belli ki işe yaramamış. Çok fazla ekstra eğitim gerekiyordu. Diana'yla evlenmek ve pratisyen hekim olup bir an önce para kazanmak istedim. Bu o zamanlar bana yeterince göz kamaştırıcı gelmişti."

"Benim yaptığım işte göz kamaştırıcı hiçbir şey yok."

"Heyecan verici diyelim o zaman." Bana kurnazca baktı. "Sakın inkar etme. Geçen hafta sende bariz bir değişim vardı. Mangaldan önce bile." Kısa bir kahkaha attı, cebinde piposunu arayıp çıkardı. "Şöyle ya da böyle, felaket bir haftaydı. Bu ikinci cesedin kim olabileceğine dair haber var mı?"

"Henüz yok. Ama umarım diş kayıtlarından kimlik saptanabilecek."

Kafasını iki yana salladı, piposunu doldurup yaktı. "Bütün o yıllar boyunca bir yerde yaşıyorsun ve sonra..." içine çekildiği ruh halinden kurtulmak istercesine silkindi. "Şey, gidip yemek ne âlemde baksam iyi olur. Yorkshire pudinglerini yakmadan da hayat yeterince zalim."

Ondan sonraki sohbetimizde hafif konuları seçtik. Ama Henry yemeğin sonunda yorgun görünüyordu. Son birkaç gündür benim iş yükümün büyük kısmını da üstlendiği aklıma geldi. Bulaşıkları yıkamakta ısrar ettim, ama Henry kesinlikle kabul etmedi.

"Ben iyiyim, gerçekten. Zaten çoğu bulaşık makinesine girecek. İyisi mi sen git de arkadaşınla buluş."

"Daha çok zaman var."

"Eğer ısrar edersen, yardım etmek zorunda kalacağım. Ve açıkçası, şu an yapmak istediğim şey şarabın kalanını kadehime doldurmak ve belki biraz

şekerleme yapmak."

Bana şakadan ciddi bir ifadeyle bakarak, "Ee," dedi, "pazar öğleden sonramı gerçekten mahvetmek istiyor musun?"

Jenny'yle Lamb'de buluşmak için sözleşmiştik. Orası tarafsız bölgeydi, oysa yine evine gitseydim görüşmemiz fazlasıyla randevu gibi olacaktı. Hâlâ kendi kendime, sadece sandalla gezeceğiz demeye çalışıyordum. Bir sürü cinsel oyunun yer aldığı yemeğe çıkmak gibi olmayacaktı. Yanlış sinyaller alma veya verme kaygısı yaşanmayacaktı. Hiçbir zorluğu yok aslında.

Hislerim tahminimin tersini söylüyordu.

Yemekte çok fazla şarap içmemeye dikkat etmiştim ve şimdi her ne kadar canım daha sert bir şey istese de portakal suyunda karar kıldım. Bara girerken her zamanki baş selamlarıyla karşılaştım. Hiçbirinden bir anlam çıkaramadım, ama Carl Brenner'ın orada olmadığını görmekten memnundum.

İçeceğimi alıp dışarı çıktım ve birahanenin önündeki duvara yaslandım. Gerginlikten portakal suyunu neredeyse anında bitirdim. İki dakikada bir saatime baktığımı fark ettim. Bir daha bakmamaya karar verip kafamı kaldırdığımda bir arabanın yaklaştığını gördüm. Eski bir Miniydi; bir an sonra da direksiyondakinin Jenny olduğunu gördüm. Park edip arabadan çıktı, onu görünce birden içim sevinçle doldu. *Ne oluyor böyle?* diye geçti aklımdan; sonra o yaklaşırken bütün sorular silindi.

"Aylak aylak dolaşmayayım dedim." Güneş gözlüğünü alnına kaldırırken gülümsedi. Ama arabayla gelmesinin nedeninin, artık çoğu kadının mesafe kısa da olsa yalnız yürümek istememesi olduğunu biliyordum. Üstünde şort ve kolsuz, mavi bir bluz vardı. Belli belirsiz bir parfüm kokusu geliyordu, neredeyse hiç yok gibiydi. "Çok beklemedin, değil mi?" diye sordu.

"Daha şimdi geldim." Boş bardağıma bakış attığını gördüm ve omuz silktim, utanmıştım. "Susamıştım. Bir şey içer misin?"

"Fark etmez."

Ne söylense yanlış gibi gelen o gerginlik bölgesine sürüklendiğimizi

hissedebiliyordum. *Karar ver. Şimdi,* dedim kendi kendime, bunun öğleden sonranın geri kalanının havasını belirleyeceğini bilerek.

"Yanımızda götüreceğimiz bir şeyler almama ne dersin?" diye sordum kendim de şaşırarak. Ama söyler söylemez bunun doğru seçim olduğunu anladım.

Jenny'nin gülümsemesi genişledi. "Harika olur."

Ben tekrar birahaneye girip bir şişe şarap alırken o dışarıda bekledi, iki kadeh ve bir tirbuşon ödünç isterken karşılaştığım tuhaf bakışları görmezden gelmeye çalıştım ve bunların gerekeceğini niye daha önce düşünmedim diye kendime kızdım. Ama niye düşünmediğimi biliyordum. Bunu sıradan bir gezintinin ötesinde gösterecek her şeyden kaçınmıştım. Ve Jenny de aynısını yapmış gibi görünüyordu.

Yanına geri döndüğümde, "Bekle," deyip bu sefer o birahaneye girdi. Bir iki dakika sonra elinde gevrek ve çerez paketlerini sallayarak geri geldi. "Acıkırsak kıtırdatırız." Sırıtıyordu.

Ondan sonra gerginlik ortadan kayboldu. Arabasını meydanda bırakarak geri dönüp göle yürüdük. Mendireğe Henry'nin bahçesinden geçerek gidebilirdik, ama onu rahatsız etmek yerine çok az kullanılan bir patikayı takip ederek evin etrafından dolaşmayı yeğledik. Sandal durgun suda hareketsizdi. Binerken havada en ufak esinti yoktu.

"Bugün çok fazla açılmayı becerebileceğimizi sanmıyorum," dedim.

"Önemli değil. Sadece suyun üzerinde olmak bile güzel."

Yelkenle hiç uğraşmadan kürekleri elime aldım ve yola çıktık. Suyun yüzeyi güneşte cam gibiydi, o kadar parlaktı ki insanın gözlerini acıtıyordu. Ortamdaki tek ses, suya batıp çıkan küreklerin melodik şıpırtısıydı. Jenny yüzü bana dönük oturuyordu. Ben kürek çekerken dizlerimiz birbirine sürtünüyordu, ama ikimiz de çekmiyorduk. Karşı kıyıya doğru ilerliyorduk; Jenny elini sandalın kenarından sarkıtmıştı, parmakları arkalarında genişleyen bir iz bırakıyordu.

Karşı kıyıya yaklaştıkça su sığlaştı ve saman rengi sazların oluşturduğu sık

öbekler yüzünden bölge yer yer geçilmez hale geldi. Sazların arasından yüzeye çıkmış alçak bir kara parçasının kıyılarından yaşlı salkım söğütlerin saçak saçak dalları taşıyordu. Sandalı bir ağacın gövdesine gevşekçe bağladım, dalların altına ağır ağır sürüklendik. Güneş ışığı yapraklar arasından benek benek görünüyor, yeşil renklerini yarı saydam bir hale bürüyordu.

"Ne kadar güzel!" diye haykırdı Jenny.

"Etrafa bir bakmak ister misin?"

Tereddüt etti. "Çıtkırıldım görünmek istemem ama güvenli mi sence? Yani şu tuzaklar filan."

"Kimsenin bu kadar zahmete gireceğini sanmam. Buraya artık gelen giden yok, o yüzden pek bir anlamı olmazdı."

Şarabı biraz soğusun diye gölün içine bırakıp keşfe çıktık. Yüzeye çıkan bu kara parçasının bir özelliği yoktu; kıyıyla bağlantısı sazların tıkadığı bir toprak şeritti ve üzerinde kayalarla ağaçlardan başka pek bir şey olmayan bir tümsekten ibaretti. Ortasında damsız ve otlarla sarılmış küçücük bir yapının yıkıntıları vardı.

"Eskiden ev miymiş sence?" diye sordu Jenny, alçak taş girişten geçmek için eğilirken. Ayaklarımızın altında kuru yapraklar çıtırdıyordu. Bu sıcakta bile, nem ve eskilikten kaynaklanan küf kokusu alınıyordu.

"Olabilir. Bütün buralar Manham Binasının arazisiymiş. Bir bakıcının evi filan olabilir."

"Buralarda böyle bir bina olduğunu bilmiyordum."

"Artık yok. İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra yıkılmış."

Elini eski bir şöminenin yosun kaplanmış üst eşiğinden geçirdi. "Bunun gibi yerlerde kimler yaşardı hiç merak etmez misin? Ne tür insanlardı, hayatları nasıldı?"

"Zordu herhalde."

"Ama kendileri de böyle mi düşünüyordu, yoksa onlar için normal miydi? Yani bundan birkaç yüzyıl sonra insanlar bizlerin yaşadığı evlerden geriye kalanlara bakıp, 'Zavallı yaratıklar, bunlarda nasıl yaşamışlar?' diye mi düşünecekler?"

"Çok muhtemel. Hep olan şey."

"Hep bir arkeolog olmak istemişimdir. Yani öğretmen olmadan önce. Bütün o geçmiş hayatlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ve herkes kendi hayatının diğerlerinden önemli olduğunu düşünüyor, tıpkı bizim gibi." Hafifçe titredi ve sıkılgan bir edayla güldü. "Baştan ayağa titretiyor beni. Ama yine de benim için büyüleyici."

Benim geçmiş hayatlarla bağlantımı duymuş mudur acaba diye geçti içimden. Ama benimki kurmaca değildi. "Peki sana engel olan neydi? Yani arkeolog olmanda."

"Yeterince çok istememiş olabilirim sanırım. Böylece onun yerine kendimi bir sınıfta buldum. Yanlış anlama, işimi seviyorum. Ama bazen, bilirsin, insan düşünüyor 'Ya öyle olmasaydı?.. ' diye."

"Hâlâ eğitim alabilirsin."

"Hayır," dedi, eli hâlâ taş üst eşikte geziniyordu. "O ben artık yok."

Söylediği tuhaf gelmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, bilirsin. Belli zamanlarda eline belli şanslar geçer. Dönüm noktaları ya da neyse işte. Kararını verirsin, kendini bir yoldan geçerken bulursun; diğer kararı verirsen, kendini bambaşka bir yerde bulursun." Omzunu silkti. "Arkeoloji benim girmediğim yollardan biriydi."

"ikinci şanslara inanmaz mısın?"

"Onlar ikinci şans değildir, sadece farklı şanslardır. Hayatın, ilk seferinde farklı bir karar almış olduğunda yaşayacağın hayatla asla aynı olmaz." Yüzü bulutlanmıştı. Taştan elini çekti, birdenbire utanmıştı. "Tanrım, neler diyorum. Özür dilerim," deyip güldü.

"Özür dilenecek bir şey yok," dedim, ama o başını eğmiş, girişten çıkıyordu

bile.

Arkasından gittim; yüzeye çıkan karanlık düşünceleri atlatması için ona zaman verdim. Kısa sarı saçlarının altındaki bronzlaşmış ensesi pürüzsüzdü. Bir çizgi üzerinde sıralanan incecik, beyazımsı tüyler ensesinden aşağıya devam edip bluzunun altında kayboluyordu. İçimden onlara dokunmak geldi, kendimi zorlayarak başka tarafa baktım.

Jenny dönüp bana bakarken yine neşeliydi. "Sence şarap yeterince soğumuş mudur?"

"Öğrenmenin tek yolu var."

Sandala geri döndük ve şişeyi gölden çıkardık. "Bu iyi mi? Yoksa su da var," dedim.

"Hayır, şarap mükemmel olur, teşekkürler. İnsülin iğnemi bu sabah yaptım. Bir kadehten bir şey olmaz." Sırıttı. 'Ayrıca yanımda bir doktor var."

Kıyıda, söğüdün altında şarap içtik. Harabeden geldiğimizden beri pek konuşmamıştık, ama rahatsız edici bir sessizlik değildi.

"Şehirde yaşamayı özlediğin oluyor mu?" diye sordu sonunda.

Yakınlarda laboratuvardaki işim için yaptığım yolculukları aklımdan geçirdim. "Yakınlarda olmadı. Senin?"

"Bilmem. Şehirle ilgili bazı şeyleri özlüyorum. Barları, restoranları filan değil de, daha çok şehrin meşguliyetini. Ama köyde yaşamaya da alışıyorum. Sadece yürüyüş hızını değiştirmek gibi bir şey aslında."

"Geri döneceğini düşünüyor musun?"

Bana baktı, sonra gözlerini suya çevirdi. "Bilmiyorum." Bir çimen sapını koparıp dişlerinin arasına aldı. "Tina sana ne kadarını anlattı?"

"Fazla değil. Sadece kötü bir deneyim yaşadığını söyledi, ama ne olduğunu söylemedi."

Gülümsedi; çimen sapını çekip koparırken "Şu bizim Tina," dedi kuru bir sesle, ama sesinde garez yoktu. Daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğine karar versin diye bekledim.

"Saldırıya uğradım," dedi bir süre sonra, gözleri çimenlerdeydi. "Yaklaşık on sekiz ay önce. Birkaç arkadaşla dışarıdaydım ve eve dönmek için bir taksi çevirdim. Öyle yapılır ya. Sokaklar güvenli değil filan. Birisinin doğum günüydü, biraz fazla içmiştim. Uyuyakalmışım, uyandığımda şoför park etmiş, arkaya yanıma geliyordu. Mücadele etmeye başladığımda bana vurmaya başladı. Öldürmekle tehdit etti ve sonra..."

Sesi titremeye başladı. Bir süre sustu, sonra kontrolü sağlayıp devam etti.

"Aslında bana tecavüz etmedi. Yakınlarda insanların seslerini işittim. Boş bir otoparka park etmişti ve bir grup insan da kestirme diye oradan geçiyordu. Tamamen şans eseri aslında. Bunun üzerine bağırıp camı tekmelemeye başladım. Şoför paniğe kapıldı, beni arabadan attı ve gaza basıp gitti. Polis şanslı olduğumu söyledi. Ve haklıydılar. Birkaç kesik ve çürükle kurtulmuştum, çok daha kötüsü olabilirdi. Ama kendimi şanslı hissetmiyordum. Sadece korkmuş hissediyordum."

"Onu yakaladılar mı?"

Hayır anlamında kafasını salladı. "Onlara tam tarifini veremedim, kimse plakasını alamadan da uzaklaşmıştı. Taksi şirketinin ismini bile bilmiyordum, çünkü sokaktan çevirmiştim. Yani hâlâ dışarılarda bir yerlerde."

Çimen yaprağını bir fiskeyle suya attı. Suyun üzerinde yüzen yaprak neredeyse iz bile bırakmıyordu.

"Öyle bir hale geldi ki, dışarı çıkmaya korkuyordum. Onu yeniden görmekten değildi korkum, sadece... her şeydendi. Hiç sebep yokken böyle bir şey bir kez olmuşsa, yine olabilir gibi geliyordu. Her zaman. Ve böylece şehirden ayrılmaya karar verdim. Gidip güzel ve güvenli bir yerde yaşayacaktım. Bu iş ilanını gördüm ve kendimi burada buldum." Çarpık bir gülüşle gülümsedi, "iyi hamle, ha?"

"Bunu yapmana sevindim."

Sözcükler ben fark etmeden çıkmıştı ağzımdan. Gözlerimi hemen göle çevirdim, Jenny'den başka bir yere. *Aptal!* Hiddetlenmiştim. Ne *halt etmeye öyle dedin?*

ikimiz de konuşmuyorduk. Döndüğümde bana baktığını gördüm. Bana tereddütle gülümsedi.

"Gevrek ister misin?" diye sordu.

Tuhaf halimiz geçmişti. Rahatladım, şaraba uzandım.

Sonraki günlerde, fırtına öncesi mavi gökyüzünün son ışıltısı olarak bu öğleden sonraya dönüp bakacaktım.

16

Ertesi hafta belirsizlikle geçti. Bastırılmış bir gerginlik, herkesin bir şeyler olacak diye beklediği donuk bir bekleyiş havayı ozon gibi dolduruyordu.

Hiçbir şey olmadı.

İnsanların ruh durumu tıpkı köyün manzarası gibi tekdüze ve dingindi. Hava her zamanki gibi çok sıcak, gökyüzü açıktı, bulutların toplandığına dair en ufak belirti yoktu. Polis soruşturması sonucunda ne şüpheli ne de kurban hakkında bir iz bulunabildi. Derken, öğrenciler yaz tatilinin gelişini kutlamaya başlayınca sokaklar gürültüye boğuldu. Muayenehanede normal çalışma saatlerime geri dönmüştüm. Henry'den randevu almak isteyen hastaların sayısı artmıştı, benim baktığım birçoğunda da ihtiyatlı bir hava vardı, buna rağmen aldırış etmedim. Benim yaşamım artık buydu ve ne olursa olsun Manham benim evimdi. Er ya da geç bu da geçecek ve her şey tekrar normale dönecekti.

Her şeye rağmen kendi kendime böyle dedim.

Ertesi günlerde Jenny'yi düzenli olarak gördüm. Bir akşam arabayla Horning'de bir lokantaya yemeğe gittik, masalarda keten örtülerin ve mumların olduğu, şarap listesinin kırmızı ile beyaz arasındaki seçimden ibaret olmadığı bir yere. Henüz tanışmış gibi değil de, birbirimizi yıllardır tanıyor gibiydik. Belki de başımızdan geçenlerin bunda payı vardı. İkimiz de yaşamın birçok insana yabancı bir ülke gibi gelecek bir yanını deneyimlemiş, her günkü yaşamı trajediden ayıran çizginin ne kadar ince olduğunu keşfetmiştik. Bu bilgi çoğunlukla söylenmeyen, ama yine de orada olan özel bir dil gibi bizi birbirimize bağlıyordu. Ona geçmişimi, Kara ile Alice'i ve Mackenzie için yaptığım adli tıp işini anlatmak doğal geldi. Yorum yapmadan dinledi; bitirdiğimde hafifçe elime dokundu. "Doğrusunu yapıyorsun bence," dediği sırada eli hâlâ elimin üstündeydi, ama sonra hızla çekti. Ardından, gerginlik veya utanma olmadan başka şeylerden konuşmaya başladık.

Yalnızca geri dönüş yolunda bir gerginlik yaşadık. Manham'a yaklaştıkça Jenny içine kapandı. Kolayca yaptığımız sohbet önce yapmacıklı hale geldi, sonra

tamamen kesildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum evinin önüne arabayı çekerken.

Başını evet demesine salladı, ama çok hızlı bir şekilde. Arabanın kapısını açarken süratle, "Pekala, iyi geceler," dedi. Ama çıkmadan tereddüt edip durdu.

"Bak, özür dilerim, ben sadece... Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum."

Uyuşmuş bir şekilde kafamı salladım.

"Hayır, öyle demek istemiyorum... İstemediğimden değil... " Derin bir nefes aldı. "Henüz değil sadece, tamam mı?" Bana belli belirsiz gülümsedi. "Henüz değil."

Ben daha cevap veremeden arabanın içine eğildi ve dudaklarını hafifçe dokundurarak beni öptü, sonra aceleyle evine girdi. Nefessiz kalmış gibi hissediyordum, aynı anda hem sevinç hem de suçluluk duyuyordum.

Ama söylediklerinin aklımda kalmasının başka bir nedeni daha vardı. *Henüz değil*. Bu Lyn'i rüyasında görüp görmediğini sorduğumda Linda Yates'in verdiği cevaptı. Bütün köyün bir şeyin olmasını beklediği o sakin evre sırasında bir öğleden sonra onu yine gördüm. Caddede hızla ilerliyordu, yüzünde endişe vardı ve birkaç metre yakınıma gelene kadar beni fark etmedi. Fark ettiğinde zınk diye durdu.

"Merhaba Linda. Oğlanlar nasıl?"

"İyiler." Yoluma devam etmek üzereydim, ama arkamdan seslendi. "Dr. Hunter..."

Bekledim. Kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafa hızla göz attı. "Polis... onlara hâlâ yardım ediyor musunuz? Öyle demiştiniz ya?"

"Bazen."

"Bir şey buldular mı?" diye soruverdi.

"Hadi ama Linda, bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Ama onu henüz bulamadılar, değil mi? Biliyorsun işte. Lyn'i?"

Sorma sebebi her ne idiyse boş bir merak değildi. Gerçekten endişeliydi. "Bildiğim kadarıyla bulamadılar."

Kafasıyla onayladı, ama içi rahatlamış görünmüyordu.

"Niye sordun?" dedim, sebebinden çoktan şüphelenmeye başladığım halde.

"Hiç. Sadece merak ettim," diye mırıldandı, hızla uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Gidişini seyrettim, bu karşılaşmadan rahatsız olmuştum. Haberden çok doğrulama aradığı yönünde huzursuz edici bir izlenim edinmiştim. Ve bana nedeninin açıklanmasına ihtiyacım yoktu, biliyordum. Sally Palmer gibi Lyn Metcalf da nihayet Linda'nın rüyasına girmişti.

Fakat bu düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırdım. Önsezilere inanmaya veya rüyalara -ister Linda'nın rüyalarına, isterse benimkilere- önem atfetmeye başlıyorsam, Manham'da çok uzun süre yaşamışım demekti. Artık boşvermek kolaydı. Son zamanlarda uykularım rahattı, uyanıkken de Jenny'yi ve geleceği düşünüyordum. Uzun zaman yeraltında kaldıktan sonra tekrar yüzeye çıkmış, hava almaya başlamış gibiydim. Olup bitenlere rağmen, bencil bir biçimde, iyimser olmamam zordu.

Derken, ertesi haftanın ortalarında, sakin gidişat bozuldu. Genç adamın cesedi teşhis edildi; diş kayıtlarına göre 22 yaşında bir erkekti. Alan Radcliff beş yıl önce, Kent'te ekoloji bilim dalında doktora öğrencisiyken ortadan kaybolmuş. Manham civarındaki kırsalı araştırmak için bölgede bulunuyormuş. Bir noktada Manham'ın parçası haline gelmiş. Hattâ kimliği açıklanıp fotoğrafi gösterildiğinde birkaç kişi onu hatırladı: iyi görünümlü, çekici bir gülümsemesi olan genç bir adam. Bataklık alanlarda kamp kurduğu birkaç hafta boyunca köyde tanıdık bir yüz haline gelmiş, köyden ayrılana kadar köyün kızları neşeli günler geçirmişler.

Ne var ki, hiçbir yere gitmemiş aslında.

Manham'ın bu yeni gelişmeye tepkisi neredeyse hiç yorum yapmamak oldu. Kurbanın kimliği ve bölgeyle olan bağlantısı artık bilindiğine göre, aşikar olanı dile getirmek gereksizdi: Cesedin yeri rastlantı denerek göz ardı edilemezdi. Köy, geçmişinden gelen bu gerçek iskeletle arasına mesafe koyabilecek durumda değildi.

Bu hiç beklenmedik yeni darbe diğer her şeyin önüne geçti. Ve sonra, daha henüz bu özümsenmeden, çok daha beteri vurdu.

Telefon geldiği sırada öğleden sonra muayenelerine başlamak üzereydim. Mackenzie'yle daha bir gün önce, öğrencinin cesedi teşhis edildiği zaman konuşmuştum ve bu telefonun da onunla ilgili bir şey olduğunu varsaymam gardımı ne kadar düşürdüğümün göstergesiydi. Beni hemen görmesi gerektiğini söylediğinde bile bağlantıyı kuramadım.

"Muayene saatim başlamak üzere," dedim, bir reçeteyi imzalarken telefonu omzumla çenemin arasına sıkıştırmıştım. "Bekleyemez mi?"

"Hayır," dedi; açıksözlülüğünü duyunca yazmayı bıraktım. "Sana, burada, hemen şimdi ihtiyacım var Dr. Hunter. Olabildiğince çabuk," diye ekledi nezaketten ödün vererek. Ama şu anda nezaketin onun için bir öncelik olmadığı açıktı.

"Ne oldu?"

Durakladı. Özel olmayan bir hattan bana ne kadarını anlatabileceğini kafasında tarttığını tahmin ettim.

"Onu bulduk," dedi.

Etrafta yaklaşık yüz bin tür sinek vardı. Değişik şekillerde, değişik büyüklüklerde, değişik yaşam çevrimlerinde. Et sinekleri —ya da en bilinen tipleri olarak mavi sinekler ve yeşil sinekler- *Calliphoridler* familyasının üyesidir. Çürümekte olan organik madde üzerine yumurta bırakırlar. Çürük yiyecekler, dışkı, leş. Hemen hemen her şey. Çoğu insan onların önemini anlamaz. Sinir bozucu, hastalık taşıyan böceklerdir; güzel bir mutfaktan olduğu kadar taze bir dışkıdan da beslenmeye hazırdırlar, ki her iki durumda da bunu yiyeceğin üzerine kusarak yaparlar.

Ama doğadaki başka her şey gibi onlar da kendi rollerini oynar. İğrenç olabilirler, ama sinekler çözünme sürecinin hızlanmasına yardım ederek, organik maddenin yıkılmasında önemli bir rol oynar, ölüleri hammaddelerine geri dönüştürürler. Doğanın kendi geri dönüşüm mekanizmalarıdırlar. Bu bakımdan da, görevlerine olan azimli adanmışlıklarında belli bir zarafet vardır. Daha büyük varlık düzeninde yararsız olmak şöyle dursun, sinekkuşları ya da geyiklerden daha önemlidirler ve bir gün onlardan da besleneceklerdir. Adli tıbbın bakış açısından, sinekler sadece kaçınılmaz belalar değildir, onlar paha biçilmez değerdedir.

Onlardan nefret ediyorum.

Onları sinir bozucu ya da iğrenç bulduğumdan değil, gerçi ben de o yanlarından diğer insanlar kadar etkileniyorum. Ya da bize fiziksel varlıklarımızın nihai sonunu hatırlattıklarından da değil. Onlardan çıkarttıkları sesler yüzünden nefret ediyorum.

Sineklerin müziği bataklıktan geçtiğim sırada işitilebilir seviyedeydi, ilk başta, işitilmekten çok hissediliyordu; sıcaklığın bir parçasıymış gibi gelen titreşimli zayıf bir ses. Etkinliğin merkezine yaklaştıkça istikrarlı bir şekilde güçlenerek daha baskın hale geldi, gerçekte değişmeyip, sanki aynı perdede sürekli titreşen anlamsız, aptal bir vızıltı. Havada ok gibi geçen böceklerin trafiği yoğundu. Yüzümün terine gelenleri elimle kovaladım, ama onlar şimdiye dek başka bir şeyin yanındaydılar.

Koku hem tanıdık hem de iticiydi. Üstdudağıma sürdüğüm Vicks işe yaramıyordu. Bir keresinde, bunun güneşin altında bırakılan aşırı derecede çürük peynirin kokusuna benzetildiğini işitmiştim. Öyle değildi -tam olarak değil. Ama en yakın tarifiydi.

Mackenzie beni görüp başıyla işaret etti. Suç mahalli ekibi sert suratlı bir sessizlik içinde görevlerini yapıyordu, tulumlar içindeki adamların yüzleri sıcaktan kızarmış ve ıslaktı. Terleyen polis memurlarından sinek sürüsünün çılgınca uçuşmasına kadar, bütün o faaliyetin nedeni olan nesneye baktım.

"Henüz yerinden oynatmadık," dedi Mackenzie. "Sen gelene kadar beklemek istedim."

"Patologdan ne haber?"

"Buradaydı, gitti. Şu an için bize yerdekinin, ölü olduğundan başka bir şey söyleyemeyeceği kadar çürümüş olduğunu söyledi."

Kesinlikle öyleydi. Bir suç mahallinde bulunup da yakın zamana kadar canlı, nefes alıp veren bir kişiye bakmayalı uzun zaman olmuştu. Sally Palmer'ın cesedi ben ulaştığımda çoktan suç mahallinden uzaklaştırılmıştı ve onu daha sonra steril laboratuvar ortamında incelemek çok daha nesnel bir işti. Alan Radcliff'in kalıntıları da o kadar uzun zamandır gömülüydü ki, salt iskelet haline gelmiş, insan olduğuna dair geriye neredeyse hiçbir bulgu kalmamıştı. Ama bu farklıydı. Karşımdaki, görkemini en faal, en korkunç şekilde hissettiren ölümdü.

"Nasıl buldunuz?" diye sordum lateks bir eldiveni elime geçirirken. Önceden yakındaki treylerde iş giysilerini giymiştim. Köyden kilometrelerce uzakta, ilk cesedin bulunduğu yerin hemen hemen tam karşı çaprazında kalan kasvetli, kurutulmuş bir bataklık alandaydık. Birkaç yüz metre ötede göl kayıtsızca parıldıyordu. Bu sefer hazırlıklı gelmiştim, tulumun altında sadece şortum vardı. Öyleyken bile, treylerden buraya kısacık bir mesafeyi yürümek terden yapış yapış olmama yetmişti.

"Yerini helikopter saptadı. Aslında tamamen şans eseri. Sistemde acil bir sorun mu ne çıkmış, bu yüzden geri dönüş yolundaymışlar. Öyle olmasa bu bölgenin üzerinden uçmayacaklarmış. Buralar zaten aranmıştı."

"En son ne zaman aranmıştı?"

"Sekiz gün önce."

Bu bize cesedin ne kadar zamandır burada olduğunun üst limitini veriyordu. Belki ne kadar zaman önce öldüğünü de söylüyordu, ama tabii bu o kadar kesin değildi. Cesedin yerini, bazen bir kereden fazla değiştiren katiller de vardır.

Eldivenimin diğer tekini de giydim. Artık hazırdım, ama hiç mi hiç hevesli değildim. "Sence o mu?" diye sordum Mackenzie'ye.

"Resmi olarak kimlik teşhis edilmedikçe beklemek zorundayız. Fakat çok fazla

şüphem yok."

Benim de yoktu. Mezardan uzun zaman önce ölmüş o öğrenciyi çıkardıklarında onun Lyn olmamasından ötürü içimiz rahatlamıştı. Her nedense bunun bir kere daha olacağını sanmıyordum.

Lyn Metcalf tanınmaz haldeydi. Yüzükoyun yatan cesedi, göl otlarının oluşturduğu tümsek yüzünden kısmen görünüyordu. Çıplaktı; tek ayağındaki koşu ayakkabısı acayip ve nedense acıklı görünüyordu. Günler önce ölmüştü, bu kadarı çok açıktı. Ölüm o bilindik, zalim değişimleri gerçekleştirmişti yine; hayatın altınını değersiz ve pis kokulu bir maddeye dönüştüren ters simya. Ama en azından bu defa katil kendi şok edici değişikliklerini eklememişti.

Kuğu kanatları yoktu.

Daha bir hafta önce çarpıştığım gülümseyen genç kadının anısıyla yerde yatan bu cesedi örtüştürmeye çalışıp duran parçamı devreden çıkardım ve cesedi incelemeye başladım. Kararmış deride çok sayıda kesik var gibi görünüyordu. Ama en belirgin yaralanma boğazdakiydi. Her ne kadar ceset yüzükoyun yatıyor olsa da, boğazdaki kesiğin boyutu rahatça görülüyordu.

"Ne kadar zaman önce öldüğünü söyleyebilir misin?" diye sordu Mackenzie. "Kabaca tabii," diye ekledi ben daha bir şey demeden

"Hâlâ yumuşak dokusu var ve derinin sıyrılma aşaması yeni başlamış." Kurtçuk kolonileriyle kaynayan yaraları işaret ettim. "Ve bu boyutta bir larva etkinliğini göz önünde tutacak olursak, muhtemelen altı ila sekiz gün arasında."

"Aralığı daraltamaz mısın?"

Daha bir saniye önce kaba bir tahmin almak istediğini hatırlatmak üzereydim ki, kendimi durdurdum. Bu hiçbirimiz için hoş bir durum değildi. "Hava durumu değişmediğine göre ve cesedin yer değiştirmemiş olduğunu varsayarsak, bu aşamaya gelmesi bu sıcakta altı ya da yedi gün sürer derim."

"Başka bir şey?"

"Sally Palmer'da gördüklerimizle aynı türden yaralar, gerçi o kadar çok sayıda

değil. Boğazı kesilmiş ve ceset diğeri gibi oldukça kurumuş. Elbette onunki kadar değil, çünkü öleli onunki kadar olmamış. Ama kanının akıtıldığı yönünde bir ön tahminde bulunabilirim." Etraftaki kararmış otları inceledim, bedenin saldığı bol alkalik yüklü kimyasalların etkisiyle kavrulmuşlardı. "Emin olmak için demir içeriği testine ihtiyacımız var, ama başka bir yerde öldürülüp buraya atıldığını tahmin ediyorum, geçen seferki gibi."

"Aynı kişinin yaptığını mı söylüyorsun?"

"Hadi ama, bunu söyleyemem," dedim.

Homurdandı. Huzursuzluğunu anlayabiliyordum. Bazı bakımlardan Sally Palmer cinayetine benziyordu, ama failin aynı kişi olmayabileceğinden şüphelenmeye yetecek sapmalar da vardı. Görebildiğimiz kadarıyla, yüzünde hiç yara bere yoktu. Daha önemlisi, öncekinde belirgin olan kuş veya başka bir hayvan fetişinin olmayışı çok dikkat çekiciydi. Suçlunun bulunması noktasından bakarsak, bu durum ortaya can sıkıcı sorunlar koyuyordu. Ya katili yöntemlerini değiştirmeye zorlayan bir şey olmuştu ya da o kadar kararsızdı ki eylemlerinde hiçbir şablon yoktu. Üçüncü olasılıksa cinayetlerin iki farklı kişi tarafından işlendiğiydi.

Seçeneklerin hiçbiri iyimser olmaya yetecek sebepler sunmuyordu.

Örneklerimi alırken arka planda sineklerin tekdüze gürültüsü işitiliyordu. Doğrulup kalkarken eklemlerim ve kaslarım çömelmekten sertleşmişti.

"Bitti mi?" diye sordu Mackenzie.

"Çoğu."

Geri çekildim. Sıradaki son derece sevimsiz bir işti. Cesedi yerinden oynatmadan becerilebilecek her şey yapılmıştı; fotoğraflar çekilmiş ve ölçümler alınmıştı. Şimdi sıra altında ne olduğunu görmeye gelmişti. Suç mahalli dedektifleri cesedi özenle sırtüstü çevirmeye başladılar. Rahatsız edilince sineklerin vızıltısı daha heyecanlı hale geldi.

"Aman Tanrım!"

Kimin söylediğini bilmiyorum. Oradaki herkes bu işe alışkındı, ama hiçbirimizin daha önce böyle bir şey görmüş olabileceğini sanmıyorum. Sakatlama, kurbanın ön tarafına saklanmıştı. Karnı kesilip açılmıştı ve ceset çevrilince açık yaranın içinden bir sürü şey saçıldı. Polislerden biri hızla başka tarafa dönüp öğürdü. Bir an hiç kimse kımıldamadı. Ardından profesyonellik yeniden devreye girdi.

"Onlar da neyin nesi?" diye sordu Mackenzie sakin, ama şok olmuş bir sesle. Normalde güneşten kızarmış olan yüzü şimdi bembeyazdı. O şeylere baktım, ama ne olduklarını anlayamadım. Deneyimimin dışındaydı.

İlk anlayan suç mahalli ekibinden biri oldu. "Tavşan bunlar," dedi. 'Yavru tavşanlar."

Land Rover'ın açık bagajında elimde bir şişe buz gibi suyla otururken Mackenzie yanıma geldi. Şimdilik yapabileceğim bu kadardı. Sonunda tulumu çıkarınca rahatlamıştım. Polis treylerinde yıkanmış olmama rağmen hâlâ pis hissediyordum ve bunun tek sebebi sıcak değildi.

Mackenzie hiçbir şey söylemeden yanıma oturdu. O yeni bir paket nane şekerini açarken ben bir yudum daha su içtim.

"Evet," dedi sonunda. "En azından aynı adam olduğunu biliyoruz."

"Her işte bir hayır vardır, ha?" Sesimde kastımı aşan bir acımasızlık işitildi. Mackenzie bana baktı.

"Sen iyi misin?"

"Bu tür bir şey pratiğimin dışında sadece."

Beni işe karıştırdığı için özür diler belki dedim, ama dilemedi. Sessizlik bir süre daha devam etti, sonunda, "Lyn Metcalf dokuz gündür kayıptı," dedi. "Eğer dediğin gibi altı ya da yedi gün önce öldürülmüşse, katil onu en az iki gün canlı tutmuş demektir. Aynı Sally Palmer'da olduğu gibi."

"Biliyorum."

Uzaklara, gölün cıva gibi yüzeyinin sıcakta titreştiği yere bakıyordu. "Niçin?"

"Ne niçin?"

"Niçin onları o kadar uzun süre canlı tutuyor? Niçin riski göze alıyor?"

"Eminim senin için yeni bir şey söylemiyorum ama mantıklı bir kafa sayılmaz uğraştığımız."

"Evet, ama aptal da değil. Öyleyse bunu niçin yapıyor?" Dudağını çiğnedi, sinirlenmiş görünüyordu. "Burada ne oluyor anlayamıyorum?"

"Hangi bakımdan?"

"Kadınlar kaçırılıp öldürüldüğünde güdü genellikle cinseldir. Ama bu alışılmış kalıba uymuyor."

"Yani tecavüz edildiklerini düşünmüyor musun?" Sally Palmer'ınki gibi, ikinci cesedin durumu da bunun kesin olarak söylenebilmesini olanaksızlaştırıyordu. Fakat eğer kurbanlar en azından tecavüzden esirgenmişlerse, bu bile küçük bir teselli olurdu.

"Dediğim o değil. Üzerinde hiç giysi olmayan bir kadın cesedi bulursun, en azından bir tür cinsel saldırı olduğu neredeyse yüzde yüzdür. Ama bu sıradan hayvan, işi biter bitmez kurbanlarını genellikle hemen öldürür. Kurbanlarıyla oynamaktan yorulana kadar onları canlı tutan bir katile çok seyrek rastlarsın. Ama bu ne yapıyor, bir anlam veremiyorum."

"Belki de amacına ağır ağır yaklaşması gerekiyordur."

Mackenzie bir an hiçbir şey demeden bana baktı. Omuz silkti. "Belki de. Ama bir yandan karşımızdaki kişi iki kadını yakalayacak ve tuzaklar yerleştirerek arama çalışmalarımızı aksatacak kadar zeki, öte yandan cesetlerden gerektiği gibi kurtulma zahmetine de girmiyor. Ya sakatlamalara ne demeli? Bunların anlamı ne?"

"Bunu psikologlara sormalısın, bana değil."

"Soracağım, merak etme. Ama onların da bileceğini sanmıyorum. Katil bilerek caka mı satıyor yoksa sadece ihmalkar mı? Birbiriyle çatışan iki ayrı zihin

yapısıyla uğraşıyor gibiyiz."

"Bir şizofren mi demek istiyorsun?"

Kaşlarını çattı, bu muamma onu tedirgin etmişti. "Sanmıyorum. Akıl sağlığının yerinde olmadığı açık olan biri çok daha önce ortaya çıkmış olurdu. Ve öylelerinin böyle bir şey yapabileceğinden emin değilim."

"Başka bir şey daha var," dedim. "İki kadını, neydi, üç haftadan kısa bir süre içinde öldürdü, değil mi? Ve ikincisi ilkinden yalnızca on, on bir gün sonra oldu. Bu hiç..." 'Normal değil' demek üzereydim, ama bu sözcük duruma uzaktan yakından uygun düşmüyordu. "Alışıldık değil, değil mi? Bir seri katil için bile."

Mackenzie yorgun görünüyordu. "Evet. Evet, hiç değil."

"Öyleyse birdenbire acele etmeye nasıl başladı? Tetikleyen ne oldu?"

"Bunu bilseydim o piçi yakalamamıza ramak kalmıştı." Ayağa kalktı, hafif geriye büktüğü belini ovaladı. "Cesedi laboratuvara göndereceğim. Muhtemelen yarın, tamam mı?"

Başımla onayladım. Fakat tam uzaklaşırken arkasından seslendim. "Ya ölü kuşlar ve diğer hayvanlar? Halka onlardan bahsedecek misin şimdi?"

"Böyle ayrıntıları anlatamayız."

"Onları kurbanlarını önceden işaretlemek için kullanıyor olsa bile mi?"

"Öyle yaptığını kesin olarak bilmiyoruz."

"Sally Palmer'ın eşiğine bir kakım bırakıldığını ve Lyn Metcalf'ın ortadan kaybolmasından bir gün önce kocasına ölü bir yaban tavşanı bulduğunu anlattığını söylemiştin."

"Sen kendin söyledin, burası kırsal. Her zaman hayvanlar ölür."

"Kendilerini taşlara bağlamazlar veya cinayete kurban giden bir kadının karnına kendi kendilerine girmezler."

"Onlan kurbanları önceden hedeflemek için kullandığını henüz bilmiyoruz."

"Ama sadece bir ihtimal bile olsa insanları uyarmak gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Öyle yapayım da bütün vesveselilere ve eşek şakası yapmayı sevenlere herkesin vaktini boşa harcasınlar diye davetiye mi çıkarayım? Ondan sonra lanet bir kirpi çitleri aşmaya çalışıyor diye her dakika gelen telefonlardan başımızı kaşıyamaz oluruz."

"Şayet yapmazsan, başka bir kurbanı o bunu bilmeden hedef seçebilir. Çoktan seçmediyse."

"Bunu biliyorum, ama insanlar yeterince korkmuş haldeler zaten. Paniğe yol açmayı düşünmüyorum."

Ama sesinden dipten dibe bir şüphenin etkisini gösterdiği anlaşılıyordu. "Yine yapacak, değil mi?" dedim.

Bir an gerçekten yanıt vereceğini sandım. Ama sonra tek kelime etmeden dönüp uzaklaştı.

17

Lyn Metcalf'ın cesedinin bulunduğu haberi Manham'da sessiz bir bomba gibi patladı. Sally Palmer'ın başına gelenler bilindiği için, tam bir sürpriz yaşayan pek az kişi oldu, ama bu durum yaşanan şoku azaltmadı. Bütün popülerliğine rağmen Sally bir yabancıydı, köye göç etmiş biriydi,oysa Lyn burada doğmuştu. Burada okula gitmiş, köyün kilisesinde evlenmişti. Sally'nin asla olamayacağı şekilde Manham'ın parçasıydı. Onun ölümünün -öldürülmesinin- kurbanların kendi yazgılarının tohumlarının şöyle ya da böyle dışarıdan getirmiş olabilecekleri bahanesini bundan böyle ileri süremeyecek olan insanlar üzerinde çok daha derin bir etkisi oldu. Şimdi köy kendisine ait

birinin yasını tutuyordu.

Ve yine olmasından korkuyordu.

Manham'da korkunç şeyler gerçekleştiğine artık kimsenin şüphesi olamazdı. Zira bir kadının başına böyle bir şey gelmesi yeterince kötüyken, bu kadar kısa zamanda iki kadının başına gelmesi eşi görülmemiş bir şeydi. Birdenbire, yine haber olmuştuk. Köy bir kez daha kendini, halkının bön bön bakakaldığı toplu bir trafik kazasında farlara yakalanmış halde buldu. Bütün kurbanlar gibi o da önce şaşkın bir inanmazlıkla, ardından güceniklikle tepki verdi.

Sonra da öfkeyle.

Hırsını alacak başka yer bulamayan Manham, yaşadığı talihsizliği ilginç bulup gelen yabancılara saldırarak tepki verdi. Her ne kadar yetersizliklerine duyduğu hınç içten içe kaynamaya başlasa da, tepkisini polislere göstermedi. Ama basının böyle bir ayrıcalığı yoktu. Haber toplayan medyanın soluk soluğa heyecanı, birçoklarına sadece açıkça saygısızlık değil, aynı zamanda açıkça hakaret olarak göründü. Medya ilk başta soğuk yüzler ve kapalı ağızlarla, ama sonra daha açıkça sergilenen bir düşmanlıkla karşılandı. Sonraki birkaç gün ortalıkta duran ekipmanlar ya kayboldu ya da esrarengiz biçimde hasar gördü. Kablolar kesildi, tekerlekler patlatıldı, benzin depoları şekerle tıkandı. Ağır rujlu dudakları sürekli ve yakışıksız bir gülümsemeyle kıvrılmış gibi duran inatçı bir muhabire taş fırlatıldı ve kafası yarılan kadına dikiş atılması gerekti.

Hiç kimse hiçbir şey görmemişti.

Ama bütün bunlar gerçek rahatsızlığın sadece dışa yansıyan belirtileriydi. Yüzyıllar boyunca kendi kendine yettikten, ne olursa olsun kendisine itimat edebileceğini bildikten sonra Manham artık kendine güvenemezdi. Şüphe önceleri bulaşıcıyken şimdi artık salgın belirtisi gösteriyordu. Eski düşmanlar ve rakiplerin kötü hisleri bilendi. Bir mangalın dumanı yanlış bahçeye sürüklendi diye iki farklı ailenin üç kuşağı arasında bir gece bir kavga patlak verdi. Başka bir olayda, histeri halinde polise telefon eden bir kadın 'peşindeki avcı'nın, köpeğini gezdiren komşusu olduğunu öğrendi. Bunun dışında, iki evin pencerelerinden içeri tuğlalar fırlatıldı; birinin sebebi iyi kötü anlaşıldı, ama diğerininkini belirleyebilen ya da itiraf eden olmadı.

Ve tüm bu yaşananların içinden bir adamın varlığı her geçen gün büyüyerek sivrildi. Scarsdale, Manham'ın sesi olmuştu. Başka herkesin medyadan uzak durduğu yerde, o hiç böyle bir ağzı sıkılık göstermeyip kendini kameralarla mikrofonların önüne attı. Bütün tarafları birbirine düşürdü, polisin katili yakalamakta başarısız olduğunu yüksek sesle söyledi, ahlaki değerlere ilgisizliğin bu duruma yol açtığını iddia etti ve, belli ki ironinin farkında olmayarak, basının bu trajediyi kullandığını söyledi. Başka biri böyle yapsa şöhret peşinde olmakla suçlanırdı. Ama hararetli görüşlerini yayınlama isteğiyle ilgili bir iki homurtu çıkmakla beraber, pederimiz gitgide artan bir destek geliştiriyordu. Herkesin hissettiği öfkeyle sesi gümbürdüyor, sözlerindeki sağduyu eksikliğini sesindeki şiddet ve kuvvetle fazlasıyla telafi ediyordu.

Buna rağmen, ben onun en gürültülü duyurularını kürsüye sakladığını sanıyordum. Ama belli ki, Scarsdale'in insanı şaşırtma kapasitesini ve yeni keşfedilen öneminden yararlanma kararlılığını hafife almışım. Bu yüzden, köyün toplantı salonunda herkese açık bir toplantı yapacağını duyurduğunda herkes gibi ben de hazırlıksızdım.

Toplantı Lyn Metcalf m cesedinin bulunmasından sonraki pazartesi günü gerçekleşti. Önceki gün onun için kilisede bir dini tören yapılmıştı. Bu sefer Scarsdale'in medyayı içeri almadığını görüp şaşırdım. Şüpheci bir biçimde, bu davranışın yakınını yitirenlere saygıdan çok basına haber atladığı duygusunu yaşatmak amaçlı olup olmadığını merak ettim. Toplantı salonuna yaklaşırken haklı olduğumu gördüm.

Salon köy meydanının hemen gerisinde, kamusal kullanım amacıyla yapılmış alçak bir yapıydı. O sabah arabamla laboratuvara giderken önünden geçtiğim sırada Scarsdale'in dışarıda olduğunu, amirane bir tavırla salonun bahçesinde Tom Mason'a talimat verdiğini görmüştüm. Şimdi de, yeni kırpılmış çimenlerden havaya tatlı bir koku yayılıyordu, porsukağacından çitlerse düzgünce budanmıştı. Yaşlı George ve torunu bayağı uğraşmışlardı. Köy meydanındaki zaten kusursuz olan yeşil alandaki otlar bile yeniden biçilmişti, böylece alabildiğine geniş dallarıyla ihtiyar atkestanesi ağacının altıyla Şehit Taşının çevresindeki alan neredeyse bir park kadar muntazam görünüyordu.

Fakat bizlerin yararlanması için yapıldığından kuşkuluydum. Dini törene alınmayan basın sonraki en iyi şey olarak toplantıyı kaçırmamıştı. Yalnız bunun

toplantıdan çok basın konferansı olduğunu salona girerken idrak ettim. Rupert Sutton girişte durmuş, bekçilik ederken, lenf bezlerindeki rahatsızlıktan ötürü terliyor, hızlı hızlı soluyordu. Bana başıyla gönülsüzce selam verdi, Scarsdale'in kınamasına mazhar olduğumun açıkça farkındaydı.

İçerisi şimdiden sıkışık ve aşırı sıcaktı. Salonun diğer ucunda küçük bir sahne vardı, üzerinde bir masa ve iki sandalye duruyordu. Sandalyelerden birinin önüne bir mikrofon yerleştirilmişti. Sahnenin önüne katlanır ahşap sandalyeler sıra halinde dizilmişti, kenarlarda ve arka tarafta televizyoncularla gazeteciler için boşluk bırakılmıştı.

Ben gittiğimde bütün sandalyeler dolmuştu, ama köşelerden birinde biraz daha fazla boş alan vardı. Orada ayakta duran Ben'i gördüm. Yanına gittim.

"Seni burada göreceğimi sanmıyordum," dedim, ikimiz birden hıncahınç dolu salona bakarken.

"Sefil piçin neler söyleyeceğini duymam gerekir diye düşündüm. Bakalım gene ne zehirli saçmalıklar uydurmuş."

Scarsdale oradaki insanların çoğundan en az bir baş daha uzundu. Televizyon ekibinden birkaç kişinin ona baktığı dikkatimi çekti, ama hiçbiri röportaj şansı yakalamayı deneyecekmiş gibi görünmüyordu. Ya da belki de sadece yerlerini kaybetme riskini göze almak istemiyorlardı.

"Burada hiç polis yok galiba," dedi Ben. "En azından bir görünürler sanıyordum."

"Davet edilmemişler," dedim. Mackenzie çok daha önce itiraf etmişti. Komiserin bu hiç hoşuna gitmemişti, ama üstleri karışılmaması yönünde karar almıştı. "Sadece Manham sakinleri."

"Çok komik, komşulardan bazıları hiç tanıdık gelmiyor," derken kamera ve mikrofon kümesine bakıyordu. İçini çekip gömleğinin yakasını çekeledi. "Tanrım, burası amma sıcak. Bittikten sonra birer bira içer miyiz?"

"Teşekkürler, ama gelemem."

"Geç saatlerde ev vizitelerin mi var?"

"Ah, hayır, Jenny'yle görüşeceğim. Birahanede tanışmıştınız."

"Biliyorum, öğretmen." Sırıttı. "Birbirinizi epeyce görüyorsunuz, değil mi?"

Yüzümün delikanlılarınki gibi kızardığının farkındaydım. "Sadece arkadaşız."

"Tabii."

Konuyu değiştirdiğinde memnun oldum. Saatine baktı. "Herkesi bekleteceğini tahmin etmeliydim? Sence neyin peşinde?"

"Yakında anlarız," dedim sahnedeki bir kapı açılırken.

Ama ortaya çıkan Scarsdale değil, Marcus Metcalf'tı.

Salon bir anda sessizleşti. Lyn Metcalf'ın kocası berbat görünüyordu. İriyarı bir adamdı, ama kederden sanki ufalmış gibiydi. Takım elbisesi kırış kırıştı ve sanki derin bir yarası var da, dikkat ediyormuş gibi ağır ağır yürüyordu. Polis haberi açıkladıktan kısa süre sonra ziyaretine gittiğimde, sanki orada olduğumun pek farkında değil gibiydi. Sakinleştirici istememişti, bunun için onu suçlayamazdım. Bazı yaralar uyuşturulamaz, denerseniz daha da kötüleşir. Ama şimdi ona bakarken, yine de bir şey almış mı diye merak ediyordum. Sersemlemiş ve şokta görünüyordu, gündüz kâbusu yaşayan bir adam gibiydi.

Sessizlikte, Scarsdale, Marcus'un arkasından sahneye çıktı. İkisinin ayak sesleri tahta sahnede yankılanıyordu. Masaya yaklaşırlarken peder destek olurcasına elini genç adamın omzuna koydu -sanki akıl hocası gibi diye düşünmeden edemedim. Birdenbire bir şeyi kavradım: Son kurbanın kocasının oradaki varlığı pederimizin kafasındaki plana çok daha büyük bir güvenilirlik sağlayacaktı.

Scarsdale onu sandalyelerden birine yönlendirdi. Mikrofonsuz olandı, fark ettim. Marcus'un oturmasını bekledikten sonra kendisi oturdu. Çalıştığından emin olmak için mikrofona pıt pıt vurdu, ardından hiç acele etmeden karşısındaki insanların üzerinde gözlerini gezdirdi.

"Hepinize geldiğiniz için..." Hafif bir dip ses cızırtısı duyulunca geri çekildi, hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Mikrofonu biraz uzaklaştırdı, "sonra devam etti. "Geldiğiniz için teşekkürler. Şimdi yas zamanı ve normal şartlar altında buna saygı duyarım. Ne yazık ki, şartlar hiçbir şekilde normal değil."

Yükseltilen sesi her zamankinden daha da gür çıkıyordu. O konuşurken Lyn Metcalf'ın kocası sanki salondaki hiç kimsenin farkında değilmiş gibi kafasını eğmiş masaya bakıyordu.

"Kısa keseceğim, ama söylemek zorunda olduğum şeyler hepimizi ilgilendiriyor. Bu köydeki herkesi ilgilendiriyor. Sizden tek istediğim sorularınızı beni dinledikten sonra sormanız." Scarsdale konuşurken basından hiç kimseye bakmamıştı, ama bu son sözü onlara söylediği açıktı.

"Hepimizin tanıdığı iki kadın öldürüldü. Kabul etmek son derece tatsız ama artık gerçeklerden kaçamayız, fail çok büyük ihtimalle bu köyden birisi. Anlaşılan o ki, polis gereken adımları atamıyor ya da belki atmak istemiyor. Ama kadınlar kaçırılıp öldürülürken bizler arkamıza yaslanıp oturamayız artık."

Kasıtlı ve neredeyse abartılı bir özenle yanındaki adamı işaret etti. "Hepiniz Marcus'un kaybını biliyorsunuz. Karısının ailesinin kaybını biliyorsunuz, kızları, kız kardeşleri kendilerinden sökülüp alındı. Bir dahaki sefere sizin karınız olabilir. Ya da kızınız. Bu gaddarlıklar sürerken hiçbir şey yapmadan daha ne kadar duracağız? Daha kaç kadın ölmeli? Bir? İki? Daha mı fazla?"

Gözlerini sanki yanıt beklercesine etrafta gezdirdi. Yanıt gelmeyince, dönüp Lyn Metcalf m kocasına bir şeyler mırıldadı. Marcus sanki uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Kalabalık salona boş boş baktı.

"Söyleyeceğin bir şey var, değil mi Marcus?" diyerek onu teşvik eden peder mikrofonu önüne itti.

Marcus kendine gelmiş gibi görünüyordu. Sanki büyülenmişçesine konuşmaya başladı. "O Lyn'i öldürdü. Karımı öldürdü. O... " Sesi titredi. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Durdurulması gerek. Onu bulmalıyız ve... ve... "

Scarsdale elini Marcus'un koluna koydu, ya teselli etmek ya da frenlemek için.

Mikrofonu tekrar kendi önüne çekerken yüzünde dindarca bir tatmin ifadesi vardı.

"Yeter artık," dedi makul, ölçülü bir ses tonuyla. "Yeter...artık!" Vurgulamak için yavaşça masaya vurdu. "Hiçbir şey yapmama devri geçti. Tanrı bizi sınıyor. Bu yaratığın kendine insan maskesi takarak aramızda gizlenmesine imkân veren şey bizim zayıflığımız, bizim boşvermişliğimiz. O cezasız kalıyor ve bizleri aşağılıyor. Peki niçin? Çünkü yapabileceğini biliyor. Çünkü bizim zayıf olduğumuzu düşünüyor. Ve zayıftan korkmuyor."

Masaya yumruğunu indirince mikrofon yerinden fırladı.

"Pekala, şimdi onun bizlerden *korkma* zamanı! Manham çok uzun zamandır kurban! Polis bizi koruyamıyorsa, o zaman biz kendimizi korumalıyız! Onu bulup çıkarmak bizim görevimiz!"

Yükselen sesi mikrofondan gelen dip sesin uğultusuyla birleşti. Arkasına yaslanırken, salonda bir heyecan patlak verdi. İnsanların birçoğu sandalyelerinden kalktı, alkışlayarak ve bağırarak onayladıklarını gösterdiler. Flaşlar patlar ve gazeteciler bağıra bağıra sorularını sorarken, Scarsdale sahnenin ortasına gelip eserini seyretti. Bir an için göz göze geldik. Gözleri coşkuyla ve zaferle parlıyordu.

Fark edilmeden dışarı çıktım.

"Bu adama inanamıyorum," dedim öfkeyle. "Ortalığı sakinleştirmekten çok, insanları galeyana getirmek istiyor sanki. Nesi var bunun?"

Jenny masamıza doğru badi badi yaklaşan bir ördeğe bir parça ekmek attı. Düzlükler üzerinde akan altı nehirden biri olan Bure'un kıyısında bir birahanedeydik. İkimiz de Manham'da kalmak istememiştik ve burası alt tarafı birkaç kilometre ötede bir yer olmasına rağmen insana başka bir dünya gibi gelebiliyordu. Nehirde demirli tekneler, etrafta oynayan çocuklar ve sohbet edip gülüşen insanlarla dolu masalar... Tipik İngiliz birahanesi. Tipik ingiltere yazı. Arkamızda bıraktığımız bunaltıcı atmosferden bambaşkaydı.

Jenny son kırıntıları ördeğe verdi. "Artık insanlar onu dinliyor. Belki de istediği budur."

"Ama ne yaptığının farkında değil mi? Kudurmuş geri zekâlılar tarafından bir adam hastanelik edildi zaten, şimdi de pederimiz infazcıları cesaretlendiriyor. Milleti ayaklandırıp destek toplamak için de Marcus Metcalf'ı kullanıyor!"

Marcus'un karısı arandığı sırada bile Scarsdale'in onunla birlikte olduğunu hatırlıyordum. Daha o zaman pederimizin Marcus'a laflarını ezberlettiğini, acılı kocayı sömürmeye hazırlandığını anlayamamıştım. Şimdi keşke Lyn kaybolduğunda Marcus'la konuşsaydım diyordum. Kederini yaşarken müdahale etmek istememiştim, fakat davranışımda bencil bir yan da olabileceğini inkar edemezdim. Onu görmek bana kendi kaybımı acı bir şekilde hatırlatıyordu, ama geride durmakla meydanı Scarsdale'e bırakmıştım. Ve o da fırsatı kaçırmamıştı.

"Gerçekten bunu mu istiyor sence? Herkesi galeyana getirmeyi mi?" diye sordu Jenny. Toplantıya gelmemişti; böyle bir şeyin parçası olacak kadar uzun süredir bu köyde yaşamadığını söylemişti. Ama bana kalırsa kalabalık olacağını düşünmesi de gelmemesinde etkili olmuştu.

"Durumdan o anlaşılıyor. Niye şaşırdım bilmiyorum. Cehennem ateşi öteki yanağını çevirmekten daha etkilidir ne de olsa. Üstelik pazar sabahları boş bir kilisenin önünde dikilmekle geçmiş yılları. Şimdi de, 'Ben size demiştim,' deme fırsatını kaçırmaz tabii."

"Heyecanlanan tek kişi o değil galiba."

Scarsdale'in beni ne kadar öfkelendirdiğini fark etmemiştim. "Affedersin. Ben sadece birinin aptalca bir şey yapabileceğinden kaygılanıyorum."

"Yine de bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Sen köyün vicdanı değilsin."

Aklı başka bir yerde gibiydi. Bütün akşam ne kadar sessiz olduğu geldi aklıma. Profiline baktım, yanaklarıyla burnunun üzerindeki hafif çillerin oluşturduğu desene, kollarının bronzlaşmış teniyle kontrast yapan güneşten ağarmış incecik sarı tüylere. Gözleri uzaklara sabitlenmiş, içsel bir diyaloga dalmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır. Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Ah... bir şeyler işte." Gülümsedi, ama halinde bir gerginlik vardı. "Bak, sakıncası yoksa geri dönelim mi?"

Şaşırdığımı saklamaya çalıştım, "istediğin buysa, tabii."

"Lütfen."

Arabayla geri dönerken sessizdik. Midem çekiliyordu sanki. Scarsdale'le ilgili öyle gereksiz yaygara kopardığım için kendime küfrettim. Kıza gına gelmesine şaşmamalı. *Güzel. Her şeyi berbat ettin. Tebrikler.*

Manham'a ulaştığımızda hava kararıyordu. Evinin olduğu sokağa sapmak için sinyal lambasını yakınca, "Hayır, buraya değil," dedi. "Ben... bana yaşadığın yeri gösterebileceğini düşündüm."

Anlamam zaman aldı.

"Tamam."

Sözcük ağzımdan düzgün çıkmamıştı. Arabayı park ederken nefessiz kaldığımı hissettim. Evin kapısını açtım ve içeri girmesi için geri çekildim. Yanımdan geçerken parfümünün narin misk kokusu beni serseme çevirdi.

Küçük salona girdi. Tıpkı benim gibi gergin olduğunu hissedebiliyordum.

"Bir şey içer misin?"

Hayır anlamında kafasını salladı. Garip bir biçimde ayakta duruyorduk. *Bir şey yap.* Ama yapamadım. Neredeyse karanlıktı, onu net göremiyordum. Sadece gözleri karanlıkta parlıyordu, ikimiz de kıpırdamadan birbirimize bakıyorduk.

Konuştuğunda, sesi titriyordu.

"Yatak odası nerede?"

Jenny başlangıçta tereddütlüydü, gergindi ve titriyordu. Yavaş yavaş

rahatlamaya başladı, ben de öyle. ilk başta hatıralar kendi şekil, doku ve koku şablonlarını dayatmaya çalıştılar. Sonra şimdiki zaman ön plana çıkıp diğer her şeyi bir yana süpürdü. Sonradan, kıvrılıp bana sokularak yattı, hafif nefesini göğsümde hissediyordum. Elleri yüzüme gitti, aşağı süzülen ıslaklığın izlerini takip ediyordu.

"David?"

"Bir şey yok, sadece... "

"Biliyorum. Sorun değil."

Ve gerçekten değildi. Güldüm, onu kucakladım, sonra çenesini yukarı kaldırdım. Uzun uzun ve ağır ağır öpüştük, tekrar başladığımızda gözyaşlarını ben fark etmeden kurumuştu bile.

Aynı gece bir ara, Jenny ile biz yataktayken, köyün öbür tarafında Tina arka bahçede bir ses işittiğini sandı. Jenny gibi o da toplantıyı savuşturmuş, bir şişe beyaz şarap ve bir kalıp çikolata eşliğinde evde kalmayı yeğlemişti. Jenny eve gelene kadar yatmamaya niyetliydi, akşamın nasıl geçtiğini öğrenmeye can atıyordu. Ama kiraladığı DVD'yi seyrederken esnemeye başlayınca, yatmak üzere televizyonu kapattı, tam o anda dışarıda bir ses duydu.

Tina aptal değildi. Şimdiye kadar iki kadını öldürmüş bir katil serbestçe etrafta dolaşıyordu. Kapıyı açmadı. Onun yerine telefonu kaptı, ışığı söndürdü ve pencereye gitti. Elinde telefon, polisi aramaya hazırdı; ihtiyatla arka bahçeyi gözlemeye başladı.

Hiçbir şey yoktu. Gece aydınlıktı, dolunayda her şey apaçık görünüyordu. Bahçede ve ilerideki otlakta tehdit oluşturabilecek bir şey yoktu. Yine de Tina duyduğu sesin kendi hayal gücünün eseri olduğuna ikna olana dek bir süre daha bekledi.

Ancak ertesi sabahtı ki, dışarıya bırakılanı gördü. Çimenliğin ortasında ölü bir tilki yatıyordu. Oraya neredeyse kararlaştırılarak bırakılmış olabilirdi, o kadar özenle yerleştirilmiş görünüyordu. Şayet Tina'nın kuğu kanatlarından, yeşilbaştan veya katilin eserlerini süsleyip hazırlamakta kullandığı diğer ölü hayvanların herhangi birinden haberi olsaydı, sonraki yaptığını yapmazdı.

Ama haberi yoktu. Bir köy kızı olarak ölü tilkiyi tuttuğu gibi kaldırıp çöp kutusuna bırakıverdi. Yaralarına bakarak, herhalde bir köpek tarafından ısırıldıktan sonra sürünerek buraya gelmiştir, diye düşündü. Ya da belki de araba çiğnemişti. Buna rağmen yeri geldiğinde Jenny'ye anlatırdı belki. Jenny de herhalde bana anlatırdı. Ne var ki, Jenny o gece eve dönmemiş, bende kalmıştı. Tina'nın onu bir dahaki görüşünde de, elbette konu hiçbir şekilde ölü yaban hayvanlardan açılmadı.

Böylece Tina tilkiden hiç kimseye bahsetmedi. Ancak günler sonra, ölü tilkinin anlamı artık çok aşikar olduğu zaman Tina hatırladı.

Ve o zaman da çok geçti.

18

Sonraki yirmi dört saat zarfında iki şey oldu. İnsanların daha çok konuştuğu ilkiydi. Başka bir zaman olsa, skandal yaratacak bir dedikoduya kaynaklık edebilecek bir olaydı; sonu gelmez bir şekilde tekrar tekrar anlatılır, onyıllar içinde Manham folklorunca özümsenir, köy tarihinin kıkır kıkır gülünüp cık cık edilen bir sayfası haline gelirdi. Oysa şimdi, sebep olduğu fiziksel yaralanmalardan çok daha ciddi yansımaları olacaktı.

Birçoklarının yıllarca gecikmiş diye düşündüğü bir karşılaşmada, Ben Anders ile Carl Brenner kavgaya tutuştular.

Bunun sebebi kısmen içki, kısmen kin ve kısmen de son günlerin yarattığı baskıydı. İki adamın birbirlerinden hoşlanmadıkları sır değildi, üstelik köydeki anormal gerginlik onların arasındakinden çok daha hafif düzeydeki kinleri bile şiddetlendirmişti. Lamb'in kapanış saati gelmek üzereydi. Ben cila

olarak bir viski istemişti; sonradan itiraf ettiğine göre normalden bir iki bira fazla içmişti. Doğal parktaki işinde berbat bir gün geçirmişti; turist sezonunda yaşanan alışıldık krizleri çözmeye çalıştığı yetmezmiş gibi, bir de sıcakta kalp krizi geçiren bir kuş gözlemcisine ilkyardım yapmıştı. Carl Brenner birahaneye geldiğinde, Ben'in daha sonra dediği üze-re, 'bumu havada ve kendinden emindi'. Ben ona sırtını döndü, zira tahrik edilip de zaten kötü geçen bir günü daha beter bir şekilde bitirmemeye kararlıydı.

Ama bu pek işe yaramadı.

Brenner sadece içki içmeye gelmemişti. Önceki akşam Scarsdale'in silaha çağrısıyla gayrete gelmişti ve şimdi birahanede olmasının asıl amacı hem kolluk gücü toplamak hem de niyetini açıklamaktı. Yanında yağız kuzeni Dale Brenner da vardı; görünüşleri hiç benzemese de huyları ve mizaçları bakımından kardeş gibiydiler. Scarsdale'in kışkırtmasıyla, köyde gece gündüz devriye gezme işini üstlenmiş daha büyük bir grubun üyesiydiler. "Polis iyice içine ettiği için, bu piçi kendimiz bulup icabına bakmak zorundayız." Brenner böyle ifade ediyordu, pederin dilini değilse de duyarlılığını tekrarlayarak.

Brenner'lar gürültü çıkararak gönüllü toplamaya çalışırken, Ben ilk başta sessizdi. Fakat daha sonra, alkolün ve yeni misyonunun verdiği cesaretle Carl doğrudan doğruya Ben'in karşısına çıkma hatasında bulundu.

"Ya sen Anders?'"

"Ne olmuş bana?"

"Bizimle misin, değil misin?"

Ben cevaplamadan önce ağır ağır viskisini bitirdi. "Demek bu piçin icabına bakacaksınız, öyle mi?"

"Aynen öyle. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Sadece bir tane. Onun içinizden biri olmadığını nereden biliyorsunuz?"

Hiçbir şekilde keskin zekâsıyla ünlü olmayan Brenner'ın aklına belli ki bu hiç gelmemişti. "Doğrusu, onun *sen* olmadığını nereden biliyoruz?" diye sordu

Ben. "Delikler açmak, tuzaklar yerleştirmek. Tam da sizin sokağı tarif ediyor sanki."

Ben'in sonradan itiraf ettiğine göre, o sırada bütün yaptığı Carl'ın kuzenine yem atmakmış, fakat bunun ne kadar tehlikeli bir suçlama olduğu da hiç aklından çıkmıyormuş. Bunun üzerine Brenner normalde yapacağından daha ileri gitti.

"Siktir git Anders! Polis benim hiçbir ilgim olmadığını biliyor!"

"Bu senin demin iyice içine etti dediğin polis mi? Ve benim sana katılmamı istiyorsun? Tanrım." Ben küçümser bir edayla gülerek Carl'ı aşağıladığını gösterdi. "Sen kaçak avcılık işine sıkı sıkı sarıl. Bir tek onda başarılısın."

"En azından ben başka yerde olduğumu ispat edebiliyorum! Peki ya sen?"

Ben parmağını sallayarak, "Dikkat et Brenner," dedi.

"Niyeymiş? ispat edebilir misin, edemez misin?"

"Seni uyarıyorum... "

Kuzeninin varlığından destek alan Brenner genellikle yaptığı gibi bu kez geri çekilmedi. "Yoksa ne bok yaparsın? Senin ortalıkta gerine gerine gezmenden bıktım artık. Hem geçen hafta doktor dostunu savunmakta pek hızlıydın, değil mi? Lyn kaybolduğunda o nerelerdeydi?"

"Şimdi de ikimizin birlikte yaptığını mı söylüyorsun?"

"Yapmadığınızı kanıtla!"

"Sana hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değilim Brenner."

Zaten zor zaptettiği sinirlerine hakim olamamaya başlıyordu. "Sen ve diğer infazcı kahramanların niçin o açması devriyenizi alıp kıçınıza sokmuyorsunuz?"

Dik dik birbirlerine bakıyorlardı. İlk bırakan Brenner oldu. "Hadi," dedi kuzenine ve iş orada neredeyse bitiyordu. Ama onurunu kurtarmayı denemeden oradan ayrılmayı beceremeyen Brenner son bir taş atma arzusuna engel

olamadı. "Pis korkak," diye tısladı dönüp giderken.

Bu, Ben'in iyi niyetlerinin pencereden uçup gittiği andı. Az kalsın Carl Brenner da oradan uçup gidecekti.

Kavga kısa sürdü. Çok fazla kontrolden çıkmadan, yerlerinden fırlayıp müdahale eden yeterince erkek vardı birahanede, yoksa muhtemelen Ben de zorda kalırdı. Tek başına Brenner tehdit oluşturmazdı, ama kendisi kadar iriyarı olan kuzenle de kapışmakta zorluk çekebilirdi. Diğer müşteriler onları ayırdığında, bir masayla birçok sandalye kırılmıştı bile ve Brenner'ın tıraş aynasında kendisine ürkmeden tekrar bakabilmesi için -tekrar tıraş olmasından hiç söz etmiyorum bile- haftalar geçecekti. Ben de yarasız beresiz atlatmış değildi; çeşitli kesikleri, morlukları vardı ve parmaklarından biri çıkmıştı. Ben bütün bunlara değdiğini iddia ediyordu.

Ama gerçekten ciddi olan hasar ancak birkaç gün sonra ortaya çıkacaktı.

Kavga sırasında orada değildim. Gece bende kalacak olan Jenny için yemek pişirmiştim ve Manham'ın sorunları aklımdan tamamen çıkmıştı. Aslında bunu duyacak en son kişilerden biri bendim herhalde, çünkü ertesi sabah erkenden, beni bekleyen zalim göreve devam etmek için morga gittim.

Lyn Metcalf'ın cesedi bulunduğundan beri, laboratuvarda olduğum zamanlarda Henry yerime bakıyordu. Akşam muayenelerine yetişmek için elimden geldiğince acele ediyordum, ama yine de Henry ek iş yükünden payına düşeni alıyordu. Yokluğumda muayene saatlerini minimuma indirdiği, yani bir anlamda çekirdek kadroyla işleri yürüttüğü halde yorgun görünüyordu.

Suçluluk hissediyordum, ama neyse ki artık bitmek üzereydi. Laboratuvarda bir yarım gün daha çalışınca elimden geleni yapmış olacaktım. Hâlâ test sonuçlarından çoğunun gelmesini bekliyordum, ama şu ana kadar Lyn Metcalf'ın kalıntıları Sally Palmer'ınkilere çok benzer bir öykü sunmuştu.

Aslında sürpriz olacak bir şey yoktu, ilk kurbanın yüzü o kadar yumruklanmışken ikincisinin yüzüne niçin hiç dokunulmamış olduğu sorusu hariç. Ayrıca, çürüme diğerindeki kadar ilerlemiş olmadığından, Lyn Metcalf'ın bazı tırnakları hâlâ düşmemişti. Kırık ve kopuktular ve adli tıp laboratuvarı bazılarında kenevir lifleri bulmuştu. Başka bir deyişle, ip. Lyn

Metcalf, başına gelen daha başka şeyler bir yana, anlaşılan o ki, bağlanmıştı da.

Kesik boğazı ve dehşet verici sakatlama dışında, Lyn'in yaralanmaları başlıca yüzeysel kesiklerdi. Sadece boğazındaki kesik kemikte iz bırakmıştı. Sally Palmer'daki gibi büyük, keskin bir bıçakla yapılmıştı. Muhtemelen bir av bıçağıydı ve her ne kadar bu aşamada kesin olarak kanıtlamanın yolu yoksa da, hemen hemen emindim ki, aynı bıçaktı. Ama bıçağın ağzı tırtıklı değildi. Bu da beni niçin iki kadın tek bir silahla öldürülürken, köpekte bir başkası kullanıldı sorusu karşısında cevapsız bırakıyordu.

Son hasta da gittikten sonra bekleme salonuna girerken hâlâ bunu merak ediyordum. Akşam muayeneleri sakin geçmişti, hasta sayısı normalin en fazla yarısıydı. Ya insanlar büyük trajediler karşısında önemsiz rahatsızlıkları dert etmek istemiyorlardı ya da bu kadar çok kişinin doktorundan uzak durmaya karar vermesinin daha az hoş olan bir başka nedeni vardı. Daha doğrusu, doktorların birinden. Henry'ye muayene olmak isteyenler yıllardır olduğundan daha çoktu; bana gelmektense, beklemeyi tercih edenlerin sayısıysa gitgide çoğalıyordu.

Ama Jenny'yle ve laboratuvardaki işimle o kadar meşguldüm ki, bunu dert etmiyordum.

Bekleme odasına girdiğimde Janice ortalığı topluyor, eski sandalyeleri hizaya sokuyor ve dergilerin kıvrılmış sayfalarını düzeltiyordu.

"Çok sessiz," dedim.

Yerde duran bir yapbozu alıp tahta kutuya, diğer oyuncakların yanına koydu. "Bir oda dolusu nezleliyle hastalık hastasından iyidir."

"İyi noktaya değindin." İnceliğini takdir ettim. Randevu listemin gitgide kısaldığını benim kadar iyi biliyordu. "Henry nerede?"

"Kestiriyor. Sanırım bu sabahki muayeneler onu birazcık yordu. Ayrıca bakma öyle. Senin hatan değil."

Tam olarak ne olduğunu bilmese de, polise çalıştığımı biliyordu. Ondan

saklayabilmemin bir yolu yoktu, zaten buna gerek de yoktu. Dedikoduyu seviyor olabilirdi, ama nerede duracağını bilirdi.

"O iyi mi?" diye sordum endişelenerek.

"Sadece yorgun. Üstelik mesele sırf iş de değil." Bana anlamlı bir şekilde baktı. "Bu hafta onun yıldönümü olacaktı."

Unutmuştum. O kadar çok işim vardı ki, tarihleri takip edecek durumda değildim, ama Henry yılın bu zamanı hep suskunlaşırdı. Benimki yaklaştığında ben nasıl konuşmuyorsam o da bu konudan asla söz etmezdi. Ama konuşulmasa da etkisi yaşanıyordu.

"Otuzuncu yıldönümleri olacaktı," diye devam etti Janice sesini alçaltarak. "Sanırım bu da durumu iyice kötüleştiriyor. Çok çalışması bir bakıma iyi. Zihninden uzaklaştırmasına yardım ediyor." Yüz ifadesi sertleşti. "Yazıklar olsun o... "

"Janice," dedim uyararak.

"Ama öyle. Onu hak etmiyordu. Henry daha iyisine layıktı."

Sözcükler ağzından dökülüvermişti. Ağlamaklı görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Evet anlamında kafasını sallayarak ürkekçe gülümsedi. "Affedersin. Ama nefret ediyorum onu öyle üzgün... " Cümleyi tamamlamadı. "Bir de şu diğer mesele. Herkesi çok yıpratıyor."

Tekrar koşturup dergileri düzeltmeye başladı. Yanına gidip elindekileri bıraktırdım.

"Bak ne diyeceğim, niçin bu seferlik eve erken gitmiyorsun?"

"Ama yerleri süpürecektim... "

"Sağlığı tehdit eden çalışma şartlarına bir gün daha dayanabileceğimizden eminim."

Güldü, biraz kendine gelmişti. "Eğer eminsen... "

"Kesinlikle. Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır! Arabada oturulmayacak kadar güzel bir akşam."

Israr etmedim. Sadece birkaç yüz metre ileride oturuyordu, yolunun büyük kısmı da cadde üzerindendi. Mantıklı bir şekilde güvenlik arayışıyla paranoya arasında ince bir çizgi vardı. Yine de, araba yolundan yürüyüşünü pencereden seyrettim.

Janice gittikten sonra ondan kalan işe devam ederek dergilerin sayfalarını düzeltmeyi bitirdim. Bazı hastaların atmaya üşenip de bıraktığı eski yerel haber postaları yığın haline gelmişti. Onları toplayıp çöpe atarken sayfalardan birinde bir şey gözüme takıldı.

Çöp kutusundan geri aldım. Sally Palmer'ın ışıl ışıl gülümseyen yüzü karşımdaydı. Fotoğrafının altında öldürülmesinden birkaç hafta öncesine ait, Manham'ın 'ünlü yazarı' hakkında ufak bir yazı vardı. Daha önce görmemiştim ve şimdi, ölümünden sonra bulmak sarsıcıydı. Okurken sanki ciğerlerimdeki hava boşaltılıyormuş gibi hissettim. Oturdum, tekrar okudum.

Ardından Mackenzie'ye telefon etmeye gittim.

Sessizce makaleyi okudu. Telefon ettiğimde mobil polis istasyonundaydı, haber postasından bahsedince hemen geldi. Yazıyı okurken, ensesiyle elleri dikkatimi çekti, güneşten ciğer gibi olmuşlardı. Bitirince bülteni kapadı, yüzü ifadesizdi.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Burnunun soyulmuş ve kızarmış derisini ovuşturdu. "Sadece rastlantı olabilir."

Yine ketum, profesyonel polis olmuştu. Ayrıca haklı da olabilirdi. Ama ben bundan şüpheliydim. Gazeteyi alıp kısa yazıya tekrar baktım. Haber kıtlığının olduğu günlerde sayfa doldursun diye konan yazılardan biraz fazlasıydı. Manşet 'Kır yaşamı yerel yazarın hayal gücünü kanatlandırıyor' şeklindeydi. Başlığa ilham veren alıntı sondaydı:

Sally Palmer, Manham'da yaşamanın romanlarım yazmasında kendisine

yardımcı olduğunu söylüyor. "Doğaya bu kadar yakın olmaya bayılıyorum. Hayal gücümün uçmasına katkı sağlıyor. Bundan iyisi, insanın kanatlarının olması." Eleştirmenlerin övgüsünü toplayan yazar böyle söylüyor.

Bülteni elimden bıraktım. "Sally böyle dedikten birkaç hafta sonra sırtına birinin bir çift kuğu kanadı saplamasının rastlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Mackenzie çileden çıkma belirtileri gösteriyordu. "Olabilir dedim. Sırf bir haber postasındaki entipüften bir yazıya bakıp şuydu buydu demek istemiyorum."

"O halde sakatlamayı başka nasıl açıklıyorsun?"

Rahatsız görünüyordu, tıpkı daha kendisinin ikna olmadığı parti programını halka anlatması gereken bir milletvekili gibi. "Psikologlar bunun dönüşüme duyulan baskılanmış bir arzu olabileceğini düşünüyor. Onu öldürdükten sonra ona melek kanatları vermesi. Katilin daha yüksek bir mertebeye saplantılı bir dinsel kaçık olabileceğini söylüyorlar."

"Peki diğer ölü hayvanlar için ne diyorlar? Ya da Lyn Metcalf'a yaptıklarına?"

"Ondan henüz emin değiller. Ama haklı olsan bile, bu da açıklamıyor," dedi haber postasını işaret ederek.

Sözcüklerimi özenle seçerek, "Aslında," dedim, "seninle konuşmayı istediğim başka bir şey daha vardı."

Bana pür dikkat bakıyordu. "Devam et."

"Seni aradıktan sonra Lyn Metcalf'ın doktor kayıtlarına göz gezdirdim. Ve kocasınınkilere. Çocuk sahibi olmaya çalıştıklarını biliyor muydun? Kısırlık tedavisi görüyorlarmış."

Anlaması bir saniye aldı. "Bebek tavşanlar. Tanrım," dedi tuttuğu soluğunu bırakarak.

"Ama katil bunu nereden biliyordu?"

Mackenzie bana baktı, kafasında bir şey tartıyordu. "Metcalf'ların yatak

odasında bir çekmecede gizlenmiş halde gebelik testi bulmuştuk," dedi yavaşça. "Çantada fişi vardı, kaybolmasından bir gün öncesine ait."

Eczaneden çıkarken çarpışmamızı hatırladım. Ne kadar mutlu görünüyordu. "Kullanılmış mıydı?"

"Hayır. Kocası onun orada olduğunu bilmediğini ileri sürdü."

"Ama kullanmayı planlamıyorsan böyle bir şey satın almazsın. Öyleyse hamile olabileceğini düşünmüş olmalı."

Mackenzie onaylayarak kafasını salladı ve zalim bir ifade takındı. "Ve hamile bir kadın kendisini kaçıran birine ne der? 'Canımı yakma, ben hamileyim.' " Elini yüzünden geçirdi.

"Tanrım. Sanırım artık hamile miydi, değil miydi bilmenin bir yolu yok?"

"Hiç yok. Bu kadar erken evrede ve cesedin içinde bulunduğu durumda.

Anladım dercesine kafa salladı, şaşırmamıştı. "Ama eğer hamile idiyse -ya da kendisi öyle sandıysa- o zaman bu piçi yakalamak beklediğimizden de zor olacak demektir."

"Niçin?"

"Çünkü o zaman sakatlamaları önceden planlamıyor demektir. İş üstündeyken kafasına göre uyduruyor." Ayağa kalktı, yorgun görünüyordu. "Ve bundan sonra ne yapacağını kendisi bilmiyorsa, ne kadar şansımız olur ki?"

O gittikten sonra arabamla kırlara doğru yola çıktım. Kafamda belirli bir hedef yoktu, bütün istediğim Manham'dan bir iki saatliğine uzaklaşmaktı. O akşam Jenny'yle görüşmeyecektik. Aramızda böyle aniden bir şeylerin gelişmesi ikimiz için de sürpriz olmuştu ve son iki günün yoğunluğundan sonra biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız vardı. Sanırım biraz geri durup nefes almak ve yaşamlarımızdaki bu beklenmedik büyük değişimi ve bizi nereye götürebileceğini düşünmek istedik. Her ne kadar birbirimize dile getirmiş olmasak da, ikimiz de çok hızlı gidip her şeyi berbat etme korkusuna kapılmıştık. Bu hissettiğimiz karşılıklı olduğuna göre, aceleye ne gerek vardı?

Büyük konuşmamam gerektiğini bilmeliydim.

Çok geçmeden kendimi hafif bir yükseltinin üstünde buldum; etrafımda uzayıp giden manzara buradan panoramik görünüyordu. Arabayı durdurup indim. Çimen kaplı bir tepeciğin üzerine oturup, güneşin kendisini bekleyen bataklığa doğru alçalmasını seyrettim. Sazlıklarda soyut şekiller oluşturan gölcük ve çaylardan yansıyan ışık, altın pırıltılar saçıyordu. Bir süre cinayetlere yoğunlaşmaya çalıştım. Ama şu an her şey benden çok uzak görünüyordu. Göğün ve yerin renkleri geceye doğru yavaş yavaş koyulaşıyor, ama ben yerimden kımıldamak için hiçbir zorunluluk hissetmiyordum.

Kazadan beri ilk kez, sanki gelecek önümde açılmıştı. Nihayet geçmişe değil ileriye bakabiliyordum. Jenny'yi düşündüm ve Kara ile Alice'i; içimde herhangi bir suçluluk izi, ihanet ediyormuşum duygusu yakalar mıyım diye kendimi yokladım. Yoktu. Sadece beklenti vardı. Yokluğun acısı hâlâ içimdeydi ve hep öyle kalacaktı. Ama artık ona kabullenme de eklenmişti. Karım ve kızım ölmüştü, onları geri getiremezdim. Uzun zamandır ben de ölüydüm. Şimdiyse, umulmadık bir şekilde, yeniden hayata dönmüştüm.

Ufukta parlak, incecik bir çizgiden ibaret kalana dek günbatımını seyrettim; bataklık ışığı yutan muntazam, siyah bir cam tabakası gibiydi. Sonunda ayağa kalktığımda o kadar uzun süre oturmaktan her yanım ağrıyordu. Birden fark ettim ki, enine boyuna düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım yoktu. Ve Jenny'yi yeniden görmek için ertesi güne kadar beklemek istemiyordum. Onu aramak için elimi cebime attım, ama telefonum yoktu. Arabada da değildi. Mackenzie geldiğinde masama koyduğumu hatırladım; aklımda bir sürü başka şey olduğundan çıkarken onu unutmuş olmalıydım.

Az kalsın gidip telefonu almakla bile uğraşmayacaktım, ama haber vermeden Jenny'nin kapısında bitmek istemedim. Sırf mesele benim açımdan çözüldü diye, o da aynı şeyi yapmış olmak zorunda değildi. Dahası, ben hâlâ köyün doktoruydum. Manham'lıların bu aralar bana karşı çekinceleri olabilirdi, ama yine de istediklerinde bana ulaşabilmeliydiler. Böylece, köye ulaştığımda telefonumu almak için muayenehaneye yöneldim.

Ana caddede ilerlediğim sırada sokak lambaları yanmaya başladı. Meydandaki polis treylerine ulaşmadan hemen önce, direklerden birinden dökülen ışığın altında dikilen bir grup adam gördüm. Scarsdale'in infazcı devriyelerinden biri

olduğunu tahmin ettim. Yanlarından geçerken gözlerini bana çevirdiler, soluk sarı ışıkta yüzleri kuşkuluydu.

Onları arkamda bırakarak ana caddeden sapıp Henry'nin evine giden uzun araba yoluna girdim. Yükseltiyi çıkıp sonra aşağı inen yolu takip ederken arabamın tekerlekleri çakıltaşları üzerinde çıtırtılar çıkarıyor, farların benek benek ışığı evin ön tarafına çarpıyordu. Pencereler karanlıktı; bu beni şaşırtmadı, çünkü Henry genellikle erken yatardı. Onu uyandırmak istemediğimden, ön kapıyı kullanmayıp arka tarafa dolandım ve doğrudan muayenehaneye girdim.

Ofisime açılan Fransız pencereyi açmak için anahtarlarımı almıştım ki, mutfak kapısının aralık olduğunu fark ettim. Eğer ışık yanıyor olsaydı, bu önemli gelmezdi. Fakat mutfak karanlıktı ve Henry kapıyı kilitlemeden asla yatmaya gitmezdi.

Gidip içeriye baktım. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Elektrik düğmesini aramaya başladım, ama birden durdum. İçimden bir ses bir sorun var diyordu. Bir an polisi aramayı düşündüm. Ama onlara ne diyebilirdim ki? Bütün bildiğim Henry'nin bahçeye çıktıktan sonra kapıyı kapamayı unutmuş olabileceğinden ibaretti. Köydeki sermayem kendimi gülünç duruma düşürdüğümün haberi yayılmadan da zaten yeterince zayıftı.

Bunun üzerine, koridora gittim. Uyanıksa ve yakındaysa duyabileceği kadar yüksek, ama uyuyorsa uyandırmayacak kadar alçak bir sesle, "Henry?" diye seslendim.

Cevap gelmedi. Henry'nin çalışma odası koridorun öbür ucunda, hemen hemen köşedeydi. Aşırı tepki verdiğim düşüncesinden kurtulamayarak odaya doğru yürüdüm. Kapı hafif aralıktı, içeride ışık yandığını görebiliyordum. Durdum, yaşam ya da hareket belirtisi var mı diye kulak kabarttım. Ama kalbimin küt küt atışı daha hafif sesleri bastırıyordu. Elimi kapıya koyup itmeye başladım.

Birdenbire kapı elimden çekilip açıldı. Kocaman bir gölge odadan fırlarken yan tarafa savruldum. Soluğum kesilmiş halde gölgeye hamle yaptım ve önümden bir hava esintisinin geçtiğini hissettim. Elim kaim, yağlı bir giysiyi yakaladı ve sonra yüzüme bir şey çarptı. Ben geriye doğru sendelerken gölge mutfağa kaçtı. Ona yetiştiğim sırada arka kapı, menteşeleri üzerinde açılıp

kapanıyordu. Önce hiçbir şey düşünmeden arkasından gitmeye başladım, sonra Henry'yi hatırladım.

Sadece bahçeye açılan kapıyı kapayıp sürgüleyecek kadar oyalandıktan sonra çalışma odasına geri koştum. Tam ben odaya ulaşırken koridorun ışıkları yandı.

"David? Neler oluyor yahu?"

Henry tekerlekli sandalyesiyle yatak odasından koridora çıkmıştı, darmadağın ve ürkmüş görünüyordu.

"Burada biri vardı. Ben rahatsız edince kaçtı."

Vücudum tepki göstermeye başlıyordu, salgılanan adrenalinin etkisiyle titriyordum. Çalışma odasına girdim. Çelik dolabın hâlâ kilitli olduğunu görünce rahatladım. Buradaki her kim idiyse, neyse ki ilaç depomuza ilişmemişti. Ama sonra Henry'ye yadigar kalan tıbbi malzeme koleksiyonunu sakladığı vitrin dikkatimi çekti. Kapıları ardına dek açıktı, içindeki nesneler ve şişeler dağılmıştı.

Henry küfrü basıp vitrine doğru atıldı. "Hiçbir şeye dokunma," diye uyardım. "Polis parmak izlerini almak isteyecek. Neler alınmış olabilir, bir fikrin var mı?"

Karman çorman olmuş malzemelere dikkatle bakıyordu, kararsızdı. "Emin değilim..."

Ama Henry daha cümlesini bitirmeden ben en az bir şeyin kesinlikle orada olmadığını fark ettim. Burada çalıştığım sürece, üst rafta tozlanmış, antika bir şişe dururdu; yeşil camı dikine oluklu ve üzerine demode olmuş kabartma usulüyle 'Zehirlidir' yazılmış o şişe şimdi yoktu.

O ana dek eve giren kişinin hap aradığını sanmıştım. Manham'ın bile kendi payına düşen bağımlıları vardı. Ama en çaresiz durumdaki bağımlının bile bir şişe kloroform çalacağını hiç sanmıyordum.

Henry'nin haykırışıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

"Tanrım, David, iyi misin?"

Göğsüme bakıyordu. Tam ne demek istiyorsun diyecektim ki, kendim gördüm. Koridorda gölgeyi giysisinden yakalarken bir hava esintisi hissettiğimi hatırladım. Ne olduğunu şimdi anlıyordum.

Gömleğimin önü savrulan bir bıçakla kesilmişti.

19

Önceki geceki heyecandan sonra ertesi gün herhangi bir gün gibi başladı. Bu sonradan dikkatimi çekti. Tecrübelerimden bilmeliydim ki, felaket geliyorum demezdi. Ama işte şimdi geldiğinde tamamen hazırlıksızdım.

Diğer herkes gibi.

Polis muayenehanede işini bitirdiğinde saat yaklaşık dörttü. Dört koldan işe girişmiş, fotoğraflar çekip parmak izleri için toz serpmiş ve sorular sormuşlardı. Mackenzie geldiğinde, rahatsız uykusundan uyandırılmış biri gibi yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Şunu baştan alalım. Diyorsun ki, biri eve girdi, gömleğini doğradı ve kimse kendisini görmeden kaçıp gitmeyi başardı?"

Ben de yorgun ve asabiydim. "Karanlıktı."

"Demek, onda tanıdık gelen bir şey olmadı?"

"Hayır, üzgünüm."

"Ve onu tekrar görsen tanıman mümkün değil?"

"İsterdim, ama dedim ya çok karanlıktı."

Henry de benim gibi yardım edebilecek durumda değildi. Bütün o süre içinde yatak odasındaydı; kargaşayı işitince odasından çıkıp benim sonuçsuz kovalama girişimimden geri dönüşümü görene kadar hiçbir şeyden haberi olmamıştı. Eğer işler başka türlü gelişmiş olsaydı, Manham sabaha bir başka cinayet haberiyle uyanabilirdi. Hattâ belki de iki.

Mackenzie'nin bana sorular sorarken sergilediği tavırdan çıkardığım sonuca göre, daha fazlasına müstahak olduğumuzu düşünüyordu. "Ve başka ne almış olabileceğine dair bir fikriniz yok?"

Sadece kafamı iki yana sallayabildim. İlaç dolabına dokunulmamıştı ve aşılarla soğukta saklanan diğer ilaçları bulundurduğumuz buzdolabında da eksik yoktu. Ama darmadağın edilmiş camlı vitrinde ne olduğunu bilen tek kişi Henry'ydi ve adli tıp ekibi vitrinle işini bitirene dek, eksik bir şey olup olmadığını kesin olarak söyleyemeyecekti.

Mackenzie burun kemerini parmakları arasında sıktı. Gözlerinin kenarları kıpkırmızıydı ve öfkeli bakıyordu. "Kloroform." Tiksinmiş gibiydi sesi. "Böyle bir şey bulundurmakla bir yasayı çiğniyor musun, bilmiyorum bile. Doktorların artık kloroform kullanmadığını sanıyordum."

"Kullanmıyorlar. O sadece Henry'nin antikalarından biri. Oralarda bir yerde eski bir mide pompası bile var."

"Mide pompası umurumda olmazdı, ama bu piç bir şişe dolusu lanet uyuşturucu olmadan da yeterince tehlikeli!" Kendini frenledi. "Peki içeri nasıl girmiş?"

"Ben içeri aldım."

İkimiz birden eşikten giren Henry'ye döndük. Benim ofisimdeydik; her gece kilitlediğim için, herhangi bir delili riske atmadan kullanabileceğimiz, alt kattaki az sayıda odadan biriydi. Henry'nin sorgulanmasına biraz ara verilmesinde ısrar etmiştim. Evine girilmesi aklını çok karıştırmıştı ve neredeyse bir saatlik bir sorgulamadan geçmişti. Şimdi biraz toparlanmış gibiydi, gerçi rengi hâlâ yerine gelmemişti.

"Siz içeri aldınız," diye tekrarladı Mackenzie tekdüze bir tonda. "Evde hiç kimsenin olduğunu bilmediğinizi söylemiştiniz."

"Doğru. Ama yine de benim hatam. Tekrar düşündüm de..." Derin bir nefes aldı. "Şey, ben... yatmadan önce mutfak kapısını gerçekten kilitlediğimi galiba hatırlayamıyorum."

"Kilitli olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Evet, öyledir diye düşündüm. Yani her zaman kilitlerim. Genellikle yani."

"Ama bu gece değil."

"Emin değilim." Henry boğazını temizledi; çektiği sıkıntıyı görmek bana acı veriyordu. "Belli ki kilitlememişim."

"Ya dolap? O da kilitlenmemiş miydi?"

"Bilmiyorum." Henry tükenmiş görünüyordu. "Anahtarlar masamın çekmecesinde. Onları orada bulmuş olabilir ya da..." Sesi alçalarak kesildi.

Mackenzie sinirlerine güçlükle hakim olabiliyormuş gibiydi. "Kloroformdan kaç kişinin haberi vardı?"

"Tanrı bilir. Benden daha uzun zamandır burada. Sır olduğunu hiç düşünmedim."

"O halde, buraya giren herkes onu görmüş olabilir?"

"Sanırım mümkün," diye kabul etti Henry istemeye istemeye.

"Burası doktor muayenehanesi," dedim Mackenzie'ye. "Burada tehlikeli maddeler olacağını herkes bilir. Sakinleştiriciler, yatıştırıcılar, neyse işte."

"Ki kilit altında olmaları gerekir," dedi Mackenzie. "Esas nokta şu ki, bu adam buraya öylece gelip ne lazımsa alıp gidebilmiş."

"Bakın, ben onu davet falan etmedim!" diye parladı Henry. "Zaten kendimi yeterince kötü hissetmediğimi mi sanıyorsunuz? Otuz yıllık doktorum ve böyle bir şey daha önce hiç olmadı!"

"Ama bu gece oldu," diye hatırlattı Mackenzie. "Kapıyı kilitlemeyi unuttuğunuz tek gece."

Henry önüne bakıyordu. "Aslında... tek sefer olmayabilir. Kalkıp da... kalkıp da kapıyı açık bulduğum birkaç sefer daha oldu yakınlarda. Sadece bir iki kere. Genellikle kilitle diye hatırlatırım kendime," diye ekledi aceleyle. "Ama... şey, son zamanlarda biraz... unutkan oldum galiba."

"Unutkan." Mackenzie'nin sesi ifadesizdi. "Ama ilk kez biri içeri giriyor, değil mi?"

Tam Henry'nin yerine yanıt verip elbette ilk kez demek üzereydim ki, Henry'nin ızdırap çeken yüz ifadesini gördüm.

"Şey, ben..." Ellerini kavuşturup tekrar çözdü. "Emin değilim."

Mackenzie gözlerini ayırmadan ona bakmayı sürdürüyordu. Henry ne diyeceğini bilmez şekilde omuz silk ti.

"Doğrusu şu ki, sanırım birkaç kere dolap bana sanki... yeniden düzenlenmiş gibi geldi."

"Yeniden düzenlenmiş? Yani kayıp bir şeyler mi vardı?"

"Bilmiyorum, hiçbir zaman tam emin olamadım. Belki de hafizam bana oyun oynuyordu." Utanmış bir ifadeyle bana bir bakış attı. "Özür dilerim David. Sana söylemeliydim. Ama umdum ki... Şey, düşündüm ki eğer daha çok çabalarsam... "

Ellerini kaldırdı ve sonra çaresizce serbest bıraktı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Son zamanlarda benim yerime bakması için onu zorladığımdan, şimdi çok daha kötü hissediyordum. Sakatlığını bir yana bırakırsak, onun fiziksel açıdan her zaman sağlam olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse, sabahın ilk saatlerinde, daha önce gözümden kaçmış belirtiler görüyordum. Gözlerinin altı çökmüş ve tıraşı gelmiş beyaz sakallarla kaplı çenesinin ve boynunun etrafında cildi gevşemişti. Yaşadığı şoku hesaba katsak bile, yine de hasta ve yaşlı görünüyordu.

Mackenzie'nin gözlerini yakaladım, onu çok zorlanmamasını istiyordum. Dudaklarını sıkarak beni kenara çekti; Henry genç bir kadın polisin yaptığı bir fincan kahveyle ve acısıyla baş başa kalmıştı.

"Bu ne demek kavrayabiliyor musun?" dedi Mackenzie.

"Biliyorum."

"İlk kez olmuyor olabilir."

"Biliyorum."

"İyi, çünkü şuradaki arkadaşın doktorluk lisansını kaybetti kaybedecek. Sırf keşin teki olsaydı bile kötüydü, ama biz burada bir seri katilden bahsediyoruz. Ve şimdi Tanrı bilir ne kadar zamandır adam burada at koşturuyor, ne lazımsa alıp gidiyor!"

Tam yine, 'Biliyorum,' diyecektim ki kendime engel oldum. "Neyi alacağına dair tıbbi bilgisi olmalı. Ve nasıl kullanacağına."

"Ah, hadi ordan! Adam katil! Doğru dozu verme konusunda endişelendiğini mi sanıyorsun? Üstelik kloroformla ne yapıldığını bilmek için beyin cerrahı olmak gerekmez."

"Eğer daha önce de buraya geldiyse, niçin bütün şişeyi almadı?" diye sordum.

"Belki de ne aldığı bilinsin istemedi. Eğer bu gece sürpriz-le karşılaşmasaydı, yine bilmeyecektik, değil mi?"

Buna itiraz edecek durumda değildim. İhmalci davranan Henry değil de benmişim gibi suçluluk hissediyordum. Ben onun ortağıydım, neler olduğunun farkına varmış olmalıydım. Ona neler olduğunun.

Nihayet polis yapabileceği kadarını yaptı ve ben de eve döndüm. Kafamı yastığa koyduğumda kuşların şafak vakti ötüşleri başlamıştı bile.

Sanki neredeyse birdenbire tekrar uyandım.

Günlerdir ilk kez rüyayı görüyordum. Her zamanki kadar canlıydı, ama onlan yine kaybettiğim duygusunu bu sefer yaşamadım. Üzülmüştüm, ama sakindim. Alice yoktu, sadece Kara vardı. Jenny hakkında konuştuk. *Sorun yok,* dedi bana gülümseyerek. *Olması gereken bu.*

Hemen hemen bir veda gibiydi, çok geciktirilmiş, ama kaçınılmaz. Fakat Kara'nın o çok iyi tanıdığım kaygı ifadesiyle, hafifçe çatılmış kaşlarla söylediği son sözleri içimde uzun süre devam eden bir huzursuzluğa sebep olmuştu.

Dikkatli ol.

Ama neye karşı dikkatli olacaktım, bilmiyordum. Sadece kendi bilinçaltımı

çözümlemeye çalıştığımı fark edene kadar bir süre buna kafa patlattım.

Ne de olsa sadece bir rüyaydı.

Yataktan kalkıp duş aldım. Her ne kadar sadece birkaç saattir yatakta olsam da, sanki bütün gece deliksiz uyumuşçasına dinlenmiş hissediyordum. Laboratuvara giderken evden erken çıktım; yolumun üzerinde Henry'yi kontrol etmek istiyordum. Dün gece olanlardan sonra onun için endişeleniyordum. Korkunç görünüyordu ve elimde olmadan kendimi sorumlu hissediyordum. Ona yıktığım bütün o fazladan iş yüzünden o kadar yorgun olmasaydı, muayenehanenin kapısını kilitlemeyi unutmayabilirdi.

Eve girip seslendim. Cevap gelmedi. Mutfağa gittim, ama orada da ona ait bir iz yoktu. İçimde birden beliren huzursuzluğa aldırmamaya çalışarak, belki hâlâ uyuyordur diye düşündüm. Tam mutfaktan çıkmak üzere arkamı dönerken pencereden gördüğüm şey karşısında zınk diye durdum. Bahçenin öbür tarafında, göle uzanan eski ahşap mendireğin bir kısmı gözüme ilişti. Henry'nin tekerlekli sandalyesi üzerindeydi.

Ve boştu.

Arka kapıdan koşarak çıkıp adını seslenmeye başladım. Mendireğin girişi bahçenin daha içlerindeydi, çalılar ve ağaçlardan görünmüyordu. Kapıya varana kadar üzerini göremedim ve sonra rahatlayarak yavaşladım. Boş sandalyenin yanında Henry mendireğin kenarına tehlikeli bir şekilde ilişmiş, kollarını kullanarak kendini sandala indirmeye çalışıyordu. Bacakları işe yaramaz bir şekilde sandala doğru sarkarken, harcadığı efordan ve yoğunlaşmadan dolayı yüzü kızarmıştı.

"Tanrı aşkına Henry, ne yapıyorsun?"

Bana kızgın bir bakış fırlattı, ama durmadı. "Sandalla gezmeye çıkıyorum. Oradan neye benziyor?"

Kolları vücudunun ağırlığıyla zorlanırken homurdanıyordu. Tereddüt ettim; ona yardım etmek istiyordum, ama buna kalkışmayacak kadar akıllıydım. Hiç değilse, eğer düşerse onu çıkarmak için buradaydım artık.

"Hadi ama Henry, bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun."

"Sen kendi lanet işine bak!" Ona hayretle baktım. Dudakları kapalıydı, ama titriyordu. Nafile çabasına bir süre daha devam ettikten sonra ansızın mücadeleyi kesti. Tahta direklerden birine sırtını dayayıp gözlerini kapadı.

"Özür dilerim David. Öyle demek istemedim."

"Sandalyeye oturmana yardım edeyim mi?"

"Bana bir dakika ver, nefesim düzelsin."

Mendireğin sert kalaslarına, yanına oturdum. Göğsü hâlâ inip kalkıyordu, gömleği terden tenine yapışmıştı. "Ne zamandır buradasın?"

"Bilmem. Bir süredir." Halsiz halsiz gülümsedi. "O an iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Henry... " Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Ne düşünüyordun? Sandala tek başına binemeyeceğini biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum, sadece..." Yüzü karardı. "O lanet polis. Bana dün gece bakış şekli. Benimle konuşma biçimi, sanki ben... aptal bunağın tekiymişim gibi! Hata yaptığımı biliyorum; kilitleri kontrol etmeliydim. Ama birinin bana o şekilde büyüklük taslaması... "

Kafasını eğmiş bacaklarına bakıyordu, ağzı gerilmişti.

"Bazen yıldırıcı oluyor. Çaresiz hissediyorum. Hani bazen sadece bir şey *yapmak* zorunda hissedersin ya?"

Dümdüz, ıssız uzayıp giden göle baktım. Bakacağım başka kimse yoktu. "Ya düşseydin?"

"O zaman herkesi eziyetten kurtarmış olurdum, değil mi?" Kafasını kaldırıp bana bakarak alaycı bir şekilde güldü, kendine gelmiş gibiydi. "Bana öyle bakma. Henüz kendimi öteki tarafa göndermeyi planlamıyorum. Bir günlük bu kadar gülünç düşmek yeter."

Kendini doğrulturken harcadığı eforla yüzünü buruşturuyordu.

"Şu lanet sandalyeye oturmama yardım et, olur mu?"

Ellerimi altına yerleştirdim, kendini tekerlekli sandalyeye kaldırırken ağırlığını taşımasına destek oldum. Sandalyesini iterek onu eve götürdüğümde hiç itiraz etmemesi ne kadar yorulduğunu gösteriyordu. Laboratuvara çoktan geç kalmıştım, ama ona çay yapıp iyi olduğundan emin olacak kadar yanında kaldım.

Çıkmak üzere ayağa kalktığımda Henry esneyip gözlerini ovuşturuyordu. "Hazırlansam iyi olur. Sabah muayeneleri yarım saat sonra başlayacak."

"Bugün değil. Çalışacak durumun yok. Biraz uyuman gerek."

Tek kaşını kaldırdı. "Doktor tavsiyesi mi?"

"Nasıl istersen."

"Hastalar ne olacak?"

"Janice bu sabahki randevuların iptal edildiğini onlara haber verebilir. Acil bir şey olursa da mesai dışı hizmetleri telefonla arayabilirler."

Bu sefer tartışmadı. Yaşadığı yılgınlığın ardından şimdi içi boşalmış gibi mecalsiz görünüyordu.

"Bak David... Bundan kimseye bahsetmezsin, değil mi?"

"Tabii ki etmem."

Kafasını salladı, rahatlamıştı. "İyi. Zaten şu halde de yeterince aptal hissediyorum."

"Öyle hissetmeni gerektirecek bir şey yok."

Bana tekrar seslendiğinde kapıya varmıştım.

"David..." Bir an durakladı, utanmıştı. "Teşekkür ederim."

Minnettarlığı kendimi iyi hissetmeme neden olmadı. Arabamla laboratuvara giderken, son zamanlarda ona ne kadar fazladan baskı yüklediğimin farkındaydım ve bundan çok rahatsızdım. Yalnızca iş açısından değil, başka bakımlardan da onu kendi haline bırakmıştım. Şimdi keşke onunla göle açılmak veya onunla sadece biraz daha vakit geçirmek için gayret etseydim diye düşünüyordum. Ama soruşturmaya ve, ondan da fazla, Jenny'ye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Henry'yi düşünecek zamanım pek kalmamıştı.

Kararlıydım, bu durum değişecekti. Laboratuvarda yapabileceklerim hemen hemen bitmişti. Mackenzie'ye bulgularımı verdikten sonra, bunlardan yararlanmak polise düşecekti, ben de son zamanlarda ihmal ettiğim şeyleri telafi edebilecektim. Bugünden sonra, dedim kendi kendime, yaşamım tekrar normale dönecek.

Daha fazla yanılamazdım.

Son on iki saatte yaşanan hengamenin ardından sığınak gibi gelen nesnel laboratuvar ortamına geri dönmek beni neredeyse rahatlattı. Burada hiç değilse ayağımı bastığım zemin daha güvenilirdi. Analiz sonuçları gelmişti ve tahminimi doğruluyorlardı. Lyn Metcalf aşağı yukarı altı gün önce ölmüştü; bunun anlamı boğazını kesmeden önce katilin onu kimbilir hangi şeytani sebeple yaklaşık üç gün canlı tuttuğuydu. Ölüm nedeni boğazlanmaydı. Sally Palmer gibi onun da cesedinin kuruluğundan kanının akıtıldığı anlaşılıyordu. Ve cesedin etrafındaki toprağın düşük demir içeriği onun da yine başka bir yerde öldürülüp sonradan cesedinin bataklığa atıldığını gösteriyordu.

Ayrıca, Sally Palmer'daki gibi, civarda bunu ona kimin yapmış olabileceğini gösteren hiçbir şey bulunamamıştı. Toprak sıcaktan o kadar kavrulup sertleşmişti ki, parmak izleri elde edilememişti ve Lyn'in kırık tırnaklarında kalmış ip lifleri hariç, katilin kimliğine dair ipucu olabilecek hiçbir bulgu yoktu geride, adli tıp için hiç ipucu kalmamıştı.

Ama bu artık başka birinin endişeleneceği bir meseleydi. Benim katkım tamamlanmak üzereydi. Bıçakla kesilmiş olan boyun omurlarının son kalıplarını aldım; iki kadının aynı silahla öldürüldüğü şimdi artık daha kesindi. Bundan sonra ortalığı toparlamak dışında işim kalmamıştı. Marina kutlamak için yemeğe gelip gelmeyeceğimi sordu, ama onu geri çevirdim. Hâlâ fırsat bulup Jenny'yle konuşamamıştım, birdenbire sabırsızlandım.

Marina çıkar çıkmaz Jenny'yi aradım. Telefonu açmasını beklerken heyecanım o kadar şiddetliydi ki, canımı yakıyordu.

"Affedersin," dedi Jenny nefes nefese. "Tina evde yok, ben de bahçedeydim."

"Nasılsın?" diye sordum. Birdenbire gerilmiştim. Geçen süreçte kendi kendime konuşup durmuştum hep, o yüzden ilişkimiz hakkında onun ne gibi sonuçlara varmış olabileceğini düşünmeye hiç ara vermemiştim.

"Ben iyiyim, asıl sen nasılsın? Herkes dün gece muayenehanede olanları konuşuyor. Yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır, iyiyim. Henry için daha kötüydü."

"Tanrım, olanları duyduğum zaman düşündüm ki... şey, endişelendim."

Duyabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bir başkasının beni düşünmesine alışık değildim. "Özür dilerim. Daha önce aramalıydım."

"Sorun değil. İyi olduğuna sevindim. Seni arayacaktım, ama..." Sözlerine ara verince gerildim. *îşte geliyor.* "Bak, biliyorum birkaç gün ayrı kalacaktık, ama... Şey, seni gerçekten görmek isterim. Yani sen de istersen."

Kendimi sırıtırken buldum. "İsterim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

İkimiz de güldük. "Tanrım, bu çok saçma. Kendimi yeniyetme gibi hissediyorum," dedi.

"Ben de." Saatime göz attım. Biri on geçiyordu. İki gibi Manham'da olabilirdim ve akşam muayeneleri de dörtten önce başlamıyordu. "İstersen şimdi uğrayabilirim."

"Tamam." Sesi utangaç geliyordu, ama gülümsediğini anlayabiliyordum. Arka planda iki notalı bir çınlama işittim. "Bekle bir saniye, kapıda biri var."

Ahizeyi elinden bıraktı. Tezgahın kenarına dayandım; onun tekrar ahizeyi eline almasını beklerken yüzümde hâlâ o aptal sırıtış vardı. Birbirimize zaman tanımanın canı cehennemeydi. Bütün bildiğim şu anda onunla olmak istediğimdi, uzun zamandır istediğim her şeyden daha fazla. Beklerken, arka planda radyonun çaldığını da işitebiliyordum. Ahizenin tekrar alındığını işitene kadar, beklediğimden uzun zaman geçmişti.

"Sütçü müydü?" diye espri yaptım.

Yanıt gelmedi. Birinin telefonun öteki ucunda nefes alışverişini duyuyordum. Sanki efor harcamış gibi derin ve biraz hızlıydı.

"Jenny?" dedim şüpheyle.

Yine yanıt yoktu. Nefes sesi bir iki kez daha geldi. Sonra karşıdaki kişi telefonu kapatırken yumuşak bir tık sesi işitildi.

Aptal aptal ahizeye bakıyordum, sonra telaştan beceriksiz hareketlerle numarayı yeniden çevirdim. *Aç. Lütfen aç.* Ama telefon çaldı durdu.

Kapatıp Mackenzie'yi aramaya başladım, bir yandan da arabaya koşuyordum.

20

Neler olduğunu tahmin etmek zor değildi. Zaten ev hikâyeyi anlatıyordu. Mangal yaptığımız günkü o köhne masanın üzerinde yarısı yenmiş bir sandviç vardı, sıcak yüzünden daha şimdiden büzüşmüştü. Yanında radyo kayıtsızca çalıyordu. Mutfaktan arka bahçeye açılan kapı ardına dek açıktı, polis memurları geçtikçe boncuk perde sallanıyordu. İçeride, hindistancevizi lifinden yapılma paspas ayakla itile itile bir mutfak dolabına dayanmıştı, açık kalan telefonu biri kapamıştı.

Ama Jenny'den iz yoktu.

Eve ulaştığımda polis beni içeri almak istememişti. Evi kordon altına almışlardı bile ve çocuklarla komşulardan oluşan bir kalabalık sokakta durmuş, üniformalılar girip çıkarken ciddi bir ifadeyle izliyorlardı. Gergin bir biçimde, gözlerini ok gibi, bir otlağa bir tarlalara yönelten genç bir polis memuru kapıya yaklaştığımda yolumu kesti. Dinlemeyi reddediyordu, ama o sıra içinde bulunduğum durum tam olarak lehime çalışmıyordu. Ancak Mackenzie gelip de beni sakinleştirdikten sonra içeri alındım. Eve girdiğimizde, "Hiçbir şeye dokunma," dedi gereksiz yere.

"Bu işte lanet bir acemi değilim ben!"

"O zaman öyle davranmayı kes."

Kendimi tutmasam ters bir cevap verecektim. Ama haklıydı. Derin bir nefes aldım, kendimi kontrol etmeye çalıştım. Mackenzie merakla beni seyrediyordu.

"Onu ne kadar tanıyorsun?"

Sen kendi işine bak demek istedim. Fakat tabii ki demedim. "Daha yeni görüşmeye başladık." İki adli tıp uzmanının parmak izi almak için telefonu pudraladığını görünce yumruklarımı sıktım.

"Ne kadar ciddisiniz?"

Ona sadece baktım. Anlayıp kısaca kafa salladı. "Özür dilerim."

Özür dileme! Bir şey yap! Ama yapılabilecek her şey zaten yapılıyordu. Üzerimizde bir polis helikopterinin patırtısı duyulurken, üniformalılar otlakla tarlaların civarında güçlükle ilerlemeye başlamışlardı bile.

"Bana neler olduğunu tekrar anlat," dedi Mackenzie. Anlattım; böyle bir şeyin nasıl olabildiğini anlayamıyordum. "Kapıda birinin olduğunu söylediği zaman konusunda emin misin?"

"Eminim. Buraya ne kadar erken gelebileceğimi anlamak için saatime bakmıştım."

"Ve hiçbir şey duymadın?"

"Hayır! Tanrım, güpegündüz. Nasıl olur da biri öylece kapıyı çalıp onu sürüyerek götürür? Köy lanet polislerle kaynıyor! Ne halt ediyorlardı?"

"Bak, ne hissettiğini biliyorum, ama... "

"Hayır, bilmiyorsun! Birileri bir şeyler *görmüş olmalı"*

Mackenzie içini çekti, ardından da ileride olağanüstü bir sabrı gösterdiğini anlayacağım bir tonda konuşmaya başladı. "Bütün komşularla konuşuyoruz. Ama diğer evlerin hiçbiri bahçeyi görmüyor. Otlaktan geçen ve doğruca buraya, arka tarafa ulaşan bir toprak yol var. Kendisini caddede hiç kimse görmeden bir minibüsle ya da arabayla dönmüş, sonra da aynı yoldan geri dönmüş olabilir."

Pencereden baktım. Uzaklarda ayna gibi parlayan göl sakin ve masum bir şekilde uzanıyordu. Mackenzie ne düşündüğümü tahmin etmiş olmalıydı ki, "Bir tekneye ait hiçbir iz yok. Helikopter hâlâ bakıyor, ama..." dedi.

Açıklamasına gerek yoktu. Jenny'nin kapıya bakmaya gitmesiyle polisin gelmesi arasında on dakikadan az zaman geçmişti. Ama buranın kırsalını tanıyan birinin yanındaki kişiyle birlikte ortadan kaybolması için bu yeterince uzun bir süreydi.

"Niçin yardım istemek için bağırmadı?" diye sordum, şimdi daha sessizdim. Ama bu sakinlikten çok umutsuzluğun verdiği bir sessizlikti. "Hiç mücadele etmeden gitmezdi."

Mackenzie henüz cevap veremeden dışarıda bir kargaşa oldu. Bir an sonra Tina eve daldı, yüzü bembeyazdı ve sarsılmıştı.

"Ne oldu? Jenny nerede?"

Sadece kafamı sallayabildim. Çılgın gibi etrafa bakınıyordu.

"Oydu değil mi? Onu götürdü." Bir şey söylemeye çalıştım, ama söyleyemedim. Tina'nın elleri ağzına gitti. "Ah, hayır. Ah Tanrım, lütfen."

Ağlamaya başladı. Tereddüt ettim, sonra elimi uzatıp ona dokundum. Kendini göğsüme bıraktı, hıçkırıyordu.

"Efendim?"

Adli tıp ekibinden biri Mackenzie'ye yaklaştı. Elindeki plastik delil torbasının içinde kirli kumaştan bir tıkaç gibi görünen bir şey vardı.

"Dip köşedeki çitin yanma atılmış," dedi memur. "Orada bir açıklık var, insanın sıkışarak geçebileceği kadar büyük."

Mackenzie torbayı açtı, ihtiyatla kokladı. Tek söz etmeden bana uzattı. Koku çok hafif, ama çok belliydi.

Kloroform.

Arama çalışmalarına katılmadım. Her şeyden önce, bir haber çıkarsa diye yakınlarda olmak istiyordum. Manham'ın çevresindeki alan cep telefonlarının işe yaramadığı ölü bölgelerle doluydu, o yüzden bataklığın ya da ormanın ıssız bir kesiminde teması kaybetme riskini göze alamazdım. Ayrıca, aramanın zaman kaybı olduğunu da biliyordum. Kırsal alanda rasgele taban teperek Jenny'yi bulamazdık. Onu götüren kişi bulmamızı isteyene kadar...

Tina bize ölü tilkiyi buluşunu anlattı. O an bile bunun öneminin farkında değildi. Mackenzie kendisi ya da jenny'nin son zamanlarda ölü bir hayvan bulup bulmadıklarını sorduğunda şaşkına dönmüş görünüyordu, ilk başta hayır dedi, sonra şimdi aklıma geldi dercesine tilkiden söz etti. Göz ardı edilmiş bir uyarı varmış diye düşününce kendimi fiziksel olarak hasta hissettim.

Sonradan Mackenzie'ye, "Sakatlamaları gizli tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun hâlâ?" diye sordum. Yüzü kızardı, ama bir şey demedi. Haksızlık ettiğimin, o kararın muhtemelen üstleri tarafından alındığının farkındaydım. Ama bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Birilerini.

Jenny'nin insülinini hatırlayan Tina oldu. Bir adli tıp görevlisi Jenny'nin el çantasının içini incelerken onu gören Tina'nın birdenbire benzi attı.

"Aman Tanrım, bu onun kalemi!"

Polis memuru elinde Jenny'nin insülin şırıngasını tutuyordu. Tombul bir kaleme benziyordu, ama Jenny'nin metabolizmasını dengede tutacak, ölçülü insülin dozları ihtiva ediyordu.

Mackenzie açıklama bekleyerek bana baktı. "Diyabetik," dedim ona, bu yeni darbeyle sesim çatallı çıkmıştı. "Her gün kendisine insülin şırınga etmesi gerekiyor."

"Edemezse?"

"Sonunda komaya girer." Ondan sonra ne olacağını söylemedim, ama Mackenzie'nin yüzündeki ifade anladığını gösteriyordu.

Yeterince görmüştüm. Mackenzie ben evden ayrıldığımda açıkça rahatladı, bir haber olursa beni hemen arayacağına söz verdi. Arabamla eve dönerken tekrar tekrar aklımdan geçen düşünce, Jenny'nin bir saldırıdan sağ kurtulup Manham'a geldiği, buradaysa daha beter bir saldırının kurbanı olduğuydu. *Şehirden daha güvenli olduğu için buraya gelmişti.* O kadar temelden bir haksızlık gibi görünüyordu ki, sanki bir doğa düzeni bozulmuştu. İkiye yarılmış gibi hissediyordum; geçmişimle şimdiki zamanım üst üste getirilmişti ve Kara ile Alice'i kaybetmenin kâbusunu yeni baştan yaşıyordum. Fakat bu seferki bambaşka bir duyguydu. O zamanlar ailemi kaybetmenin perişanlığıyla sersemlemiş haldeydim. Şimdiyse Jenny hayatta mı değil mi, bilmiyordum. Ya da hayattaysa neler yaşıyordu. Ne kadar denesem de diğer iki kadında gördüğüm kesikler ve sakatlamalar, Lyn Metcalf m lime lime olmuş tırnak diplerine takılı kalan ip lifleri aklımdan çıkmıyordu. Kadınlar ölmeden önce bağlanıp Tanrı bilir ne dehşet verici şeylere maruz kalmışlardı. Ve her ne yaşamışlarsa şu an aynısı Jenny'ye de oluyordu.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Eve girdiğim an sanki duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı. Kendime eziyet ederek yukarıya yatak odasına çıktım. İçeride hâlâ Jenny'nin kokusunu - onun yokluğunun acı veren hatırlatıcısı- alabileceğimi düşünüyordum. Daha iki gece önce yattığımız yatağa bakınca evde daha fazla kalamayacağımı anlayıp hızla aşağıya indim ve tekrar evden çıktım.

Bilinçli bir karar almadan, arabamı muayenehaneye sürdüm. Akşam kuş

şakımaları ve klorofil molekülleri için gerekli gün ışığıyla doluydu. Akşamın güzelliği şimdi zalim ve alaycı geliyor, hiç gerek yokken evrenin kayıtsızlığını hatırlatıyordu. Kapıyı arkamdan kaparken Henry tekerlekli sandalyesiyle çalışma odasından çıktı. Hâlâ bitkin ve hasta görünüyordu. Bildiğini yüzünden okuyabiliyordum.

"David... Çok üzgünüm."

Sadece başımla onayladım. Ağlamak üzere gibi görünüyordu.

"Benim hatam. Dün gece... "

"Senin hatan değil."

"İşittiğim zaman... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söylenecek fazla şey yok, değil mi?"

Sandalyesinin kolçağını ovalıyordu. "Polisten ne haber? Herhalde... ne bileyim yol gösterici olabilecek bir şeyler bulmuşlardır?"

"Pek sayılmaz."

"Tanrım, ne karışık iş." Elini yüzünden geçirdi, sonra sırtını dikleştirdi. "Sana bir içki getireyim."

"İstemem, teşekkürler."

"İste ya da isteme, bir tane içiyorsun." Gülümsemeye çalıştı. "Doktor tavsiyesi."

Kabul ettim, çünkü tartışmaktan daha kolaydı. Çalışma odası yerine salona gittik. İkimize de viski koydu, birini bana uzattı.

"Hadi. Bir dikişte."

"Ben... "

"İç şunu."

Söyleneni yaptım. Alkol yaka yaka mideme indi. Tek kelime etmeden Henry bardağımı alıp tekrar doldurdu.

"Yemek yedin mi?"

"Aç değilim."

Tartışacak gibi olduysa da vazgeçti. "Bu gece burada kalabilirsin. Eski odanı hazırlamak fazla zaman almaz."

"Hayır. Teşekkür ederim."

Yapacak başka bir şeyim olmadığından viskiden bir yudum daha aldım. "Buna ben sebep oldum diye hissetmeden edemiyorum."

"Hadi ama David, saçmalama."

"Olacağını görmeliydim." Ve belki gördüm diye düşündüm, rüyamda Kara'nın beni uyardığını hatırlayarak. *Dikkatli ol.* Ama uyarıyı göz ardı etmeyi tercih etmiştim.

"Bu çok saçma," diye tersledi Henry. "Bazı şeyler hakkında hiçbir şey yapamazsın, o kadar. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Haklıydı, ama bunu bilmenin yardımı olmuyordu. Bir saat kadar daha Henry'nin evinde kaldım, ikimiz çoğunlukla sessizlik içinde oturduk. Bardağımı doldurma girişimlerini reddederek viskinin geri kalanını azar azar içtim. Sarhoş olmak istemiyordum. Ne kadar çekici olsa da, alkolün yaratacağı pus hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Yine klostrofobi hissetmeye başlayınca oradan ayrıldım. Henry'nin yardımcı olamamaktan ötürü çektiği sıkıntı o kadar belliydi ki, onun için üzüldüm. Ama Jenny'yle ilgili düşünceler zihnimde başka hiçbir şeyin uzun süre kalmasına izin vermiyordu.

Arabayla köye giderken, polisin yine boşuna bir faaliyet içerisinde kapı kapı dolaştığını gördüm. Onları seyrederken içimi bir öfke yakmaya başladı, düzenli olarak boşa zaman harcıyorlardı. Evimin önünden geçip yola devam ettim, şimdi evde olmak daha önce olduğundan daha kolay değildi. Köyün dış mahailelerine yönelirken yolu kapamış bir grup adam gördüm Yavaşladım;

yüzlerin çoğunu tanıyordum. Rupert Sutton bile oradaydı, anlaşılan nihayet ana kuzusu olmaktan kurtulmuştu Önlerinde Carl Brenner duruyordu.

Hepsi gözlerini arabaya dikmişlerdi, ben pencereden dışarı sarkarken hiçbir hareket belirtisi göstermediler.

"Ne oluyor?"

Brenner toprağa tükürdü. Yüzünde hâlâ Ben'den yediği dayaktan kalan çürükler vardı. "Duymadın mı? Bir tane daha oldu."

Sanki biri fiziksel olarak kalbime bir yumruk indirmiş gibi hissettim. Eğer dördüncü bir kadın kaçırıldıysa bunun tek bir anlamı olabilirdi: Jenny'nin başına çoktan bir şey gelmişti. Brenner içimden geçenlerden habersiz devam etti.

"Okuldaki öğretmen. Onu bu öğleden sonra almış."

Başka bir şey daha dedi, ama ben duymadım. Eski haberi verdiğini anlayınca beynime kan hücum etti, gümbürtüsü kulaklarımı sağır ediyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sözlerinin bendeki etkisinin hiç farkında değildi.

Ona söyleyebilirdim. Açıklayabilirdim, hadi olmadı bir neden uydururdum. Ama onun o yeni türeyen 'ben önemliyim' havalarıyla şişindiğini görünce, bütün öfkemin ona odaklandığını hissettim.

"Seni ilgilendirmez."

Şaşırmış görünüyordu. "Hasta ziyaretine mi?"

"Hayır."

Brenner boksörlerin saldırıya hazırlanırken yaptıkları gibi omuzlarını silkeledi. "Bize nedenini söylemedikçe kimse buraya girip çıkmıyor."

"Ne yapacaksınız? Beni arabadan sürükleyerek mi çıkaracaksınız?"

Diğer adamlardan biri lafa girdi. "Hadi Dr. Hunter, bunu kişisel algılama." Katilin tuzaklarından biriyle yaralandığında tedavi ettiğim çiftlik işçisi Dan Marsden'di bu.

"Niçin? Bana bal gibi de kişisel geldi."

Brenner alışılmış saldırganlığını geri kazanmıştı. "Sorun ne *doktor?* Saklayacak bir şeyin mi var?"

'Doktor' derken ses tonu aşağılayıcıydı. Ama ben daha bir şey demeden Marsden onu kolundan yakaladı.

"Bırak onu Carl. Kadının arkadaşıydı."

Arkadaşıydı. Birdenbire direksiyonu sımsıkı kavradım, bana apaçık, toy bir merakla bakarlarken, "Çekilin yolumdan," dedim.

Brenner elini kapıya koydu. "Biz demeden..."

Gaza basarak Brenner'ı arabadan silkeledim. Land Rover dalgalanarak ilerlerken önümde dikilen adamlar sağa sola kaçıştı. Afallamış yüzleri bir an gözüme ilişti, sonra onları geride bıraktım. Arkamdan öfkeli bagrışlarını işittim, ama yavaşlamadım. Ancak onlar gözden kaybolduğu zamandı ki, öfkem yatıştı ve tekrar net biçimde düşünebilmeye başladım. Demin aklımdan ne geçiyordu öyle? Ne biçim doktordum ben? Birini yaralayabilirdim. Ya da daha kötüsü.

Amaçsızca ilerlerken, sonunda henüz bir iki gün önce Jenny ile geldiğim birahane yolunda olduğumu fark ettim. Çok sert bir fren yaptım, orayı tekrar görme fikrine bile katlanamazdım. Arkamda bangır bangır korna çalınınca kenara çektim, diğer aracın geçmesini bekledikten sonra arabayı döndürüp aynı yoldan geri gitmeye başladım.

Olup bitenleri hız yaparak geride bırakmaya çalışmıştım, ama şimdi biliyordum ki, yapamazdım. Manham'a geri dönerken bitkindim. Brenner ya da arkadaşlarına dair bir ibare yoktu. Jenny'nin evine gitme ya da Mackenzie'ye telefon etme isteğine direndim. Anlamı yoktu. Bir gelişme olmuş olsa hemen duyardım.

Evime gittim, istemediğim halde kendime bir viski koydum ve gökyüzünde güneş alçalırken dışarıda oturdum. Kalbim de onunla birlikte alçalıyordu. Jenny götürüldükten bu yana yarım gün geçmişti bile. Hâlâ umut olduğunu, kaçıranın diğer iki kurbanını hemen öldürmediğini söyleyebilirdim kendime. Ama bunda rahatlatıcı bir yan yoktu. Hiç yoktu.

Henüz ölmemişse bile -dehşet verici biçimde önümde açılan bir ihtimal -onu bulmak için iki günden fazla zamanımız yoktu. Eğer insülin eksikliği o zamana kadar onu komaya sokmamışsa da, o meçhul hayvan tıpkı Sally Palmer ve Lyn Metcalf gibi onu da öldürecekti.

Ve buna engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

21

Bir süre sonra, mutlak karanlık yerini ışık beneklerine bıraktı; o kadar küçüktüler ki, kendi hayal gücünün ürünü sandı. Onlara odaklanmaya çalıştığında yok oldular. Sadece bir tarafa baktığında görülebiliyorlardı - görüşünün yatay sınırında yıldızlara benzeyen minik noktalar.

Gözleri alışınca, onları daha doğru algılayabildiğini fark etti. Sadece benek değildiler. Yarıktı bunlar. Işığın sızdığı çatlaklar. Dört bir tarafta olmadıklarını uzun zaman önce fark etmişti. Işık tek bir yönden geliyordu. Orayı 'ön' olarak düşünmeye başladı.

Jenny onu kılavuz alarak yavaş yavaş etrafindaki karanlığa form ve şekil vermeye başladı.

Uyanıklık hali ağır ağır gelmişti. Duygularını körelten, anlamsız bir zonklama başını ağrıtıyor, her hareketini ızdıraba dönüştürüyordu. Düşünceleri karmakarışıktı, ama müthiş bir dehşet hissi onu tekrar bilincini yitirmekten alıkoyuyordu. Tekrar o araba parkında olduğunu sandı, sadece bu sefer taksi şoförü onu arabanın bagajına koymuştu. Kıstırılmış hissetti, nefes alamıyordu. Bağırıp yardım çağırmak istedi, ama bedeninin geri kalanı gibi boğazı da

emirlerini kabul etmiyordu sanki.

Yavaş yavaş düşünceleri daha tutarlı hale geldi. Nerede olduğunu biliyordu, burası araba parkı değildi. O saldırı artık geçmişinde kalmıştı. Ama bunu anlaması rahatlamasını sağlamadı. *Neredeydi?* Karanlık, aklını karıştırıyor ve dehşete düşürüyordu. Doğrulup oturmaya uğraşınca sanki bir şey bacağını kavradı. Bacağını kurtarmak için çekince bileğindeki kavrayış ansızın daha da sıkılaştı; ardından parmakları ayakbileğindeki ipin sert kenevirine rast geldi. Gitgide artan bir inanmazlıkla, ipi parmaklarıyla takip edince döşemeye bağlı ağır bir demir halkaya ulaştı.

Bağlanmıştı. Ve birdenbire ip, karanlık, altındaki sert zemin, hepsi zihninde korkunç bir şekilde bağdaştı.

Ve hatırladı.

Aklına gelenler birbiriyle adım adım birleşen bölük pörçük hatırlamalardan ibaretti. Telefonda David'le konuşuyordu. Kapının zili çalmıştı. Bakmaya gitmişti, dışarıda duran bir adam vardı, eşikteki boncuk perde yüzünden çok net görünmüyordu ve... ve...

Aman Tanrım, bu oluyor olamaz.. Ama oluyordu. David diye, Tina diye seslendi, bağırdı. Kimse yoktu. Kimse gelmedi. Bir gayretle kendini durmaya zorladı. *Derin nefesler al. Kendini topla.* Titreyerek durum değerlendirmesi yapmaya başladı. Burası her neresiyse, serin bir yerdi, ama soğuk değildi. Havada tanıyamadığı, iğrenç bir çürük kokusu vardı. Fakat hiç değilse giysileri üzerindeydi, şortuna ve yeleğine dokunulmamıştı. Başındaki ağrı hafifleyip sessiz bir zonklamaya dönüşmüştü, şu an yaşadığı en güçlü his susuzluktu. Boğazı şişmiş, kurumuştu, yutkunurken acıyordu. Karnı da açtı, bunu düşününce çok daha ürpertici olan şey geldi aklına.

İnsülinini almamıştı.

En son iğneden beri ne kadar zaman geçtiğini tahmin bile edemiyordu. Ne kadar zamandır burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sabahleyin her zamanki gibi kendine iğne vurmuştu, ama ne kadar zaman önceydi bu? Eğer bir dahaki dozun vakti geçmemişse bile geçmek üzereydi. İnsülin olmadan kan şekerinin düzenlenmesi mümkün değildi ve şekeri yükselmeye başlarsa neler

olacağını çok iyi biliyordu.

Bunu düşünme, dedi kendi kendine sertçe. *Buradan kurtulmayı düşün. Burası her neresiyse.*

Ellerini uzatarak, ayağındaki ipin elverdiği kadarıyla hapishanesinin fiziksel sınırlarını ölçmeye çalıştı. Arkasında pürtüklü bir duvar vardı, ama diğer üç tarafta elleri sadece boşluğu yakalıyordu. Sonra, karanlıkta el yordamıyla aranırken, ayağı bir şeye çarptı. Bir çığlık atıp geriye doğru sendeledi. Başka bir şey olmayınca yere çömeldi ve nesneye dikkatle dokundu. Bir ayakkabı diye düşündü parmaklarıyla yoklayarak. Spor ayakkabısı, bir erkeğe ait olamayacak kadar küçük...

Ne olduğunu kavramanın verdiği korkuyla elindekini attı. Spor ayakkabısı değil, koşu ayakkabısıydı. Bir kadına aitti.

Lyn Metcalf'a.

Bir süre korkuya yenik düşer gibi oldu. Bacağına sarılı ipi hissettiğinden beri, katilin üçüncü kurbanı olarak seçildiğini kendine söylememeye çalışıyordu. Şimdiyse bu bilgi acımasız bir biçimde doğrulanmıştı. Ama kendini koyvermeye zamanı yoktu. Şayet buradan kurtulmak istiyorsa.

İpin gerginliği azalana kadar tekrar duvara yaklaşınca parmaklarıyla düğümleri kontrol etti. Sıkılıklarına bakılırsa halkayla aynı demirden dökülmüşlerdi adeta. İlmek bileğini acıtacak kadar sıkı değildi, ama ayağını çıkaramayacağı kadar küçüktü. Ayağını kurtarmaya çalışmak, bileğinin derisini tahriş etmekten başka sonuç vermedi.

Bunun üzerine, serbest ayağını duvara dayayıp destek alarak ipi elinden geldiğince sertçe çekti. Ne ip ne de demir halka esnedi; yine de çekmeye devam etti, ta ki kafası zonklayana ve gözlerinin gerisinde flaşlar patlayana kadar.

Gözleri kararınca nefesi kesilmiş halde yere uzandı, o zaman ışığın sızdığı yarıkları fark etti. İşık çıkış yolu demekti ya da en azından bu kapkara hapishanenin ötesinde başka bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Ama her nereden geliyorsa ulaşamayacağı kadar uzaktı. Gövdesini yere yakın tutarak

ipin izin verdiği en uzak noktaya kadar gitti. Kolunu tereddütle uzattı. Otuz santim kadar ileride eli katı ve sert bir şeye değdi. Parmaklarını ağır ağır onun üzerinde gezdirdi, zımparalanmamış kalasların kıymıklı dokusunu hissetti.

O aydınlık şeritler kalaslar arasındaki çatlak ve boşluklardan geliyordu. Bir tanesi tam önündeydi, diğerlerinden biraz daha büyüktü. Daha yakına sokuldu. Kirpikleri ahşabın pürüzlü yüzeyine değince ürküp kafasını geri çekti, sonra gözünü dikkatle çatlağa dayadı.

Uzun, çok gölgeli bir odanın bir parçasını görebiliyordu. Bodrum ya da mahzene benziyordu, bu da havanın yeraltı gibi nemli oluşunu açıklıyordu. Boyasız taş duvarlar yıpranmıştı. Kavanoz ve teneke kutularla dolu raflardaki her şey eski ve tozluydu. Jenny'nin durduğu yere göre tam karşıda tahta bir tezgah vardı, üzerinde bir mengeneyle dağınık halde duran çeşitli başka aletler bulunuyordu. Ama Jenny'nin soluğunu boğazına tıkayan o değildi.

Dehşet verici sarkaçlar gibi tavandan sarkan sakatlanmış hayvan cesetleri vardı.

Düzinelercesi... tilkiler, kuşlar, tavşanlar, kakımlar, köstebekler; hattâ porsuğa benzeyen bir tanesi. Sanki ters bir denizin yüzeyinde, görünmeyen bir ağ tarafından hareket ettiriliyormuş gibi, mide bulandırıcı bir şekilde dalgalanıyorlardı. Bazıları boyunlarından, diğerleri arka ayaklarından asılmıştı, kafalarının olması gereken yerler körelmiş kütüklere benziyordu. Küçük cesetlerin birçoğu sırf deriyle kemik kalana kadar çürümüştü; oyuk göz çukurları boş boş Jenny'ye bakıyordu.

Çığlığını zor zapteden Jenny kalaslardan uzaklaştı, iğrenç kokunun sebebini artık biliyordu. Az sonra aklına gelen başka bir şey tüylerini diken diken etti. Ayağa kalkıp ellerini yavaşça başının üstüne kaldırdı. Parmak uçları yumuşak bir şeye temas etti. Kürk. Hızla elini geri çekti, sonra kendini zorlayıp tekrar uzattı. Bu kez, dokunuşuyla biraz yatan tüylerin yumuşak hareketini hissetti.

Kendi başının üzerinde de asılı hayvanlar vardı.

Gayri ihtiyari bir çığlık atıp yere çöktü, eşelenerek aranmaya başladı, nihayet duvarı bulup sırtını yasladı. Sonra duygularını kontrol edemeyerek kollarıyla gövdesini sardı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Ama yavaş yavaş gözyaşları

kesildi. Gözlerini ve burnunu sildi. *Çıtkırıldım.* Ağlamanın hiçbir şeye faydası yoktu. Ayrıca tepesindeki hayvanlar ölüydü. Ona zarar verecek değillerdi.

Olanca kararlılığıyla kalas duvara ilerledi ve yarığa gözünü bir kez daha dayadı. Öteki taraftaki oda değişmemişti. Kimse yoktu. Ölü hayvanları ilk görmenin şokuyla gözden kaçırdığı bir şeyi şimdi fark etti. Tezgahın arkasında bir girinti vardı. Mahzendeki donuk ve zayıf yapay ışık oradan yayılıyordu. İçinde ancak görülen ve yükselirken gözden kaybolan iki kat arası merdiven basamakları vardı.

Çıkış yolu.

Jenny merdivene iştahla baktı, sonra yarıktan uzaklaşıp kalasları önce bir deneme mahiyetinde itti. Sonra dizlerinin üzerinde durarak iki eliyle birlikte vurdu. Çarpmanın etkisiyle kollarına bir şok dalgası yayıldı, avuçlarına kıymıklar battı. Ağaç duvar kımıldamamıştı bile.

Ama harcadığı efor kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Duvara elleriyle defalarca hamle yaptı; kendisini felç edecek derecede etkili olan korku her vuruşuyla birlikte içinden biraz daha çıktı. Nefes nefese geriye gitti, ta ki ip oturmasına elverecek kadar gevşeyene dek. Serbest bacağına kramp girmişti ve sarf ettiği çaba baş ağrısını ve susuzluğunu artırmıştı, ama acımasız bir tatmin hissediyordu. O hisse tutundu ve aslında ne kadar az şey başarmış olduğunu düşünmeyi reddetti. Kalaslar geçilmez değildi. Zaman olsa bu engeli aşabileceğini hissediyordu. Ne *var ki, ne kadar zamanın kaldığını bilmiyorsun, değil mi?*

O düşünceyi aklından defedip el yordamıyla ipi bulup düğümü açmak için uğraşmaya başladı.

22

Ertesi sabah radyoda haberleri açtığımda bir şüphelinin tutuklandığını duydum.

Gecenin büyük kısmını bir iskemlede oturmuş halde , genelde uyumadan geçirmiş, Mackenzie'nin hem aramasını ummuş hem de bundan korkmuştum. Ama telefonum hiç çalmamıştı. Saat beşte yataktan kalkıp duş aldım. Dışarıda oturup etrafımda dünyanın yeniden canlanışını uyuşmuş gibi seyrettim. Yaklaşık bir saat sonra tekrar içeri girdim. Rayoyu açmaktan kaçındım, zira ilk haberin ne olduğunu biliyordum. Fakat çok geçmeden evin sessizliği bunaltıcı hale geldi, üstelik dinlememek daha kötüydü. Saat sekiz haber bülteni zamanı gelince teslim olup radyoyu açtım.

Aslında zaten bilmediğim bir şey duymayı beklemiyordum. Kendime kahve yapmak üzereydim ve süzgeçli kahve ibriğini doldururken musluktan gelen ses yüzünden yayının ilk birkaç saniyesini tam işitemedim. Fakat 'tutuklama' ve 'şüpheli" sözcüklerini duyunca çıldırmış gibi suyu kapadım.

"... kimliği açıklanmadı, ama polis, öğretmen Jenny Hammond'ın kaçırılmasıyla ilgili olarak dün gece geç saatte yörede yaşayan bir adamın tutuklandığını doğruladı..."

Ardından spiker diğer habere geçti. *Peki Jenny'ye ne oldu?* diye bağırmak istedim.l Eğer birini tutkladılarsa, onu niçin bulmadılar? Elimde hâlâ sımsıkı tuttuğum kahve ibriği olduğunu fark ettim. Onu çarparak masaya bıraktım ve telefonu kaptım. Mackenzie'nin numarasını çevirirken *Hadi, cevap ver* diye yalvarıyordum. Birkaç kere çaldı, tam ben telesekreter mesajı devreye girecek derken telefonu açtı.

"Onu buldunuz mu?" Onun bir şey söylemesine firsat vermeden sormuştum.

"Dr. Hunter?"

"Onu buldunuz mu?'

"Hayır. Bak, şimdi konuşamam. Seni sonra... "

"Kapatma! Tutukladığınız kim?"

"Sana bunu söyleyemem."

"Ah, Tanrı aşkına!"

"Henüz suçlanmadı ve henüz adını açıklamıyoruz. Bu işleri bilirsin." Sesi özür diler gibiydi.

"Size bir şey söyledi mi?"

"Henüz sorguluyoruz."

Başka deyişle, hayır söylemedi. "Niye bana haber vermedin? Eğer bir şey olursa ararım demiştin!"

"Saat geçti. Sana bu sabah haber verecektim."

"Ne yani, şimdi *rahatsız* etmeyeyim mi dedin?"

"Bak, endişelendiğini biliyorum, ama bu bir polis soruşturması... "

"Biliyorum. Ben de işin içindeyim, hatırladın mı?"

"Sana bir şey söyleyebileceğim zaman söylerim. Ama şimdi bir şüpheliyi sorguluyoruz ve bütün söyleyebileceğim bu."

Ona bağırıp çağırmamak için kendimi zor tuttum. Tehditlerden etkilenecek tipte biri değildi. "Radyo yörede yaşayan biri olduğunu söyledi," dedim sakin olmak için mücadele ederek. "Yani senin hoşuna gitsin gitmesin, köydeki herkes çok geçmeden onun kim olduğunu öğrenecek. Ben de sonunda öğreneceğim. Bana söylememen, önümüzdeki birkaç saati neyin doğru neyin doğru olmadığını tahmin etmekle geçirmemden başka işe yaramayacak." Tartışacak enerjim olmadığını hissettim birdenbire. "Lütfen. Bilmem gerek."

Tereddüt etti. Bir şey söylemeyip, kendi kendine ikna olması için ona fırsat verdim. İç çektiğini işittim. "Bekle."

Ahizeyi eliyle örttü. Yanında her kim varsa onun duyamayacağı bir yere

gittiğini tahmin ettim. Tekrar konuştuğunda sesini kısıyordu.

"Bu tamamen gizli, anlaşıldı mı?" Cevap verme zahmetine girmedim. "Ben Anders."

Tanıdığım bir isim duymaya hazırlıklıydım. Ama bunu değil.

"Dr. Hunter? Orada mısın?"

"Ben Anders mı?" diye tekrarladım afallamış halde.

"Arabası Jenny Hammond'ın kaybolmasından önce, sabahın erken saatlerinde onun evinin yakınında görülmüş."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, değil," diye tersledi. "Arabanın arkasında tuzak yapmak için gereken araç gereçler bulduk. Tel, tel makasları. Kazık yapmak için ağaç."

"O doğal park korucusu, onları herhalde işinde kullanıyordur"

"Peki niye arabası Jenny Hammond'ın evinin önündeydi?"

Hâlâ bu haberi kavramaya uğraşıyordum. Fakat zihnim çalışmaya başlıyordu. "Arabayı orada kim görmüş?"

"Bunu sana söyleyemem."

"İhbar geldi, değil mi? İsimsiz bir ihbar."

"Neden böyle dedin?" Sesinde şüphe vardı.

"Çünkü kimin yaptığını biliyorum," dedim ani bir kanıya vararak. "Carl Brenner. Sana Ben'in onun yasak avlandığını düşündüğünü söylemiştim, hatırlıyor musun? Birkaç gece önce kavga ettiler. Brenner kaybetti."

"Bunun bir anlamı yok," dedi Mackenzie inat ederek.

"Anlamı şu, Brenner'a bu konuda ne bildiğini sorman gerek. Ben'in bir ilgisi

olduğuna inanamıyorum."

"Niye? Arkadaşın olduğu için mi?" Mackenzie şimdi öfkeliydi.

"Hayır, bence ona tuzak kurulduğu için."

"Ah, bunun bizim aklımıza gelmediğini düşünüyorsun? Sen sormadan söyleyeyim; işe bak ki, Brenner suç işlendiği sırada nerede olduğunu kanıtlayabiliyor, arkadaşın Anders'ınkinden daha sağlam bir şekilde. Sally Palmer'ın eski erkek arkadaşı kimmiş biliyor musun?"

Bu yeni bilgi söyleyebileceğim her şeyi yok etti.

"Birkaç yıl önce bir ilişkileri varmış," diye devam etti Mackenzie. "Aslında, sen köye yerleşmeden hemen önce."

"Bilmiyordum," dedim şaşkınlıkla.

"Belki bundan söz etmeyi unutmuştur. Ve bahse girerim, on beş yıl önce bir kadına tecavüzden tutuklandığından söz etmeyi de unutmuştur, değil mi?"

İkinci kez, söyleyecek söz bulamıyordum.

"İhbar telefonunu almadan önce de onu zaten izliyorduk. Çok şaşıracaksın ama tamamen budala da değiliz," diye devam etti amansızca. "Şimdi, izin verirsen, bu sabah çok meşgulüm."

Bir tıkırtıyla birlikte bağlantı kesildi. Telefonu kapadım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Normalde Ben'in suçsuz olduğuna yemin ederdim. İsimsiz ihbarı Brenner'ın yaptığına hâlâ emindim. Sonuçlarını hiç düşünmeden, Ben'le skoru eşitlemek için her yolu deneyebilecek kadar dar düşünceli biriydi.

Yine de, Mackenzie'nin söyledikleri beni sarsmıştı. Ben'in geçmişinde bir tecavüz hadisesi olduğunu bilmek şöyle dursun, bir zamanlar Sally ile ilişkisi olduğunu bile bilmiyordum. Bana söylemesi için hiç neden yoktu aslında, hattâ koşullar düşünülecek olursa belki söylememesi için her tür neden vardı. Ama öte yandan şu an onu ne kadar tanıdığımı kendime sormadan da edemiyordum. Dünya, tanıdıkları kişinin katil olmayacağında ısrar eden insanlarla doluydu. Hayatımda ilk kez, ben de onlardan biri miyim diye merak ettim.

Ama çok daha endişe verici olan şey, polisin çok değerli zamanı yanlış insanla harcıyor olabileceğiydi. Birdenbire zihnim toparlandı. Araba anahtarlarımı kaptığım gibi evden fırladım. Eğer Brenner yalan yere Ben'i suçladıysa, yaptığı şeyin Jenny'ye neye mal olacağını ona anlatmak gerekirdi. İşin aslını öğrenmeli ve gerekirse onu doğruyu söylemeye ikna etmeliydim. Aksi halde...

Aksi halde olacakları düşünmek istemiyordum.

Köyün içinde arabayla ilerlerken güneş daha şimdiden yakıcıydı. Her zamankinden daha çok polis ve basın mensubu vardı. Ketum yöre halkıyla röportaj yapma girişimleri amacına ulaşamayınca, muhabirler, fotoğrafçılar ve ses mühendisleri hoşnutsuz gruplar halinde bir araya toplanmıştı. Jenny yüzünden burada oldukları düşüncesine dayanamıyordum. Kilisenin önünden geçerken mezarlıkta Scarsdale'i gördüm. Ani bir dürtüyle arabayı kenara çekip indim. Peder, Tom Masonla konuşuyor, bahçıvana talimat verirken kemikleri çıkmış parmağını sallıyordu. Benim yaklaştığımı görünce konuşmayı kesti, yüzünde hoşnutsuzluk ifadeleri belirdi.

"Dr. Hunter," dedi soğukça, selam niyetine.

"Sizden bir iyilik isteyeceğim," dedim açık açık.

Yüzündeki memnuniyet ışığını pek gizleyemedi. "İyilik? Bu çok yeni bir şey, yani benden bir şey istemeye ihtiyacınız olması."

Bu anın tadını çıkarmasına izin verdim. Gururdan, onun ya da benim gururumdan, daha fazlası tehlikedeydi şu an. Numaradan saatine baktı.

"Her ne ise, beklemek zorunda. Bir telefon bekliyorum. Yakında bir radyo röportajı için yayında olmam gerekiyor."

Başka zaman olsa, sesindeki şişinme tonu sinirimi bozardı, ama şimdi pek farkına bile varmamıştım. "Bu önemli."

"O halde beklemeye aldırmazsınız, değil mi?" Kilisenin yan tarafındaki açık bir kapıdan gelen telefon sesiyle kafasını dikleştirdi. "Beni mazur görmek zorundasınız."

Onu tozlu yakasından kavrayıp sarsmak istedim. Hattâ yürüyüp gideyim şuradan dedim kendi kendime. Ama şayet Brenner'ın iyi yanına hitap edeceksem, Scarsdale'in varlığı yararlı olabilirdi. Onu az kalsın yere sereceğim önceki akşamdan sonra yalnız gidersem beni dinleyeceğinden kuşkuluydum. Bu yüzden bir şey demedim ve peder aceleyle içeri girerken bekledim.

Bahçe makasının sesi, daldığım düşüncelerden beni yavaş yavaş uzaklaştırdı. Tom Mason'ın bulunduğu tarafa baktım; bir çiçekliğin etrafındaki çimleri özenle kırpıyor ve az önceki konuşmayı duymamış gibi yapmaya gayret ediyordu. Geç de olsa, aklıma ona selam vermediğim geldi.

"Günaydın Tom," dedim normal görünmeye çalışarak. Büyükbabasını görmek için etrafa bakındım. "George nerede?"

"Hâlâ yatakta."

Hasta olduğunu bile bilmiyordum. İşimi ne kadar boşladığımın bir başka işaretiydi bu. "Dönecek mi tekrar?"

Kafasıyla onayladı. "Birkaç gün daha yatarsa iyileşecek."

Suçluluk hissi bıçak gibi saplandı içime. Yaşlı George ve torunu, Henry'nin hastasıydılar, ama ev ziyaretleri benim sorumluluğumdu. Hem yaşlı bahçıvan Manham'ın demirbaşı gibiydi, ortalıkta olmadığını fark etmem gerekirdi. Son zamanlarda kaç kişiyi daha yüzüstü bırakmıştım? Üstelik bunu hâlâ yapıyordum, zira ben olmayacağımdan bu sabahki hasta randevularını yine Henry üstlenmişti.

Ama Jenny için duyduğum korku başka her şeye ağır basıyordu. Açık kapıdan Scarsdale'in azametli sesi süzülüp gelirken, içimde ne olursa olsun bir şeyler yapma ihtiyacı gitgide kabarıyordu. Sabırsızlıktan yerimde duramıyordum. Kilisenin mezarlığında güneş ışığı aşırı parlak görünüyordu, havada mide bulandırıcı şekerli kokular vardı. Bilinçaltımı bir şey kurcalıyordu, ama her ne idiyse Scarsdale'in telefonu kapadığını işitince yok oldu. Az sonra kilise ofisinden dışarı çıktı, kendinden memnun tepeden bakan bir hali vardı.

"Evet, Dr. Hunter. Bir iyilik istiyordunuz."

"Carl Brenner'ı görmeye gidiyorum. Sizin de benimle gelmenizi istiyorum."

"Gerçekten mi? Peki bunu niçin yapayım?"

"Çünkü büyük ihtimalle sizi dinler."

"Hangi konuda?"

Bahçıvana bir bakış attım, ama uzaklaşmıştı zaten, bütün dikkatiyle işini yapıyordu.

"Polis birini tutuklamış. Carl Brenner'ın onlara söylediği bir şeyden ötürü bir hata yaptıkları kanısındayım."

"Bu 'hata' Ben Anders'la ilgili olabilir mi acaba?" Yüz ifadem yeterli cevap olmuş olmalıydı ki, Scarsdale kendinden hoşnut göründü. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama bu pek yeni bir haber değil. Götürülürken gördü herkes. Böyle bir şeyi kolay kolay saklayamazsınız."

"Kim olduğunun önemi yok, ben hâlâ Brenner'ın polise yanlış bilgi verdiğini düşünüyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Ben'e karşı kini vardı. Öcünü alması için bu bir fırsat."

"Ama kesin olarak biliyor değilsiniz, değil mi?" Scarsdale'in dudakları tenkitçi bir şekilde büzüldü. "Ayrıca Anders arkadaşınız sanırım."

"Eğer suçluysa başına gelen her şeyi hak eder. Ama değilse, o zaman polis çıkmaza girmiş, vakit kaybediyor demektir."

"Bu onların kararı, köy doktorunun değil."

Sakinliğimi korumaya çalıştım. "Lütfen."

"Üzgünüm Dr. Hunter, ama ne istediğinizi tam olarak değerlendirebildiğinizi düşünmüyorum. Bir polis soruşturmasına müdahale etmekten bahsediyorsunuz."

"Birinin yaşamını kurtarmaktan bahsediyorum!" Neredeyse bağırmıştım. "Lütfen," diye tekrarladım daha sessizce. "Kendim için istemiyorum. Birkaç gün önce siz bir şeyler yapmak gerektiğinden söz ederken Jenny Hammond kilisenizdeydi. Hâlâ hayatta olabilir, ama bu çok uzun sürmeyecek. Onun... yani..."

Sesim zayıflamıştı. Scarsdale beni seyrediyordu. Artık konuşamadığımdan, kafamı iki yana salladım ve oradan uzaklaşmaya başladım.

"Carl Brenner'ın beni dinleyeceğini düşünmenize sebep ne?"

Bir an kendimi topladıktan sonra ona yüzümü dönerek, "Devriye işini siz başlattınız," dedim. "Sizin söyleyeceklerinizi benim sözlerimden daha çok dikkate alacaktır."

"Üçüncü kurbanı," dedi dikkatle, "onu tanıyor musunuz?"

Sadece başımla onayladım. Bir süre beni inceledi. Gözlerinde daha önce görmediğim bir şey vardı. Merhamet olduğunu anlamam bir an sürdü. Sonra yerini yine her zamanki kibrine bırakıp yok oldu.

"Pekala," dedi.

Daha önce Brenner'ların evine gitmemiştim, ama kolay kolay gözden kaçmayacak bir tür sınır taşı gibiydi. Köyün bir iki kilometre kadar dışındaydı; oraya bütün yaz çukurlarla dolu olan, yılın kalanında da pis su birikintileri ve çamurdan ibaret olan bir toprak yolla ulaşılıyordu. Etrafındaki tarlalar bir keresinde drenajla tarıma açılmıştı, ama şimdilerde yaban haline kararlı bir şekilde geri dönüyordu. Etrafındaki çöp ve atıklarıyla ev, arazinin tam ortasında yer alıyordu. Düz bir hattı ya da açısı yokmuş gibi görünen yüksek, harap bir binaydı. Yıllar içinde eklemeler yapılmıştı, bunlar duvarlara sülük gibi yapışmış köhne yapılardı. Oluklu bir metal levhayla tamir edilmiş damda uyumsuz biçimde modern, devasa bir uydu anteni çanağı göze çarpıyordu.

Scarsdale kısa yolculuğumuz sırasında tek kelime etmemişti. Arabanın içindeki dar alanda onun küflü, hafif ekşi kokusu daha fazla fark ediliyordu. Land Rover eve giden çukurlu yolda sarsıla sarsıla ilerliyordu. Kızgın bir şekilde havlayan bir köpek bize doğru koşarak geliyordu, ama arabadan indiğimizde mesafesini

korudu. Evin ön kapısına hızlı hızlı vurunca eski boya pul pul döküldü. Bitkin görünümlü bir kadın neredeyse anında açtı kapıyı, bu Carl Brenner'ın annesiydi.

İnsanı üzecek kadar zayıftı, cansız gri saçları ve solgun bir teni vardı, sanki yaşam içinden çekilip alınmış gibiydi. Dul bir kadın olarak tek başına yetiştirmek zorunda kaldığı ailesi göz önüne getirilirse, hakikaten öyle olmuş olabilirdi. Sıcağa rağmen, rengi atmış elbisesinin üzerine el örgüsü bir hırka giymişti. Bize şaşkın şaşkın bakarken hırkasını çekiştirdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Ben Dr. Hunter," dedim. Scarsdale'in tanıştırılmasına gerek yoktu. "Carl evde mi?"

Soru cevap vermesini sağlamadı. Tam soruyu tekrarlayacaktım ki, kollarını göğsünde kavuşturdu ve, "Yatıyor," dedi. Hızlı konuşuyordu, tarzı hem saldırgan hem asabiydi.

"Onunla konuşmamız gerek. Önemli."

"Uyandırılmaktan hoşlanmaz."

Scarsdale öne çıkarak, "Uzun sürmez Bayan Brenner," dedi. "Onunla konuşmamız gerçekten önemli."

Scarsdale'in kendini gösterip kontrolü ele almasına sinirlenir gibi oldum, ama fazla sürmedi. Önemli olan tek şey eve girmekti.

Kadın istemeye istemeye geri çekilince içeri girebildik. "Mutfakta bekleyin. Onu çağırayım."

Eve ilk Scarsdale girdi. Ben de arkasından darmadağın koridora ilerledim. Eski mobilya ve kızartma kokuyordu. Mutfağa yaklaşırken yağ kokusu arttı. Bir köşede küçük bir televizyon açıktı. Onlu yaşlarda bir kızla bir oğlan masada boş kahvaltı tabaklarının önünde atışıyorlardı. Scott Brenner da yakında oturuyordu; bandajlı ayağını alçak bir tabureye uzatmış, televizyon seyrederken yarısını içtiği bir fincan çayı elinde tutuyordu.

Biz girince susup bize baktılar. "Günaydın Scott," dedim acayip kaçan bir şekilde. Erkek ve kız kardeşlerinin adlarını hatırlamıyordum. Ne yapıyorum böyle, diye ilk kez etraflıca düşün-düm ve fark ettim ki, birinin evine gelmiş onu yalancılıkla suçlamak üzereydim. Ama tereddütleri kafamdan uzaklaştırdım. Doğru ya da yanlış, bu yapmak zorunda olduğum bir şeydi.

Ortama sessizlik çöktü. Scarsdale odanın ortasında dikiliyordu, bir heykel kadar soğukkanlıydı. Genç kızla delikanlı bize bakmaya devam ediyorlardı. Scott'ın başı önündeydi.

"Ayağın nasıl?" diye sordum sessizliği bozmak için.

"İyi." Ayağına bakıp omuzlarını silkti. "Dokununca biraz acıyor."

Bandajın pis olduğunu görebiliyordum. "Sargı en son ne zaman değişti?"

Yüzü kızardı. "Bilmem."

"Değişti ama, değil mi?" Yanıt vermedi. "Bu kötü bir yara, öylece kendi haline bırakmamalısın."

"Böyleyken bir yere gidemem, değil mi?" dedi keyifsiz bir tonda.

"Bir hemşire getirtebiliriz. Ya da Carl seni muayenehaneye getirebilir."

Yüzüne sanki bir kepenk indi. "O çok meşgul."

Evet, diye düşündüm, öyle olduğuna bahse girerim. Ama benim de kendimi beğenecek durumum yoktu. Doktorluk işimle bağlantıyı ne kadar kopardığımı bir kere daha hatırladım. Aşağıya inen birinin ayak sesleri işitildi, ardından anne mutfağa girdi.

"Melissa, Sean, dışarı," dedi gençlere.

"Niçin?" diye sordu kız.

"Çünkü ben öyle diyorum! Hadi!"

Somurtarak hımbıl hımbıl dışarı çıktılar. Anneleri lavaboya gidip suyu açtı.

"Geliyor mu?" diye sordum.

"Hazır olduğunda gelecek."

O da ancak senin yukarı giderken olduğun kadar hazır galiba, diye geçirdim aklımdan. Kadın üst üste yığılı bulaşıkları huysuz bir şekilde yıkamaya başlarken duyulan tek ses suyun foşurtusuyla kap kaçağın takırtısıydı. Yukarıda herhangi bir hareket var mı diye kulak kabarttım, ama yoktu.

"Ne yapayım o zaman?" diye sordu Scott, endişeyle ayağına bakıyordu.

Zihnimi odaklamak için çaba harcamam gerekti. Scarsdale'in beni seyrettiğini biliyordum. Kısa bir an, sabırsızlığım ile görev duygum mücadele etti ve pes ettim.

"Bir bakayım."

Bandajın o pis haline kıyasla, yara o kadar da kötü değildi. İyileşiyordu ve büyük olasılıkla ayağını tekrar tam kapasite kullanabilecekti. Dikişler bir hemşirelik öğrencisi tarafından atılmış gibi acemice görünüyordu, ama yaranın kenarları temiz bir şekilde birleşmeye başlamıştı. Arabadan ilkyardım çantamı alıp geldim ve yarayı temizleyip pansumanı değiştirmeye koyuldum. Brenner'ın geldiğini duyuran güm güm ayak sesleri işitildiğinde işimi tamamlamak üzereydim.

Carl omuzlarını sarkıtarak odaya girerken işim bitmişti, ayağa kalktım. Kirli bir kot pantolon ve üzerine oturan bir tişört giymişti. Bedenin üst kısmı solgun ama kuvvetliydi, sırım gibi kaslarla örülüydü. Düşmanca bakışlarını bana dikti, sonra neredeyse gönülsüz bir saygıyla Scarsdale'i başıyla selamladı. Sert bir okul müdürünün karşısına çıkmış somurtkan bir öğrenciyi hatırlattı bana.

"Günaydın Carl," dedi Scarsdale öne çıkarak. "Seni rahatsız ettiğimiz için kusura bakma."

Sesinde hafif bir ayıplama vardı. Bunu duyan Brenner nasıl göründüğünün farkına vardı.

Hiç gerek yokken, "Henüz kalktım," dedi. Sesi hâlâ uykunun etkisiyle boğuk çıkıyordu. "Dün gece geç saatlere kadar yatmadım."

Scarsdale'in ifadesi bunu görmezden geleceğini anlatıyordu. Sadece bu seferlik. "Dr. Hunter sana bir şey sormak istiyor."

Brenner bana bakarken düşmanlığını gizlemeye çalışmıyordu. "Niye bu ib..." Ne dediğini fark edip lafını değiştirdi. "Niye onun ne istediğini umursayayım?"

Scarsdale sabırlı arabulucu pozunda ellerini havaya kaldırdı. "Davetsiz geldiğimizin farkındayım, ama önemli olabileceğini düşünüyor. Söyleyeceklerini dinlemeni istiyorum," dedi ve benden bu kadar dercesine dönüp bana baktı. Scott'la annesinin ben konuşurken beni izlediklerinin bilincindeydim.

"Ben Anders'ın tutuklandığını biliyorsun," dedim. Brenner cevap vermeden önce zaman kazanmak için masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne olmuş?"

"O konuda bir şey biliyor musun?"

"Nereden bileceğim ki?"

"Polis bir ihbar telefonu almış. O sen miydin?"

Sanki ısı dalgası gibi bir kavgacılık yayılıyordu her yanından. "Sana ne bundan?"

"Çünkü o sensen, Ben'i gerçekten görüp görmediğini bilmek istiyorum."

Gözleri kısıldı. "Beni suçluyor musun?"

"Bak, ben sadece polisin zamanını boşa harcamasını istemiyorum, o kadar."

"Böyle düşünmene sebep ne? Milletin o Anders piçinin ne mal olduğunu anlaması yakındır."

Scott koltukta huzursuzca kımıldadı. "Bilmem ki Carl, belki de o değildir... "

Brenner ona döndü. "Sana soran olmadı. Kapa çeneni."

"Bu sadece Ben Anders'la ilgili değil!" dedim, Scott başını korumak istercesine eğerken. "Tanrı aşkına, göremiyor musun?"

Brenner yaslandığı masadan kendini itip uzaklaştırdı, yumrukları sıkılıydı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Dün gece seni durdurduğumuzda bizimle konuşmayacak kadar burnun havadaydı, şimdi de buraya gelip bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Sadece gerçeği söylemeni istiyorum."

"Yani bana boktan bir yalancı mı diyorsun?"

"Bir insanın hayatıyla oynuyorsun!"

Zalimce sırıttı. "İyi. Bana kalırsa o piçi asabilirler."

"Onu kastetmedim!" diye bağırdım. "Ya kız? Ona ne olacak?"

Bu sözüm yüzündeki sırıtışı sildi. Bu hiç aklına gelmemiş gibiydi. Omuzlarını silkti, ama artık savunmaya geçmişti.

"Herhalde çoktan ölmüştür."

Brenner'ın üzerine yürümek üzereyken Scarsdale beni engellemek için kolumu tuttu. Kendimi zorlayarak son bir kez daha denedim.

"Kurbanlarını öldürmeden önce üç gün canlı tutuyor." Sesimin titremesini önlemek için mücadele ediyordum. "Tanrı bilir ne yapmak için onları canlı tutuyor. Bugün ikinci gün ve polis hâlâ Ben Anders'ı itiraf ettirmeye çalışıyor. Çünkü biri onlara Anders'ı evin önünde gördüğünü söylemiş."

Devam edemedim bir süre. Sonra, "Lütfen," dedim, "Lütfen, eğer o sensen, onlara söyle."

Diğerleri afallamış halde bana bakıyorlardı. Soruşturma dışında hiç kimse kurbanların canlı tutulduğunu bilmiyordu. Mackenzie bunu onlara söylediğimi bilse çılgına dönerdi. Umurumda değildi. Bütün dikkatimi Brenner'a

odaklamıştım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldandı, ama yüzündeki tereddüdü görebiliyordum. Hiç kimsenin gözlerine bakmıyordu.

"Carl?" dedi annesi şüpheyle.

"Bilmiyorum dedim, tamam mı?" diye tersledi, birdenbire yine öfkelenmişti. Bana döndü. "Sorunu sordun, şimdi siktir ol git!"

Scarsdale orada olmasaydı neler olurdu bilmiyorum. Hemen aramıza girdi. "Yeter!" Brenner'a döndü. "Carl, sinirlenmeni anlıyorum, ama benim karşımda böyle konuşmazsan memnun olurum. Ya da annenin önünde."

Brenner azarlanmaktan hiç mutlu olmamıştı, ama pederin kendi otoritesine olan inancı tamdı. Bana dönerek, "Dr. Hunter," dedi, "sorunuzu sordunuz. Burada daha fazla kalmanız için bir neden göremiyorum."

Yerimden kıpırdamadım. Gözlerimi karşıya, Brenner'a dikmiştim, onun Ben'e kötülük olsun diye onu suçlu gösterdiğine şimdi daha fazla emindim. Onun suratsızlığını gördükçe, onu döve döve gerçeği öğrenmek istiyordum.

"Eğer ona bir şey olursa," dedim, sesim kulağıma bir yabancınınki gibi geliyordu, "sen yalan söylediğin için ölürse, yemin ederim seni kendi ellerimle öldürürüm."

Savurduğum tehdit odadaki bütün havayı emmişti sanki. Scarsdale'in kolumdan tutup beni kapıya götürdüğünü hissettim. "Hadi gelin Dr. Hunter."

Scott Brenner'ın yanından geçerken durdum. Yüzü bembeyazdı ve kafasını kaldırıp, faltaşı gibi açık gözlerle bana baktı. Sonra Scarsdale beni itekleyerek koridora çıkardı.

Hiç konuşmadan arabaya döndük. Ancak köy yoluna ulaştığımız sıra tekrar konuşabilecek duruma gelmiştim.

"Yalan söylüyor."

"Eğer kontrolünüzü kaybedeceğinizi bilseydim sizinle gelmeyi asla kabul

etmezdim," diye karşılık verdi Scarsdale öfkeyle. "Davranışınız utanç vericiydi."

Hayretle ona baktım. "Utanç verici mi? Sonucunda neler olabileceğine aldırmadan suçsuz bir adama tuzak kurdu o!"

"Bunun için kanıtınız yok."

"Ah, hadi ama! Siz de oradaydınız, onu duydunuz!"

"Ben iki adamın tepesinin attığını duydum, hepsi o."

"Ciddi değilsiniz, değil mi? Polise ihbar telefonu edenin Brenner olduğunu düşünmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Buna karar vermek bana düşmez."

"Karar vermenizi istemiyorum. Sadece benimle gelin ve polise onunla konuşmaları gerektiğini söyleyin!"

Hemen karşılık vermedi. Verdiğinde de doğrudan bir yanıt değildi. "Kurbanların hemen öldürülmediğini söylediniz evde. Bunu nereden biliyorsunuz?"

Alışkanlıkla duraksadım, ama artık kimin bildiği umurumda değildi. Artık önemi yoktu. "Çünkü cesetleri inceledim."

Başı şaşkınlıkla ve hızla bana döndü. "Siz mi?"

"Eskiden bu tür bir şeyde uzmandım. Buraya gelmeden önce."

Scarsdale'in haberi sindirmesi biraz zaman aldı. "Yani polis soruşturmasına dahil miydiniz?"

"Benden yardım etmemi istediler, evet."

"Anlıyorum." Sesinin tonundan anlaşılıyordu ki, bu işten hoşlanmamıştı. "Ve bunu sır olarak saklamayı seçtiniz."

"Hassas bir iş. Üzerine konuşmak istediğiniz türden bir şey değil."

"Elbette. Ne de olsa biz sadece yöre sakinleriyiz. Sanırım cahilliğimiz sizi eğlendirmiştir."

Yanaklarında iki renk noktası belirmişti. Fark ettim ki, sadece kırgın değil, aynı zamanda öfkeliydi. Bir an için tepkisi beni şaşırttı, ama sonra anladım. Kendini köyde nüfuzlu biri rolünde görmekten, Manham'ın lideri olarak düşünmekten haz almıştı. Şimdiyse başka birine başından beri esaslı bir rol verilmiş olduğunu, kendisinden esirgenen bilgilerden onun haberi olduğunu öğreniyordu. Bu onun gururuna inen bir darbeydi. Ve daha da kötüsü, egosuna.

"Öyle bir şey yok," dedim.

"Yok mu? Bunu bana şimdi, benden bir şey istediğiniz zaman söylemeniz garip. Pekala, ne kadar saf olduğumu şimdi görebiliyorum. Sizi temin ederim, bir daha aptal yerine konmayacağım."

"Kimse sizi aptal yerine koymuyor. Sizi gücendirdiysem özür dilerim, ama burada söz konusu olan siz ya da ben degiliz."

"Gerçekten öyle. Ve bundan böyle onu 'uzmanların' ellerine bırakacağımdan emin olabilirsiniz." Bunu acı bir alayla söylemişti. "Ben ne de olsa mütevazı bir papazdan başka bir şey değilim."

"Bakın, yardımınıza ihtiyacım var. Kendi başıma... "

"Birbirimize daha fazla söyleyecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," dedi.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

23

Jenny'yi uyandıran sesti, ilk başta karanlık yüzünden yönünü şaşırdı. Nerede olduğunu hiç hatırlamıyordu, niçin hâlâ göremediğini. Her zaman perdeler açık uyurdu, böylece en karanlık gecelerde bile yatak odasına biraz ışık girerdi. Sonra zeminin sertliğini fark etti, kokuyu algıladı, işte o zaman tokat yemiş gibi hatırladı her şeyi.

Tekrar ipe asıldı. Tırnakları iple uğraşmaktan zaten paralanmıştı ve onları emdiğinde kan tadı alıyordu. Ama bütün gayretine rağmen düğümde hiç gevşeme olmuyordu. Bitkin halde kendini bıraktı. Şimdi başka rahatsızlıklar kendilerini hissettirmeye başlıyordu. Açlık, ama ondan da fazla susuzluk. Uyumadan önce, uzanabildiği en uzak noktada, hücrenin zeminiyle duvarlarından sızan suyun oluşturduğu minicik bir birikinti bulmuştu. Doğrudan içemeyeceği kadar sığdı, ama üzerindeki yeleği çıkarıp olanca suyu ona sünger gibi çektirmişti. Yeleği emdiğinde su, tadı sidik gibi ve acı da olsa harika gelmişti.

O zamandan beri suyunu emdirebileceği iki nokta daha bulup aynı şeyi yapmıştı. Fakat susuzluğunu gidermeye yetmemişti. Rüyasında su görmüş, öncekinden de kuru bir boğazla ve üzerinden atamadığı bir bezginlikle uyanmıştı. Bu ikisinin de insülin eksikliğinin erken belirtileri olduğunu biliyordu, ama bu düşünmek istemediği başka bir şeydi. Yapacak bir şey olsun diye, hücresinin zeminini bir kez daha araştırmaya koyuldu, o ıslak kısımların yeniden suyla dolmuş olmalarını umuyordu.

O sırada o sesi yeniden duydu. Kalas duvarın öte tarafındaki mahzenden geliyordu.

Burada başka biri daha vardı.

Neredeyse nefes almaya çekinerek bekledi. O her kimse, buraya onu kurtarmaya gelmemişti. Çıkan seslerden hâlâ ortalıkta dolaştığını anlıyordu, ama başka bir şey olmadı. O an kalaslardaki yarıklar arasından daha çok ışık sızdığını fark etti. Ağır ağır kalaslara yaklaşırken, nabız atışlarının kulaklarına vuran gümbürtüsü neredeyse diğer bütün sesleri bastıracaktı. İlerlediği yolu elleriyle hissederek, olabildiğince sessizce yine aynı aralığa gözünü dayadı.

Hücresinin zifiri karanlığından sonra bu aydınlık, retinasına bıçak gibi saplandı. Yaşaran gözünü kırpıştırdı, ta ki ışığa alışana kadar. Tezgahın

üzerinde çıplak bir ampul yanıyordu; uzun, esnek bir kablonun ucunda sallanıyor, tezgahın tam üstüne geliyordu. O kadar alçaktı ki, düşen ışığı bir daire oluşturarak, sadece küçük bir alanı aydınlatıyor ve diğer her şeyi şekilsiz gölgeler içinde bırakıyordu. Tavana asılı ölü hayvanlar gölgelerde kaybolmuştu.

Ses tekrar geldiğinde Jenny karanlığın içinden beliren bir adam gördü. Yere iyice yakın durarak baktığı açıdan adamı kısmen görüyordu. Işığın önünde hareket ettiğinde kot pantolonu ve asker ceketine benzer üstlüğü göze ilişiyordu. Tezgahta bir şeylerle meşgul olurken, silueti cüsseli biri olduğu izlenimi veriyordu. Şimdi ona doğru geliyordu.

Adamın adımları yaklaşırken, Jenny hızla kalaslardan uzaklaştı. Adımlar durdu. Jenny karanlığın içinde gözleri sabit halde, donakalmış bir vaziyetteydi. Yüksek bir kazıma sesi duyuldu, ardından dikey bir ışık çizgisi belirdi. Derken, kalaslar bir menteşe üzerinde geri çekilirken hücresine ışık doldu. Karanlık bir şekil tepesinde dikilirken Jenny kör edici ışığın karşısında gözlerini kapadı.

"Ayağa kalk."

Ses alçak bir mırıldanma şeklindeydi. Jenny sesin tanıdık olup olmadığını anlayamayacak kadar korkuyordu. Hareket edemeyecek gibi hissediyordu.

Ani bir hareket, ardından hızlı, keskin bir acı geldi. Koluna yapışarak bir çığlık attı. Kolu ıslaktı. Elindeki kana inanamayarak baktı.

"Ayağa kalk!"

Kolundaki kesiğe avucunu yapıştırarak güçlükle ayağa kalktı. Titreyerek ayakta durdu, arkasındaki duvara yasladı kendini. Gözleri ışığa alışmaya başlıyordu, fakat başını başka tarafa çevrik tutuyordu. *Ona bakma. Onu tanıdığını bilirse gitmene izin vermez.* Ama gözleri kendiliğinden çevrildi. Adamın yüzüne değil, elindeki avcı bıçağına, ona doğru dönük kavisli ağzının ucuna. *Ah Tanrım, hayır, lütfen...*

"Soyun."

Taksi şoförü ile yaşadıklarını yeni baştan yaşıyor gibiydi. Ama bu sefer çok daha kötüydü, çünkü tekrar kurtarılmayı umamazdı.

"Niçin?" Sesindeki histeriden kaynaklanan tizliği duydu ve bundan nefret etti.

Bıçak yeniden savrulurken tepki vermeye zamanı olmadı. Yanağında bir soğuk yanığı hissetti. Afallamıştı, elini yanağına götürdü, parmaklarının arasından akmaya başlayan ıslaklığı hissetti. Eline baktı, kendi kanıyla parlıyordu; az sonra yanağı acımaya başladı, tam bir ateş gibi yanıyor, nefesini kesiyordu.

"Giysilerini çıkar."

Şimdi sesin daha önce duyduğu bir ses olduğunu fark etti. Tanımaya çalışırken, ses ona sanki bir kuyudan yankılanıyor gibi geliyordu. *Bayılma. Bayılma.* Yanağının acısı dikkatini odaklamasına yardım ediyordu. Sallandı ama düşmedi. Adam acele etmeden bıçağı yaklaştırırken, Jenny onun kulak tırmalayan nefes alıp verişlerini işitebiliyordu. Bıçağın ucu çıplak kolunun tenine değiyordu, sonra adam bıçağı tenine hafifçe bastıracak şekilde yan yatırdı. Bıçak bir tüy gibi omzuna doğru kayıp, göğüs kemiği çizgisini izleyerek boğazına kadar çıktığında Jenny'nin gözleri kapalıydı. Ucu gıdısına ulaşana kadar yavaş yavaş yukarı ilerledi. Bıçak bastırmaya devam edince Jenny kafasını yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Artık daha fazla geri çekilemeyince baskı kesildi; şimdi sipsivri keskin ucu Jenny'nin başını yukarıda tutuyordu, boğazı boylu boyunca açığa çıkmıştı. Jenny kımıldamamak için mücadele veriyor, kesik kesik, düzensiz nefesler alıyordu. Sonra bıçak uzaklaştı.

"Çıkar onları."

Gözlerini açtı, karşısındaki adama bakmaktan kaçınıyordu hâlâ. Birikintilerin suyunu çektirdiği ıslak ve pis yeleğini başından çıkarırken kolları kurşun gibiydi. Mutluluk verici karanlığın içine çekildi bir an, ardından tişörtü kafasından yukarı çekip çıkarınca tekrar o pis kokan odaya döndü.

İlk kez etrafını algılıyordu. Hücresi mahzen bölmesinden biraz fazlasıydı, kaba kalasların oluşturduğu paravanla diğer kısımdan ayrılmıştı. Ampulden yayılan parlaklığın ötesinde mahzen eski eşyalar, aletler ve hurdalardan oluşan gölgeli bir karmaşaydı, içeride tek tek seçemeyeceği kadar çok şey vardı. Arka tarafta,

daha önce gördüğü basamaklar kıvrılarak yukarı çıkarken görünmeyen bir ışık kaynağı tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyorlardı.

Ve hepsinin üstünde hayvanların sakatlanmış cesetleri sallanıyordu.

Şimdi bütün mahzenin onlarla dolu olduğunu görebiliyordu; buruşup tomar olmuş kürkler, kemik ve tüyler, görünmez bir akıntı içinde dalgalanıyorlardı. O sırada adanm ona doğru gelmeye başlayınca, vücudu ışığı kesti. Jenny gözlerini adamın elindeki harekete hazır bıçaktan alamıyordu Acele acele soyunmaya başladı, yine bir yerinin kesilmesini önlemek için her şeyi yapacak haldeydi. Sıra şortuna geldiğinde bir an donakaldı, sonra aşağıya sıyırıp bıraktı, şort bağlı ayağının etrafına yığıldı. Üzerinde sadece külotu kalmıştı. Bir kuduz köpeğin gözleriyle buluşmaktan korkar gibi başını aşağıda tutuyordu.

"Hepsini." Adamın sesi kalınlaşmıştı.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı Jenny, zayıf göründüğü için kendinden nefret ediyordu.

"Dediğimi yap!"

Korkudan, beceriksiz hareketlerle denileni yaptı. Adam eğildi ve Jenny'nin şortuyla külotuna hızla bıçağını savurdu, bağlı ayağından kurtulan giysileri sabırsızca bir tarafa fırlattı. Adam elini ağır ağır uzatıp neredeyse çekinerek göğsüne dokunurken Jenny çığlığını zaptetti. Ağlamamak için kendini zor tutarak dudağını ısırdı ve başını başka tarafa çevirdi. Bunu yapınca tavana asılı hayvan cesetlerini gördü.

Hiçbir şey düşünmeksizin adamın elini itti.

Teninde o temasın somut bir anısı kaldı; kılların sertliği, alttaki kemiğin katılığı. Bir an her şey donmuşçasına hiçbir şey olmadı. Sonra adam kolunu savurup Jenny'nin yüzüne elinin tersiyle vurdu. Jenny duvara çarptı ve kayarak yere indi.

Tepesinde ayakta duran adamın nefes alıp verişini işitebiliyordu. Jenny sinmiş bekliyordu, ama adam başka bir şey yapmadı. Onun uzaklaştığını duyunca

rahatladı. Yüzünün tokadı yiyen kısmı acıyordu, ama hiç değilse daha önce kestiği taraf değildi. Şanslısın, diye düşündü uyuşmuş bir şekilde. *Şanslısın* ve *aptalsın.*

Bir tık sesinin ardından, delip geçici bir ışıkla yerine mıhlanırken yine etrafındaki hiçbir şeyi göremez oldu. Eliyle gözlerini siper edince, adamın tezgahın üzerinde duran bir masa lambasını yakmış olduğunu gördü. Spot ışığı gibi üzerine çevrilmişti. Jenny bir sandalyenin yere sürtülerek çekildiğini, adamın gölgeler içinde sandalyeye otururken ağırlığıyla sandalyenin gıcırdadığını işitti.

"Ayağa kalk."

Acıyla itaat etti. Kısa süren başkaldırısı bir şekilde ince bir değişim yaratmıştı. Hâlâ korkuyordu, ama şimdi öfke de duyuyordu. Öfkesinden güç aldı ve bir ölçüde meydan okurcasına doğrulup kalkmayı başardı. Her ne olduysa, dedi kendi kendine, en azından vakur görünmeyi elden bırakmayacağım. Birdenbire bu gözüne müthiş önemli göründü.

Tamam o halde. Ne *yapacaksan yap. Bitsin artık.*

Çıplaktı ve titriyordu, bundan sonra olacakları bekliyordu. Hiçbir şey olmadı. Gölgelerden daha başka sesler geliyordu. Ne *yapıyor?* Bir anlığına bakmayı göze aldı; adamın hayal meyal figürü koca bacaklarını iyice uzatmış halde öylece oturuyordu. Ve ritmik, hafif sesler devam etti, sonunda Jenny ne olduğunu anladı.

Adam mastürbasyon yapıyordu.

Işık havuzunun öteki tarafından gelen sesler hızlandı. Kısık bir haykırış işitildi. Botları didişircesine döşemeye sürtündü, ardından bacakları gevşeyip hareketsizleşti. Jenny hiç kıpırdamadan ayakta duruyor, adamın düzensiz soluklarının yavaş yavaş sessizleşmesini dinlerken neredeyse nefesini tutuyordu.

Bir süre sonra adam ayağa kalktı. Jenny hışırtıyı duyabiliyordu, adam yaklaşmaya başladı. Gelip karşısında dururken Jenny gözlerini kendi ayaklarından ayırmadı, o kadar yakında durmuştu ki, kokusunu alabiliyordu.

Jenny ye bir şey uzattı sertçe.

"Giy bunu."

Jenny uzatılanı almak için elini uzattı, ama kendini bıçağa bakarken buldu. *Bırak şunu,* diye düşündü. *Bırak şunu, sadece bir saniyeliğine. O zaman bakalım ne kadar cesursun.* Ama adam bıçağı bırakmadı. Bıçak onun elindeyken, Jenny tomar halindeki şeyi aldı. Bunun bir elbise olduğunu görünce, içinde bir umut kırıntısı belirdi, adamın gitmesine izin vereceğini düşündü. Ama elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anlayana kadar sürdü umudu.

Bu bir gelinlikti. Beyaz saten ve danteldendi, yıllar içinde sararmıştı. Pisti ve siyah, kabuksu lekelerle keçeleşmişti; Jenny bunların ne olduğunu anlayınca öğürdü.

Kurumuş kan.

Gelinliği elinden attı. Bıçak saldırıya geçerek kolunun derisinde kıpkırmızı bir çizgi halinde düzgün bir yarık açtı. Anında kan yükselip akmaya başladı.

"Al onu yerden!"

Giysiyi almak için yere eğilirken kolları bacakları sanki başka birine ait gibiydi. Gelinliğin içine girmeye başlamıştı ki, bileğindeki iple yapamayacağını anladı. Bir anlığına içinde bir umut alevlendi, ama adamdan ipi çözmesini isteyemeden bir şey ona engel oldu. *İstediği bu.* Jenny bunu sezgisel olarak biliyordu. *Ona mazeret vermemi istiyor.*

Oda etrafında dönüyordu, ama bu içgörü ona güç kazandırmıştı. Sarsak hareketlerle gelinliği alıp başından geçirmeye başladı. İğrenç kokuyordu; naftalin, eskimiş ter ve hafif parfüm karışımı keskin bir koku. Ağır giysinin katları yüzünü örterken birdenbire klostrofobi hissetti, böyle kapana kısılmışken bıçağın yine üzerine savrulacağını düşünüp dehşete kapıldı. Nihayet başı yakadan çıkınca derin bir nefes aldı.

Ama adam yakında bir yerde değildi. Işığın gerisindeki karanlığın içindeydi, tezgahın üzerinde bir şeyle meşguldü. Jenny kendine baktı. Gelinlik buruş buruş ve kaskatıydı. Kesiklerinden akan kan üzerine bulaşmıştı, var olan

öncekilere yeni lekeler ekliyordu. Ama güzel dikilmiş bir gelinlikti, sateni ağır ve kalındı, ön tarafına dantelden incelikle işlenmiş zambak motifi yerleştirilmişti. Bir *zamanlar bunu bir gelin giymiş,* diye düşündü uyuşmuş bir halde. *Hayatının en mutlu gününde.*

Sanki saat kurulması gibi bir çark sesi geldi. Hâlâ gölgeler içinde gizli olan adam lambanın yanına küçük, ahşap bir kutu koydu. Ancak kapağını kaldırdığında Jenny bunun ne olduğunu anladı.

Bir müzik kutusuydu. Ortasında bir kaide üzerinde minik bir balerin vardı. Figür dönmeye başlar ve narin, ama deforme olmuş bir melodi içerinin leş gibi kokan havasında çınlarken Jenny sabit gözlerle bakıyordu. Mekanizma hasar görmüştü, ama arızalı ezgi yine de tanınıyordu. 'Ay Işığı'.

"Dans et."

Jenny sıçrayarak, daldığı âlemden çıktı. "Ne?"

"Dans et."

Talimat o kadar gerçeküstüydü ki, başka bir dile ait olabilirdi. Ancak bıçak havaya kalktığında dehşete düşüp hareket etmeye başladı. Ağırlığını bir bu, bir diğer ayağına vererek sallanmaya başladı; bir dansçının sarhoş, ayağı bağlı taklidiydi bu. *Ağlama, ağladığını görmesine izin verme.* Ama yine de kontrol edemediği gözyaşları yüzüne akıyordu.

Adamın gölgeler içinde yarı gizlenmiş halde kendisini seyrettiğinin bilincindeydi. Ve sonra merdivenlere doğru ilerlediğini gördü. Adam merdivenlerin tepesinde gözden kaybolunca şaşkınlıkla dansı kesti. Bir an için, kendisini kalasların arkasına kapamadan gideceğini sandı. Ama sadece birkaç saniye sonra tekrar aşağı inen ayak sesleri işitti. Ağır ve ölçülüydüler, yukarı çıktığı zamankinden çok daha cansızdılar. Adamın ayağını yere basarkenki temkinliliğinde tüyler ürpertici biçimde uğursuz bir şey vardı. *Seni korkutmaya çalışıyor,* dedi kendi kendine. *Gelinlik gibi bu da başka bir oyundan ibaret.*

Figür merdivenlerin dibinde birden belirince jenny hemen gözlerini kaçırdı ve tam zamanında müziğe uyarak kıpırdanmaya başladı. Kafasını aşağıda tutarken

adamın ağır ağır mahzeni katettiğini işitiyordu. Ahşaptan çizilme sesi ve sonra tekrar sandalye gıcırtısı geldi. Jenny seyredildiğini biliyordu ve kendisine dikilen bakışların fiziksel baskısı altında hareketleri katılaştı ve uyumsuzlaştı. Bu *hoşuna mı gidiyor?* diye düşündü hararetle, öfkesini alevlendirmeye çalışarak. Korkusunu kontrol edebilmesinin tek yolu buydu.

Müzik kutusunun zembereği boşalırken müzik yavaşlıyor, daha da akortsuz hale geliyordu. Ses kesilirken, Jenny bir kibritin çakıldığını işitti ve alevini gördü. Kibritin sarı alevi karşısında gölgeler hızla çekiliverdi, ardından tekrar karanlık sökün etti. Ama o kısacık anda, kibrit alevinin aydınlattığı yüz Jenny'nin gözüne ilişiverdi.

Ve bir anda anladı.

Müzik durmuştu, farkında değildi. Kükürt ve tütün kokusu karışımı kendisine doğru sürüklenirken, müzik kutusunun yeniden kurulduğunu işitti.

Yeni bir şok ve umutsuzluğun altında ezilirken, müzik yeniden çınlamaya başladığında ayaklarını sürüyerek sözüm ona dansına kaldığı yerden devam etti.

24

Polis, Ben Anders'ı aynı günün ilerleyen saatlerinde serbest bıraktı. Mackenzie haberi vermek için beni aradı.

"Bilmek istersin diye düşündüm." Sesi yorgun ve tekdüzeydi, sanki gecenin büyük kısmını ayakta geçirmiş gibi. Belki de öyleydi.

Evimin boşluğundan kaçıp muayenehanedeki ofisime gelmiştim. Haber karşısında ne hissettiğimi bilmiyordum. Ben adına memnundum, evet. Yine de beklemediğim bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Ben'in katil olduğuna asla inanmamıştım, ama herhalde az da olsa şüphelenir gibi olmuşum. Veya polis bir şüpheliyi sorguladığı sürece, bu her kim olursa olsun, Jenny'yi bulma yönünde ufak bir umut olduğunu düşünüyordum belki de. Şimdiyse o kadarcık umut bile yok olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey olmadı. Jenny'nin kaybolduğu o öğleden sonra Ben'in onun evinde olamayacağına ikna olduk, hepsi bu."

"Daha önce böyle düşünmüyordunuz."

"Daha önce bilmiyorduk," dedi kısa ve öz bir şekilde. "İlk başta bize nerede olduğunu söylemiyordu. Şimdi söyledi; kontrol ettik, sağlam."

"Anlamıyorum. Eğer bir tanığı varsa, size neden hemen söylemedi?"

"Bunu ona kendin sorabilirsin."

Sesi asabiydi. "Sana söylemek isterse, söyler. Ama bizi ilgilendirdiği kadarıyla aklandı."

Gözlerimi ovuşturdum. "O halde şimdi hangi noktadayız?"

"Tabii ki diğer bulguları takip etmeye devam edeceğiz. Evden bulabileceğimiz

adli tıp delillerini arıyoruz hâlâ ve... "

"Resmi saçmalıkları bırak şimdi, söyle bana!" Hatta sessizlik oldu. Derin bir nefes aldım. "Affedersin."

Mackenzie içini çekti. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Sana bundan fazlasını söyleyemem."

"Başka şüpheli var mı?"

"Henüz yok."

"Ya Brenner?" O sabah onu gördüğümü söylemekten son anda vazgeçtim. "Ben Anders'la ilgili ihbarı onun yaptığından hâlâ eminim. Onunla tekrar konuşmaya değmez mi?"

Mackenzie sabırsızlığını gizleyemedi. "Sana söylemiştim, Carl Brenner suç anında nerede olduğunu ispatladı. Eğer bizi bile bile yanlış yönlendirdiyse, o işle başka zaman ilgilenebiliriz. Şu anda yapılacak daha önemli şeylerim var."

Uzak tutmaya çalıştığım çaresizlik duygusu beni içine çekmekle tehdit ediyordu. "Yardım edebilir miyim?" diye sordum bir umutla, ama yanıtının ne olacağını biliyordum.

"Şu anda değil." Tereddüt etti. "Bak, hâlâ zaman var. Diğer kadınları üç gün hayatta tutmuştu. Şimdi de aynı şablonu takip edeceğini düşünmek çok mantıklı."

Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Bağırmak istiyordum. Jenny hayattaysa bile, ikimiz de biliyorduk ki, bu çok uzun sürmeyecekti. Üstelik, bu arada neler yaşıyor olabileceğini düşünmek de dayanılmazdı.

Mackenzie telefonu kapadıktan sonra başımı ellerimin arasına alıp oturdum. Biri kapımı tıklattı. Henry içeri girerken doğruldum.

"Haber var mı?"

Hayır anlamında kafamı salladım. Ne kadar yorgun göründüğünü fark etmemek

elimde değildi. Aslında hiç şaşırtıcı değildi. Jenny kaybolduğundan beri, hasta bakma konusunda her tür iddiadan da vazgeçmiştim.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim!" Ama enerjik görünme numarasını sürdüremedi. Bitkin bir şekilde gülümseyip omuzlarını silkti. "Beni merak etme. İdare ediyorum. Gerçekten."

İkna olmamıştım. Üzerinde gizleyemediği bir süzgünlük vardı. Fakat bütün işi ona yıktığım için kendimi kötü hissetsem de, şu an tüm düşünebildiğim Jenny ve önümüzdeki yirmi dört saatte neler olabileceğiydi. Başka her şey aklımı veremeyeceğim kadar uzak geliyordu.

Arkadaşlık edecek havada olmadığımı gören Henry beni yalnız bıraktı. Bir ihtimal, gözden kaçırdığım bir şey bulurum diye Sally Palmer ile Lyn Metcalf hakkında yazdığım adli tıp raporlarını gözden geçirmeyi denedim. Ama bu iş, hayal gücümün o kadar kaçınmaya çalıştığım yöne doğru gitmesinden başka sonuç vermedi. Hüsran içinde bilgisayarımı kapadım. Kararan ekrana bakarken, önemli bir şeyi gözden kaçırmakta olduğum kanısına kapıldım. Tam karşımda duran bir şeyi. Bir an için boşa umutlandıracak kadar yakın hissettirdi kendini, ama tam yakalamak üzereyken elimden kayıp gitmiş gibiydi.

Bir şey yapma ihtiyacıyla ayağa kalktım. Cep telefonumu kapıp aceleyle arabaya gittim. Gitmeyi düşünebileceğim tek bir yer vardı.

Ama yola koyulduğum sırada bile, çok aşikar bir şeyi kaçırdığım duygusu yok olmamakta direniyordu.

Ben Anders köyün sınırlarına yakın bir yerde büyük, tuğladan bir kulübede yaşıyordu. Eskiden annesiyle babasına aitmiş; onlar öldükten sonra kız kardeşiyle burada yaşamayı sürdürmüş, ta ki kardeşi evlenip evden ayrılana kadar. Evin kendisi için fazla büyük olduğunu, satıp daha küçük bir ev alabileceğini sık sık söylerdi, ama buna dair hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ama, fazla büyük olsun olmasın, eninde sonunda orası onun eviydi.

Evine sadece birkaç kere, Lamb kapandıktan sonra bir içki içmek için gitmiştim ve şu an yüksek taş duvardaki ağır ahşap kapının önüne park ederken, daha önce gündüz vakti buraya hiç gelmemiş olmamın

arkadaşlığımızın derinliği hakkında çok şey söylediğini düşündüm.

Evde olup olmayacağını bile bilmezdim. Şimdiyse adeta evde olmamasını umuyordum. Buraya tutuklanmasını kendi ağzından dinlemek istediğimden gelmiştim, ama ona ne söyleyeceğimi aslında düşünmemiştim. Fakat kapıyı çalarken aklımdaki bütün şüpheleri uzaklaştırdım.

Ev sarı tuğladan yapılmıştı; güzel olmamakla birlikte, çekici bir sağlamlığı vardı. Fazla titizliğe kaçılmamış derli toplu, büyük bir bahçe; beyaz pencereler, koyu yeşil bir kapı. Bekleyip tekrar kapıyı çaldım. Üçüncü denemeden sonra da hiç hareket olmayınca, dönüp uzaklaşmaya başladım. Fakat gitmedim. Oradan ayrılmayışımın sebebi geri dönüp olacakları beklemeye gönülsüz olmamdan mı ibaretti, yoksa daha fazlası var mıydı bilmiyorum, ama bir nedenle ev bana boş gibi gelmiyordu.

Arka tarafa dolanan bir yol vardı. O yolu takip ederken yerde koyu renk bir sıçrama lekesi fark ettim. Kan. Üzerinden atladım. Arka bahçe bakımlı bir tarla gibiydi. Diğer ucunda bir dizi meyve ağacı vardı. Ağaçların gölgesinde oturan bir figür gördüm.

Ben, beni gördüğüne şaşırmadı. Yanındaki kabaca yapılmış zımparasız kereste masada bir şişe viski duruyordu. Masanın kenarında yanık halde bırakılmış bir sigara küle dönmekteydi. Şişede kalan viskinin miktarından ve yüzünün kızarıklığından bir süredir burada olduğu kanısına vardım. Ben yaklaşırken kendine bir viski daha doldurmaya devam etti.

"Bana katılmak istersen evde bardak var."

"Hayır teşekkürler."

"Kahve ikram ederdim, ama açıkçası kıçımı kaldıramayacağım." Sigarayı eline aldı, baktı ve bastırıp söndürdü. "Dört yıldır ilk kez içiyorum. Tadı berbat."

"Kapıyı çaldım."

"Duydum. Belki yine lanet basındır dedim. Zaten iki muhabir buradaydı. Ağzı kalabalık bir aynasız bunlara işaret çakmış sanırım." Ağzını çarpıtarak sırıttı. "Yalnız kalmayı tercih ettiğime ikna etmek zaman aldı, ama sonunda kavradılar

olayı."

"Geldiğim yoldaki kanın sebebi bu mu?"

'"Yorum yok'umu kabul ettirene kadar biraz akıtmış olabilirim, evet." Telaffuzuna dikkat etmesi haricinde sarhoş görünmüyordu. "Piçler," diye ekledi, yüzü kararmıştı.

"Muhabirlere vurmaktan daha iyi fikirlerin olabilir."

"Vurduğumu kim söyledi? Mülkümü terk ederlerken onlara eşlik ettim sadece." Yüzü bulutlandı. "Bak, Jenny'ye çok üzüldüm." İçini çekti. "Üzülmek. Kahretsin, bu yanma bile yaklaşmıyor, değil mi?"

Taziyeleri kabul etmeye hazır değildim. "Polis seni ne zaman serbest bıraktı?"

"İki üç saat önce."

"Niçin?"

"Ne niçin?"

"Niçin gitmene izin verdiler?"

Bana bardağının üzerinden kuşkuyla bakarak, "Çünkü bununla benim hiçbir ilgim yoktu," dedi.

"Peki niçin burada oturmuş sarhoş oluyorsun?"

"Hiç cinayet soruşturmasından dolayı içeri alındın mı?" Güldü. '"Soruşturma'ymış -bu berbat bir şaka. Soru falan sormuyorlar, anlatıyorlar. 'Nerede olduğunu biliyoruz, arabanı görmüşler, kızı nereye götürdün, onunla ne yaptın?' Pek eğlenceli değil, sana söyleyebilirim. Gitmene izin verdiklerinde bile sana iyilik yapıyorlarmış gibi davranıyorlar."

Alaycı bir tavırla, şerefe demesine kadehini kaldırdı. "Ondan sonra yine özgür bir adamsın. Tek farkla ki, şimdi insanların sana bakıp, Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, zaten ben ona hiç güvenmezdim,' diye düşüneceklerini biliyorsun."

"Ama senin bununla bir ilgin yok."

Dişlerini sıktığını görebiliyordum, ama konuşurken sesi yine sakindi. "Hayır, bununla hiçbir ilgim yok. Ya da diğerlerine olanlarla da."

Gelirken niyetim onu sorguya çekmek değildi, ama şu anda bunu yapacak gibiydim. İçini çekip omuzlarını silkti, gerginliği hafiflemişti.

"Bir hata olmuş. Birisi polise arabamı Jenny'nin evinin önünde gördüğünü söylemiş. Ama görmüş olamaz."

"Madem orada olmadığını kanıtlayabiliyordun, niçin hemen yapmadın? Niçin bir şeyler gizliyormuşsun gibi görünmesine neden oldun Tanrı aşkına?"

Bir yudum daha içti. "Çünkü gizliyordum. Sadece onların düşündükleri gibi değildi."

"Her ne idiyse, umarım önemli bir şeydir." Sesimin öfkeli çıkmasına engel olamadım. "Tanrım, Ben, polis seninle saatlerce vakit kaybetti!"

Ağzı gerildi, ama azarlanmayı sineye çekti. "Görüştüğüm bir kadın var. Tanıdığın biri değil. Yaşadığı yer... şey, köyde yaşamıyor. Onunla birlikteydim."

Devamını tahmin ettim. "Kadın evli."

"Şimdilik. Polis evlerine uğrayıp adama karısının benimle yatakta olduğunu doğrulayıp doğrulayamayacağını sorduktan sonra daha ne kadar evli kalacağından emin değilim."

Bir şey söylemedim.

"Biliyorum, biliyorum. Polise daha önce söylemeliydim," diye patladı. "Lanet olsun, Tanrım, keşke söyleseydim. Saatlerce ızdırap çekmekten kurtulmuş olurdum, üstelik şimdi burada oturmuş kendi kendime keşke her şeyi başka türlü yapsaydım deyip durmazdım. Ama evinden sürüklenerek götürülüp polis merkezinde bir hücreye tıkıldığın zaman, böyle şeyler o an aklına gelmiyor, anlıyor musun?"

Yüzünü ovuşturdu, bitkin görünüyordu. "Sırf biri senin arabanı gördüğünü sanarak berbat bir hata yaptı diye."

"Hata değildi. Carl Brenner yaptı."

Ben aniden bana baktı, gözlerinde bir şüphe ışığı parladı. "Yaşlanıyor olmalıyım," dedi bir an sonra. "Kahretsin, bu aklıma bile gelmedi."

Neredeyse çatışma tonunda süren diyalogumuzun rengi değişmişti; ikimiz de yaşadığımız gerginlikler yüzünden o şekilde konuştuğumuzu örtük biçimde kabul etmiştik. "Evine gittim. Brenner kabul etmez, ama ben o olduğuna yemin edebilirim."

"O hiçbir şeyi itiraf edecek tipte biri değil. Ama denemeni takdir ediyorum."

"Sırf senin için yapmadım. Polisin dışarıda Jenny'yi aramasını istiyordum, çıkmaz bir yola sapıp vakit kaybetmemesini."

"Çok mantıklı." Bardağına dikkatle bakıp eline aldı, sonra bir yudum almadan geri bıraktı. "Peki komiser arkadaşın başka neler söyledi sana?"

"Sally Palmer'la bir zamanlar ilişkin olduğunu. Ve on beş yıl önce bir kadına cinsel saldırıda bulunduğunu."

Acı acı güldü. "Geçmiş peşini bırakmaz, değil mi? Evet, Sally'yle ben bir süre önce birlikteydik. Sır değildi, ama ilan da etmemiştik. Böyle bir köyde olmazdı. Zaten ciddi bir şey de değildi. Uzun sürmedi, ondan sonra arkadaş kaldık. Hikâyenin sonu. Diğerine gelince... şey, gençlik hatası diyelim."

Yüz ifademi okumuş olmalıydı. "Sen yanlış bir fikre kapılmadan söyleyeyim, kimseye saldırmadım. On sekiz yaşındaydım ve benden birazcık daha büyük bir kadınla görüşmeye başlamıştım. Evli bir kadınla."

"Yine."

"Biliyorum, kötü bir alışkanlık. Gurur duymuyorum. Ama bir de ben tadına baksam ne eksilir demiştim o zamanlar, anlarsın ya? Gençtim, kendimi Tanrı'nın armağanı sanıyordum. Sonra ilişkiyi bitirmek istediğimde iş biraz çirkinleşti. Beni tehdit etti, kavga ettik. Ondan sonra tek bildiğim beni tecavüze

yeltenmekle suçladığı."

Omuzlarını silkti. "Sonunda suçlamalarını geri aldı. Ama çamur at, izi kalsın. Senin bunların hiçbirini neden bilmediğini merak ediyorsan söyleyeyim, özel hayatımı ilan etmediğim gibi onun için özür de dilemem."

"Senden özür dilemeni istemedim."

"Tamam o zaman." Doğruldu, viskinin kalanını bardağa boşalttı. "İşte bu. Karanlık sırlarım. Şimdi artık o Brenner piçine ne yapacağımı düşünebilirim."

"Hiçbir şey yapmayacaksın."

Bana viskinin etkisini belli eden ağır çekim, tehlikeli bir gülümsemeyle baktı. "Ben olsam bu bahse para yatırmazdım."

"Eğer peşinden gidersen, suyu daha da bulandırmaktan başka işe yaramaz. Burada kişisel husumetten daha önemli bir şey söz konusu."

Yüzüne kan hücum ediyordu. "Öylece unutmamı mı bekliyorsun?"

"Şimdilik evet. Daha sonra..." 'Daha sonra'nın ne anlama gelebileceğini düşününce mideme yumruk yemiş gibi oldum. "Jenny'yi kaçıranı yakaladıkları zaman, ne istiyorsan yaparsın."

Heyecanı hafifledi. "Haklısın. Düşünemedim. Sabırsızlıkla beklediğim bir şey olduğu için herhalde." Düşünceli görünüyordu. "Garezimden söylediğimi sanma ama sence niçin Brenner polise beni Jenny'nin evinde gördüğünü söylemiş olabilir?"

"Seni tutuklatmanın dışında mı?"

"Demek istiyorum ki, birden fazla sebebi olabilir. Dikkati kendinden başkasına çevirmek mesela."

"Bu benim de aklımdan geçti, evet. Fakat tanığı olan tek sen değilsin. Mackenzie, Brenner'ı zaten kontrol ettiklerini söyledi."

Ben boş bardağını inceliyordu. "Tanığının kim olduğunu söyledi mi?"

Hatırlamaya çalıştım. "Hayır."

"Bahse girerim ona ailesi tanıklık etmiştir. Tıpkı lanet hırsızlar gibi bunlar da birbirlerini kolluyor. Zaten bu yüzden onu yasak avlanırken asla yakalayamadık. Bir bu, bir de uyanık piçin teki olduğu için."

O konuşurken kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Brenner bir avcıydı, saldırgan ve antisosyal olduğu bilinen bir yasak avcı. Katilin kadınlar gibi hayvanları da tuzağa düşürmesi ve sakatlama performansı göz önünde tutulunca, Brenner açıkça profile uyuyor gibi görünüyordu. Mackenzie aptal değildi, ama ortada ne kanıt ne de cinayet sebebi olmayınca, özel olarak Brenner'dan şüphelenmesi için bir neden yoktu.

Brenner'ın tanığı olduğu sürece.

Ben'in bir şey söylediğinin farkındaydım, ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnim koşarcasına işlemeye başlamıştı.

"Brenner saat kaç gibi ava gidiyor olabilir?" diye sordum.

25

Jenny zaman duyusunu yitirmişti. Nice sonra, yalnız başına bırakılmasının ardından yakalandığı ateşli titreme nöbeti neredeyse geçmek üzereydi. Ama asıl endişe verici olan, kendini uykulu hissetmeye başlamasıydı. Normal bir yorgunluk değildi. Ne kadar zamandır burada olduğunu hiç bilmiyordu, ama iki, belki üç doz insülini atlamasına yol açacak kadar uzun olmuş olmalıydı. Şu an kan şekeri kontrolsüz bir şekilde yükseliyor ve yaşadığı şok durumu daha da kötüleştiriyordu.

Şok ve kan kaybı.

Karanlıkta, ne kadar kan kaybettiğini hesaplamasının bir yolu yoktu. Kesiklerinin çoğu kendiliğinden kabuk bağlayıp kapanmıştı, sonuncusu hariç. O en kötüsüydü. Tişörtünü bez gibi kullanıp sağ ayağına sarmıştı ve kan içindeydi. Kumaşın ayağına yapıştığını hissediyordu, iyi bir işaret diye umdu. Yaranın artık o kadar şiddetle kanamadığı anlamına geliyordu. Ama hâlâ acıyordu. Fena halde acıyordu.

O pis gelinliği çıkardıktan sonra olmuştu. Müzik kutusu üçüncü kez takılıp susunca, Jenny de durdu. Dans et emrine uyarak başı dönene kadar sallanmıştı, artık ayakta zor duruyordu. Yere yığıldı, üzerinde hâlâ kan lekeli giysi vardı. Uyanık kalmak için mücadele etti, ama yavaş yavaş gözleri kararmaya başladı. Etrafındaki hareketlerin hayal meyal farkındaydı, ama onlar da gitgide uzaklaşıyordu. Zaman geçti; sonra sertçe dürtüldüğünü hissetti.

Gözlerini açtığında gördüğü ilk şey bıçak oldu.

Kafasını kaldırıp bıçağı tutan adama baktı. Bakmaması için artık bir sebep yoktu. Adamı tanısın tanımasın, buradan canlı çıkamayacağını artık biliyordu.

Buna rağmen, adamın yüzüne bakıp o bilginin doğrulandığını görünce midesinin kasıldığını hissetti.

Adam onu ayağıyla tekrar dürttü.

"Çıkar onu."

Dengesini sağlamak için duvardan destek alıp sallanarak ayağa kalktı ve gelinliği beceriksiz hareketlerle başından çıkardı. Adam gelinliği kaptı ve Jenny'nin önünde durdu. Jenny başını önünde tutuyordu, adamın onun çıplaklığına baktığını hissediyordu. Kalbi acı verecek şekilde güm güm atıyordu. Adamın kokusunu alabiliyordu, daha yakına gelirken nefesini teninde hissetti. *Aman Tanrım, ne yapacak?* Adamın yan tarafında tuttuğu bıçaktan gözlerini alamıyor, onu elinden bırakmasını diliyordu. *Sadece bir kere. Tek bir şans, bütün istediğim bu.* Ama bırakmadı. Ona doğru hareket ettirmeden önce bıçağın ağzını görmesine izin verecek şekilde ağır ağır yukarı kaldırdı. Bıçak koluna batınca Jenny kendini sakındı.

"Kıpırdama."

Kendini zorlayarak kımıltısız durdu. Bıçak kendisine doğru yaklaştı, ucu tenine batıyordu. Her seferinde iğne ucu kadar kan beliriyordu, teninden sızmaya başlamadan önce şişkinleşen koyu kırmızı, boncuk gibi bir damla. Acıtıyordu, ama çok daha kötüsünün olacağından korkuyordu. Adamın soluklarının hızlandığını hissedebiliyor, vücudundan ısı gibi yayılan heyecanı algılayabiliyordu. Adam ayaklarını sürüyerek iyice yaklaştı. Botlu ayaklarından biri ayak parmaklarına basarken Jenny gayri ihtiyari soluğunu tuttu ve irkilerek kendini geriye çekti ve o an panikten dizginleri boşaldı.

"Benden uzak dur!" diye bağırarak ileri doğru körlemesine bir hamle yaptı, bileğine bağlı ipi unutmuştu. İp Jenny'nin uzaklaşmasına izin vermedi, bacağını öyle çekti ki pat diye yere yığıldı. Jenny yerde gövdesini döndürünce, tepesindeki adamın gözlerindeki buz gibi duygusuz bakışla karşılaştı.
O gözlerde insani hiçbir şey yoktu, normal hiçbir şey.

"Sana kıpırdama demiştim." Sesi dehşet verecek kadar sakindi. Eğilip Jenny'nin serbest ayağını tuttu. "Kaçmaya çalışmamalısın. Bunu yapmana izin veremem."

"Yo, hayır! Ben... "

Adam dinlemiyordu. Jenny'nin ayağını bıçağın ağzıyla okşuyordu. Başparmağına bıçakla dokunurken yüzünde mest olmuş bir ifade vardı.

"Biri tutmuş." Adamın sesi yumuşak, neredeyse melodikti. Diğer parmağa geçti. "Biri yolmuş."

Sonra üçüncü ayak parmağına, ardından dördüncüye geçti.

"Biri pişirmiş. Biri yemiş. Bu da hani bana... "

Jenny ne olacağını, olmadan bir saniye önce fark etti. Bıçağın ani hareketiyle ayağından bütün vücuduna kor gibi bir ateş yükseldi. Haykırarak ayağını çekmeyi denedi. Adam ayağını tutmuş, onun kıvranmasını, mücadele etmesini seyrediyordu, sonra bıraktı. Kesik parmak yerde kanlı bir çakıltaşı gibi yatıyordu.

"Bu serçecik bir daha kaçmaya kalkışmayacak."

Adam tepesinde ayağa kalkarken bıçağın ağzı Jenny'nin kanıyla matlaşmıştı, adamın işi bitireceğini düşündü. Ona yalvarmayı istedi, ama inadı buna engel oldu. Şimdi en azından o kadarıyla gurur duyuyordu. Üstelik yalvarmanın işe yaramayacağını biliyordu, bu onun ancak hoşuna giderdi.

Ondan sonra adam Jenny'nin yanından ayrılmış, kalas duvarı tekrar yerine çekip onu bir kez daha karanlığa hapsetmişti. Bu ne kadar zaman önceydi hiç bilmiyordu. Saatler, dakikalar, hattâ günler olabilirdi. Zamanla ayağının acısı yakıcı, derin bir zonklamaya dönüşmüştü ve boğazı o kadar kuruydu ki, sanki cam kırıkları saplanmıştı. Bu haldeyken bile, uyanık kalmak için ciddi bir mücadele vermesi gerekiyordu. Ayak bileğine bağlı olan ipi çözmek için yeniden uğraşmaya başlayacak gibi oldu, ama o kadar kuvveti yoktu. Karanlıkta gözlerinin bulanıp bulanmadığını anlayamıyordu, ama hiperglisemi yaşadığını biliyordu, şu an kan şekeri tehlikeli derecede yüksekti. Ve insülin olmadan, daha da kötüleşeceği kesindi.

Tabii o zamana kadar yaşarsa.

Jenny adamın niye ona tecavüz etmediğini merak etti. Şehveti ve nefreti apaçık ortadaydı, fakat nedense tecavüz etmemişti. Ama bundan dolayı umutlanamazdı. Kibrit alevinde bir anlığına gözüne ilişen yüzü düşündü. Onun için orada merhamet yoktu, umut yoktu. Ve tamamen farkındaydı ki, buraya getirilen ilk kadın değildi. Kesikler, gelinlik, dans... akıl ermez bir ayinin

parçaları gibiydiler adeta.

Şöyle ya da böyle, Jenny buradan sağ kurtulamayacağını biliyordu.

26

Brenner'ların evine vardığımda ikindiydi. Puslu bir gündü, önceden masmavi olan gökyüzüne belli belirsiz bir bulut gölgesi yayılmaktaydı. Yolun dibinde arabayı durdurup köhne eve baktım. Hatırladığımdan daha harap görünüyordu. Hiç yaşam belirtisi yoktu. Bir iki saniye daha seyrettikten sonra, buraya gelme amacımı geciktirdiğimi fark ettim. Arabayı eve doğru sürüp, engebeli yoldan sarsılarak çıkmaya başladım.

Deneyeceğim şeye bir kez karar verdikten sonra, en zor kısmı sabretmek olmuştu. İçimdeki bütün güdüler bana hemen harekete geçmemi, derhal o eve gitmemi haykırmıştı. Ama biliyordum ki, bu plandan bir sonuç çıkacaksa bile, Carl Brenner'ın evde olmamasına bağlıydı. Ben geç saatlere kadar beklemeyi önermişti, o vakitler Brenner ya Lamb'e gidecek ya da ava çıkacaktı. "O bir yasak avcı. Ya sabahın erken saatlerinde ya da gece geç saatlerde meşgul olur. Sen daha erken uğradığında hâlâ yatakta olmasının nedeni bu. Muhtemelen gün ağarana kadar tuzaklarını kurmak için dışarıdaydı."

Ama o kadar süre bekleme düşüncesine katlanamadım. Geçen her saat Jenny'yi sağ bulma şansımızı azaltıyordu. Sonunda aklıma komiklik derecesinde aşikar bir çözüm geldi: Brenner'ların evine telefon edecek ve kendimi tanıtmadan Carl'ın evde olup olmadığını soracaktım. İlk seferinde annesi bakmıştı telefona. Beklememi söyleyip, onu çağırmaya gittiğinde telefonu kapamıştım.

"Eğer telefonu numaranı kaydeder ve Brenner geri ararsa ne yapacaksın?" diye sormuştu Ben.

"Bu aslında önemli değil. Onunla konuşmak istediğimi söyleyebilirim. Nasılsa kabul etmez."

Ama Brenner geri aramamıştı. Biraz zaman geçmesini bekleyip tekrar aradım. Bu sefer telefonu açan Scott'tı. Carl'ın dışarıda olduğunu söyledi bana. Ne zaman döneceğini hiç bilmiyordu. Teşekkür edip telefonu kapadım. Evinden ayrılmak üzere ayağa kalktığımda, "Bana şans dile," dedim Ben'e.

O da gelmek istemişti, ama reddetmiştim. Birlikte gitmemiz her ne kadar hoşuma gidecek olsa da, bu, belaya davetiye çıkarmak olurdu. O ve Brenner'lar her zaman ateşle barut gibiydiler, hele Ben'in damarlarında yarım şişe viski dolaşırken kimbilir neler olurdu. Ayrıca aklımdaki iş, ikna etmeyi gerektiriyordu, çatışmayı değil.

Mackenzie'ye yapacağım şeyi söylemeyi düşündüm, ama bu fikri hemen kafamdan attım. Şüphelerimi desteklemek için elimde onunla en son konuştuğumdakinden daha fazlası yoktu. Hem Mackenzie benim karışmamdan hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Kanıt olmadıkça hiçbir şey yapmayacaktı.

Zaten Brenner'ın evine gelme nedenim kanıt bulmaktı.

Gerçi şimdi o kadar emin değildim. Arabayı park ederken tereddütler başlamıştı. Brenner'ların köpeği arabanın sesine havlayıp koştu ve köşeyi dönüp olduğum yere geldi. Ama bu sefer daha cesurdu. Belki de yalnız olduğum için, geçen seferki gibi geri çekilmedi. Kesik kulaklı büyük, melez bir köpekti. Tüylerini kabartarak benimle ev arasında durdu, ilkyardım çantamı arabadan çıkardım ve köpeğin saldırma ihtimaline karşı hazır tuttum. Ona doğru yürürken boynundaki tüyler dikleşti. Durdum, ama o hırlamayı sürdürdü.

"Jed!"

Köpek bana son kez uyaran bir bakışla bakıp, eşikte beliren Bayan Brenner'ın yanına gitti hızla. Kadının dar yüzü düşmancaydı.

"Ne istiyorsun?"

Hikâyem hazırdı. "Scott'ın ayağını kontrol etmek istiyorum."

Bana şüpheyle bakıyordu. Ya da belki de sinirlerim böyle yorumladı. "Daha önce bakmıştın."

"O zaman yanımda gereken her şey yoktu. Enfeksiyon kapmadığından emin olmak istiyorum. Ama rahatsızlık vermemi istemiyorsanız... "

Arabama dönüyormuş gibi yaptım. Kadın içini çekti. "Hayır, gelsen daha iyi olur."

Ne kadar rahatladığımı -ve gerildiğimi- belli etmemeye çalışarak arkasından eve girdim. Scott oturma odasındaydı, televizyonun önünde pis bir kanepeye yayılmış oturuyordu. Yaralı bacağını minderlerin üzerine uzatmıştı.

"Doktor yine seni görmeye geldi," dedi annesi biz içeri girerken.

Scott toparlandı, şaşırmış görünüyordu. Ve suçlu, diye düşündüm. Ama bu da yine benim hayal gücüm olabilirdi.

"Carl henüz dönmedi."

"Önemli değil. Bu civardaydım da ayağına bir daha bakayım dedim. Antibakteriyel pansuman ilacı getirdim." Gevşemiş görünmeye çalışıyordum, ama sesim kulaklarıma fena halde sahte geliyordu.

"Daha önce Carl'ı arayan sen miydin?" diye sordu kadın, düşmanlığı meydana çıkıyordu.

"Evet, hat kesildi. Cep telefonuydu."

"Onu niye aradın?"

"Özür dilemek istedim." Şaşırtıcı biçimde kolayca yalan söylemiştim. Gidip Scott'a en yakın sandalyeye oturdum. "Ama şimdi ayağınla daha çok ilgileniyorum. Tekrar muayene etsem sakıncası var mı?"

Annesine baktı, sonra omuzlarını silkti. "Yo."

Bandajı çözmeye başladım. Anne kapı eşiğinde durmuş seyrediyordu.

"Bir fincan çay içmem mümkün değildir herhalde?" diye sordum kafamı kaldırmadan.

Bir an için kadının kabul etmeyeceğini sandım. Sonra, öfkeli bir iç çekişle mutfağa gitti. O gittikten sonra tek ses televizyondaki gevezelikler ve çözmekte olduğum bandajın hışırtısıydı. Ağzım kurumuştu. Scott'a bakma riskini göze aldım. Yüzünde hafif bir kaygı ifadesiyle bana bakıyordu.

"Nasıl oldu bir daha anlatsana," dedim.

"Bir tuzağa bastım."

"Hangi civarda demiştin?"

Önüne bakıyordu. "Hatırlamıyorum."

Bandajı ve pansumanı çıkardım. Altındaki dikişler kadar çirkinini görmemiştim. "Ayağını kaybetmediğin için şanslısın. Eğer enfeksiyon kaparsa hâlâ kaybedebilirsin." Tehlikeli evreyi atlatmıştı, ama onun kafasını karıştırmak istiyordum.

"Benim hatam değildi," dedi somurtarak. "Bilerek basmadım kapana."

"Belki öyle. Ama eğer sinirler hasar görürse, hayatının geri kalanını topallayarak geçirirsin. Daha önce baktırmalıydın." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Yoksa Carl'mı istemedi?"

Gözlerini benimkilerden kaçırdı. "Niye istemesin ki?"

"Yasak avlandığını herkes biliyor. İsteyeceği son şey kardeşi tuzağa yakalandığı için polisin ona sorular sorması olur."

"Sana söyledim, bizim tuzaklardan biri değildi," diye mırıldadı.

"Tamam," dedim, sanki o olmuş bu olmuş umurumda değilmiş gibi. Ayağını öne arkaya esneterek muayene ediyormuş gibi yaptım. "Ama olayı polise ihbar etmedin, değil mi?"

"Gelip ne olduğunu sorduklarında onlara anlattım," dedi savunmaya geçerek.

Mackenzie'ye haber verenin ben olduğumdan söz etmedim. "Carl'ın bu konuda söyleyecekleri olmuştur, ha?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Polis seni görmeye geldiği zaman. Carl onlara ne anlatacağını söyledi mi sana?"

Birdenbire ayağını çekti. "Bu seni niye ilgilendiriyor ki?"

Kendim, hiç öyle hissetmesem de makul konuştuğum izlenimi vermeye çalıştım. "Carl polise yalan söyledi, değil mi?"

Bana yiyecekmiş gibi bakıyordu. Fazla ileri gittiğimi biliyordum. Ama konuya başka nasıl yaklaşacağımı düşünememiştim.

"Defol! Hadi, siktir git!"

Ayağa kalktım. "Tamam. Ama seni hastaneye götürmek yerine kangren olmana izin veren birini niye koruduğunu sor kendine."

"Saçmalık!"

"Öyle mi? Peki niçin seni hemen hastaneye götürmedi? Ne kadar kötü yaralandığını gördüğü halde niçin seni düzelteyim diye gelip beni aradı?"

"En yakında sen vardın."

"Ve hastanenin olayı polise rapor edeceğini biliyordu. Dikiş atılması gerektiğini söylediğimde bile seni hastaneye götürmek istemedi."

Yüzündeki bir şey beni durdurdu. Ayağındaki acemi dikişlere bir daha bakınca birdenbire durumu anladım.

"Seni hastaneye hiç götürmedi, değil mi? O yüzden hiç pansumanın değişmemiş. Zaten hastaneye hiç gitmemişsin."

Scott'ın öfkesi buharlaşmıştı. Yüzüme bakamıyordu. "İyi olacağını söyledi."

"Peki dikişleri kim attı? O mu?"

"Kuzenim Dale." Öğrenildiği için utanmış gibi geliyordu sesi. "Eskiden ordudaydı. Böyle şeyleri yapmayı biliyor."

Önceki gün yolu kestiklerinde Brenner'ın yanında gördüğüm kuzendi bu. "Peki dikişleri attıktan sonra tekrar bakma zahmetine girdi mi?"

Scott berbat bir halde kafasını iki yana salladı. Onun için üzüldüm, ama duracak kadar da üzülmüş değildim.

"Carl'a diğer işlerde de yardım ediyor mu? Yasak avlanmakta mesela?"

İstemeyerek de olsa evet anlamında kafa salladı. Bir şey yakalamak üzere olduğumu biliyordum. İki adam. Biri askerlik geçmişi olan iki avcı.

İki farklı bıçak.

"Peki başka?"

"Hiç," diye ısrar etti, ama iyi numara yapamıyordu.

"Seni riske attılar. Bunu biliyorsun, değil mi? Ayağını kaybetmene izin verecekleri kadar önemli olan neydi?"

Şimdi kıvranıyordu. Kaygıyla gördüm ki, ağlamak üzereydi. Ama bunu umursayacak kadar zamanım yoktu.

"Başlarını belaya sokmak istemiyorum," dedi, bunu o kadar sessiz söylemişti ki, neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı sesi.

"Başları zaten belada. Üstelik sana olanlar yüzünden onlar bu kadar endişelenmemişlerdi." Daha fazla üstelemek üzereydim, ama sezgilerim beni dizginledi. Bekleyip Scott'ı vereceği kararla boğuşmaya bıraktım.

"Kuşlara kapan kuruyorlardı," dedi sonunda. "Az bulunur türlere. Ayrıca ele geçirebildikleri zaman su samuru filan gibi hayvanlara da. Carl yumurtalar için olduğu gibi, canlı hayvanlar için de bir pazar olabileceğini düşündü. Koleksiyonculara satmak için. Bilirsin işte."

"Bu işte birlikteler mi?"

"Büyük ölçüde. Ama tuzak işini çoğunlukla Carl yapıyor.

Yakaladıkları hayvanları bataklıkta, eski yeldeğirmeninin oralarda tutuyorlar."

Zihnim o kadar hızlı çalışıyordu ki, sanki patinaj yapıyordu. Yeldeğirmeni tamamen harabe haldeydi, ıssız ve uzun zaman önce terk edilmiş bir yerdi. Ama anlaşılan, öyle değilmiş.

Ayağını yeniden bandajlamaya başladım. "Tuzağa bastığın yer orasıydı," dedim. O gece sendeleye sendeleye Lamb'e geldiklerinde anlattıkları hikâyeyi ve Brenner'ın çok fazla konuşan kardeşinin sözünü nasıl kestiğini hatırladım.

Başıyla onayladı. "Polis o kadınları aramaya başladığı zaman Carl oraya da bakacaklarından korktu. Normalde onunla gitmeme izin vermez. Benim kendi işime bakmamı, onunkine de karışmamamı söyler. Ama Dale o hafta yoktu, o yüzden her şeyi taşımak için benim yardım etmem gerekti."

"Nereye?"

"Her tarafa. Farklı yerlere. Çoğunu buraya getirdik, ek binalara. Annemin hiç hoşuna gitmemişti, ama sadece birkaç gün, polis yeldeğirmenindeki aramasını tamamlayana kadar kalacaklardı. Ama sonra tuzağa yakalandım ve o da her şeyi tek başına geri götürmek zorunda kaldı." Üzgün görünüyordu. "Çılgına döndü. Ama bilerek yapmamıştım ki."

"Yani tuzak onunkilerden biriydi?"

Hayır anlamında kafa salladı. "Sonradan dediğine göre, o kadınları öldüren kaçığın olmalıymış."

Yüzümü ondan çevirip ayağıyla meşgulmüş gibi yaptım ve, "Orada bir şeyi var mı hâlâ?" diye sordum.

"Evet. Onları koyacağı başka yer yok. Ortalık polis kaynıyorken Dale onları oradan taşıma riskini göze almaz."

"Peki Carl hâlâ oraya gidiyor mu?"

"Her gün. Onları satana kadar canlı tutması gerek."

Omuzlarını silkti. "Ama daha ne kadar bu zahmete katlanır bilmiyorum. Birçoğunu ellerinden çıkaramadılar henüz."

Normal davranmak için gayret sarf ederek elimden geldiğince olağan bir ses tonuyla sormaya çalıştım:

"Peki Carl için polisten bir şey gizledin mi?"

Kafası karışmıştı. "Ne?"

Ayağını bandajlamayı bitirirken ellerim titriyordu. "Kayıp kadınları sordukları zaman. Carl onlara tanığının da kendisiyle birlikte yasak avda olduğunu söyleyecek değildi ya?"

Scott gülümsedi. "Yoo. Onun hep burada olduğunu söyledik." Gülümseyişi şimdi tereddütlüydü. "Benim söylediğimi ona söylemezsin, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Söylemem."

Brenner'a zaten çok fazla şey söylemiştim. Daha önceki konuşmamızı hatırladım. *Onları öldürmeden önce üç gün canlı tutuyor.* Polisin, takviminin farkında olduğunu biliyordu artık. Jenny o küçük hayatta kalma şansına da sayemde artık sahip olmayabilirdi.

Tanrım, diye düşündüm, ben ne yapmışım?

Ayağa kalktım, eşyalarımı beceriksizce toparlarken, Scott'ın annesi elinde bir kupa çayla geri geldi.

"Affedersiniz, gitmem gerek."

Öfkeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Çay istediğini sanıyordum."

"Özür dilerim."

Aceleyle odadan çıkmak üzereydim. Scott kararsızlıkla bana bakıyordu, sanki söylediklerinden pişman olmaya başlamıştı. Birdenbire çılgınca oradan ayrılmak istedim, Brenner aniden karşımda belirip beni durdurmaya çalışacakmış gibi geliyordu. İlkyardım çantamı arabaya attığım gibi kontak anahtarını çevirdim, yoldan aşağı sarsıla sarsıla inerken Bayan Brenner'ın eşikte durup bana baktığının farkındaydım.

Gözden kaybolur kaybolmaz telefonuma uzandım. Ama Mackenzie'yi aramaya çalıştığımda sinyal sesi bir gelip bir gidiyordu, sonunda tamamen kesildi.

"Hadi, hadi!"

Arabayla yola fırlayıp eski yeldeğirmenine doğru döndüm, sinyalin tekrar gelmesini diliyordum. Gelir gelmez Mackenzie'nin numarasını tekrar arattım.

Sesli mesaj servisi cevap verdi. *Kahretsin, kahretsin!* Mesaj bırakmaya başladım. "Carl Brenner'ın ailesi tanığı hakkında yalan söylemiş," dedim giriş yapmadan. "O ve kuzeni..."

Mackenzie derhal ahizeyi kaptı. "Onu görmeye gitmediğini söyle bana."

"Brenner'ı değil, kardeşini gördüm, ama... "

"Sana bu işe karışma demiştim!"

"Sadece dinle!" diye bağırdım. "Brenner ve kuzeni satmak için hayvanlara tuzak kuruyorlarmış. Kuzeni Dale Brenner, eski ordu mensubu. Hayvanları harabe bir yeldeğirmeninde tutuyorlarmış, köyün yaklaşık bir buçuk kilometre güneyinde. Scott Brenner'ın tuzağa bastığı yerde."

"Bekle." Dünyada işinden başka şeyle ilgilenmeyen komiserin işte şimdi dikkatini çekmiştim. Ahizeyi örttü ve birileriyle konuştu. "Tamam, nereyi kastettiğini biliyorum. Ama orası kontrol edildi, hiçbir şey yok."

"Siz Lyn Metcalf'ı ararken hayvanları oradan taşımışlar, sonra da tekrar geri getirmişler. Brenner'ın kardeşi de o zaman yaralanmış. Brenner işe polisi karıştırmamakta o kadar kararlıymış ki, kardeşini hastaneye bile götürmemiş."

"O bir yasak avcı, bunu zaten biliyoruz," dedi Mackenzie direterek.

"Ailesinin onu korumak için yalan söylediğini bilmiyordun. Üstelik hayvanları tuzakla yakalayıp onları terk edilmiş bir binada tutan bir avcıyla bir eski asker var karşında ve en az birinin tanığı yok. Bunu sana heceleyerek mi tekrarlamam gerek?"

Mırıldandığını işittiğim küfürlerden, buna gerek olmadığını anladım.

"Sen neredesin şimdi?"

"Brenner'ların evinden yeni çıktım." Ona yeldeğirmenine gittiğimi söylemedim.

"O nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Tamam, bak, ben mobil istasyondayım. Olabildiğince çabuk buraya gel."

Orası ters istikametteydi.

"Ne için? Sana bilmen gereken her şeyi söyledim."

"Ve ben de daha ayrıntılı olarak duymak istiyorum. Kimseyi hazırlıksız bir işe sokmak istemiyorum, anladın mı?"

Cevap vermedim. Telefon kulağımda araba sürüyordum, tekerleklerin altında yol hışırdıyordu, her saniye beni Jenny'nin tutulduğu yer olduğundan emin olduğum yere yaklaştırıyordu.

"Beni duyuyor musun Dr. Hunter?"

Mackenzie'nin sesi şimdi çelik gibiydi. Ayağımı gaz pedalından çektim. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

"Seni duyuyorum," dedim dişlerimin arasından.

Ve arabayı çevirip geri döndüm.

Gökyüzünde hastalıklı bir parlaklık peyda olmuştu. Güneşin önüne gelen ince bir bulut tabakası ortalığı sarartıyordu. Haftalardır ilk kez, rüzgar, aşırı sıcak havadan başka bir şeyin izini taşıyordu. Buralardan çok uzak olmayan bir yerlerde yağmur tehdidi vardı, ama şu an için artan nem sadece sıcaklığın daha beter hissedilmesine yol açıyordu.

Pencerelerim açık olduğu halde, mobil polis istasyonuna ulaştığımda terliyordum. Etrafta her zamankinden fazla hareket vardı. İçeri girdiğimde Mackenzie bir grup sivil ve üniformalı polisle bir masanın başında ayakta durmuş bir haritayı inceliyordu. Üniformalı olanlar çelik yelekliydi. Beni görünce ara verdi.

Yaklaşırken yüz ifadesi hiç sevecen değildi. "Yaptığın şeyden memnun olmuş

gibi yapamayacağım," dedi çenesini saldırgan biçimde ileri uzatarak. "Bize daha önceki yardımların için minnettarım, ama bu bir polis soruşturması. Sivillerin işi berbat etmesine izin veremeyiz."

"Sana Brenner'dan bahsetmeye çalıştım, ama dinlemedin. Ne yapmam gerekiyordu?"

Tartışmaya istekli olduğunu görebiliyordum, ama kendini engelledi. "Emniyet Amiri seninle konuşmak istiyor."

Beni masadaki bir grup polis memurunun yanına götürüp tanıttı. Sert bir amir havasındaki uzun boylu ve zayıf bir adam elini uzattı.

"Ben Dedektif Başkomiser Ryan. Bazı yeni bilgilerinizin olduğunu görüyorum Dr. Hunter?"

Çıplak gerçeklere bağlı kalmaya çalışarak, Scott Brenner'ın bana söylediklerini aktardım. Konuşmam bittiğinde Ryan, Mackenzie'ye döndü.

"Carl Brenner denen kişiyi tanıyorsun sanırım?"

"Onunla görüşmüştük, evet. Profile uyuyor, ama hem Lyn Metcalf'ın hem de Jenny Hammond'ın kaybolduğu zamanlarda nerede olduğunu açıklayabildi. Ailesi de bunu destekledi."

"Bir şey daha var," diyerek araya girdim. Kalbim acı verecek kadar güçlü atıyordu, ama söyleyeceğim şeyi bilmeleri gerekiyordu. "Dün Brenner'a, polisin kurbanların canlı tutulduğunu bildiğini söyledim."

"Tanrım," diye fısıldadı Mackenzie.

"Meselenin ondan ve Ben Anders'tan ibaret olmadığını görmesini istedim."

Bu gerekçe bana bile yetersiz gelmişti. Polisler bana tiksinti ve düşmanlık karışımı bir duyguyla bakıyorlardı. Ryan anlaşıldı demesine kısaca başını salladı.

"Geldiğiniz için teşekkürler Dr. Hunter," dedi soğuk bir sesle. "Şimdi izninizi isteyeceğiz. Çok işimiz var."

Uzaklaşmaya başlamıştı bile. Mackenzie beni kibarca ka-pıya yönlendirdi. Dışarı çıkana kadar kendini kontrol etti.

"Ne halt etmeye Brenner'a söyledin?"

"Çünkü yanlış adamı sorguladığını biliyordum! Ve inan bana, söyleyeceğin hiçbir şey şu an olduğumdan daha pişman olmamı sağlayamaz."

Bu sözümün gerçek olduğunu görünce öfkesi biraz dindi. "Fark etmeyebilir," dedi. "Kardeşi bir şey söylemediği sürece, şüpheli olduğunu hâlâ bilmiyor."

Bu daha iyi hissetmemi sağlamadı. "Şimdi yeldeğirmenini araştırmaya gidecek misiniz?"

"Elimizden geldiğince çabuk. Muhtemel bir rehine kurtarma görevinde öylece içeri dalamayız."

"Yalnızca Brenner'la kuzeni!"

"Muhtemelen ikisi de silahlı ve birinin de askeri eğitimi var. Önce planlamadan saldırı başlatamazsın." Iç çekti. "Bak, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Ama ne yaptığımızı biliyoruz, tamam mı? Güven bana."

"Ben de gelmek istiyorum."

Mackenzie'nin yüz ifadesi sertleşti. "Olmaz."

"Ben polis arabalarıyla birlikte geride kalırım. Size engel olmam."

"Unut bunu."

"O diyabetik, Tanrı aşkına!" Sesimin yükselmesiyle birlikte kafalar bize döndü. Sesimi alçattım. "Ben doktorum. Hemen insüline ihtiyacı var. Yaralanmış veya komada olabilir."

"Hazırda bekleyen bir ambulansımız ve sağlık görevlilerimiz var."

Bir kez daha denedim. "Orada olmam gerek. Lütfen!"

Ama dönmüş, treylere gidiyordu bile. Aklına son anda bir şey gelmiş gibi bana döndü.

"Oraya kendi başına gitmek gibi bir fikre kapılma Dr. Hunter. Kız arkadaşının hatırı için, bir de seninle uğraşmayalım."

İkimizin de aklından geçeni söylemesine gerek yoktu. *Yeterince zarar verdin zaten.*

"Pekala."

"Söz veriyor musun?"

Derin bir nefes aldım. "Evet."

Yüz ifadesi yumuşadı, fakat sadece nispeten. "Sakinleşmeye çalış. Bir şey olursa hemen seni ararım."

Beni orada bırakıp tekrar içeri girdi.

27

Bir yaz, Jenny on yaşındayken annesiyle babası onu Cornwall'a götürmüştü. Penzance yakınlarında bir yerde kamp kurmuşlardı ve son gün babası onları sahilden, arabayla küçük bir koya götürmüştü. Koyun bir adı varsa da Jenny hiç öğrenmedi, tek bildiği kumların incecik ve beyaz, arkalarındaki kayalıkların yuva yapan kuşlarla dolu olduğuydu. Sıcak bir gün geçirmişlerdi ve denizin serinliği çok hoştu. Jenny sığ kısımlarda ve sahilde oynamış, sonra güneşin altında uzanıp satın aldığı kitabı okumuştu. C. S. Lewis'in *Narnia Günlükleriydi* ve tatilde bu kitabı okumaktan dolayı kendini çok büyümüş hissetmişti.

Bütün gün orada kalmışlardı. Koyda başka birkaç aile daha vardı, ama hepsi birer birer gitmişlerdi, en son sadece Jenny ile anne babası kalmışlardı. Güneş denizin üzerinde yavaş yavaş batmış, gölgeler gitgide uzamıştı. Günün

bitmesini istemeyen Jenny, ya annesinin ya da babasının nihayet gerinerek, gitme vakti geldi demesini beklemişti. Ama dememişlerdi. Öğleden sonra akşama uzamıştı ve annesiyle babası da Jenny gibi tatili bitirmeye hâlâ gönülsüzdü.

Hava serinlediğinde üçü de süveterlerini giymiş, annesi son bir defa denize girmekte ısrar edip de, soğuktan derisi tavuk derisi gibi olunca gülüşmüşlerdi. Koy batıya bakıyor, bu da onlara panoramik bir günbatımı manzarası sunuyordu. Gökyüzünün boydan boya altın ve mor renge boyandığı muhteşem bir manzaraydı, üçü de susup günün geceye dönmesini sessizce seyretmişlerdi. Ancak güneşin son ışınları ülkün gerisine düştüğü zaman babası kıpırdanıp, "Gitme vakti," demişti.

Ve koyulaşmakta olan alacakaranlıkta kumsaldan yürüyerek geri dönmüşlerdi; geriye kalan tek şey Jenny'nin çocukluğunun en mükemmel gününün hâlâ silinmeyen anısı olmuştu.

Şu an o günü düşünüyor, tenindeki güneşi ve parmaklarının arasından akan kumları zihninde canlandırıyordu. Annesinin güneş yağının hindistancevizi kokusunu alabiliyor, denizin keskin tuzunu dudaklarında hissedebiliyordu. Koy hâlâ oradaydı ve Jenny evrenin bir yerlerinde, o hiç bitmeyen günün kıskacına sonsuza dek yakalanmış bir şekilde, o çocuk halinin hâlâ var olduğuna neredeyse inanabilirdi.

Hücresinde yerde yatarken, kesip koparılan ayak parmağının sancısı diğer yaralarının acısına katılıyor, kendine dönerken sanki Jenny'yi de beraberinde taşıyan bir acı dalgası oluşturuyordu. Ama şimdi bu bile uzak geliyordu, sanki yaşayan kendisi değildi de sadece gözlemliyordu. Bilinci gidip geliyor, hezeyanı zalim gerçeklikten ayırt etmeyi artık daha güç buluyordu. Bir düzeyde, bunun kötü bir işaret olduğunu, koma haline yaklaştığını biliyordu. Ama kendisini tutsak alan adamın planladığı şeyi yaşamaktan belki de daha iyiydi böylesi. *Hey, iyimser ol biraz.* Öyle veya böyle, Jenny burada öleceğini biliyordu.

O geri gelmeden ölürse çok daha iyi olurdu.

Annesiyle babasını merak etti, işittiklerinde ne yapacaklarını. Onlar için üzüldü, ama sadece belirsiz bir şekilde. David'i düşünmek daha derin bir

üzüntü getirdi. Ama yine yapabileceği bir şey yoktu. Korkusu bile, sanki suyun altından görülen bir şey gibi, seyrelip bulanıklaşmıştı. İçinde hâlâ en alevli ve yoğun biçimde yanan duygu öfkeydi. Hayatını tıpkı tozları savururcasına rahatça ziyan etmeye hazır olan adama karşı duyduğu öfke.

Zihninin berrak olduğu bir ara, ayakbileğindeki düğümle uğraştı, ama çok yetersiz bir çabaydı. Parmaklarında hiç takat kalmamıştı, üstelik o esnada vücudu titremeye de başlayınca o kadarını bile yapamaz oldu. Kendini geriye bıraktı, tükenmişti, tekrar hızla hezeyan haline geçti. Bir keresinde rüyasında kendisini tutsak alan adamın onu kesmek için kullandığı bıçağı ele geçirmişti. Bıçak muazzam büyük ve parlaktı, kılıç gibiydi; ayağındaki ipi onunla kolaylıkla kesivermiş ve ağırlıksız bir şekilde havalanıp uzaklaştığını, özgürlüğe ve gün ışığına doğru süzüldüğünü hissetmişti.

Sonra rüya sona erdi, tekrar mahzende yerde yatıyordu; kanlar içinde ve pisti.

Sürtme sesini ilk başta başka bir rüya sandı. Hattâ üzerine saçılan ışık mavi gök, ağaç ve çimen görüntülerine dönüşüverdi. Ancak yüzüne bir şey isabet edip de buz gibi keskin bir vuruşla yanağındaki kesik açılınca, nerede olduğunun farkına bir kez daha vardı. Birinin onu omuzlarından tutup doğrulttuğunu, kabaca sarstığını hissetti.

Üzerine eğilen bulanık figürü tanımaya çalışırken, "David?.. " dedi. Ya da belki sadece demeye çalıştı, çünkü dudaklarının arasından çıkan tek ses zayıf, kuru bir iniltiydi. Kaba bir el bir tokat daha atınca, kafası yana savruldu.

"Uyan! Uyan!"

Önünde bir karaltı halindeki yüz yavaş yavaş netleşti. Ah. David *değil*. Adamın yüz hatları öfke ve hayal kırıklığıyla çarpılmıştı. Jenny ağlamak istiyordu. Zamanında ölemeyecekti işte. Bu büyük haksızlıktı. Ama yeniden bilincini kaybetmeye başlıyordu. Adamın onu ellerinden bıraktığını zar zor fark etti, sert zemine çarpan başındaki acı yalnızca küçük bir rahatsızlıktı.

Birdenbire dondurucu soğuk şokuyla sıçrayıp kendine geldi. Bir an için kalbi duracakmış gibi oldu. Nefes almak için uğraştı, diyaframı spazmdan taş gibi olmuştu. Zorlukla bir nefes aldı, ardından bir tane daha, yüzündeki suyun arasından gözlerini kırpıştırarak bakınca adamı tepesinde dikilirken gördü.

Elinde, üzerinden hâlâ su damlayan boş bir kova vardı.

"Henüz olmaz! Henüz ölmüyorsun!"

Kovayı elinden atıp kabaca Jenny'nin ayağını kavradı. Ayağındaki ipi birkaç hızlı hareketle çözdü. Hâlâ hırıltıyla soluk almaya çalışan Jenny'yi kolundan kuvvetle çekip ayağa kaldırdı. Yarı sürükleyerek yarı taşıyarak mahzenin öteki ucuna götürdü. Burada tuğladan bir bölme vardı. Onu bölmenin arkasına, taş gibi sert bir zemine fırlattı. Jenny bulanık gözlerle yukarı bakıp tepesindeki duvardan çıkan paslı musluğu gördü. Ve hemen ardından bir şeyi daha fark etti, insülinsizliğin yarattığı sisin bile içine işleyen bir şeyi. Yattığı yerin hemen yakınında demirden, yuvarlak bir drenaj ızgarası vardı, ani bir sezgiyle Jenny oradan neyin akıp gideceğini anladı.

Adam onu öldürme mekânına getirmişti.

Elinde bir çuvalla yeniden göründü. Çuvalın boynunu çözüp baş aşağı edince Jenny'nin başının yanına bir tüy yumağı düştü. Jenny kendini bir baykuşun dehşete kapılmış sarı gözlerine bakarken buldu.

Adam ona bakarak gülümsüyordu şimdi. "Akıllı kuş. Bir öğretmen için."

Elinde bıçakla aşağı doğru eğildi, baykuşu ayaklarından kavradı. Jenny kuşun ayaklarının bağlı olduğunu gördü, ama adam kuşu kaldırırken ani bir hareket patlaması oldu. Bir an için baykuş sanki adamın eline yapışmış gibi göründü. Kanatlarını çılgınca çırparken beton zeminde bıçağın takırtısı duyuldu, ardından adam baykuşu sertçe duvara çarptı. Baykuş yumuşak bir tüy patlaması halinde yere düştü. Adam sessizce avucundaki yaraya gözlerini dikmişti, kuşun gagasının etine saplandığı yerden kan damlıyordu. Güzel, dedi Jenny'nin içinden bir ses hazdan titreyerek, aynı sırada oda giderek bulanıklaştı. Ardından, adam avucunda açılan deliği emerken, gözleri buluştu. *Henüz değil. Sadece biraz daha. Sonra ne yaptığın umurumda değil,* diye düşündü Jenny; adamın gözlerinde bir şey yapma niyetinin belirdiğini görmüştü.

Ama adam ona doğru geliyordu bile. "Sen baykuşun tarafındasın, değil mi? Zavallı baykuş. Zavallı küçük baykuş."

Tepesinde dikildi, yüz ifadesi düşünceliydi. Birdenbire başını yana eğip

dinledi. Jenny görüşünü bulutlandıran gri sisin içinden adamın yüzündeki şaşkınlığını gördü. Her yanını saran pamuk tabakasının içinden süzülüp kulağına gelen sesi bir an sonra Jenny de duydu. Yukarıdan ağır bir kapının çarpma sesi gelmişti.

Üst katta biri vardı.

28

Yüz elli yıl önce eski yeldeğirmeni Manham'ın gururuydu. Tahıl değirmeninden çok rüzgar gücüyle çalışan bir pompaydı, Düzlükler'deki bataklıkları kurutmak için kullanılan yüzlercesinden biri. Şimdi eski ihtişamından eser kalmamış, yıkılmak üzere olan boş bir kabuktan ibaretti. Heybetli kanatlarından bütün geriye kalan, şimdi ufalanmakta olan taş duvarlardaki bir zamanlar takılı oldukları delikti. Doğa, değirmenin etrafındaki toprakları geri almış, su basmış zemin yıllar içinde muntazam bir şekilde maki ormanlarıyla kaplanmış, sonunda da şimdi artık dağılacak haldeki kule, onların arasında neredeyse görünmez olmuştu.

Ama kullanılmıyor değildi.

Mackenzie'nin bana daha sonra anlattıklarından, parçaları bir araya getirip neler olduğunu anlayabildim. Plan; yeldeğirmenine, Brenner'ların evine ve Dale Brenner'ın yaşadığı kulübeye aynı anda baskın yapmaktı. Amaç, kendilerine ya da ailelerine uyarı fırsatı tanımadan ikisini de yakalamaktı. Böyle bir planı tertip etmek daha fazla zaman alacak olsa da, bu şekilde Jenny'yi canlı kurtarma umudunun en fazla olduğu düşünülüyordu. Tabii eğer her şey plana uygun giderse.

Sorsalar, hiçbir şeyin hiçbir zaman öyle gitmediğini onlara söyleyebilirdim.

Mackenzie bizzat yeldeğirmenini hedef alan taktik ekiplerle birlikte gitti. Çelik yelekli polisleri taşıyan arabalarla minibüsler hedefe yaklaşırken gün akşam alacasına dönmekteydi. Silahlı bir müdahale birimi de aralarındaydı; ayrıca Jenny'yi ve gerekirse başkalarını da derhal hastaneye götürecek olan bir ambulansla sağlık görevlileri vardı. Yeldeğirmenine giden tek güzergah dar ve otlarla kaplı bir toprak yola döndüğünden, orman girişinde arabaların park edilip yola yaya olarak devam edilmesine karar verildi.

Yeldeğirmenine ulaştıklarında, Mackenzie'nin içinde olduğu grup ağaçlık alanın başladığı hatta kalırken, silahlı ekipler arka taraftaki kapı ve pencerelere yerleşmeleri için gönderildi. Onların gidecekleri yere

ulaşmalarını beklerken, Mackenzie harap binayı inceliyordu. Binanın üzerine bir terk edilmişlik havası çökmüştü ve giderek kararan havada binanın tuğlaları karanlığı sünger gibi çekiyordu sanki. Sonra Mackenzie'nin telsizi tısladı ve bir ses ona herkesin yerinde olduğunu söyledi. Mackenzie taktik ekiplerin lideri olan polise baktı. Kısa bir baş onayıyla, "Gidin," dedi.

O sıralar bunların hiçbirinin farkında değildim. Farkında olduğum tek şey, beklemekten başka yapacak hiçbir şeyimin olmamasının verdiği ızdıraptı. Mackenzie'nin haklı olduğunu biliyordum. Doğru dürüst plan yapmak zorunda olduklarıyla hemfikirdim, zira beceriksizce düzenlenmiş çok sayıda operasyon görmüştüm. Ama bunu bilmek içinde bulunduğum durumu kolaylaştırmıyordu.

Ben kalmak istesem de, polis treylerinde varlığımdan hoşlanılmadığı ortadaydı. Ama karamsar suratlara bakıp neler olduğunu tahmin etmeye çalışarak burada böylece beklemenin yarattığı asap bozukluğuna dayanamadım. Arabaya dönüp Ben'i aradım. Neler olduğunu anlatmak için aramamı bekliyordu. Numarasını tuşlarken ellerim titriyordu.

"Bak, neden gelip burada beklemiyorsun?" dedi. "Viskiyi bitirmeme yardım et. Şu an yalnız kalmak istemezsin."

Endişelendiği için teşekkür ettim, ama teklifini geri çevirdim. Şu an istediğim son şey alkoldü. Ya da arkadaşlık. Telefonu kapadıktan sonra arabanın ön camından dışarı baktım Manham'ın üzerinde gökyüzünün rengi donuklaşıp yanık bakır rengine dönmüştü ve daha da koyu bulutlar toplanmaktaydı. Hava yağmur beklentisi yaratıyordu. Anlayışlı bir zamanlamayla sıcak dalgası nihayet sona eriyordu. *Daha birçok şey gibi.*

Birdenbire arabadan fırlayıp çıktım, niyetim Mackenzie'ye rica etmek, onlarla gitmeme izin vermesi için ikna etmeye çalışmaktı. Ama treylere ulaşmadan durdum. Cevabını biliyordum, üstelik onlara engel olarak Jenny'ye yardım ediyor olmayacaktım.

Ve sonra birdenbire bir çözüm geldi aklıma. Onlarla gerçek anlamda yeldeğirmenine gidemiyor olabilirdim, ama civarda beklememe engel olamazlardı. Bunun için Mackenzie'nin iznini almam gerekmezdi. Yanıma bir miktar insülin alabilir ve Jenny'yi bulduklarında hazır bekliyor olabilirdim. Pek plan sayılmasa da en azından hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Kara ile Alice'i zaten kaybetmiştim. Jenny'nin kaderi çizilirken boş boş oturamazdım.

Doktor çantamda insülin taşımıyordum, ama muayenehanedeki buzdolabında bulunduruyorduk. Arabaya koşup Bank House'a sürdüm. Eve varınca arabayı çalışır halde bırakıp içeriye daldım. Akşam muayeneleri bitmişti, ama Janice hâlâ oradaydı. Ben içeri dalınca şaşkınlıkla kafasını kaldırıp baktı.

"Dr. Hunter, geleceğinizi... Yani bir şey mi işittiniz?"

Hayır anlamında kafamı salladım, cevap veremeyecek kadar acelem vardı. Hızla Henry'nin çalışma odasına girdim ve buzdolabını sertçe açtım. Henry içeri gelirken, sese dönüp bakmadım.

"David, ne yapıyorsun yahu?"

"İnsülin arıyorum." Buzdolabındaki şişeleri ve kutuları eşeleyerek arıyordum. "Hadi ama. Ne cehennemde bu?"

"Sakin ol, anlatsana ne oldu?"

"Carl Brenner'la kuzeni. Jenny'yi eski yeldeğirmeninde tutuyorlar. Polis oraya baskın yapacak."

"Cari Brenner mı?" Haberi özümsemesi zaman aldı. "Peki insülini ne yapacaksın?"

"Ben oraya gidiyorum." İnsülin tam karşımda bana bakıyordu. Hemen onu kaptım ve şırınga almak için çelik dolabın kilidini açtım.

"Polisin yanında ambulans olmayacak mı?"

Cevap vermedim, tek kullanımlık şırınga bulmak için inatla raflara bakıyordum.

"David, bir düşün. Tam donanımlı acil ekipleri olacak, insülin ve başka ne gerekiyorsa. Kendini oraya atmanın ne faydası olacak?"

Soru, çılgınlığımı bir anda söndürdü. Beni yönlendiren bütün o manik enerji de

sönmeye başladı. Ellerimdeki insülinle şırıngalara aptal aptal bakıyordum.

"Bilmiyorum." Sesim boğuktu.

Henry içini çekti. "Onları geri koy David," dedi nazikçe.

Elimdekileri bir süre daha tutup sonra dediğini yaptım.

Kolumdan tutup, "Gel de otur," dedi. "Berbat görünüyorsun."

Beni sandalyeye yönlendirmesine izin verdim, ama oturmadım. "Oturamam. Bir şey yapmam lazım."

Bana kaygıyla bakıyordu. "Zor olduğunu biliyorum. Ama bazen yapabileceğin bir şey olmaz işte, sen ne kadar aksini istesen de."

Boğazım sıkılıyordu. Gözlerime batan gözyaşlarını hissedebiliyordum. "Orada olmak istiyorum. Onu buldukları zaman."

Henry bir an bir şey söylemedi. "David..." Sesi gönülsüzdü. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama... şey, kendini hazırlaman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Sanki mideme yumruk yemiş gibi oldum. Nefes alamıyordum.

"Ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum, ama..."

"Söyleme."

Yorgun bir biçimde başıyla onayladı. "Pekala. Bak, bırak sana bir içki getireyim."

"İçki içmek istemiyorum!" Kendimi frenledim. "Oturup bekleyemem. Yapamam, o kadar."

Henry çaresiz görünüyordu. "Keşke ne diyeceğimi bilseydim. Üzgünüm."

"Bana yapacağım bir şey ver. Ne olursa."

"Bir şey yok. Listede sadece bir ev ziyareti var ve..."

"Kim o?"

"İrene Williams, ama acil değil. Burada kalsan daha iyi..."

Ama kapıya yönelmiştim bile. Hastanın notlarını almadan çıktım, Janice'in endişeyle bana baktığını ancak fark ettim.

Hareket etmeye devam etmek, Jenny'nin hayatını kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağım gerçeğinden uzaklaşmak zorundaydım, İrene Williams'ın köyün eteklerindeki taraçalı, küçük kulübesine doğru arabamla giderken bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Yetmişli yaşlarda konuşkan bir kadın olan irene artritli kalçasının yerini acıya kayıtsız, stoacılara özgü bir mizacın almasını bekliyordu. Normalde onu ziyaret etmekten hoşlanırdım, ama bu akşam havadan sudan konuşmak beni aşıyordu.

"Sessizsin. Dilini kedi mi yuttu?" diye sordu ona reçete yazarken.

"Sadece yorgunum." Reçeteye ağrıkesici yerine insülin yazdığımı gördüm. Buruşturup yenisini yazdım.

Kıkırdadı. "Senin neyin var bilmiyorum sanma."

Gücüm ancak kafamı kaldırıp ona bakabilmeye yetti. Gülümsüyordu, takma dişleri porsumuş yüzünde gençliği hatırlatan tek şeydi.

"Güzel bir kız istiyorsun. Bu seni birazcık neşelendirir."

Bütün yapabildiğim evden koşarak ayrılmamak oldu.

Land Rover'ın güvenli içine geri dönünce kafamı direksiyona dayadım. Saatime baktım. Kolları alay edercesine yavaş hareket ediyordu. Bir haber almak için henüz çok erkendi. Yaşadığım tecrübelerden biliyordum ki, polisler muhtemelen hâlâ konuşuyor, taktik ekiplere brifing veriyor ve planlarını tamamlıyorlardı.

Yine de cep telefonumu kontrol ettim. Sinyal zayıftı, ama herhangi bir arama ya da mesajın bana ulaşmasına yetecek kadar çekiyordu. Ama ikisi de yoktu. Ön

camdan köye baktım. O anda Manham'dan ne kadar nefret ettiğimi fark edip şaşırdım. Çakmaktaşından binalarından nefret ediyordum; düz, su basmış arazilerinden nefret ediyordum. Sakinlerinin tutumlarına yer etmiş şüphe ve hınçtan nefret ediyordum. Sapık bir katilin, hastalığı kendini göstermeye hazır olana kadar burada fark edilmeden yaşamayı becermiş olmasından nefret ediyordum. Hepsinden çok da buranın bana Jenny'yi verip sonra da almasından nefret ediyordum. *Gördün mü? Hayatlarınız işte böyle olabilirdi.*

Hararetli duygular geldiği gibi hızla zayıflayıp beni hasta ve hummalı bir halde bıraktı. Arabayı çalıştırırken kara bulutlar, yayılan bir çürük gibi gökyüzünü karartmaktaydı. Artık geri dönmekten ve oturup telefon beklemekten başka yapacak bir şey yoktu ve bu durum beni dehşete düşürüyordu. Bunu düşünmek beni boğuyordu.

Ve sonra her şeye rağmen başka bir şey olduğunu hatırladım. Kilise mezarlığına Scarsdale'i görmeye gittiğim sabah Tom Mason bana büyükbabasının sırtının kötü olduğunu söylemişti. Başka insanların çiçekliklerine iki büklüm eğilmekle geçen bir ömrün bedeli olarak yaşlı adam bu sorunu sık sık yaşıyordu. Uğrayıp bir bakarsam birkaç dakika daha geçecek, böylece Mackenzie'den artık haber geleceğini umabileceğim vakte kadar beni oyalayacak bir şey daha olmuş olacaktı. Umutsuzluğa gömülmek üzereyken biraz rahatlayarak, arabayı Masonların evine yönelttim.

Yaşlı George ile torunu göl kıyısındaki ormanın sınırında, bir zamanlar Manham Binası'nın olduğu yerde yaşıyorlardı. Aile kuşaklardır bahçıvandı ve genç bir adamken George savaş sonrasında yıkılmasına kadar o arazide çalışmıştı. Şimdi geriye sadece eskiden Manham Binası'nın olduğu bu yer kalmıştı; yayılan ormanın ortasında varlığını sürdüren birkaç dönümlük düzgün ve bakımlı arazi.

Bahçeye park edip kapıyı çalmaya giderken, ağaçlar arasından gölün tunç rengi pırıltısı görülebiliyordu. Kapıdaki büyük, buzlucam paneli hafifçe tıklattım. Cevap gelmeyince tekrar tıklattım. Beklerken, hava bir gök gürültüsüyle titreşti. Göğe baktım; aydınlığın bu kadar hızla yok olmasına şaşırdım. Toplanan fırtına bulutları günü erken bitiriyordu. Kısa zaman içinde hava kararmış olacaktı.

Geç de olsa bir başka şeyi fark ettim. Evde hiç ışık yanmıyordu, oysa biri

varsa açık ışık da olmalıydı. Evde sadece dede torun yaşıyorlardı, Tom'un annesiyle babası o henüz çocukken ölmüşlerdi. Belki de George işe dönecek kadar iyileşmişti. Tekrar Land Rover'a yönelmiştim ki, bir iki adım attıktan sonra durdum. Bir farkındalık zihnimi kurcalıyordu, sanki kaçırdığım bir şey vardı. Havada ürpertici, fırtına öncesi bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bir tehlikenin yaklaştığı, bir şeyin olmak üzere olduğu yönünde huzursuzluk verici bir hisse kapılarak bahçeye bakındım. Ama bir şey göremedim.

Çıplak koluma bir şey çarpınca sıçradım. Tombul bir yağmur damlası düşmüştü. Bir an sonra gökyüzünü boydan boya yaran bir şimşekle her taraf aydınlandı. Bir an için her şey göz kamaştırıcı bir beyazlığa büründü. Ardından gelen, bir şeylere gebe sessizlikte, işitilmekten çok hissedilen bir sesin farkına vardım. Az sonra gökten gelen savaş gümbürtüsü tarafından boğulsa da, o sesi hayalimde kurmadığımı biliyordum. Son derece aşina olduğum, neredeyse bilinçaltı düzeyde, alçak sesli bir vızıltı.

Sinekler.

Bu fark ediş kafama dank ettiği sıralarda, kilometrelerce ötede Mackenzie dehşet içindeki hayvanların olduğu kafeslerin yanında berbat bir suratla dikilirken, nefes nefese bir çavuş onun zaten bildiği bir şeyi doğruluyordu: "Her yere baktık. Burada hiç kimse yok."

29

Sinek seslerinin geldiği noktayı tam olarak saptamak zordu. Fakat evden geldiğini biliyordum. Bana boş boş bakan kararmış pencerelerde hiç umut yoktu. En yakındakine gidip içeriyi gözledim. Hayal meyal ancak mutfağı seçebildim. Diğerini denedim. Oturma odasıydı; eskimiş iki koltuğun tam karşısında bir televizyonun donuk ekranını gördüm.

Kapıya gittim, çalmak için tekrar elimi kaldırdım, sonra çektim. Biri açacak olsa açardı zaten. Basamakta durdum, ne yapacağımdan emin değildim.

Ama ne işittiğimi biliyordum. Ve göz ardı edemeyeceğimi de biliyordum. Elim kapı koluna gitti. Kilitliyse, karar benim yerime verilmiş olacaktı. Kolu çevirdim.

Kapı açıldı.

Böyle bir şeyi yapmayı bile düşünmemem gerektiğini bildiğimden tereddüt ediyordum. Sonra evin içinden gelen kokuyu aldım. Kokuşmuşluktan kaynaklanan, hafif şekerli, çok iyi bildiğim bir kokuydu.

Kapıyı ardına dek açınca karşıma loş bir koridor çıktı. Şu an kokunun niteliğinden emindim. Ağzım kurumuştu, polisi aramak için cep telefonumu çıkardım. Bu seferki gölgelerin üzerine atılmak gibi değildi. Burada bir şey - biri- ölmüştü. Gerçekten numaraları tuşlamaya başlamıştım ki sinyal olmadığını fark ettim. Masonların evi ölü bölgede kalıyordu. Şayet Mackenzie bana ulaşmaya çalışmışsa ne kadar zamandır kapsama alanı dışında olduğumu merak ederek sövdüm.

Şimdi eve girmek için bir sebebim daha vardı. Ama sabit hatlı bir telefon bulmam gerekmeseydi bile, yine bunu yapardım, seçme şansım yoktu. Eve girmeyi ne kadar istemesem de, öylece yürüyüp gitmemin imkânı yoktu artık.

Koku hemen şiddetlendi. Koridorda durdum, evle ilgili bir his edinmeye

çalıştım, ilk bakışta yüzeysel olarak derli topluydu, ama her şeyin üzerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

"Merhaba?" diye seslendim.

Cevap gelmedi. Sağımda kapalı bir kapı vardı. Kapıyı açınca kendimi pencereden gördüğüm mutfakta buldum. Lavabonun içine bulaşıklar yığılmıştı, tabaklarda bırakılan yiyecekler katılaşıp kokuşmuştu. Birkaç tombul sinek hareketlendi, ama daha önce duyduğum sesi açıklamaya yetmezlerdi.

Kanepe de aynı şekilde boştu. Pencereden gördüğüm aynı tozlu koltuklar kapalı televizyona dönüktü. Telefon göremedim. Oradan çıkıp merdivenlere yöneldim. Basamaklara döşenmiş halı eskiydi ve eprimişti, karanlıkta merdivenin tepesi neredeyse görünmüyordu. Merdivenin dibinde durakladım, elim tırabzandaydı.

Yukarıya çıkmak istemiyordum. Ama buraya kadar geldikten sonra dönüp gidemezdim. Merdivenlerin dibinde bir elektrik düğmesi vardı. Dokunduğumda ampul patlayınca yerimde sıçradım, ışık gitmişti. Ağır ağır yukarı çıkmaya başladım. Her adımda koku daha da ağırlaşıyordu. Ve şimdi bilinçaltımı karıncalandıran keskin ve zifte benzer bir başka kokuyla karışıyordu. Ama ne olduğunu merak etmeye vaktim yoktu. Merdiven bir başka koridorda son buldu. Hemen hemen karanlıkta ilerlerken boş, pis bir banyoyla iki başka kapı daha buldum. İlk kapıya gidip açtım, içeride boyasız tahta döşeme üzerinde, karman çorman, tek kişilik bir yatak vardı. Odadan çıkıp ikinci kapıya yöneldim. Kapı kolunu tutarken zifte benzer kokuyu daha güçlü aldım. Kapı kolunu çevirdim ama kapı takıldı, ikinci kere denediğimde kapının kilitli olduğunu düşündüm. Sonra direnç birdenbire çözüldü ve kapıyı itip açtım.

Yüzüme doğru siyah bir sinek bulutu hücum etti. Elimle kovaladım, odadaki sıcak kötü kokudan kusacak gibi oldum. Alışkın olduğumu düşündüğüm bir koku olmasına rağmen, bu odadaki dayanılmazdı. Sineklerin histerikliği hafiflemişti, tekrar yatağın üzerindeki şekle konmaya başladılar. Yaklaşırken ağzımı ellerimle kapayarak kısa kısa, yutkunur gibi nefesler aldım.

İlk duygum rahatlama oldu. Ceset fena halde çürümüştü ve ilk bakışta erkek mi kadın mı olduğunu söylemek olanaksız olsa da, epey zaman önce ölmüş olduğu

açıktı. Kesinlikle iki günden çok daha önce. *Tanrı'ya şükür,* diye düşündüm, takatim kesilmişti.

Ben dikkatle yaklaşırken, cesedi kaplayan sinekler rahatsız olup hareketlendi. Şu an faal olmaları için fazla karanlıktı. Eğer eve biraz daha geç gelmiş olsaydım ya da sinekleri rahatsız eden şimşek o an çakmamış olsaydı, gammazcı vızıltılarını hiç işitmemiş olabilirdim. Az sonra pencerenin hafif aralık olduğunu gördüm. İçerideki odanın havasını temizleyecek kadar değildi, ama sineklerin çürüme kokusu alıp yumurtalarını bırakmaya gelmelerine imkân verecek kadar açıktı.

Ceset yastıklar üzerindeydi, kolları yatak örtüsünün dışında iki yana gevşekçe uzatılmış haldeydi. Yatağın başucunda eski bir ahşap dolap, dolabın üzerinde boş bir bardak ve durmuş ***bir*** çalar saat vardı. Onların yanında bir erkek saati ile küçük bir ilaç kutusu duruyordu. Ortam, etiketi okuyamayacağım kadar karanlıktı, ama az sonra yeni bir şimşek çakmasıyla oda aydınlandı. Sessiz bir şipşak fotoğraf çekilmiş gibi, çiçek desenli, solmuş duvar kağıdıyla yatağın üstündeki çerçeveli resim belirdi, ve bir anlık o aydınlanma sırasında şişenin üzerindeki yazıyı okudum. *Coproxamol* ağrıkesici; George Mason içindi.

Yaşlı bahçıvanın beli kötü durumda olabilirdi, ama son zamanlarda köye gelmemesinin nedeni bu değildi anlaşılan. Kilise mezarlığında büyükbabasının nerede olduğunu sorduğumda Tom Mason'ın ne dediğini hatırladım. *Hâlâ yatakta.* İhtiyar George'un ne kadar zaman önce öldüğünü merak ettim, ve hiç kimsenin onun yokluğunu fark etmediği gerçeğinin, Manham hakkında ne söylediğini.

Dönüp oradan ayrılırken hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdim. Manzara her ne kadar cinayet mahallinden çok ailevi bir trajedinin unsurlarını taşısa da, yine de hiçbir şeyi şu ana dek yaptığımdan daha fazla bozmak istemedim. Ne de olsa birilerinin George'un neden öldüğünü saptaması ve torununun olayı rapor etmemesinin sebebini araştırması gerekecekti. Cesedi evde tutmak sağlıklı bir zihnin yapacağı iş değildi pek, ama öte yandan keder garip bir şeydi. İnkar etmeyi tercih eden ilk kişi Tom olmayacaktı.

Koridora çıkarken zifte benzer koku tekrar burnuma doldu. Ve şu an kapı açıkken, çerçevesinin kenarları boyunca kaim, siyah bulaşık izler olduğunu görmeme ancak yetecek kadar ışık geliyordu. Aynı maddeyle kaplanmış ve bir

tomar gazete hâlâ kapının altına yapışıktı. Kapıyı ilk açmaya çalıştığımda karşılaştığım direnci hatırladım. Siyah maddeye hafifçe dokunduğumda parmaklarım yapış yapış oldu.

Bu bitümdü.

Ve birdenbire o sabahtan beri bilinçaltımdan yüzeye çıkmaya çalışan şeyin ne olduğunu anladım. Kilise mezarlığındaki çiçek ve biçilmiş çimen kokuları arasında belli belirsiz bir koku daha vardı. O zaman, aklım bunun üzerine düşünemeyecek kadar başka yerdeydi, ama şimdi ne olduğunu anlıyordum. Büyükbabasının yatak odasının kapısını macunlamakta kullandıktan sonra ya Mason'ın kendisine ya da aletlerine yapışmış olan bitüm.

Aynı maddeyi Sally Palmer'ın omurundaki bıçak kesiğinde bulmuştum.

Sakin olmaya, bunu enine boyuna düşünmeye çalıştım. Tom Mason'ın katil olması akıl almaz geliyordu. Öylesine kendi halinde, yalın birine benziyordu ki, o gaddarlıkları işlemek şöyle dursun, planlamak bile elinden gelmezdi.

Fakat katilin, göz önünde olduğu halde kendini gizleyen biri olduğunu öteden beri biliyorduk. Mason da pekala bunu yapmıştı hep; kilise mezarlığında veya parkta sabırla çalışırken arka plana öyle mükemmel kaynardı ki, hiç kimse onu gerçekte fark etmezdi bile: her zaman büyükbabasının gölgesinde, asla etki bırakmayan, usul usul konuşan bir adam.

Şimdi bir etki bırakmıştı ama.

Kendi kendime, hemen sonuç çıkarma, dedim. Birkaç dakika öncesine kadar Carl Brenner'ın katil olduğundan emindim. Ama Mason da profile aynı şekilde uyuyordu. Ayrıca büyükbabasının çürüyen cesedini evde tutan Brenner değildi. Ya da ölü bir kadının boyun omurlarından birine gömülü halde bulduğum aynı maddeyle kokuyu maskelemeye çalışan da o değildi.

Mackenzie'yi aramak için telefonumu çıkarırken ellerim titriyordu, çekmediğini unutmuştum. Küfrederek, aceleyle alt kata yöneldim. Ama ne bulduğumu komiserin bilmesi gerekse de, Jenny'nin orada olmadığından emin olana kadar bir yere ayrılamazdım. Karanlık evin içinde koştura koştura her kapıyı açıp içeriyi kontrol ettim. Odaların hiçbirinde ne yaşam belirtisi ne de

kullanabileceğim bir telefon vardı.

Koşa koşa arabaya gittim, belki atmosferik parazitler sinyale izin verir diye tekrar cep telefonumu denedim. Hâlâ tık yoktu. Arabayı çalıştırdığımda gökyüzünde ani bir fırtına patladı. Her yer kapkaranlık oldu, ön cama yağmur damlaları çarpmaya başladı. Bahçe arabayı döndüreceğim kadar büyük olmadığından geri geri gitmeye başladım. Bunu yaparken farların ışığı karşıdaki ağaçların üzerinde geziniyordu ve bir an için aralarında ani ve kısa bir ışık görünüp kayboldu.

Eğer araba otomatik olmasaydı frene basarken motor dururdu. İşığın göründüğü ağaçlığa gözlerimi diktim, ama farlara yakalanan her ne idiyse, şimdi görünmüyordu. Ağzım kurumuştu, direksiyonu kırıp oraya doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Farlardan yayılan ışık huzmeleri ağaçların üzerinde gezinirken, derinlerde bir şey tekrar parıldadı.

Bu bir araba plakasının parlak sarı levhasıydı.

Buraya gelirken kullandığım yolun bahçede sonlanmayıp ormana doğru devam ettiğini şimdi görüyordum. Her ne kadar her yanı otlarla kaplanmış olsa da hâlâ kullanılıyor görünüyordu. Ama buraya park eden araç görülmeyecek kadar uzaktaydı. O bir anlık yansıma olmasa burada bir şey olduğunu asla bilemezdim.

Mackenzie ile temas kurmam gerekiyordu, ama yol beni çağırıyordu. Burası cesetlerin bulunduğu yerlerden kilometrelerce uzakta bir özel araziydi. Polis burada arama yapmaz dı. Ayrıca, burada bir araba bulunmasının da bir sebebi olmak zorundaydı. Tereddüt içindeydim, bir türlü iki seçenek arasında tercih yapamıyordum. Birden Land Rover'ı gazlayıp yola devam ettim.

Fakat neredeyse anında yavaşlamak zorunda kaldım, çünkü dallar çok sıktı. Farları söndürdüm, yaklaştığımı zaten yeterince duyurmuştum, ama farlar olmadan da bir şey görmek olanaksızdı. Tekrar yaktım, şimdi farların ışığının ilerisinde yol sanki yok oluyor gibi görünüyordu. Yağmur artık şakır şakır yağmaya başlamıştı. Silecekleri çalıştırdım ve araba engebeli yolda zıplayarak ilerlerken lekeli camdan dışarıyı gözledim. Farlarım şimdi de karanlığın içinde parlak bir işaret ışığı gibi duran bir araba plakasının parlak, belirsiz şeklini seçti. Ardından ait olduğu aracı da görebildim. Bir minibüstü.

Ağaçların arasında gizlenmiş, alçak bir binanın yanına park etmişti.

Arabayı durdurdum. Farları söndürdüğüm zaman dışarıdaki her şey yok oldu. Torpido gözünde didik didik el fenerini aradım, pillerinin bitmemiş olması için dua ettim. Düğmesine basınca sarı ışığı yandı. Arabanın kapısını açıp feneri çabucak etrafa tutarken nabız atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Göze çarpan kimse yoktu; fenerin ışığı sadece ağaçları aydınlatıyordu. Aralarından gölün katı siyahlığını seçebiliyordum. İliklerime işleyen ve bütün sesleri bastıran yağmur altında arabanın arkasına geçip koltuktaki alet kutusundan ağır ingiliz anahtarını aldım. Ağırlığı yeterince güven vermese de, binaya doğru yürümeye başladım.

Binanın yanına park etmiş minibüs eski ve paslıydı. Arka kapıları birer parça telle tutturulmuştu. Telleri çözdüğümde kapılar kendiliğinden gıcırtıyla açıldı. İçeride bahçıvan aletleri vardı: kürekler, yabalar, hattâ bir el arabası. Minibüsün içinde bir de tel bobini vardı; onu görünce Carl Brenner'ın kardeşine doğruyu söylediğini düşündüm. Scott'ı yaralayan tuzak Carl'ınkilerden biri değildi.

Bir başkasının da değildi.

El fenerini başka tarafa çevirince, aletlerden oluşan yığının en üstünde duran sustalı bıçak aydınlandı. Ağzı açıktı ve minyatür bir testere gibi dişliydi. Siyah bir kabuk bağlamıştı.

Sally Palmer'ın köpeğini öldüren silaha baktığımı biliyordum.

Aniden şimşek çakınca sıçradım. Onu neredeyse hemen gök gürültüsü takip etti, havayı sarsan hiddetli bir böğürtü gibiydi. Sinyal olmasını beklemediğim halde tekrar telefonumu kontrol ettim. Sinyal yoktu. Minibüsün yanından ayrılıp alçak binaya doğru ilerlerken baldırıma bir şey takıldı. Aşağı bakınca ağaçların altındaki çalılar boyunca devam eden paslı bir tel çit gördüm. Çitten onlarca karanlık nesne sarkıyordu. İlk önce ne olduklarını anlayamadım, sonra en yakındakine feneri tuttum ve bir kemiğin parladığını gördüm. Küçük hayvanların cesetleri tele asılıp Çürümeye terk edilmişti.

Düzinelercesi.

Tel çit boyunca dikkatle ilerlemeye başladım, yağmur şakır şakır yağmaya devam ediyordu. Birkaç metre sonra çit sona erdi; tellerin kıvrılmış ve kesik uçları çimenlerin üzerindeydi. Üstlerinden atlayıp binanın etrafından dolaşmaya devam ettim. Özelliği olmayan, alçak bir yapıydı, kapıları ya da pencereleri yoktu. Beton duvarları yer yer dökülmüş ve inşaat demirlerinden oluşan iskeleti açığa çıkmıştı. Ama buranın neresi olduğunu ancak öteki tarafına dolanıp, çukurda kalan kapısıyla daracık tek penceresini gördüğümde anladım. Eski bir hava saldırısı sığınağıydı. Pek çok kır evinde bunlardan olduğunu biliyordum; İkinci Dünya Savaşı'nın başlangıcında, daha çok o sıralar yaşanan psikozun etkisiyle inşa edilmişlerdi ve çoğu hiçbir zaman kullanılmamıştı.

Ama biri bunu kullanmanın yolunu bulmuştu.

Olabildiğince sessiz hareket ederek kapıya gittim. Çelikti; paslanıp mat kırmızı bir renge bürünmüştü. Kilitli olmasını bekliyordum, ama ittiğimde kendiliğinden açıldı.

Beni küf kokan bir esinti karşıladı. Kalbim küt küt atarak içeri adım attım. El fenerimin ışığında gördüğüm, tek bir odaydı; yerde kuruyup kıvrılmış ölü yapraklar dışında oda boştu. Işığı çıplak duvarlarda gezdirirken huzme ikinci bir kapıyı aydınlattı, bir köşede neredeyse görülmez bir şekilde gizlenmişti.

Arkamdan gelen sese dönünce demin açtığım çelik kapının kendiliğinden kapanmakta olduğunu gördüm. Yakalamak istedim, ama yetişemedim. Çarpma sesi şok edici derecede yüksek çıkmıştı. Sesin yankısı sönerken, içeride kim varsa artık geldiğimi biliyor diye düşündüm.

Ama devam etmekten başka çare yoktu. Artık ses çıkarmamak gibi bir kaygım olmaksızın ikinci kapıya gittim. Açtığımda iki kat arası dar bir merdivenin tepesine bakıyordum. Yukarısındaki cılız bir ampul ışığı, soluk bir aydınlık sağlıyordu.

El fenerini söndürüp aşağıya inmeye başladım.

İçerisi sidik ve çürümüş et kokuyordu. Havadaki ölüm kokularını alınca, bunun ne anlama gelebileceğine zihnimi kapatmaya çalıştım. Merdiven kıvrılarak dönüyordu. Son bir dönüşten sonra uzun, basık tavanlı bir mahzene çıktım.

Yukarıdaki beton yapıdan çok daha büyük görünüyordu, sanki sığınak daha eski temeller üzerinde inşa edilmiş gibiydi.

Mahzenin diğer ucu karanlıkta kalıyordu. Bir tezgahın üzerinde alçak asılmış bir ampulün zayıf ışığı şaşırtıcı bolluktaki şekilleri ve gölgeleri gözler önüne seriyordu.

Önümdeki manzara karşısında, olduğum yerde mıhlandım.

Bütün tavandan hayvan cesetleri sarkıyordu. Tilkiler, tavşanlar, ördekler; hepsi de sanki bir ölüm sergisinde gibi asılmışlardı. Birçoğu çürüyerek, mumyalaşmış deri ve kemiğe dönüşmüştü, diğerleriyse daha yeni çürümekteydi. Hepsi sakatlanmıştı. Kafaları ya da kol ve bacakları yoktu; hipnotize edici bir yavaşlıkla, görünmez bir ağa bağlı gibi salınıyorlardı.

Gözlerimi bu görüntüden güçlükle ayırıp mahzene göz gezdirdim. 'Bana bak!' diye haykıran daha başka görüntüler de vardı. Bir tezgahın üzerinde duran masa lambası mahzenin boş bir köşesine doğrultulmuştu. Şiddetli ışığı, bir ucu yerde uzayıp giden, diğeri metal bir halkaya bağlı olan bir ipi gösteriyordu. Tezgahın üzerine seçilip konmuş eski el aletleriyle mengeneler dekora iğrenç bir anlam daha katıyordu. Ve sonra daha da şok edici ölçüde yersiz kaçan bir nesne gördüm.

Bir sandalyeye asılmış, önünde dantelden karmaşık bir zambak deseni bulunan şatafatlı bir gelinlikti bu. Kan içindeydi.

Onu görünce şoktan çıkıp, "Jenny!" diye bağırdım.

Mahzenin öteki ucunda, gölgelerde cevap niteliğinde bir hareket oldu. Yavaş yavaş bir figür belirdi ve George Mason'ın torunu ışığa doğru ilerledi.

Yüzünde her zamanki zararsız ifade vardı. Ama şu an her zerresi zararlı görünüyordu. Fark ettim ki, iriyarı bir adamdı, benden daha uzun ve daha yapılıydı. Kotu ve komando ceketi kan lekeleriyle kaplıydı.

Doğrudan bana bakmıyordu, bunun yerine gözleri göğsüm ve omuzlarım arasında gidip geliyordu. Elleri boştu, ama lekeli ceketinin altında sallanan bir bıçak kını olduğunu görebiliyordum.

İngiliz anahtarını sıkıca kavradım. "O nerede?" Sesim çatlak çıkmıştı.

"Buraya gelmemeliydiniz Dr. Hunter." Sesi özür diler gibiydi. Konuşurken hiç acele etmeden elini bıçak kınına doğru kaydırıyordu. Kının boş olduğunu anlayınca benim kadar şaşırmış göründü.

Ona doğru bir adım attım. "Ona ne yaptın?"

Sanki kayıp bıçağı görme beklentisiyle yere bakmıyordu.

"Kime?"

Masa lambasını ona doğru çevirdim. Gözlerine siper etmek için elini kaldırdı. Ve ışık arkasındaki köşelere de düşünce, bir duvarın arkasından kısmen görünen çıplak bir şekli seçtim.

Soluğum boğazımda sıkıştı.

"Yapmayın," dedi Mason ışık yüzünden gözlerini kısarak.

O an üzerine atıldım. Bütün gücümle savurmak amacıyla ingiliz anahtarını o uysal surata doğru kaldırırken kolum alçak tavana asılı hayvanlara takıldı. Kürk ve tüylerden oluşan leş kokulu bir çığın altında kaldım. Nefesim kesilmişti; hayvanları tam zamanında, Mason bana hamle yaparken bir tarafa ittim. Onu savuşturmaya çalıştım, ama ingilizanahtarını elimden zorla almaya çalışıyordu. Diğer elimde hâlâ el feneri vardı. Ona doğru salladım ve gafil avlayarak kafasına yandan bir darbe indirdim. Bağırıp saldırınca arkaya devrildim, ingiliz anahtarıyla fener elimden uçup takırdayarak yere düştü. Sırtım tezgahın üzerindeki bir mengenenin köşesine gelince ateş gibi yakan bir spazm bütün sırtıma yayıldı.

Mason omzunu mideme bindirince ağzımdan derin bir inilti çıktı. Geriye doğru büküldüğümü hissettim, mengene hâlâ omurgamı deliyordu. Mason'ın yüzüne baktım ve ön kolunu boğazıma dayayıp bastırmaya başlarken hâlâ durgun olan sakin mavi gözlerini gördüm. Tek elimi kıvırıp önkolunu boğazımdan çekmeye çalıştım. Hafifçe yer değiştirip ağırlığını boğazıma daha çok verdi ve tezgahın üzerindeki bir şeye uzandı. Ahşap bir bloktan bir keskiyi almaya çalıştığı sırada metalin ahşabı çizme sesi geldi. O kolunu yakaladım, ama bu sefer de

boğazımı koruyamaz olmuştum. Kolunun basıncını artırırken yukarıdan bana bakıyor, hâlâ el yordamıyla keskiyi arıyordu. Gözlerimde ışıklar çakmaya başlamıştı. Mason keskiye bir bakış atarken arkasındaki hareketi gördüm.

Jenny'ydi. Yerde duran tüy yığını gibi bir şeye doğru insana ızdırap veren bir yavaşlıkla ilerliyordu. Gözlerimi, yığının altından bir şeyi çekmek için mücadele eden Jenny'den Mason'ın sakin yüzüne çevirmeye zorladım. Dizimi kasıklarının altına getirmeye çalıştım, ama fazla yakındık. Bunun yerine incik kemiğine bir tekme savurdum. Bir hırıltı çıkardı, boğazımdakı ağırlığın az da olsa hafiflediğini hissettim. Fakat yan tarafımızdan gelen pat sesinden keskinin içinde olduğu bloğun devrildiğini anladım. Kolunu tuttuğum halde, parmakları kalın örümcek bacakları gibi eşelenerek, saçılan keskilerden birine santim santim yaklaşıyordu. Bir hareket gözüme ilişti. Gözümün ucuyla Jenny'nin ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Duvara dayanarak dizlerinin üzerine kalktı ve önündeki bir şeyi eliyle kavradı.

O sırada Mason keskilerden birini yakalamıştı. Şimdi kolunu geride tutmak yerine itip uzaklaştırmaya çabalıyordum.

Ne kadar güçlü olduğunu fark edip gitgide artan bir panik hissettim. Kolum titremeye başlamıştı, Mason keskiyi kararlı biçimde bana doğru yaklaştırıyordu. Yüzünden yüzüme ter damlıyordu, ama aşağıdan baktığım o mülayim yüzde gayret sarf ettiğine dair bundan başka hiçbir belirti yoktu. Bitkilerinin bakımını yaparken de aynı yumuşak yoğunlaşma ifadesi olurdu yüzünde.

Hiç beklemediğim bir şekilde burup çektiği kolu elimden kurtuldu. Keskiyi başımın üzerinde kaldırırken tekrar kolunu yakaladım, onu durduramayacağımı biliyordum. Birdenbire haykırıp geriye büküldü. Boğazıma yüklenen kolu uzaklaştı. Yukarı bakınca Jenny'nin Mason'ın arkasında düştü düşecek şekilde sallandığını gördüm, çıplak ve kan içindeydi. Çok geniş ağızlı bir bıçak tutuyordu, ama ben bakarken bıçak parmaklarının arasından düştü. Yere çarpıp çınlarken Mason kükredi ve kolunu Jenny'ye savurdu.

Jenny kemiksizmişcesine yere yığıldı. Mason'ın üzerine atıldım. Birlikte yere düştük ve tekrar bir çığlık attı. Beni üzerinden itti, sürünerek uzaklaşmaya çalışırken sırtında yayılan kan lekesini gördüm. Bıçağa ulaşmaya çalışıyordu. Ona doğru emekleyerek giderken ayağım sert bir şeye çarptı. Ne olduğuna

bakınca ingiliz anahtarını gördüm. Mason bıçağı yakalamak için hamle yaparken, anahtarı kaptım ve sırtındaki bıçak yarasının üzerine indirdim. Bağırdı, yüzünü bana dönerken anahtarı kafasına savurdum.

Çarpmanın etkisiyle elim acıdı. Mason hiç ses çıkarmadan düştü. İngilizanahtarını ona tekrar vurmak için kaldırdım, ama buna gerek kalmamıştı. Tekrar hareket etmeyeceğinden emin olana kadar bekledim, nefes nefeseydim, sonra Jenny'nin yanına gittim. Düştüğü yerde yatıyordu. Onu nazikçe döndürdüm, kanı görünce kalbim duracak sandım.

Vücudunun her yanında kesikler vardı; bazıları ince, bazıları derin yarıklar. Yanağındaki neredeyse kemiğe kadar iniyordu ve Mason'ın Jenny'nin ayağına yaptığı şeyi görünce kafasına ingilizanahtarını bir kez daha indirmek istedim. Jenny'nin boynunda nabız atışını hissedince o kadar rahatladım ki, az daha ağlayacaktım. Zayıf ve düzensizdi nabzı, ama hayattaydı.

"Jenny, Jenny, benim, David."

Gözkapakları pır pır ederek aralandı. "... David..." Bunu fısıltıyla söylemişti ve nefesindeki şekerli kimyasal kokuyu aldığımda buz kestim. *Ketoasidoz.* Vücudunda yağ yıkımı ve buna bağlı olarak kanda toksik düzeyde keton üretimi başlamıştı. İnsüline ihtiyacı vardı, derhal.

Ve yanımda insülin yoktu.

"Konuşma," dedim aptal aptal, çünkü gözleri zaten tekrar kapanmıştı. Mason'ı bıçaklamak için topladığı olanca güç tükenmişti. Boynundaki nabız öncekinden daha da zayıf gibiydi. *Ah Tanrım, şimdi olmaz, bunu şimdi yapma.*

Sırtımı ve boğazımı alev alev yakan acıya boşverip onu kucağıma aldım. Hafifliği karşısında şok oldum, sanki hiç ağırlığı yok gibiydi. Mason hâlâ kıpırtısızdı, ama Jenny'yi yukarı taşırken onun hırıltıyla soluduğunu işitebiliyordum. Üst kata varınca kapıyı tekmeleyerek açtım ve sendeleyerek dışarı çıkıp ağaçların arasına girdim. Bardaktan boşanırcasına yağsa da, mahzenin iğrençliğinden sonra yağmur insana temizlendiği hissini veriyordu. Jenny'yi arabanın ön koltuğuna oturturken kafası sallanıyordu. Yanlara devrilmemesi için emniyet kemerini takmam gerekti, sonra arka koltuktan acil takım çantamın bir parçası olarak bulundurduğum battaniyeyi alıp üzerine

örttüm. Motoru çalıştırdım, Mason'ın minibüsünün yan tarafını sıyırarak ve dallara çarparak arabayı döndürüp tam gaz aynı yoldan geri dönmeye başladım.

Girebileceğim kadar riske girip, hızlı sürüyordum. Jenny iki tam günü insülinsiz geçirmişti, Tanrı bilir nelere maruz kalmıştı ve belli ki çok kan kaybetmişti. Acil bakıma ihtiyacı vardı, ama en yakın hastane kilometrelerce uzaktaydı, içinde bulunduğu durumda bu çok riskli olurdu. Muayenehanede insülini resmen elime almıştım diye düşünmek işkence gibi bir şeydi, umutsuzca seçeneklerimi gözden geçirdim. Fazla yoktu. Jenny şu an komaya giriyor olabilirdi. Kısa zamanda durumu istikrarlı bir hale getirilmezse ölecekti.

Sonra Mackenzie'nin eski yeldeğirmenine yapacakları baskın için hazır beklettiği ambulansı ve sağlık görevlilerini hatırladım. Hâlâ orada olmaları ihtimali vardı. Telefonuma uzandım, sinyal alır almaz yardım istemek için hazırdım. Fakat telefon cebimde değildi. Hummalı bir biçimde aradım, ama diğer ceplerimde de yoktu. Mahzendeki boğuşma sırasında düşmüş olabileceğini fark edince kapıldığım paniği kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Kararsızlıktan zihnim durmuştu. *Geri mi döneyim, devam mı edeyim? Hadi ama, bir karar ver!* Birdenbire gaza bastım. Telefon için geri dönmek çok fazla zaman kaybettirecekti.

Jenny'nin zamanı yoktu.

Yolun sonuna vardığımda hızla anayola firladım. Muayenehanede insülin vardı. Hiç olmazsa ambulansın gelmesini beklerken tedaviye başlamış olurdum. Gaza iyice yüklendim, silecekler bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru silmeye çalışırken, bütün dikkatimle ön camdan dışarıya, geceye bakıyordum. Ön farlar tam yandığı halde, o kadar yoğun yağış vardı ki, ancak birkaç metre ilerisini görebiliyordum. Riske girip Jenny'ye bir göz attım; gördüklerim direksiyona iyice sarılıp daha da hızlı sürmeye başlamama yetti.

Manham'a geri dönmek asırlar alacaktı sanki. Nihayet köy ansızın karşıma çıktı, yağmurun içinden birdenbire belirmişti. Yollar fırtınada bomboştu, daha önce caddeleri tıkayan basın ortalıkta görünmüyordu. Yeşil alanın kıyısında hâlâ park halinde olan polis treylerinin önünde durmayı düşündüm, ama hemen vazgeçtim. Açıklamalarla uğraşacak zaman yoktu ve şu anda önceliğim

Jenny'ye insülin bulmaktı.

Gürültüyle arabayı durdururken ev karanlıktı. Ambulansın hemen kapının önüne yanaşmasına izin verecek şekilde arabamı öteye park edecek kadar soğukkanlılık gösterdim, ardından arabadan atlayıp yolcu koltuğu tarafına dolaştım.

Jenny hızlı ve yüzeysel biçimde soluk alıp veriyordu, onu kucaklayıp arabadan çıkarır ve yağmurun altında eve taşırken uyanmaya başladı.

"David?.. " Sesi hâlâ fısıltı halinde çıkıyordu.

"Her şey yolunda, muayenehaneye geldik. Dayan biraz."

Ama beni duymamış gibiydi. Kuvvetsizce mücadele etmeye başladı, açık ama hiçbir yere bakmayan gözleri korku doluydu. "Hayır! Hayır!"

"Benim Jenny, yanındayım artık."

"Beni almasına izin verme!"

"Seni almayacak, söz veriyorum."

Ama yine kendinden geçmişti bile. Kapıya güm güm vurdum, Jenny'yi taşırken bir yandan da anahtarı kullanamazdım. Sonsuz gibi gelen bir zaman sonra koridorda ışık yandı. Henry kapıyı daha tam açamamıştı ki içeri daldım.

"Ambulans çağır!"

Tekerlekli sandalyesiyle hemen yolumdan çekildi, afallamıştı. "David, ne?.. "

Koridorda hızla ilerliyordum bile. "Şeker komasına girmek üzere, bize hemen şimdi ambulans lazım! Onlara polisin elinin altında hazır bir tane olduğunu söyle!"

Henry koridordan telefon ederken ben de onun ofisinin kapısını tekmeleyip içeri girdim. Muayene masasına yatırdığımda Jenny kımıldamadı. Yüzü, üzerindeki kanların altında bembeyazdı. Boynundaki nabız çok zayıftı. *Lütfen. Lütfen dayan.* İnsülin vermek yapılması gerekenlerin ilk adımıydı ve

yetersizdi. Böbrekleri ve karaciğeri çoktan zarar görmüş olabilirdi ve bir an önce tedavi görmezse kalbi her an durabilirdi. Onu zehirlemekte olan toksik maddeleri atması için, insülin dışında tuzlara ve damar içi sıvılara da ihtiyacı vardı. Bunların hiçbirini burada yapamazdım. Bütün yapabileceğim, insülinin onu ambulansla hastaneye gidene kadar hayatta tutmasını umut etmekti.

Buzdolabını sertçe açtım, aceleden beceriksizce aranırken Henry içeri girip, "Ben insülini getiririm. Sen şırınga bul," dedi.

Çelik ilaç dolabının kapılarını hızla iki yana açıp rafları eşeleyerek şırınga ararken, dolabın tepesindeki çerçeveli fotoğraflar takırdadı.

"Peki ya ambulans?"

"Yolda. Sen yapacak durumda değilsin. Bırak bana," dedi Henry buyurgan bir tonda ve şırıngayı vermem için elini uzattı. Tartışmadım. "Tanrı aşkına neler oluyor?" diye sordu iğneyi ilaç şişesinin lastik kısmından içeri sokarken.

"Tom Mason'mış. Onu evinin yakınındaki eski bir sığınakta tutuyormuş." Jenny'nin hiç kıpırdamadan yatışını görünce kalbimin kurulduğunu hissettim. "Sally Palmer'la Lyn Metcalf'ı da o öldürmüş."

"George Mason'ın torunu ha?" dedi Henry inanamaz bir şekilde. "Ciddi olamazsın!"

"Beni de öldürmeye çalıştı."

"Tanrım! Nerede şimdi?"

"Jenny onu bıçakladı."

"Öldü mü yani?"

"Bilmem, belki."

Şu an umurumda değildi bu. Henry şırıngaya kaşlarını çatarken, sabırsızlığın verdiği ızdırapla seyrettim.

"Lanet olsun! İğnenin ucu tıkandı, çekmiyor. Çabuk başka bir şırınga ver."

Tekrar ilaç dolabına giderken ona bağırmak geliyordu içimden. Kapılar zaten aralık olduğu halde o kadar sertçe çekip açtım ki, tepede duran fotoğraflardan biri devrildi. Resme bir an gözüm ilişir gibi oldu ve hemen şırıngaları kaptım, tam o esnada geç bir sezgiye kapıldım.

Tekrar baktım, düşen fotoğrafa değil, yanındakine. Henry ile karısının düğün fotoğraflarına. Daha önce defalarca görmüş, o yakalanan mutluluk ânından etkilenmiştim. Ama bu kez bakma nedenim bu değildi.

Henry'nin karısı, Mason'ın mahzeninde gördüğüme tıpatıp benzeyen bir gelinlik giyiyordu.

Kendime hayal ettiğimi söyledim. Ama önüne işlenmiş zambak desenli süslü dantel karıştırılamayacak kadar kendine özgüydü. Tıpatıp benziyorlardı. Hayır, fark ettim ki, benzemiyorlardı.

ikisi aynı gelinlikti.

"Henry... " diye söze başlarken bacağımda hissettiğim ani bir acıyla nefesim kesildi. Başımı eğip baktığımda Henry tekerlekli sandalyesiyle benden uzaklaşıyordu, elinde boş bir şırınga vardı.

"Üzgünüm David. Gerçekten üzgünüm," dedi, üzüntü ve tevekkül karışımı tuhaf bir ifadeyle bakıyordu bana.

"Ne..." Konuşmaya başladım, ama sözcükleri kuramıyordum. Her şey ortadan kaybolmaya başladı, etrafımdaki oda gittikçe bulanıklaştı. Yere yığıldım, birdenbire kendimi ağırlıksız hissettim. Dünyadan koparken en son gördüğüm şey imkânsız bir şeydi; Henry tekerlekli sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüyordu.

Sonra o ve başka her şey karanlığa gömüldü.

30

Saatin yavaş tık tıkları odayı gün ışığında düşen tozlar gibi dolduruyordu. Her bir acelesiz vuruş bir sonrakinden önce bir asır boyu havada asılı kalıyor gibiydi. Saati göremiyor, ama kafamda canlandırabiliyordum; eski ve ağırdı, cilalı ahşabı balmumu ve yaşlılık kokuyordu. Onu yakından tanıdığımı hissediyordum, kurmak için geldiğimde anahtarının pirinç kıvrımını önceden görebiliyordum.

Heybetli ritmini sonsuza dek dinleyebilirdim.

Şöminede yanan odunlar tatlı ve keskin bir çam kokusu yayıyordu. Yüksek kitap rafları bütün bir duvarı kaplıyordu ve lambalar odanın köşelerini yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Portakalla dolu beyaz bir çanak, kiraz ağacından sehpanın ortasında duruyordu. Buraya uyanık olduğum hayatımda bir kez bile adım atmadığımı bilmeme rağmen, odada sıcak bir aşinalık vardı, tıpkı bütün evde olduğu gibi. Burası rüyalarımda Kara ile Alice'in yaşadıkları yerdi. Burası evimdi.

İçime dolan sevinç o kadar eziciydi ki, taşıyamayacağımı hissediyordum. Kara kanepede karşımda oturuyordu, Alice ise yavru kedi gibi Kara'nın kucağına kıvrılmıştı. Bana bakarken yüzleri kederliydi. Buna sebep yok diyerek onları temin etmek istedim. Artık her şey yolundaydı. Yine gelmiştim, onlarla beraberdim.

Sonsuza kadar.

Kara, Alice'i kucağından yumuşak hareketlerle indirdi. "Git de dışarıda oyna, iyi bir kız ol."

"Babamla kalamaz mıyım ?"

"Şimdi olmaz. Babanla benim konuşmamız gerek."

Alice hayal kırıklığıyla dudak büktü. Yanıma gelip bana sarıldı. Onu kollarımda sıkarken küçük bedeninin sıcaklığını ve gerçekliğini

hissedebiliyordum.

"Hadi git, bir şey yok." Başının üstünü öptüm, ince saçları ipek gibiydi. "Geri geldiğinde ben burada olacağım."

Bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Hoşçakal babacığım."

Odadan çıkışını seyrettim. Kapıya vardığında dönüp hafifçe el salladı, sonra gitti. Kalbim o kadar doluydu ki, bir an konuşamadım. Kara sehpanın karşısından hâlâ bana bakıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Mutlu değil misin?"

"Bu doğru değil David."

Güldüm. Elimde değildi. "Evet, doğru. Sen de hissetmiyor musun?"

Kendim ne kadar sevinçli olsam da Kara'nın kederli olduğunu görebiliyordum. "İlaç yüzünden David. Sana böyle hissettiren o. Ama bu yanlış. Onunla savaşmak zorundasın."

Kaygısını anlayamıyordum. "Yeniden birlikteyiz. İstediğin bu değil miydi?"

"Bu şekilde değil."

"Niçin olmasın? Burada seninle birlikteyim. Önemli olan tek şey bu."

"Bu sadece bizimle ilgili değil. Ya da seninle. Artık değil."

Buz gibi bir rüzgarın ilk esintisi taşkın mutluluğumu azalttı. "Ne demek istiyorsun ?"

"Sana ihtiyacı var."

"Kimin? Alice'in mi? Tabii ki bana ihtiyacı var."

Ama bahsettiğinin kızımız olmadığını biliyordum. Hissettiğim mutluluk sarsılmaktaydı şimdi. Bu mutluluğu bırakmamaya kararlı bir şekilde sehpaya gidip çanaktan bir portakal aldım.

"İster misin?"

Kara sadece kafasını iki yana salladı, sessizce beni seyrediyordu. Meyveyi elimde tutuyordum. Ağırlığını hissedebiliyor, kabuğunun çukurlu dokusunu *görebiliyordum. Soymaya başlarsam fışkıracak olan suyunu kafamda canlandırabiliyor, o keskin portakal kokusunu neredeyse duyabiliyordum. Tatlı olacağını biliyordum, tıpkı onu yemenin, tatmanın bir biçimde bir kabullenme edimi olacağını bildiğim gibi. Ve ondan geri dönüş olmayacaktı.*

Gönülsüzce, portakalı tekrar çanağa bıraktım. Geri dönüp otururken göğsümde bir ağırlık vardı. Gülümserken Kara'nın gözleri parlıyordu.

"Daha önce bunu mu kastetmiştin ? Bana dikkatli olmamı söylerken?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Çok geç, değil mi?" Bilmek istiyordum.

Yüzünden bir gölge geçti. "Belki. Ucu ucuna."

Boğazım sıkışmış gibi hissediyordum. 'Ya sen ve Alice?"

Gülümsemesi sımsıcaktı. "Biz. iyiyiz. Bizim için endişelenmene gerek yok."

"Seni bir daha görmeyeceğim, değil mi?"

Sessizce ağlarken hâlâ gülümsüyordu. "Görmen gerekmez. Artık değil."

Gözyaşlarım yüzüme akıyordu. "Seni seviyorum," dedim.

"Biliyorum."

Yanıma gelip bana sarıldı. Son kez olarak yüzümü saçlarına gömdüm, kokusunu içime çektim, bırakmak istemiyor, ama buna mecbur olduğumu biliyordum.

"Kendine iyi bak David," dedi. Ve dudaklarımda gözyaşlarımın tuzunun tadını alırken artık saati işitemediğimi fark ettim...

... ve kendimi karanlıkta, felç olmuş ve nefessiz halde buldum.

Nefes almaya çalıştıysam da başaramadım. Göğsümü demir bantlarla sıkıyorlar gibi hissediyordum. Panikledim, güçlükle de olsa havayı içime çekmeye çabaladım, önce bir kere hırıltılı bir soluk aldım, sonra ikincisini. Sanki pamuklara sarıp sarmalanmıştım da, pamuklar dış dünyayla aramda bir katman oluşturuyorlardı. Pes edip, bir kere daha o pamuklara gömülmek çok kolaydı.

Mücadele et. Kara'nın sözleri şok etkisi yaparak beni geri getirdi. Daha önce hissettiğim taşkın mutluluk şimdi unufak olmuştu. Diyaframım her nefese itiraz ederek çırpmıyordu. Ama yetersiz de olsa ciğerlerime çektiğim her havayla, teneffüsüm daha az zahmetli hale geliyordu.

Gözlerimi açtım.

Dünya çılgın bir açıyla eğilmişti. Etrafımda yüzen her şeye odaklanmaya çabaladım. Henry'nin başımın üzerinden sürüklenerek gelen sesinin bilincindeydim.

"... böyle olsun istemezdim David, lütfen buna inan. Ama Tom onu kaçırdıktan sonra işler benim kontrolümden çıktı. Ne yapabilirdim?"

Şimdi hareket etmekte olduğumu görüyordum. Bitişiğimdeki bir duvar kayıp gidiyordu. Henry'nin tekerlekli sandalyesinde olduğumu, koridor boyunca itilerek götürüldüğümü fark ettim. Dik oturmaya gayret, ettim, ama tek başarabildiğim sandalyede tekrar gevşek bir şekilde yığılmak oldu. Oda öncekinden daha beter dönüyordu, ama şimdi her şeyi hatırlamaya başlıyordum.

Henry. İğne.

Jenny.

Onun adını bağırmaya çalıştım, ama ağzımdan ancak bir inilti çıktı.

"Şşştt, David."

Henry'ye bakmak için kafamı çevirip yukarı kaldırmamla birlikte şiddetli bir

baş dönmesi nöbeti daha oldu. Beni zahmetle koridorda iterken tekerlekli sandalyeye iyice yükleniyordu.

Yürüyordu.

Bunların hiç anlamı yoktu. Kollarımdan destek alıp kalkmaya çalıştım, ama kollarımda hiç kuvvet yoktu. Tekrar sandalyeye çöktüm.

"Jenny... ambulans..." diye geveledim dilim dolanarak.

"Ambulans falan yok David."

"Ama... ama anlamıyorum..."

Fakat anlıyordum. Ya da en azından anlamaya başlıyordum. Onu eve getirdiğimde Jenny'nin nasıl heyecanlandığını, nasıl korktuğunu hatırladım. *Beni almasına izin verme!* Sayıkladığını, Mason'ı kastettiğini sanmıştım.

Meğer sayıklamıyormuş.

Tekrar kalkmayı denedim. Sanki bir jölenin içinde havada asılı kalmıştım, kol ve bacaklarım sünger gibiydi.

"Hadi David, kes şunu." Henry'nin sesi asabiydi.

Kendimi geriye bıraktım, ama merdivenin yanından geçerken tırabzana doğru bir hamle yaptım. Tekerlekli sandalye kendi etrafında döndü, beni neredeyse üstünden atacaktı. Henry yalpaladı, dengesini sağlamak için tutundu.

"Lanet olsun David!"

Sandalye koridorda yan dönmüştü. Tırabzana yapıştım, her şey tekrar fırıl fırıl dönmeye başlayınca gözlerimi kapadım. Henry'nin soluk soluğa ve kızgın sesi üzerime doğru süzüldü.

"Bırak artık David. Bu bir işe yaramıyor, biliyorsun."

Gözlerimi tekrar açtığımda önümde destek almak için duvara yaslanıyordu, darmadağın olmuştu ve terliyordu.

"Lütfen David." Sesinde gerçekten acı vardı. "Bunu ikimiz için de zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Kararlı bir şekilde tutunuyordum tırabzana. Henry içini çekerek elini cebine atıp bir şırınga çıkardı. Yukarı kaldırırken onun dolu olduğunu gördüm.

"Burada bir atı devirecek kadar diamorfin var. Sana artık daha fazla vermeyi gerçekten istemiyorum. O zaman ne olacağını benim kadar iyi biliyorsun. Ama beni zorlarsan yaparım."

Zihnim bu bilgiyi ağır aksak işliyordu. Diamorfin bir ağrı kesiciydi, halüsinasyonlara ve komaya yol açabilen bir eroin türeviydi. Bu, Harold Shipman'ın da ilaç seçimiydi, yüzlerce hastasını bir daha asla uyanmadıkları uykularına göndermek için kullanmıştı. '

Ve Henry vücudumu bununla doldurmuştu.

Bulmacanın parçaları korkunç bir açıklıkla yerlerine oturuyordu. "Sen ve o... Yani... sen ve Mason..."

Şimdi bile bir parçam onun bunu yalanlamasını, bir biçimde makul bir açıklama getirmesini bekliyordu. Bunun yerine bana uzun uzun baktı ve sonra şırıngayı indirdi.

"Üzgünüm David. Bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim."

Bir türlü anlayamıyordum. "Niçin, Henry?.."

Ağzını çarpıtarak güldü. "Korkarım beni pek iyi tanımıyorsun. Cesetlerden vazgeçmesen iyi olur. Onlar insanlardan çok daha basit."

"Sen... sen neyden bahsediyorsun?.."

Henry'nin yüzündeki çizgiler derinleşti, şimdi bana aşağılayarak sert sert bakıyordu. "Sakat olmaktan *hoşlandığımı* mı sanıyorsun? Böyle bir deliğe tıkılıp kalmaktan? Bu... bu sığırların bana üstünlük taslamasından? Otuz yıl boyunca asil doktoru oynadım, peki ne için? Minnettarlık mı? Onlar bu sözcüğün anlamını bilmez!"

Yüzü acıyla kasıldı. Duvardan destek alıp tutuk adımlarla telefon sehpasının yanındaki eski bambu sandalyeye gitti. Sandalyeye rahatlayarak çökerken, gözlerimi dikmiş, ona baktığımı gördü.

"Denemekten vazgeçeceğimi gerçekten düşünmüyordun, değil mi? Uzmanların yanıldığını kanıtlayacağımı sana her zaman söyledim." Harcadığı çabalardan nefes nefese kalmış halde alnındaki teri sildi, "İnan bana, çaresiz olmak hiç eğlenceli değil. Güçsüzlüğünü herkesin görmesi. Bunun ne kadar *küçük düşürücü* olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı? Ne kadar can sıkıcı olduğu hakkında? Hep şu anki gibi olduğunu tasavvur edebiliyor musun? Ve sonra birdenbire kendini yaşam ve ölüm gücünü gerçekten, tam anlamıyla *gerçekten* elinde tutma fırsatı hediye edilmiş buluyorsun! Tanrı'yı oynama fırsatı!"

Bana suç ortağıymışım gibi sırıtarak, "Hadi David, itiraf et," dedi. "Sen bir doktorsun, zaman zaman böyle hissetmiş olmalısın. Şeytana uymanı söyleyen o küçük fısıltıyı duymadın mı hiç?"

"Onları... onları *sen* öldürdün!.."

Biraz bozulmuş görünüyordu. "Onlara parmağımı bile sürmedim. Mason'dı, ben değil. Ben sadece onun kayışını çözdüm."

Gözlerimi kapayıp bütün bunları dışarıda bırakmak istiyordum. Beni önleyen tek şey Jenny'ye ne yapmış olabileceğini düşünmemdi. Ama bunu öğrenmek için her şeyi göze alacak halde olsam da, şu an ne ona ne kendime yardım edebilecek durumdaydım. Henry ne kadar uzun konuşursa, ilacın etkisinin azalması olasılığı artıyordu.

"Ne... ne kadar zamandır?.."

"Ondan ne kadar zamandır haberim var mı demek istiyorsun?" Omuzlarını silkti. "Büyükbabası onu henüz küçük bir çocukken muayene etmem için bana getirmişti. Can yakmayı seviyordu, öldürürken küçük ritüeller filan uyduruyordu. O sıralar sadece hayvanlar söz konusuydu tabii. Yaptığının yanlış olduğu aklının köşesinden bile geçmiyordu, hiçbir biçimde. Gerçekten oldukça etkileyiciydi. Bunu gizli tutmayı ve onun bu... yatkınlığının yarattığı gerginliği azaltmak için sakinleştirici sağlamayı önerdim, şartım da onu gözlemeyi

sürdürmekti. Resmi olmayan projem diyelim istersen."

Tevazu taklidiyle ellerini kaldırdı.

"Biliyorum, biliyorum, pek etik sayılmaz. Ama her zaman psikolog olmak istediğimi söylemiştim sana. Fena halde iyi bir psikolog olacaktım da, ama buraya gelmek o işe bir nokta koydu. Hiç değilse Mason artritten ve piyetenden daha ilginçti. Üstelik çok kötü bir iş çıkardığımı da sanmıyorum. Eğer ben olmasaydım yıllar önce raydan çıkmıştı."

Jenny için duyduğum korku beni bir şeyler yapmaya zorluyordu, ama sandalyede azıcık yerimi değiştirecek olsam dünya fırıl fırıl dönmeye başlıyor ve midemi bulandıran bir çalkantıya neden oluyordu. Kol ve bacak kaslarımı germeye, onlara hareket edin emri yollamaya çalışıyordum.

"Büyükbabasını da mı... o öldürdü?.."

Henry gerçekten çok şaşırmış görünüyordu. "Yüce Tanrım, hayır! Yaşlı adama tapardı! Hayır, doğal sebeplerden öldü. Kalpten sanırım. Ama George'un ölümüyle Mason'ın ilaçlarını almasını sağlayacak kimse kalmadı. Onu profesyonel anlamda görmeyi yıllar önce bırakmıştım, ister inan ister inanma, sonu gelmez hayvan sakatlamaları bir süre sonra usandırmaya başlıyor. Yaşlı George'un ona düzenli olarak sakinleştirici vermesini sağladım, ama onun dışında korkarım ilgimi epeyce yitirmiştim. Ta ki bir gece kapıma gelip Sally Palmer'ı babasının eski atölyesine kilitlediğini söyleyene kadar."

Kıkır kıkır güldü.

"Meğer Sally bir iki yıl önce onu ve büyükbabasını kiraladığından beri, Tom ona kafayı takmışmış. Ama bu sorun teşkil etmemişti, ta ki sakinleştiricilerin etkisi yok olup kendini tekrar formda hissetmeye başlayana kadar. Böylece ona sessizce yaklaşmaya başlamış. Muhtemelen zihnindekini kendi bile bilmiyordu, ama sonra bir gece Sally'nin köpeği onu görüp bayağı bir gürültü çıkarınca Mason da onun boğazını kesmiş, çenesini kapaması için kadına bir tane patlatmış ve sonra da onu el arabasıyla götürmüş."

Neredeyse hayranlıkla kafasını iki yana salladı. Onun yıllardır tanıdığım, dostum sandığım adam olduğuna inanamıyordum. Benim tanıdığımı sandığım

kişi ile karşımda duran bu akıl hastası arasındaki uçurum kapanabilecek gibi değildi.

"Tanrı aşkına, Henry!.. "

"Ah, bana öyle bakma. O kibirli inek layığını buldu! Manham'ın 'ünlü siması' Londra'ya veya bilmem nereye kanat açmadığı zamanlar, köylülerle yaşamaya katlanıyor. Tenezzül buyurmuş kaltak! Tanrım, ona Diana'yı hatırlamadan bakamıyordum!"

Ölen karısından bahsetmesine şaşırdım. Henry kafamın karıştığını gördü.

"Ah, fiziksel olarak demiyorum," dedi asabi bir şekilde.

"Diana çok daha klastı, hakkını teslim ederim. Ama başka bakımlardan aynı türün iki üyesiydiler, inan bana. ikisi de kibirliydi; herkesten daha iyi olduklarını düşünürlerdi. Lanet olası kadınlar işte! Hepsi birbirinin aynı! Kanını emer kurutur, sonra da seni alaya alırlar!"

"Ama sen Diana'yı severdin... "

"Diana bir orospuydu!" diye gürledi. "Kahrolası bir *orospu!"*

Yüzü neredeyse tanınmayacak kadar çarpılmıştı. Bu kadar uzun zamandır böyle bir hınç ve nefreti nasıl kaçırmış olabilirim diye merak ettim. Janice, evliliklerinin mutlu olmadığını pek çok defa ima, etmişti, ama kıskançlık deyip üstünde durmamıştım.

Yanılmışım.

"Onun için her şeyden vazgeçtim!" diye haykırdı. "Niçin psikolog olmak yerine pratisyen hekim olduğumu bilmek ister misin? Çünkü hamile kaldı, bu yüzden de çalışmak zorundaydım. Asıl komik olan ne söyleyeyim mi? O kadar acele ettim ki, eğitimimi bitirmekle bile ilgilenmedim."

Bu itiraftan sapık bir zevk almış görünüyordu.

"Bu doğru. Diplomalı bir doktor bile değilim. Bu bok çukuru köyde kendi tercihimle mi kaldığımı sanıyorsun? En başta burayı tercih etmemin tek nedeni,

burada doktorluk yapan ihtiyar ayyaşın benim vasıflarımı kontrol etmeyecek kadar sünger beyinli olmasıydı." Acı acı güldü. "Senin de dürüst davranmadığını öğrendiğimde ironi gözümden kaçtı sanma. Ama seninle aramızdaki fark, benim buraya bir kez geldiğimde kapana kısılmış olmam. Buradan ayrılamadım, deşifre olma riskini göze almadan başka bir işe kalkışamadım. Bu yerden neden nefret ettiğimi merak mı ediyorsun? Manham benim lanet olası hapishanem çünkü!"

Bana bir kaşını kaldırarak bakınca, tanıdığımı sandığım Henry'nin akıl hastası bir taklidini görür gibi oldum.

"Peki sence sevgili Diana yanımda oldu mu? Ah hayır! Hepsi benim hatamdı! Çocuğu düşürmesi benim hatamdı! Bir daha çocuk sahibi olamayacak olması benim hatamdı! Başka adamları becermeye başlaması benim hatamdı!"

Belki ilaç duyularımı artırmıştı, ama birdenbire bu konuşmanın nereye varacağını anladım.

"Ormandaki mezarlık... Ölü öğrenci..."

Ben böyle deyince aniden sustu. Birden yorgun göründü.

"Tanrım, onu bulduklarında, bunca yıldan sonra... " Kafasını sallayıp anıları uzaklaştırdı. "Evet, Diana'nınkilerden biriydi. O zamana kadar yaptıklarından dolayı artık alıştım sanıyordum. Ama o öğrenci her zamanki hödüklerden farklıydı. Akıllıydı, yakışıklıydı. Ve lanet olsun, o kadar *gençti* ki. Önünde koca bir hayat, koca bir kariyer vardı, peki ya benim elimde ne vardı?"

"Sen de onu öldürdün... "

"Kasıtlı değildi. Onun kamp kurduğu yere gidip köyden ayrılması için para teklif ettim. Ama almadı. Lanet olası aptal, gerçek bir aşk ilişkisi yaşadığını sanıyordu. Tabii ona gerçeği gösterdim, küçük kaltağın aslında ne kadar hoppa olduğunu anlattım. Tartıştık. Sonrası çorap söküğü gibi geldi."

Sorumluluğu üstünden atarcasına omuz silkti.

"Herkes onun basıp gittiğini varsaydı. Diana bile. Geldiği yerde daha çok

vardı nasılsa, bu Diana'nın felsefesiydi. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ köyün boynuzlusuydum, bir maskaraydım. Ve sonunda bir gece, bir akşam yemeği davetinden arabamızla geri dönerken, buraya kadar, dedim. Taş bir köprü vardı, dönüp köprüye çıkmak yerine gaza bastım."

Sergilediği bütün o canlılık boşalmıştı sanki. Sandalyeye bıraktı kendini, yaşlı ve bitkin görünüyordu.

"Ne var ki cesaretimi kaybettim. Son saniyede dönmeye çalıştım. Tabii çok geçti. Ünlü kaza böyle oldu işte. Lanet bir beceriksizlik daha. Ve o olayda bile Diana bana gülmüş oldu. O en azından hemen öldü, bense böyle kaldım!"

Bacağına vurdu.

"İşe yaramaz! Manham'da yaşamak daha önce de yeterince kötüydü, ama şimdi buradaki, arkamdan gülen bütün insanlara, *sürüme,* onların hâlâ hiç bozulmamış zavallı küçük yaşamlarına, baktığımda o kadar çok... o kadar çok *tiksiniyorum ki!* Sana diyorum David, çoğunu öldürmeyi istediğim zamanlar oldu! Her birini! Ama cesaretim yoktu. Tıpkı kendimi öldürecek cesaretim olmadığı gibi. Ve sonra Mason kapımda bitiverdi, tıpkı sahibine kuş yakalayıp getiren bir kedi gibi. Benim kendi golemim! Yüzünde neredeyse bir hayret ifadesi vardı. Karşıdan bana bakarken, enerjisinin yenilendiğini görebiliyordum.

"Çamur, David, o buydu işte. Zerre kadar vicdanı yoktu, yaptıklarının sonucunu düşünmek diye bir şey bilmiyordu. Onu yoğurmam için, ne yapacağını söylemem için öylece bekliyordu. Tasavvur edebiliyor musun? Ne lanet olası *coşturucu* bir şeydi? O mahzende ayakta dikilmiş Sally Palmer'a bakarken, kendimi güçlü hissettim! Yıllardır ilk kez acınası bir sakat gibi hissetmedim kendimi. Hep tepeden bakan o kibirli kadına baktım; ağlıyordu, kan ve sümük içindeydi; o zaman kendimi güçlü hissettim!"

Gözleri uğursuz bir ışıkla parladı. Ama hareketlerinin bütün deliliğine rağmen ne korkunç ki, gözleri aklı başında birinin gözleriydi.

"Şansımın burada olduğunu biliyordum. Sadece Manham'a misilleme yapmak değil, ama Diana'nın hatırasını da aşağılamak, içimden şeytan çıkarır gibi çıkarmak! Diana her zaman dansıyla övünürdü, böylece Mason'a onun

gelinliğini ve ona balayımızda aldığım müzik kutusunu verdim. Tanrım, o şeyden nefret ederdim! Diana o gün becereceği her kimse onunla buluşmaya hazırlanırken tekrar tekrar 'Ay Işığı'nı çalardı. Böylece Mason'a Palmer denen kadına gelinliği giydirmesini, sonra da dışarıda beklemesini söyledim. Ve oraya gidip dans edişini seyrettim, o kadar korkmuştu ki, hareket etmekte güçlük çekiyordu. Onun *küçük düşmesini* seyrettim! Tüm yaptığım buydu, ama ne kadar arındırıcıydı sana anlatamam! Onun Diana olmamasının neredeyse hiç önemi yoktu!"

"Sen hastasın Henry... Yardıma ihtiyacın var... "

"Ah, bu kadar sofu olma!" diye tersledi beni. "Mason onu nasılsa öldürecekti. Hem bir kez kanın tadını aldıktan sonra duracağını sanıyor musun gerçekten? Eğer teselli olacaksa, en azından onlara tecavüz etmedi. Bakmaktan hoşlanıyordu, ama dokunmaya cüret edemiyordu. Sonunda bir yolunu buluyordu tabii, ama tuhaf bir biçimde, kadınlardan neredeyse korkuyordu." Bu düşünce onu eğlendirmiş görünüyordu.

"İronik, gerçeklen."

"Onlara *işkence* yaptı!" diye bağırdım.

Henry omuz silkti, ama dik dik bakışıma karşılık vermedi. "En kötüsü, onlar öldükten sonra geliyordu. Kuğu kanatları, bebek tavşanlar... " Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Yine Mason'ın ritüellerinin parçaları. Gelinlik bile Mason için olayın bir parçası haline geldi. Bir şeyi bir kez yaptıktan sonra, o şey ritüelinin değişmezi haline geliyordu. Onları üç gün canlı tutmasının tek nedeni ne biliyor musun? Çünkü ilk öldürdüğü kadın üç gün sağ kalmıştı. Kaçmaya çalışınca Mason'ın tepesi attı, yoksa rahatlıkla dört beş gün de olabilirdi."

Demek, Sally Palmer'ın dayak yemiş olması, ama Lyn Metcalf'ın dövülmemiş olmasının nedeni buydu. Sally'nin kimliğini gizleme çabası falan değildi. Sadece bir delinin öke nöbetiydi.

Polis yeldeğirmenine baskın yapmadan önce Henry'nin bana verdiği tavsiyeyi hatırlayınca sandalyenin kollarını sımsıkı kavradım. *Kendini hazırlaman gerektiğini düşünmüyor musun?* Yanlış yere gittiklerini biliyordu, Jenny'ye ne olacağını biliyordu. Eğer yapabilsem, onu hemen oracıkta öldürürdüm.

"Niçin Jenny?" dedim boğuk bir sesle. "Niçin o?"

Kayıtsız davranmaya çalıştı, ama beceremedi. "Lyn Metcalf'la aynı nedenden. Sadece Mason'ın gözüne takılmış işte."

"Yalancı!"

"Pekala, *ihanete* uğramış hissettim!" diye bağırdı. "Seni oğlum gibi görüyordum! Bu kokuşmuş, boktan yerde tek düzgün şey sendin ve sonra onunla tanıştın! Buradan ayrılıp yeni bir hayata başlamanın an meselesi olduğunu biliyordum. Bu bana kendimi fena halde *yaşlı* hissettirdi! Ve sonra polise yardım ettiğini de söyleyince, arkamdan gizlice işler çevirdiğini, ben sadece... sadece... "

Gerisini getiremedi. Yavaş yavaş, onu uyandırmayacak şekilde, tekerlekli sandalyede yerimi değiştirmeye uğraştım, bunun odanın üzerime çullanması ve etrafımda eğilip bükülmesine yol açmasına aldırmamaya çalıştım.

"Ama sana zarar vermeyi hiç istemedim David," diye vurguladı. "Mason'ın buraya yine kloroform almaya, hani 'hırsızlığa' geldiği gece vardı ya? Sen az kalsın çalışma odasına girecekken ben de oradaydım, ama seni kesmeye kalktığını yemin ederim bilmiyordum. Daha sonra, koridordan yeni geliyorum sandığın zaman seni görünce fark ettim. Ve ertesi sabah, sandala binmeye çalışırken bulmuştun ya beni?"

Hem özür dileyen hem de kendiyle övünen bir bakışla baktı bana.

"Binmeye çalışmıyordum. Sandaldan çıkıyordum."

Şimdi düşününce her şey çok açıktı. Hem Henry'nin hem de Mason'ın evleri gölün kıyısındaydı ve özellikle aramıyorsanız, geceleyin küçük bir sandalın sessizce suyun üzerinde ilerlediğini fark etme şansınız yok gibi bir şeydi.

"Onu durdurmaya gitmiştim," diye devam etti Henry. "Fikrimi değiştirdiğimi söylemeye. Saatlerimi aldı, ama telefonu olmadığı için başka yolu yoktu. Fakat zaman kaybıymış. Mason bir kez bir işe başladı mı, onu yerinden milim oynatamazsın. Cesetleri bataklığa bırakmayı seviyor. Onlardan tamamen kurtulması gerektiğini anlatmaya çalıştım ona, ama ilgilenmedi bile. İnsana o

lanet olası boş ifadeyle bakıp, gene bildiğini okuyor."

"Yani Jenny'yi almasına izin verdin... Sen de gittin... ve Jenny'yi seyrettin..."

Ellerini havaya kaldırdı, sonra çaresizce iki yana bıraktı tekrar. "Bu hale geleceğini asla beklemiyordum. Lütfen bana inan David, seni incitmeyi asla istemedim!"

Yüzümü inceliyor, anladığıma dair bir işaret arıyordu umutsuzca. Bir an sonra gözlerindeki umudun söndüğünü gördüm. Ağzını çarpıtarak gülümsedi.

"Evet, pekala, hayat hiçbir zaman bizim istediğimiz gibi gitmez, değil mi?"

Birdenbire elini sehpaya vurdu.

"Lanet olsun David, Mason'ın öldüğünden niçin emin olmadın? O zaman kıza rağmen şansımı deneyebilirdim! Ama şimdi başka seçeneğim yok!"

Hayal kırıklığı bütün koridorda yankılandı. Elini yüzünden geçirdi, sonra kıpırdamadan oturdu, gözleri boşluğa dikilmişti. Bir süre sonra tekrar gücünü topladı.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi cansız bir tonda.

Tam bedenini öne verip ayağa kalkarken bütün gücümü topladım ve tekerlekli sandalyeden üzerine atıldım.

31

Zayıf bir girişimdi. Bir anda bacaklarım gevşedi, koridorun döşemesine yığıldım, arkamda kalan tekerlekli sandalye takırtıyla yan devrildi. Ani hareket

odanın yeniden fırıl fırıl dönmesine yol açmıştı. Oda çılgın bir açıyla meyillenirken gözlerimi sımsıkı kapadım, bütün isyan umutlarım süratle yok oldu.

"Ah, David, David," dedi Henry üzüntüyle.

Döşeme hızla döner ve kayarken orada öylece yatıyor, Henry'nin iğneyi saplamasını ve ardından son siyahlığın üzerime çökmesini çaresizce bekliyordum. Hiçbir şey olmadı.nGözlerimi açtım, baş dönmesi arasından gözlerimi Henry'ye odaklamaya çalıştım. Bana kaygıya benzer bir ifadeyle gözlerini dikmiş bakıyor, şırıngayı elinde kararsızca tutuyordu.

"Daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmıyorsun. Sana bunu yaparsam ölürsün. Lütfen beni mecbur bırakma."

"Nasılsa yapacaksın..." diye geveledim.

Ayağa kalkmaya uğraştım. Kollarımda hiç kuvvet, yoktu ve harcadığım o ani efor yüzünden başım zonkluyordu. Görüşüme ağır ağır bir sis bulutu sızmaya başlarken tekrar yere yığıldım. Sisin içinden Henry'nin eğilip bileğimi tuttuğunu gördüm. Elimi çekecek halim yoktu, önkolumun yumuşak derisine iğneyi dayarken seyredebildim sadece. Kendimi hazırlamaya çalıştım, işe yaramayacağını bilsem de ilaca direnmeye kararlıydım.

Ama Henry şırıngayı bastırmadı. Ağır ağır geri çekti.

"Yapamayacağım, böyle olmaz," diye mırıldandı.

Şırıngayı tekrar cebine attı. Gözlerimin önündeki sis şimdi yayılıyor, koridor kararıyordu. Bilincimi yine kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum. *Hayır!* Direndim, ama ne kadar tutmaya çalışsam da parmaklarımın arasından kayıyordu. Dünya görünmez oldu, geriye sadece muazzam, ritmik bir gümbürtü kaldı, o sesin benim kalp atışlarım olduğunu hayal meyal anladım.

Yerden kaldırıldığımı sanki çok uzaklardan hissettim. Hareket duyusunun farkına vardım. Gözlerimi açtım; renkler ve şekillerden oluşan sürekli değişen bir kaleydoskop içimde bir mide bulantısı kabartınca gözlerimi tekrar kapadım. Mücadele ettim, bilincimi yine yitirmemeye kararlıydım. Bir sarsıntı

oldu ve sonra yüzümde serin havayı hissettim. Gözlerimi açınca üzerimde çivit mavisi gökkubbeyi gördüm. Yıldızlar ve burçlar billur parlaklığındaydı, görünmez rüzgarlar üzerinde taşınarak hızla geçen parça parça bulutların arkasında bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Derin derin, nefes aldım, zihnimi netleştirmeye çalıştım, ileride Land Rover'ı görüyordum. Üzerinde olduğum tekerlekli sandalye dengesiz bir şekilde sarsıla sarsıla ona doğru ilerliyordu, çakıltaşlı araba yolundan geçerken tekerleklerden çatırtılar işitiliyordu. Şu an duyularım esrarengiz bir berraklık derecesinde bilenmişti sanki. Rüzgarda dalların hışırtısını işitiyor, ıslak toprağın bereketli kokusunu alıyordum. Land Rover'ın üzerindeki çizikler ve çamur lekeleri kıtalar kadar büyük görünüyordu.

Yol hafif yokuş hale gelince beni itmeye uğraşan Henry'nin hızlı hızlı soluduğunu işittim. Arabanın arkasına dolaşıp durdu, nefes nefeseydi. Hareket etmeye çalışmam gerektiğini biliyordum, ama bu bilgi kol ve bacaklarıma ulaşmıyordu sanki. Kendine gelince Henry sandalyeye tutuna tutuna etrafımı dolanıp arabaya yaklaştı ve sandalyeyi bırakıp arabaya tutundu. Yürüyüşü acayipti, adım atarken bacakları kazık gibi sertti. Land Rover'ın tek arka kapısını asılıp açtı ve eğilerek kenarına oturdu. Terden sırılsıklamdı, bitkinliğin verdiği solgunluğu ay ışığında bile belli oluyordu.

Kafasını kaldırdı, nefes alışlarıyla göğsü inip kalkıyordu. Beni gördüğünde gülümser gibi oldu.

"Sen... aramıza geri dönmüşsün?" Halâ arabanın kenarında otururken bana doğru eğildi. Beni koltukaltlarımdan kavradı. "Artık son raunt David. Hadi kalkıyoruz "

Yıllarca tekerlekli sandalye kullanmaktan ötürü gövdesindeki kaslar ciddi ölçüde güçlenmişti ve o kaslarla şimdi beni kaldırıyordu. Güçsüz bir şekilde debelenip karşı koymaya çalıştım. Homurdandı, daha sıkı kavradı. Beni sandalyeden kaldırırken arabanın kapısını yakaladım. O kadar yapışmıştım ki, kapı benimle beraber sallanıyordu.

"Hadi David, aptallaşma," dedi nefes nefese, bir yandan da beni. kapıdan ayırmaya çalışıyordu.

Amansız bir mücadeleyle tutuyordum.

"Bak, bırak şu lanet kapıyı!"

Beni büyük bir güçle çekince kafamı kapının kenarına şiddetli bir şekilde çarptım. Sarsılmıştım, beni arabanın arkasındaki sert metal döşemeye yatırdı.

"Ah, Tanrım, David, böyle yapmak istememiştim." Bir mendil çıkarıp alnıma bastırdı, kaldırdığında mendil ıslaklıktan koyulaşmıştı ve parlıyordu. Henry kanlı mendile baktı, sonra kapı çerçevesine yaslanıp gözlerini kapadı. "Tanrım, ne berbat iş."

Kafam müthiş acıyordu, ama temiz bir acıydı, ilacın yarattığı sisin arkasından neredeyse ferahlatıyordu beni. "Yapma... Henry, bunu yapma..."

"İstediğimi mi sanıyorsun? Şimdi artık sadece bitirmek istiyorum. Çok şey istemiyorum, değil mi?" Bitkin bir şekilde sallandı. "Tanrım, çok yoruldum. Sen içindeyken arabayı göle sürecektim ve bu iş burada bitecekti. Sandalla gidip Mason'ın işini bitirecektim. Ama şu an bütün bunları yapabileceğimi gerçekten sanmıyorum."

Arkama, arabanın gölgeli içine uzandı. Doğrulduğunda elinde bir parça lastik hortum vardı.

"Sen dışarıdayken bunu bahçeden kurtardım. Mason'ın buna artık ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Acımasız espri girişimi kısa sürdü. Çökmüş görünüyordu. "Eğer seni burada bulurlarsa iş daha beter karışacak, ama yapacak başka bir şey yok. Birazcık şansın yardımıyla, herkes bunun intihar olduğunu düşünecek. Mükemmel bir plan değil, ama böyle olmak zorunda."

Henry arabanın arka kapısını çarpıp çıkarken içerideki ışık kesildi. Henry'nin kapıyı kilitlediğini, sonra arabanın dışında hareket ettiğini işittim. Doğrulup oturmayı denedim, ama yine o müthiş baş dönmesi başladı. Başınım dönmesini durdurmak istercesine kollarımı uzatınca elim tüylü bir nesneye değdi. Bir battaniye. Altında bir şey olduğunu gördüm ve buz gibi bir şokla ne olduğunu anladım.

Jenny.

Yolcu koltuğunun arkasına yere bırakılıvermişti. içerisi neredeyse karanlık olduğundan sadece sarı saçlı başının tepesi görülüyordu. Saçları koy ulaşıp keçeleşmiştı. Hareket etmiyordu.

"Jenny! *Jenny!''*

Başından battaniyeyi sıyırdığımda hiç tepki vermedi. Teni buz gibiydi. Ah *Tanrım, hayır, lütfen* Tanrım.

Birdenbire sürücü kapısı açıidı. Koltuğa dikkatle yerleşirken Henry oflayıp pufluyordu.

"Henry... Lütfen bana yardım et."

Henry motoru çalıştırırken sesim duyulmaz oldu. Motorun sesi şimdi daha alçak, düzenli bir homurtu halindeydi. Henry sürücü penceresini hafif araladı, sonra dönüp bana baktı. Karanlıkta yüzünden anlam çıkarmak zordu.

"Üzgünüm David. Gerçekten. Ama başka bir yol göremiyorum. "

'Tanrı aşkına!"

"Hoşçakal David."

Sakar hareketlerle kendini koltuktan kaldırıp dışarı çıktı ve kapıyı kapadı. Bir an sonra pencerenin üst kısmındaki aralıktan içeri bir şey yılan gibi girdi.

Lastik hortumdu bu. Motoru çalışır halde bırakmasının sebebini o zaman anladım.

"Henry!" diye bağırdım, korkudan sesim daha güçlü çıkmıştı. Arabanın önünden geçişi bir an gözüme ilişti, eve geri dönüyordu. Kapalı olmasına rağmen, yattığım yerde eğilip bükülerek uzanıp arka kapıyı açmaya çalıştım. Kımıldamadı bile.

Egzoz dumanının kokusunu daha şimdiden alabiliyordum. *Hadi ama! Düşün!* Sürünerek sürücü koltuğuna, hortumun pencereden içeri girdiği yere doğru ilerlemeye başladım. Ama sürücü ve yolcu koltukları önümde aşılmaz engeller halinde yükseliyordu. Onlardan kuvvet alarak kendimi yukarı çekmeye

çalışırken yine sis içine gömülmeye başladığımı hissettim. Takatsiz bir şekilde tekrar yere yığıldım. Hayır.' *Bilincini kaybetme!* Kafamı çevirdim, Jenny'nin hâlâ hiç kımıldamayan siluetine baktım ve gözlerimin kararmasına karşı mücadele ettim.

Tekrar denedim. Koltuklar arasında dar bir açıklık vardı. Kolumu oraya kanca gibi takıp kendimi kısmen de olsa yukarı kaldırmayı başardım. Bayılma tehlikesinin etrafımda gezindiğini, beni yine içine çekmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Kalbim acıtacak kadar hızlı atıyordu, biraz durup yavaşlamasını bekledim. Kendimi biraz daha kaldırdım, araba altımda sanki yalpalıyor, sağa sola sallanıyor gibi hissederken dişlerimi sıktım. *Hadi!* Şimdi koltuklar arasındaki açıklığa kısmen sıkıştırmıştım kendimi, göğsüm iki koltuk arasında sabitlenmiş haldeki alet kutusuna dayanıyordu. Kontak anahtarı yerinde duruyordu, ama bir kilometre ötede olmasından farksızdı. Onun da çok uzak kaldığını bilmeme rağmen, pencere koluna ulaşmaya çabaladım. Başım dönüyordu, hortumun kara ağzının iğrenç açıklığına baktım. Egzoz dumanına boğulmadan ona ulaşabilir miydim, hiçbir fikrim yoktu. Hem ulaşsam bile ne olacaktı? Henry gelip onu tekrar içeri sokardı, tabii sabrını yitirip diamorfinin kalanını bana enjekte etmeyeceğini varsayarsam.

Ama aklıma yapacak başka bir şey gelmiyordu, el frenini kavrayıp güç alarak kendimi biraz daha yukarı çekerken ön camdan Henry'yi gördüm. Tekerlekli sandalyeye tüm ağırlığını vererek yürüyordu, sandalyeyi iterek eve geri götürürken ne kadar bitkin olduğu açıkça görülüyordu.

Hâlâ el frenini tutuyordum. Hiç düşünmeden freni boşalttım.

Arabanın hafifçe kaydığını hissettim. Ama araba yolunun eve giden kısmı aşağıya doğru eğimli olmasına rağmen araba hareket etmedi. Ağırlığımı ileri verdim, arabayı sabit tutan ataleti kırmaya çalıştım, ama hiç etkisi olmadı. Gözüm otomatik vitese takıldı. Motor, egzozu ağır ağır içeri pompalarken otomatik vites park konumunda duruyordu.

Gövdemi ileriye doğru atıp kolu düz sürüş konumuna getirdim.

Araba kayarcasına ilerlemeye başladı. Ben hâla koltuklar arasında sıkışmış durumdaydım ve ön camdan Henry'nin arabanın yaklaştığını işittiğini gördüm. Arkasına baktı, ağzı şaşkınlıkla açıldı. Araba yokuşta hız kazanırken, yoldan

çekilmek için yeterince zamanı var gibiydi. Ama belki de zaten bütün enerjisini kullanıp tüketmişti ya da sakat, bacakları yeterince hızlı tepki veremedi. Bir an için gözlerimiz buluştu ve sonra Land Rover ona çarptı.

Tok bir ses işitildi ve Henry gözden kayboldu. Mide bulandırıcı bir sarsıntı hissettim, sonra bir tane daha. Sersemlemiş haldeydim, o süratle ön camda ev bir karaltı halinde belirince el frenini yakaladım, ama çok yavaştım. Araba büyük bir gürültüyle çarpıp durdu. Çarpmanın etkisiyle ileri fırlamış, allak bullak olmuş bir halde koltuğa serilmiştim. Motor homurtusu sürüyordu. Uzanıp kontağı kapadım. Sonra anahtarı aldım, beceriksiz hareketlerle kapıyı açmayı başardım.

İçeriye soğuk, temiz hava akın etti. Havayı iştahla içime çekerken araba yoluna devrildim. Sivri çakıllar üzerinde bir süre nefes nefese yatıp gücümü topladım. Sonra yerde yuvarlanarak dört ayak üzerinde durdum, arabadan destek alarak kendimi yukarı çektim. Aynı Henry'nin yaptığı gibi tutuna tutuna arka tarafa dolandım..

Henry birkaç metre ileride, parçalanmış tekerlekli sandalyenin yanında kıpırtısız, karanlık bir şekil halinde yatıyordu. Ama onu düşünmeye zamanım yoktu. Anahtarı kilide sokup güçlükle kapıyı açtım ve jenny'nin yanına çıktım.

Yerinden oynamamıştı. Üzerindeki battaniyeyi çekerken ellerim, birbiriyle uyumsuz hareketler yapıyordu. *Lütfen, lütfen, hayatta ol.* Teni solgun ve soğuktu, tehlikeli biçimde yoğun, şekerli aseton kokusu hâlâ nefes aldığına işaretti. *Tanrı'ya şükür.* Ona sarılmak, vücut sıcaklığımın birazını ona vermek istedim, ama bundan çok daha fazlasına acilen ihtiyacı vardı.

Arabadan inip ayağa kalktım. Bu sefer daha kolay olmuştu; adrenalin ve çaresizlik hissi, vücudumun, ilacın zaten azalmakta olan etkisine karşı koymasına yardım ediyordu. Hâlâ açık olan evin ön kapısının dikdörtgen şeklindeki aydınlığı dışarı vuruyordu. Yalpalayarak koridora yöneldim. Duvardan destek alarak, daha önce Henry'nin dayanıp güç aldığı telefon sehpasına doğru sendeleyerek ilerledim. Az kalsın yanındaki sandalyeye yığılıp kalacaktım, ama ayakta kalmayı becerdim. Otursam bir daha kalkamayabileceğimi biliyordum, o yüzden telefona elimi atarken de ayaktaydım. Mackenzie'nin numarasını hatırlayamıyordum, 999 acil servisi ararken parmaklarım hissiz ve hareketleri uyumsuzdu.

Operatör cevap verdiği sırada aniden başlayan bir baş dönmesiyle sarsıldım. Konuşurken gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Ayrıntıları anlatırken yoğunlaşmak için çaba harcıyordum, Jenny'nin yaşamının benim ne dediğimin anlaşılmasına bağlı olduğunun bilincindeydim. Acil durum' ve 'şeker koması' sözcüklerini düzgün telaffuz etmeye özen gösterdim, ama ağzımdan anlaşılmaz sözler çıktığını kendim de işitebiliyordum. Operatör daha başka sorular sormaya başlarken, ahizeyi yerine bıraktım, İnsülin almak için buzdolabına gitmek niyetindeydim, ama sehpanın kenarına sımsıkı tutunur ve düşmemeye çalışırken, görüşüm gidip geliyordu ve bunu başaramayacağımı biliyordum. İnsülini alabilsem bile şu halimle ona iğne vurmayı göze alamazdım.

Sarhoş gibi yalpalayarak tekrar dışarı çıktım. Arabaya zorlukla ilerlerken bastıran ağır yorgunluğa teslim olmaktan korkuyordum. Jenny onu bıraktığım yerde yatıyordu, yüzü kıpırtısız ve bembeyazdı. Durduğum yerden bile nefesinin iyice kötülediğini işitebiliyordum. Hırıltılı, düzensiz ve çok hızlıydı.

"David."

Henry'nin sesi fısıltıdan ibaretti. Dönüp ona baktım. Yerinden kıpırdamamıştı, başını bana çevirdi. Giysileri parlıyordu, kandan koyulaşıp ıslanmışlardı. Etrafındaki solgun çakıltaşları kanla lekeliydi. Hafif ışıkta gözlerinin açık olduğunu görebiliyordum.

"Sana... sürpriz at olduğunu... söylemiştim..."

Donup Jenny'ye bakmaya başladım.

' ' Lütfen... "

Ona bakmak istemiyordum. Ondan nefret ediyordum; sadece yaptıkları için değil, hattâ dönüştüğü bu adam yüzünden de değil, ama artık o tanıdığım adam olmadığı için. Yine de, tereddüt yaşamıştım. Şayet dönüp ona baksaydım ne yapmış olabilirdim, bundan bugün bile emin değilim.

Fakat tam o anda Jenny'nin soluğu durdu.

Soluk, alıp verme sesi aniden kesiliverdi. Bir an öylece bakakaldım, sonraki nefesini almasını bekliyor, kımıldayamıyordum. Almadı. Sürünürcesine yanına

çıktım.

"Jenny? *Jenny!"*

Onu döndürürken kafası arkaya düştü. Gözleri aralıktı; insana acı verecek kadar güzel, kirpiklerle çevrelenmiş iki beyaz yarımay. Hummalı bir şekilde parmaklarımla nabzını aradım, ama yoktu.

"Hayır!"

Bu gerçek olamazdı, şimdi değil. Panikten neredeyse felç olmuştum. Düşün. *Düşün!* Adrenalin zihnimi berraklaştırmama yardım etti; Jenny yi tekrar sırtüstü çevirdim, battaniyeyi kapıp dürerek boynunun altına yerleştirdim. Eğitimim sırasında kalp masajının nasıl yapılacağını öğrenmiştim, ama gerçekte hiç yapmamıştım. Hantallığıma lanet ederek Jenny'nin kafasını geriye yatırdım, burnunu iki parmağımla sıktım ve dilini düzeltmek için sarsak parmaklarımı ağzına soktum. Dudaklarına eğilirken başım dönüyordu, ağzına nefes verdim -bir, iki- ardından göğüs kemiğinin üstüne ellerimi koyup ritmik bir şekilde bastırıp saymaya başladım.

Hadi, hadi! diye yalvardım sessizce. Ağzına tekrar nefes verdim, tekrar kalp masajına geçtim. Bunu tekrarladım. Cansız ve tepkisiz yatıyordu. Ona suni teneffüs uygular, kalbine hayata dönmesi emrini vermeye çalışırken artık ağlıyordum, gözlerimdeki yaşlar yüzünden net göremez olmuştum. Bedeni gevşemiş ve cansızdı.

İşe yaramıyor.

Bunu bilsem de düşünmemeye çalışıp tekrar ağzına nefes üfledim, sayarak tekrar göğüs kemiğine basınç uyguladım.

Tekrar yaptım. Ve tekrar.

O gitti.

Hayır! Hiddetlenmişim, kabul etmiyordum. Gözyaşlarından hiçbir şey göremez halde suni teneffüse devam ettim. Bütün dünyam hiç düşünmeden aynı şeyleri yinelemeye indirgenmişti. *Üfle, basınç uygula, say. Üfle, basınç uygula, say.*

Zaman duygumu yitirmiştim. Siren seslerinin yaklaştığını da arabaya yansıyan ışıklarını da fark etmemiştim bile. Jenny'nin hareketsiz ve soğuk bedeninden ve kendi çaresiz ritmimden başka bir şey yoktu benim için. Üzerimde elleri hissettiğimde bile vazgeçmeyi reddettim.

"Hayır! Çekilin başımdan!"

Onlarla mücadele etmeye kalktım, ama beni arabadan ve Jenny'den çekerek uzaklaştırdılar. Evin önündeki araba yolu yanıp sönen ışıklar ve araçlarla tam bir keşmekeş içindeydi. Sağlık görevlileri beni bir ambulansa yönlendirirken kalan son gücüm de tükendi. Çakıllığa yığıldım. Önümde Mackenzıe'nin yüzü belirdi. Sorular sorup durduğunu görebiliyordum, ama hiç kulak vermedim. Land Rover'ın etrafında telaşlı bir hareketlenme oldu.

Sonra o karışıklığın arasından neredeyse kalbimi durduran o sözcükleri işittim.

"İşe yaramıyor. Çok geç."

Epilog

Çimenler üstlerine basıldıkça cam kırıkları gibi çıtırdıyordu. Seher vaktinin kırağısı manzaranın rengini ağartıyor, bütün bir doğa parçasını sanki tek renge boyuyordu. Tek başına bir karga gökyüzünde daire çizerek soğuk hava tabakası içinde kayar gibi uçarken kanatları hareketsizdi. Sonra kanatlarını iki kez çırptı ve bir ağacın iskelete benzeyen kolları arasında kayboldu; çıplak ve arapsaçı gibi karmakarışık dallar arasına eklenen bir siyah figür daha.

Eldivenli ellerimi ceplerime iyice soktum; botlarımın tabanından içeri süzülen soğuğu hissedince ayaklarımı yere vurdum. Çok uzaklarda, neredeyse bir renk beneği kadar görünen bir araba, saç teli inceliğinde bir şeride benzeyen kavisli bir yolda gidiyordu. Onu seyrettim ve sürücünün, hayatın ve evlerin sunduğu sıcaklığa doğru yaptığı yolculuğa imrendim.

Elimi alnımdaki beyaz çizgiye götürdüm ve ovuşturdum, çünkü soğuk onu sızlatıyordu. Bu hassasiyet, alnımın Land Rover'ın kapı çerçevesine çarpıp yarıldığı geceye dair kalıcı bir andaçtı. O zamandan bu yana geçen aylar içinde, yara iyileşmiş, geride sadece ince bir iz kalmıştı. Varlıklarını daha sert hissettirenlerse daha az görünür olan yaralardı. Ama biliyordum ki, onlar bile sonunda kabuk bağlayıp iyileşecekti.

Zamanla.

Geriye dönüp, Manham'da olanlara en ufak bir nesnellikle bile bakabilmem henüz çok zordu. O geceki fırtınayı, mahzene inişimi, jenny'yi yağmur altında arabayla götürüşümü ve ondan sonra yaşadıklarımı gösteren sahneler gözümün önüne artık çok sık gelmiyordu. Fakat geldiklerinde etkileri soluğumu kesmeye yetiyordu hâlâ.

Polis onu bulduğunda Mason henüz hayattaydı. Hastane yatağında üç gün daha yaşamıştı; bilincinin açık kaldığı süre ancak kapısında nöbet tutan kadın polise gülümsemesine yetecek kadar olmuştu. İngiliz yasalarını düşünerek, bir ara

acaba suçlamalar olabilir mi diye kaygılanmıştım. Ama meşru müdafaa şartlarının gerçekleşmemesine rağmen, ortada bizzat mahzen gibi korkunç bir kanıtın olması, yasaya uygunluk konusunda belirsiz kahin noktaların göz ardı edilmesine yetmişti.

Daha fazla kanıt gerekseydi, polisin Henry'nin çalışma masasında kilitli bir çekmecenin arkasında bulduğu günlükten elde edilebilirdi. Ölüm sonrası itiraflar anlamına gelen gayrı resmi bir vaka analizi olan günlükte Henry'nin Manham'ın bahçıvanını himaye ettiğine dair ayrıntılı açıklamalar vardı. Psikolojik analizinin konusuna tutkun olduğunu, Mason'un erken yaşlardaki sadizminden başlayarak ikisinin son sapık ortaklığına kadar çok açıkça görebiliyordunuz. Mackenzie bana o kedi sakatlamalarından sorumlu olanın ergenlik çağındaki Mason olduğunu söylemişti.

Günlüğü okumadım, okumak da istemedim, ama okumuş olan polis psikologlarından biriyle konuştum. Bir değil, iki hasarlı ruha kısa, ama eşsiz bir bakış atabilmenin onda yarattığı heyecanı gizleyememişti. Dediğine göre, günlük sayesinde mesleki ün yapanlar olmuş.

Psikologluk hedefine ulaşamamış biri olarak Henry'nin buradaki ironiyi takdir edeceğini düşündüm.

İş ortağımla ilgili duygularımı hâlâ çözümlemiş değildim.

Elbette öfke duyuyordum, ama üzgündüm de. Öldüğü için değil, hayatını harcadığı için ve harcanmasına neden olduğu bütün diğer hayatlar için. Dostum sandığım adamı sonunda kendini ifşa eden o acımasız yaratıkla bağdaştırmak benim için hâlâ güçtü. Hangisinin gerçek Henry olduğunu bilmek de öyle.

Gerçek şuydu ki, dostum beni öldürmeye çalışmıştı; yine de zaman zaman acaba gerçek daha mı karmaşıktı diye merak ediyordum. Otopside yaraları sebebiyle ölmediği anlaşılmıştı, gerçi belki yaralar da zaten ölümüne neden olacaktı. Aşırı doz diamorfinden ölmüştü. Cebindeki şırınga boş, iğne etine saplıymış. Kazara olmuş olabilir, Land Rover çarptığında beklenmedik bir şekilde batmıştır belki. Ya da çarpmadan sonra acı içinde yerde yatarken kendisi bilerek batırmış olabilir.

Ama bu, bana en başta öldürücü dozu niye vermediğini açıklamıyordu. Beni

intihar etmiş gibi göstermek öyle çok daha kolay olurdu ve hiç kuşkusuz çok daha etkili.

Ancak tahkikat sırasındaydı ki, tam olarak ne yaptığı sorusunu sormama yol açan bir şey öğrendim. Polis Land Rover'da inceleme yaptığı zaman, hortumun bir ucu hâlâ pencereden sokulu haldeymiş. Ama diğer uç egzoz borusuna bağlı değilmiş, yerde öylece duruyormuş.

Belki araba hareket etmeye başlayınca çıkmıştı. Belki araba Henry'nin üzerinden geçerken bir yerine takılıp gevşedi. Fakat, ben daha baştan egzoz borusuna hiç bağlanmış mıydı diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Henry'nin tüm bunları önceden aynen planlamış olduğuna inanmak abartılı olurdu, ama bir kere daha düşünmüş olabileceğini farz etmek hoşuma gidiyordu. Beni öldürmeyi gerçeklen istemiş olsaydı, elinde yeterince fırsatı vardı. Ayrıca arabanın önünden çekilmek için hiçbir girişimde bulunmaması da sürekli aklıma geliyordu. Belki çok yorgundu; zayıf bacakları zamanında tepki veremedi. Ya da belki arabanın üstüne geldiğini görünce, o anda verdi kararını. Kendini öldürmeye cesareti olmadığını itiraf etmişti. Belki sonunda daha kolay yolu seçti ve bunu onun için benim yapmama izin verdi.

Ama böyle, düşünmek olup biteni yanlış yorumlamak, dolayısıyla da hiç hak etmediği halde, 'şüpheden sanık yararlanır' ilkesini işletmek olabilir. Henry'den farklı olarak benim insan psikolojisine dair içgörülerim yok. O yüzden de bu, kendi alanımdan çok daha kapalı bir alan olarak duruyor, ve Henry'nin içinde yaptıklarını bağışlatabilecek bir kıvılcım olduğuna inanmayı ne kadar çok istesem de, bundan hiçbir şekilde emin olamam.

Daha birçok şeyden de emin olamadığım gibi.

Hastaneden taburcu olduktan sonra pek çok ziyaretçim olmuştu. Bazıları görev duygusuyla, bazıları meraktan ve birkaçı da gerçekten kaygılandıkları için. Ben Anders ilk gelenlerden biriydi; kaliteli, yıllanmış bir şişe malt viskiyle gelmişti.

"Şarap götürmek âdettir ama, tahıl viskisi daha iyi doping olur diye düşündüm," dedi şişeyi açarken.

İkimize de birer bardak doldurdu; sessizce şerefe kadeh kaldırmasına bardağımı hafifçe kaldırarak karşılık verirken, az kalsın yıllar önce ilişkiye girdiği o kendinden büyük kadının bir doktorun karısı olup olmadığını sormak üzereydim. Ama sormadım. Beni ilgilendirmezdi. Ayrıca aslına bakarsanız, bilmek de istemedim.

Asıl şaşırtıcı ziyaretçim Peder Scarsdale'di. Garip geçen bir ziyaret oldu. Eski ihtilaflar sürdüğünden ikimizin de birbirine söyleyeceği fazla bir şey yoktu. Fakat yine de gösterdiği çabadan etkilenmiştim. Gitmek üzere ayağa kalkarken bana ciddi bir yüzle baktı. Bir şey söyleyecek, aramızda hep var olan sürtüşmeyi bertaraf edecek duygusal bir söz söyleyecek sandım. Ama sonunda sadece başıyla selam verdi, sağlık diledi ve gitti.

Tek düzenli ziyaretçim Janice'ti. Artık ilgileneceği Henry olmayınca, bütün özenini gözü yaşlı bir şekilde bana aktarmıştı. Eğer getirdiği bütün yemekleri yemiş olsaydım ilk iki haftada altı yedi kilo alırdım, ama iştahım yoktu. Kendisine teşekkür edip o gerçek İngiliz yemeklerini ucundan azıcık tadıp, o gittikten sonra da döküyordum.

Ona Diana Maitland'ın ilişkilerini sorma cesareti toplayana kadar bir zaman geçti. Henry'nin ölmüş karısını hiç onaylamadığını asla saklamamıştı ve şimdi Henry öldükten sonra da bu değişmemişti. Diana'nın sadakatsizliği herkesin bildiği bir sırdı, ama Henry'nin inandığı gibi, bu sadakatsizliğin onu herkesin maskarası durumuna düşürüp düşürmediğini sorduğumda janice öfkelendi.

"Herkes biliyordu, ama görmezden geliyorduk," dedi beni paylayarak. "Onun değil, Henry'nin hatırı için. Henry başka bakımlardan yeterince saygındı zaten."

Bu kadar trajik olmasa, komik olurdu.

Muayenehanedeki işime bir daha geri dönmedim. Polis Bank House'tan ayrıldıktan sonra bile oraya dönmek çok acı verici olurdu. Ya yerime kalıcı biri bulununcaya ya da halk bölgedeki başka muayenehanelere kaydoluncaya kadar, bir vekil doktorun gelmesini sağladım. Manham'daki doktorluk günlerimin sona erdiğini biliyordum. Ayrıca eski hastalarım arasında şimdi bana karşı göze çarpan bir çekingenlik vardı.

Birçoğunun zihninde ben hâlâ bir ara şüpheli olan o yeni gelendim. Şimdi bile benim olaylarla ilgime hemen hemen şüpheyle bakıyorlardı. Henry'nin haklı, olduğunu anlıyordum. Ben buraya ait değildim.

Asla da olmayacaktım.

Bir sabah uyandığımda, artık temelli ayrılma zamanı geldiğini anladım. Evimi satışa çıkardım ve işlerimi düzene koymaya başladım. Nakliye aracının geleceği akşam kapım çalındı. Açıp da karşımda Mackenzie'yi görünce şaşırdım.

"Girebilir miyim?"

Onu mutfağa aldım, çay için iki kupa bulmaya çalıştım.

Su ısıtıcı kaynarken nasıl olduğumu sordu.

" İyiyim, teşekkürler."

"ilacın zararlı etkileri kaldı mı?"

"Kalmamış gibi."

"Rahat uyuyor musun?"

Gülümsedim. "Bazen."

Kupaya çay doldurup ona uzattım. İçmeden önce üfledi, bana bakmaktan kaçınıyordu.

"Bak, daha en baştan bu işin içine girmek istemediğini biliyorum." Omuzlarını silkti, rahatsız görünüyordu. "Seni bu işe sürüklediğim için sanırım biraz kötü hissediyorum."

"Buna gerek yok. Zaten içindeymişim. Sadece farkında değilmişim."

"Öyle olsa da, nasıl sonuçlandığını düşünürsek... yani... biliyorsun işte."

"Senin hatan değildi."

Kafasını evet anlamında salladı, daha fazlasını yapamayacağına ikna olmamıştı. Ve böyle hisseden sadece o değildi.

"Pekala, şimdi ne yapacaksın?"

Omuzlarımı silktim. "Londra'da kalacak bir yer bakacağım. Bunun dışında henüz emin değilim."

"Adli tıp işleri, yapmayı düşünür müsün yine?"

Neredeyse gülecektim. Neredeyse. "Hiç sanmam."

Mackenzie boynunu kaşıdı. "Seni suçlayabileceğimi sanmıyorum." Gözlerini gözlerime dikti. "Biliyorum, bunu benden duymayı muhtemelen istemiyorsun. Ama henüz bir karar verme. Senden faydalanabilecek başka insanlar var."

Başka tarafa baktım. "Başka birini bulurlar."

"Sadece bir düşün," dedi kalkarken. El sıkıştık. Gitmek üzere dönerken başımla boynundaki beni işaret ettim.

"Senin yerinde olsam, gene de şuna bir baktırırdım."

Ertesi gün Manham'dan temelli olarak ayrıldım.

Ama bir vedalaşma daha yapmadan değil. Bir önceki gece son sefer olacağını bildiğim rüyayı gördüm. Evdeki her şey her zamanki gibi tanıdık ve huzurluydu. Ancak bu kez can alıcı bir fark vardı.

Kara ile Alice gitmişlerdi.

Boş odaları dolandım, bunun onları son ziyaretim olacağını biliyordum. Ve öyle olması gerektiğini de biliyordum. Linda Yates bana rüyalar bir nedenle görülür demişti, gerçi benimkileri 'rüya' diye tanımlamak yetersiz kalırdı. Ama benim rüya görmemin nedeni her ne idiyse, artık geçerli değildi. Uyandığımda yanaklarım ıslaktı, ama bu kez sorun yoktu.

Hiç yoktu.

Telefonum çalınca şimdiki zamana geri döndüm. Soğuk havada ağzımdan duman çıkıyordu, telefonumu almak için elimi cebime attım. Kimin aradığını görünce gülümsedim.

"Merhaba," dedim. "İyi misin?"

"İyiyim. Rahatsız etmiyorum ya?"

Jenny'nin sesini işitince içime tanıdık bir sıcaklık yayıldı. "Tabii ki etmiyorsun."

"Ulaştığını söyleyen mesajını aldım. Yolculuk nasıldı?"

"İyiydi. Sıcaktı. Zor olan, arabadan çıkmaktı."

Güldüğünü işittim. "Peki ne kadar kalacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Ama mecbur olduğumdan fazla değil."

"İyi. Ev daha şimdiden boş geliyor."

Sırıttım. Bize ikinci bir şans verildiğine bugün bile inanamadığım zamanlar oluyor. Ama çoğu zamansa tek hissettiğim minnettarlık.

Jenny neredeyse ölüyordu. Aslında ölmüştü, gerçi beni çok korkutan o sözleri sağlık görevlileri Henry için söylemişler, Jenny için değil. Ama bir iki dakika daha geç kalınsa Jenny için de çok geç olacaktı. Yeldeğirmenine yapılan sonuçsuz baskından sonraki kafa karışıklığında, ambulanslarla sağlık görevlilerini geri yollamanın hiç kimsenin aklına gelmemesi şanstı. Henry'nin evinden arama yaptığımda, ambulanslar şehre gitmek üzere henüz yola çıkmış olduklarından hemen geri dönebilmişler. Eğer öyle olmasaydı, Jenny nin kalbine geri pompaladığımdan habersiz olduğum hayat, yardım gelmeden sönecekti. Öyleyken, hastaneye ulaştırılmasının hemen ardından kalbi tekrar durmuş ve bir saat sonra bir kez daha. Ama her seferinde yeniden atmaya başlamıştı. Üç gün sonra, bilinci geri gelmişti. Bir hafta sonra yoğun bakımdan çıkarılmıştı.

Benim ihtimal dahilinde olduğunu bildiğim ve doktorlarının da muhtemelen olacak dediği beyin veya iç organ hasarları ya da körlük, korkulduğu gibi

gerçekleşmedi. Ama vücudu kendi kendini onarmaya başladığı sırada, daha az fiziksel ama daha derin travmanın etkisinin kalabileceğinden endişe etmiştim bir süre. Fakat yavaş yavaş buna gerek olmadığını anladım. Artık o korkum yoktu. Jenny, kabusuyla yüzleşmiş ve sağ çıkmıştı. Başka bir açıdan, ben de öyle.

Öyle veya böyle, ikimiz de hayata geri dönmüştük.

İstemeye istemeye telefonu cebime geri koyarken, karga kanatlarını çırpıp ağaçtan kalktı. Billur sessizlikte kanatlarının sesi yüksekti. Onun dondurucu İskoçya bozkırı üzerinde uçuşunu seyrettim. Ama ne kadar soğuk ve kasvetli olsa da, daha şimdiden donmuş topraktan çıkmaya başlayan yeşilsürgünleri, yaklaşmakta olan baharın habercilerini görebiliyordum.

Kırağı yemiş topraktan gelen çıtırtılar üzerine dönüp bakınca genç bir kadın polisin yaklaştığını gördüm. Siyah parkasının üstünde yüzü beyaz ve allak bullaktı.

"Dr. Hunter? Sizi beklettiğim için özür dilerim. Şurada."

Onu izleyip beni bekleyen polis memurlarının yanına gittim; tanışıp el sıkıştık. Toplanmalarının sebebi olan şeye yaklaşabileyim diye kenara çekildiler.

Ceset bir çukurun içinde yatıyordu. Cesedin pozisyonunu, derisinin dokusunu ve kabarık perçemlerini incelerken, o tanıdık mesleki duygusuzluğun ön plana çıkmaya başladığını hissettim.

Yaklaştım ve işe koyuldum.

Teşekkür

Ölümün Kimyası'nın yazılması fikri 2002'de *Daily Telagraph* gazetesi için kaleme aldığım bir makaleden çıktı. Makalenin konusu, ABD polis memurlarıyla cinayet mahalli dedektifleri için yoğun ve son derece gerçekçi bir adli tıp eğitimi sağlayan Tennessee'deki Ulusal Adli Tıp

Akademisiydi. Kursun bir kısmı günlük dilde 'Ceset Çiftliği" diye geçen benzersiz bir açık hava tesisinde verilmektedir. Adli tıp antropologu Dr. Bill Bass'ın kurduğu tesis, cinayet, soruşturmalarında hayati araçlar olan çürüme süreciyle ölüm zamanının belirlenmesinin araştırılması için gerçek insan kadavrası kullanan, dünyada türünün tek örneğidir.

Orada bulunmak ciddi ve düşündürücü, ama yine de büyüleyici bir deneyimdi, bunu yaşamasaydım Dr. David Hunter hiçbir zaman var olmayabilirdi. Bu yüzden Ulusal Adli Tıp Akademisi ile Tennessee Üniversitesi Antropoloji Araştırma Tesisine, romana kaynaklık eden makaleyi yazmama olanak sağlayan işbirlikleri için teşekkür ederim.

Elinizdeki romanla ilgili araştırmalarım sırasında birçok insan paha biçilmez yardımlarda bulundu. Tennessee'deki Oak Ridge Ulusal Laboratuvarı'ndan Dr. Arpad Vass adli antropolojinin karmaşık yanlarıyla ilgili sonu gelmez sorularımı ânında cevapladı ve yoğun programı arasında müsveddeyi okumak için zaman yarattı. İngiltere'de, Dundee Üniversitesi'nden Profesör Sue Black de aynı şekilde çok yardımcı oldu ve telefonlarımı biç karşılıksız bırakmadı. Norfolk Polis Teşkilatı'nın basın bürosu, Düzlüklerin yetkili makamları ve Norfolk Doğal Hayatı Koruma Vakfı Hickling Düzlüğü Doğal Parkı'ndaki görevliler de muhtemelen şüphe uyandıracak kadar tuhaf olan sorularıma cevap verdikleri için teşekkürü hak ediyorlar. Söylemem gereksiz, gerçeğe aykırılıklar veya teknik hatalar varsa, onlara değil, bana aittir.

Katkıları ve yorumları için eşim Hilary'ye, Ben Steiner'a ve Çocukları Koruma Vakfına; sadece çok çalıştıkları için değil ama inançlarını korudukları için temsilcilerim Mic Cheetham'la Simon Kavanagh'a; yaptıkları çok değerli iş için Paul Marsh, Camilla Ferrier ve Marsh Ajanstaki diğer herkese ve coşkuları için editörüm Simon Taylor'la Transworld'deki ekibe de teşekkürlerimi sunarım.

Son olarak, hiç eksilmeyen destekleri için annem Sheila Beckett ile babam Frank Beckett'a teşekkür etmek isterim.

Umarım, desteklerine değmiştir.

Simon Beckett

